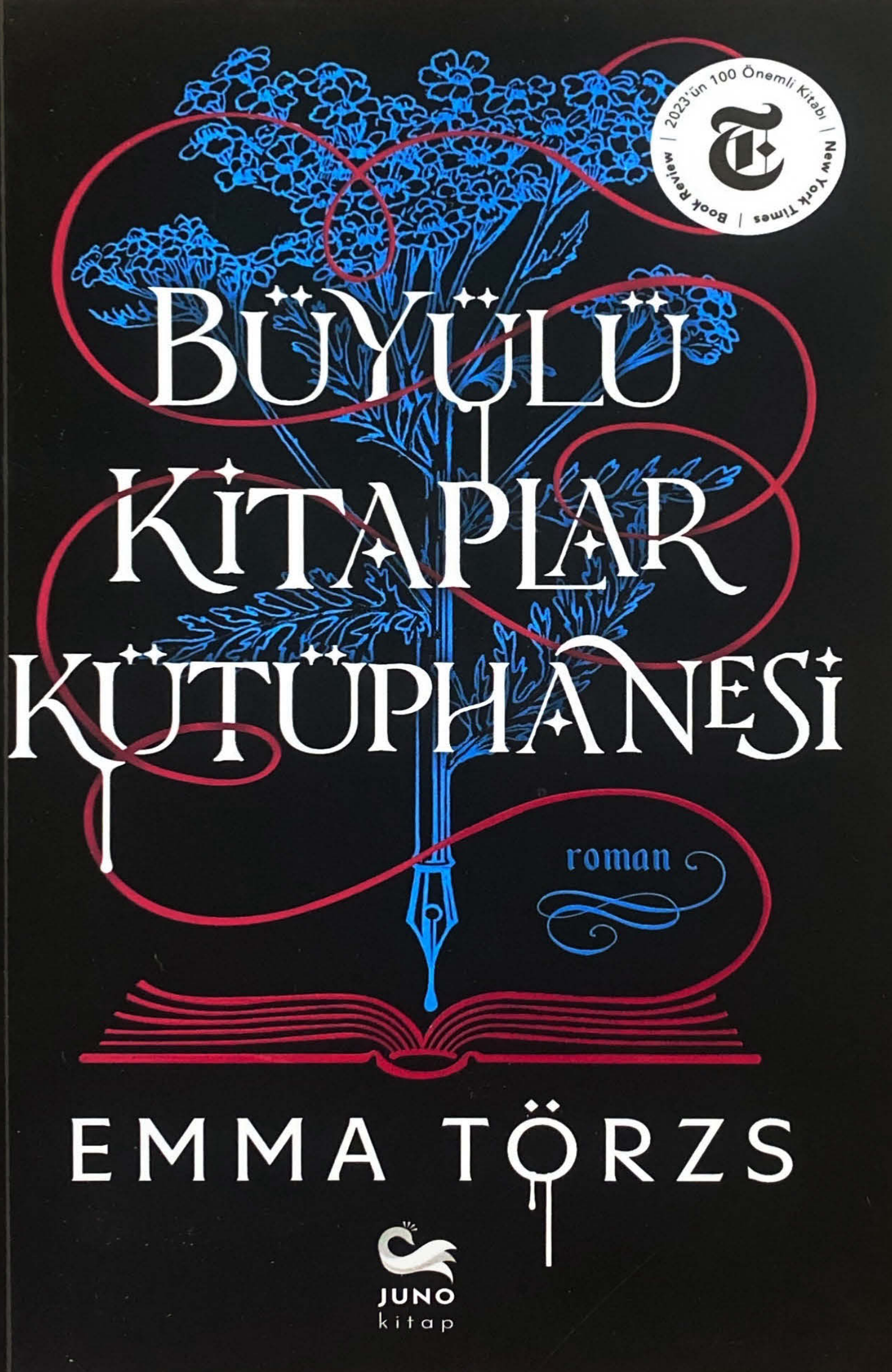

2023'ün 100 Önemli Kitabı
New York Times
Book Review
BÜYÜLÜ
KİTAPLAR
KÜTÜPHANESİ
roman
EMMA TÖRZS
JUNO
kitap

Kanla yazılan büyüler, sırlarla örülen kaderler...

Joanna ve Esther, ailelerinin nesillerdir koruduğu büyülü kitaplarla dolu bir mirasa sahiptir. Bu kitapların içinde kanla yazılmış büyüler vardır ve yanlış insanların elinde tehlikeli bir güce dönüşebilir. Babaları, daha önce hiç görmedikleri bir kitabı okurken aniden ölünce, birbirinden kopuk yaşayan iki kız kardeş, kayıp geçmişlerini ve kitapların ardındaki karanlık gerçeği keşfetmek için yeniden bir araya gelmek zorunda kalır.

Diğer yandan, Nicholas yıllardır bir kütüphaneye hapsolmuş gibi yaşayan, büyülü kitaplarla çevrili bir Kâtip'tir. Nicholas'ın yolu, iki kardeşle kesiştiğinde, kitapların taşıdığı tehlike ve gücün boyutları daha da belirgin hâle gelir. Kitapları yazan ve koruyan gizemli Kâtip'in varlığı her şeyi değiştirecek kadar büyük bir sır taşımaktadır.

Büyülü Kitaplar Kütüphanesi, aile bağları, kadim büyüler ve gölgeler arasında gizlenmiş tehlikelerle dolu bir hikâyeyi anlatıyor.

Çevirm
JUNO
kitap
@juno_k

Ayışığı Kitaplığı

"İlk Roman" dalında Locus Ödülü Adayı (2024)

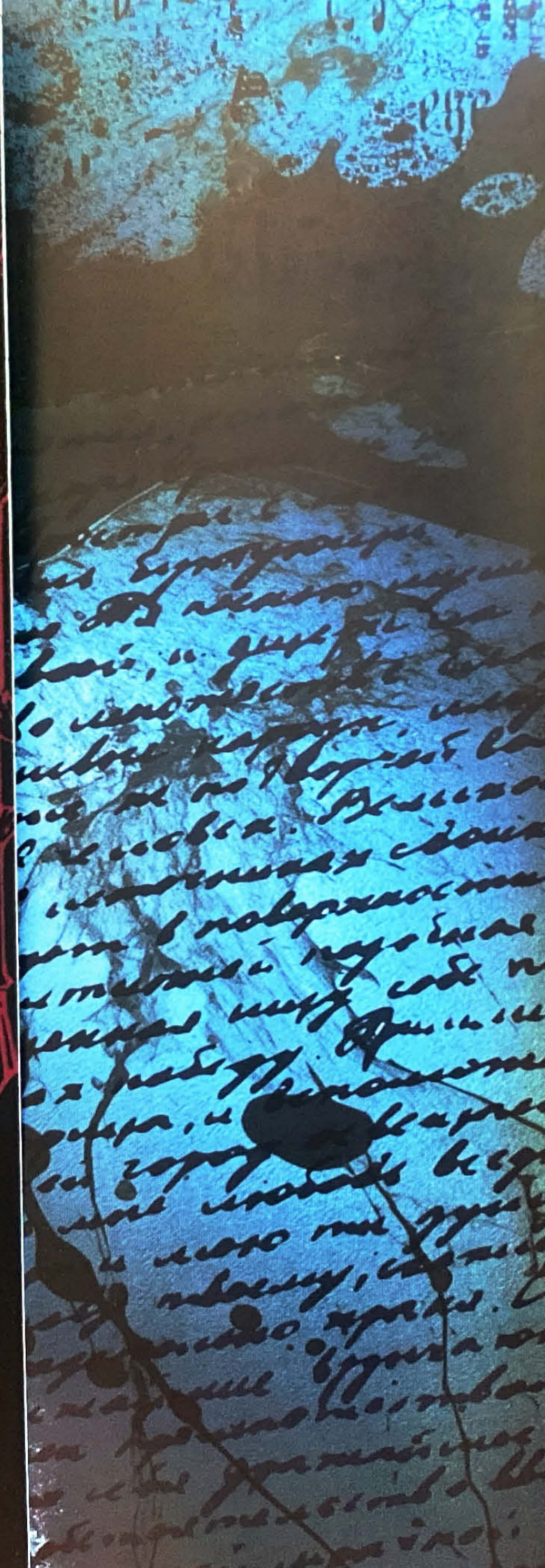
"Yetişkin Edebiyatı" dalında Mythopoeic Fantasy Ödülü (2024)

"Tür Kurgusu" dalında Minnesota Kitap Ödülü (2024)

"Fantezi" ve "İlk Roman" dalında Goodreads Choice Ödülü Adayı (2023)

Şaşırtıcı derecede etkileyici, beni yerle bir eden bir roman... Öylesine incelikli ki azarın bundan sonra nereye gideceğini hayal etmek bile zor. Sayfalar arasında kaybolmak büyük bir keyif."

– AMAL EL-MOHTAR, *New York Times Book Review*

Juno Kitap - 18

BÜYÜLÜ KİTAPLAR KÜTÜPHANESİ
Emma Törzs

Orijinal Adı: **Ink Blood Sister Scribe**

Çeviren: Rabia Bayram
Editör: Arzu Sarı
Yayına hazırlayan: Nazlıcan Kabataş
Kapak uygulama: Kübra Yeşilyurt Çakır

1. Baskı: İstanbul, 2025

ISBN: 978-625-97774-8-1

Text copyright © 2023 by Emma Törzs

© Bu kitabın Türkçe yayın hakları Juno Kitap'a aittir.
Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen çoğaltılamaz.

Yayınevi Sertifika No: 47887

JUNO KİTAP
Astoria Kempinski, Büyükdere Cad. No:127
A Blok, D: A1305 Şişli/İstanbul
info@junokitap.com
Tel: 0530 464 07 50

Baskı ve Cilt: My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.

My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F
Zeytinburnu / İstanbul Tel: 0212 674 85 28
Matbaa Sertifika No: 47939

Juno Kitap, Diyojen Yayıncılık'ın tescilli markasıdır.

BÜYÜLÜ KİTAPLAR KÜTÜPHANESİ

EMMA TÖRZS

Çeviren: Rabia Bayram

JUNO
kitap

Olağanüstü kız kardeşim Jesse için…

Abe Kalotay, şubat ayının sonlarında, hastalık kapmış gibi görünen solgun bir gökyüzünün altında, evinin ön bahçesinde öldü. Durgun havada kıştan kalma, nemli, insanı ısıran bir kar soğuğu vardı. Kızı Joanna eve gelip topraktan, uzun araba yolunun yanında uzanan çimenlerdeki cesedini bulduğunda, adamın yanındaki kitabın sayfaları açılmış, hafifçe nemlenmişti.

Abe sırtüstü yatıyordu, gözleri gri gökyüzüne doğru yarı açıktı, ağzı hafif aralanmıştı ve dili yavaşça morarmaya başlamıştı, hızlı hızlı ısırarak yediği tırnakları karnına doğru sarkmıştı. Diğer eli kitabın üzerinde duruyordu, işaret parmağı hâlâ kaldığı yeri işaretliyor gibi sayfaya düşmüştü. Canlı kırmızı renkteki son damlalar yavaş yavaş kâğıda karışıyordu ama Abe'in bedeni mantar beyazı rengindeydi ve tuhaf bir şekilde büzüşmüştü. Bu, saniyeler içinde dünyadaki her şeyden daha değerli hâle gelen yirmi dört yıllık canlı anıların yerini almasını engellemek için Joanna'nın sonsuza dek savaşmak zorunda kalacağını bildiği bir görüntüydü. Abe'i gördüğünde hiç ses çıkarmadı, sadece dizlerinin üzerine çöküp titremeye başladı.

Daha sonra, babasının muhtemelen kitabın kendisine yaptığı şeyi fark ettiği için dışarı çıktığını ve kan kaybından ölmeden önce ya yoldan geçen bir sürücüye işaret edip ambulans çağırabilmek ya da Joanna'yı cesedini kamyonetinin kasasına koyup araba yoluyla bölge sınırlarından çıkarmak zorunda kalmaktan kurtarmak için yola ulaşmaya çalıştığını düşünecekti. Ama o sırada babasının neden dışarıda olduğunu sorgulamadı.

Sadece yanında neden bir kitap olduğunu sorguladı.

Onu öldürenin kitabın kendisi olduğunu henüz anlamamıştı, sadece kitabın varlığının babasının temel kurallarından birinde bir kırılmaya işaret ettiğini anlamıştı, Joanna'nın henüz çiğnemeyi hayal bile etmediği bir kuraldı bu ama eninde sonunda o da bu kuralı çiğneyecekti. Fakat babasının bir kitabı evlerinin güvenli sınırları dışına çıkarmasından daha akıl almaz bir şey varsa, o da Joanna'nın bu kitabı daha önce hiç görmemiş olmasıydı. Tüm hayatını kitap koleksiyonlarına bakarak geçirmişti ve bu koleksiyondaki her bir kitabı bir aile üyesini tanır gibi yakından tanıyordu, ancak babasının yanındaki kitap hem görünüş hem de ses olarak ona tamamen yabancı bir şeydi. Diğer kitaplar yaz arıları gibi uğuldardı. Bu kitap henüz gürlememiş bir gök gürültüsü gibi derinden titreşiyordu, kapağını açtığında el yazısıyla yazılmış kelimeler gözlerinin önünde yüzüyor, harfler netleşir gibi olsa da bir anda dağılıveriyordu. Tüm çabasına rağmen okuyamıyordu.

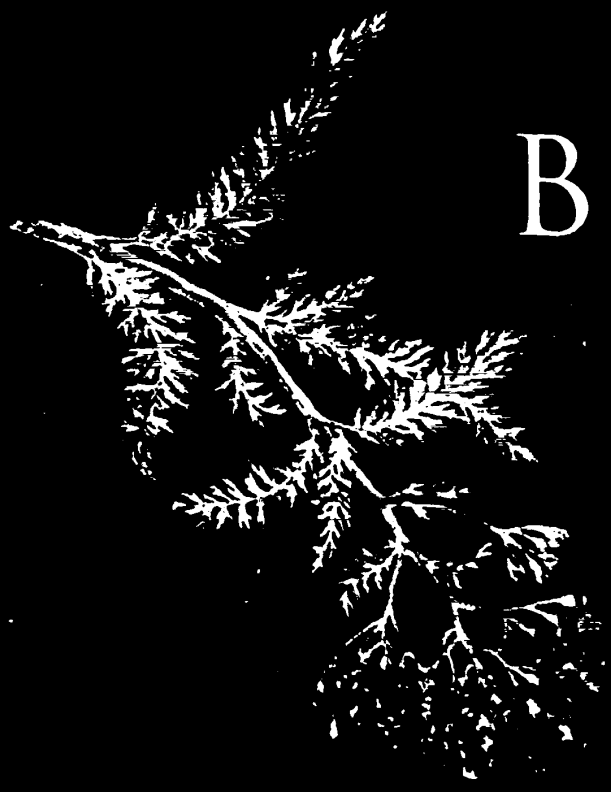
Fakat elinin titremesine rağmen Abe'in sayfaların arasına sıkıştırdığı not kusursuz bir şekilde okunaklıydı. Babası yazarken sol elini kullanmıştı. Kitap onu tüketirken sağ eli olduğu yerde sabitlenmişti.

Joanna, diye yazmıştı. *Özür dilerim. Annenin içeri girmesine izin verme. Bu kitabı güvenli bir yerde ve kanından uzak tut. Seni çok seviyorum. Esther'a de ki*

Noktalama işareti olmadan not orada bitmişti. Joanna onun daha fazla yazmak isteyip istemediğini ya da yıllardır görmediği kızına sevgi dolu bu son mesajını iletmesini isteyip istemediğini asla bilemeyecekti. Ama elinde kitapla soğuk toprağın üzerinde diz çökmüşken bunları düşünecek gücü henüz yoktu.

Elinden sadece Abe'in cansız bedenine bakmak, nefes almaya ve kendini bundan sonra olacaklara hazırlamaya çalışmak geldi.

BİRİNCİ BÖLÜM

BÜYÜLÜ AYNA

1

Esther güneşin aydınlattığı gökyüzünün maviliğine hayran kalmıştı.

Ufukta karlı zeminle buluştuğu yerde, neredeyse beyazlaşan ancak yukarı doğru baktıkça derinleşen ve değişen bir maviydi: ardıç kuşu yumurtası mavisinden sakin, pasparlak bir azur mavisine dönüşüyordu. Altında uzanan Antarktika buzu göz kamaştıracak kadar parlaktı ve Esther'ın dar yatakhane penceresinden görebildiği dağınık ek binalar, beyaz yol üzerinde çivit mavisi gölgeler oluşturuyordu. Her şey parıldıyordu. Saat akşam sekiz olmuştu ama dışarısı sabah saat sekizde olduğundan daha karanlık değildi.

Pearl, "Affedersin," dedi ve Esther'ı bir kenara çekerek pencere çerçevesine özel kesilmiş bir karton parçası yerleştirdi. Esther kendini sırtüstü yatağına attı ve dirseklerinin üzerine dayanarak Pearl'ün cama ulaşmak için küçük, dağınık masanın üzerine eğilmesini izledi.

Esther, "İki hafta önce güneş doğar doğmaz onu engelleyeceğimi söyleseydin, sana gülüp geçerdim," dedi.

Pearl dişleriyle bandı yırttı. "İki hafta öncesine kadar tüm gece uyuyordun. Karanlığın sana bir faydasının dokunmadığını söyleyemezsin." Son şeridi de yapıştırdı ve ekledi: "Ya da bana."

"Teşekkürler karanlık ve teşekkürler Pearl," dedi Esther. Altı aylık kıştan sonra, güneşin yeniden ortaya çıkmasından beri uyku kalitesi gerçekten de bozulmuştu ama yine de ışığın ve uzaktaki dağların bir anda kayboluvermesi ve korkunç tepe

ampulünün aydınlattığı buruşuk mor çarşaflı yatağı, aşınmış karo zeminler ve Esther'ın çoğunlukla eğlence olsun diye çevirdiği, Meksika romanı üzerine notların olduğu dağınık kâğıtlarla dolu kontrplak masasıyla hücreye benzeyen odasının gerçeklerine geri dönmesi biraz can sıkıcıydı: Romanın kendisi şifonyerinin üzerindeydi, yarısına kadar dolu su bardaklarının halka şeklinde izler bıraktığı kâğıt yığınından uzaktaki bir noktadaydı.

Pearl yatağın ayak ucunda Esther'ın karşısına oturdu. "Eee, ayaktakımıyla yüzleşmeye hazır mısın?" dedi.

Esther cevap olarak kolunu gözlerinin üzerine götürerek inledi.

Esther ve Pearl, bir önceki kışı küçük Güney Kutbu istasyonunu ayakta tutan otuz kişilik ekibin bir parçası olarak geçirmişti ama kasım ayıyla birlikte yaz sezonu başlatmıştı ve geçtiğimiz birkaç gün içinde küçük kargo uçakları istasyonun koridorlarına yüze yakın yeni insan indirmişti. Artık yatakhaneler, mutfak, spor salonu, üstteki çalışma odaları bilim insanları ve astronomlarla doluydu; gece atıştırmalığı olarak sakladıkları kurabiyeleri yiyen, uzun süredir uyku modunda duran bilgisayarları çalıştıran ve uydu internetinin günün hangi saatinde arttığına dair endişe içinde bitmek bilmeyen sorular soran yabancılar.

Esther tüm bu yeni yüzleri görmekten mutlu olacağını düşünmüştü. Kendini bildi bileli dışa dönük biri olmuştu, küçük köy lisesine çok benzeyen bir araştırma istasyonunda buzun üzerinde kilitli kalabilen tipte insanlardan biri değildi. Antarktika'ya gelmeden önceki bir yıl boyunca Minneapolis'te yaşamıştı ve onlara kış sezonu için Kutup istasyonunda elektrikçi olarak çalışmayı kabul ettiğini söylediğinde, oradaki arkadaşları çok içten bir dehşetle tepki vermişti. Herkes bu işi denemiş, nefret etmiş ve insanın içini bunaltan bu izole yerden kaçmak için erkenden eve uçmuş birilerini tanıyordu. Ama Esther hiç endişelenmemişti.

Antarktika'nın, içinde büyüdüğü izole ve sert koşullardan çok daha kötü olamayacağını düşünmüştü. İyi para kazanacaktı, bir macera yaşayacaktı ve en önemlisi, gezegendeki diğer çoğu insan için tamamen erişilmez olacaktı.

Ancak uzun kış boyunca bir noktada Esther'ın dışa dönüklüğü körelmeye başlamış ve sonrasında da her sabah üniformasıyla birlikte taktığı neşe maskesi de yüzünden düşmüştü. Şimdi, tıpkı endüstriyel beyaz duvarlar, endüstriyel beyaz koridorlar ve endüstriyel beyaz iş arkadaşları gibi endüstriyel beyaz tavana bakıyordu.

"Acaba ben içine kapanık biri miydim?" dedi. "Bunca yıldır kendimi mi kandırıyordum? Gerçek dışa dönükler dışarıda, taze et, kesintisiz parti, sınırsız seks ülkesi ABD havasında takılıyor."

"Sınırsız Seks Ülkesi Antarktika Antlaşması Uluslararası Bölgesi," diye düzeltti Pearl. Pearl, çifte vatandaşlığa sahip bir Avustralyalıydı.

"Doğru," dedi Esther. "Haklısın."

Pearl dizlerinin üzerine çöktü ve yatağın bir ucundan diğerine, Esther'a doğru süründü. "Sanırım," dedi, "altı aylık zorunlu bekârlık, artı bir uçak dolusu yeni yüz herkesi dışa dönük yapabilir."

"Hımm," dedi Esther. "Yani diyorsun ki benim içe dönük olmamın yegâne sebebi..."

"Muhteşem vücudum, evet, tabii ki," dedi Pearl, dudakları şimdi Esther'ın kulağının hassas noktalarında geziniyordu.

Esther uzandı ve Pearl'ün hiç güneş olmamasına rağmen her nasılsa her zaman güneş düşmüş gibi görünen sarı saçlarından bir tutam aldı. *Avustralyalılar.* Her zaman deniz havasını üzerlerinde taşıyor ve her an her şeye hazırlardı. Parmaklarını dolanmış saç tellerinin arasından geçirdi ve Pearl'ü öpmek için kendine doğru çekti, onu kendine yaklaştırırken Pearl'ün gülümsediğini dudaklarında hissetti.

Esther on sekiz yaşından beri, son on yıldır her kasım ayında başka bir yere taşınmış; başka şehirlere, eyaletlere, ülkelere gitmişti. Kolayca arkadaş ve sevgili edinmiş, onları diğer insanların paket yemek aldıkları gibi seçivermiş ve aynı hızla tüketmişti. Herkes onu seviyordu ve pek çok sevilen insan gibi, Esther da insanlar o göz kamaştıran sevimlilik kalkanını delmeyi başarır ve kendisini *gerçekten* tanırsa, kendisinden aslında hiç hoşlanmayacaklarından endişeleniyordu. Asla tek bir yerde kalmamasının bir faydası buydu.

Çok daha önemli olan diğer faydası ise bulunamamaktı.

Esther bir elini Pearl'ün kazağının altından geçirdi, Pearl uzun bacaklarından birini Esther'ın kalçalarının arasına yerleştirirken parmaklarıyla belinin yumuşak kıvrımını buldu. Ama kalçalarını sürtünme içgüdüsüyle hareket ettirirken bile, babasının uzun zaman önce söylediği sözler bilinçaltının yüzüne fırlatılan soğuk bir bardak su gibi kafasının içinde yankılanmaya başladı.

Abe, on yıl önce Vermont'taki evlerinde kendisini gördüğü son gün, "2 Kasım, Doğu Standart Saati'yle saat on birde," demişti. "Nerede olursan ol, 2 Kasım'da oradan ayrılmalı ve yirmi dört saat boyunca hareket etmelisin, yoksa anneni öldüren insanlar senin için de gelecek."

Yaz mevsimi birkaç gün önce resmen başlamıştı: 5 Kasım. Babasının üstüne basa basa söylediği sözlerine göre, Esther'ın üç gün önce çoktan gitmiş olması gerekiyordu.

Ama gitmemişti. Hâlâ buradaydı.

Abe öleli iki yıl olmuştu ve on yıl önce kaçmaya başladığından beri, Esther'ın kalmak için ilk kez bir nedeni vardı. Sıcak, sağlam ve şu anda boynunu öpmekte olan bir neden.

Teknik olarak Esther, Pearl'le ilk kez Christchurch Havaalanı'nda, Antarktika'ya uçmak üzere bekleyen büyük bir işçi grubundayken tanışmıştı. İkisi de uçağa binmek için gerekli olan kat kat giysilerin içine gizlenmişti; yün şapka, kocaman turuncu parka, eldivenler, izolasyonlu botlar, kafalarına geçirilmiş koyu renk gözlükler ve Esther, grup uçağa bindirilmeden ve Pearl'le kargo bölümünün iki ucuna oturtulmadan önce, o ışıltılı gözlerin ve sesli kahkahanın sadece kısa bir parçasına şahit olabilmişti.

Farklı görevleri ve farklı programları vardı, bu yüzden de Esther'ın spor salonuna antrenman arkadaşı aradığına dair bir tabela astığı ilk ayın sonuna kadar yolları bir daha kesişmemişti. *Boks, Muy Thai, Brezilya jiujitsusu, karma dövüş sanatları, Krav Maga, hadi dövüşelim! :) :) :)* Gülen suratları "dövüş" kelimesinin agresifliğini dengelemek için eklemiş, ancak herkesin kendisine "J-Dog" demesinde ısrar eden, Washingtonlı,

korkunç derecede uzun beyaz bir adam olan başka bir elektrikçi bunu görüp başına bela olmaya başladığında, bu yaptığından pişman olmuştu.

Esther vardiya toplantısına gittiğinde, "Güler Yüzlü Katil!" diye bağırmıştı. Öğle yemeğinde mutfakta yolları kesiştiğinde, Ester'dan korkup bir kenara sinmiş gibi davranıyordu. "O koca gülümsemenle kafama mı vuracaksın?" Ama bardağı taşıran son damla, yüksek sesle herkese karatedeki siyah kuşağından bahsetmesi ve "bu sporu gerçekten ciddiye alan" bir dövüş partneri bulmayı ne kadar çok istediğini anlatmaya başlaması olmuştu.

Dürüst olmak gerekirse, Esther'a başka seçenek bırakmamıştı. Bu şekilde geçen bir haftadan sonra, bir gün mutfakta Esther'a yaklaşmış ve pizzaya ulaşamasın diye yolunu kesmiş, azı dişlerini görebileceği kadar kocaman sırıtarak ona bakmıştı.

"Ne yapıyorsun?" dedi Esther.

"Seninle dövüşüyorum!" dedi adam.

"Hayır," dedi ve tepsisini yere bıraktı. "Benimle dövüşeceksen *böyle* dövüşeceksin."

Birkaç dakika sonra J-Dog'u yere yatırmış ve bir kolunu sıkıca tutmuştu, adam diğer koluyla Esther'ın yüzüne vurmaya çalışıyor, uzun bacaklarıyla fayans zemini nafile bir çabayla tekmeliyor, seyirciler de yuhalayıp alkışlıyordu. "Gülümseyene kadar gitmene izin vermeyeceğim," dediğinde adam inlemiş, dudaklarını iki yana ayırarak daha önceki sırıtışına zoraki bir şekilde yaklaşmıştı. Esther onu bırakır bırakmaz ayağa fırlamış, üzerindeki tozları eliyle silkelemiş ve "Bu hiç hoş olmadı dostum, hiç hem de," demişti.

Esther bir kenara bıraktığı yemek tepsisine doğru dönüp gerçek gülümsemesini bastırmaya çalışırken, kendini aralarında sadece birkaç santim olacak şekilde Pearl'le yüz yüze bulmuştu. Kat kat giysilerinden sıyrılmış olan Pearl uzun boylu ve fit biriydi; güneşle aydınlanmış saçları, her an dağılacakmış gibi duran bir düğüm hâlinde tepeden toplanmıştı. Kahverengi gözleri Esther'ın hatırladığı kadar ışıltılıydı. Hatta şimdi daha da parlaktı çünkü Esther'a bakarken parlıyorlardı.

"Bu hayatımda gördüğüm en büyüleyici şeydi," dedi Pearl ve ince, uzun parmaklı eliyle Esther'ın koluna dokundu. "Ders vermeyi düşünmüyorsundur ama, değil mi?"

Pearl kendini savunma konusunda berbattı. Öldürme içgüdüsü yoktu ve her zaman kendini sorguluyor, yumruklarını geri çekiyor, tekmelerini yarıda kesiyor ve kendine öyle gülüyordu ki Esther'ın karşısında güçsüz düşüyordu. Üç derste "ders buluşmaları" sevişme buluşmalarına dönüşmüş ve spor salonundan yatak odasına taşınmışlardı. İlk kez birlikte oldukları gün, Esther kot pantolonunu indirmeye başladığında, Pearl kalçalarını oynatarak sormuştu: "Daha önce hiç bir kadınla birlikte oldun mu?"

Esther, Pearl'ün bacaklarının arasından başını kaldırıp baktı. "Evet, hem de çok kez! Neden?"

"Sakin ol, Don Juan," dedi Pearl gülerek. "Tekniğini sorgulamıyorum. Sadece biraz gergin görünüyorsun."

Esther başının belada olabileceğini o zaman fark etmişti. Çünkü söyledikleri doğruydu, yıllardır hissetmediği bir şekilde *gergindi*, karnındaki kelebekleri hissetmişti... Ama en önemlisi de Pearl fark etmişti. Bunu bir şekilde Esther'ın iyi eğitilmiş yüzünden ya da iyi eğitilmiş bedeninden okumuştu. Esther insanların görmelerini istemediği şeyleri görmelerine alışık değildi ama Pearl'ün ona bakma, onu *görme* şeklinde içini huzursuz eden bir şey vardı. Cevap olarak en kendinden emin, güven verici gülümsemesini takınmış, sonra dişlerini Pearl'ün çıplak bacaklarının iç kısmına hafifçe geçirmiş ve bu da konuşmanın orada bitmesi için yeterli bir dikkat dağıtıcı olmuştu. Ama o zaman bile, daha en başta, Pearl'den ayrılmanın ne kadar zor olabileceğinden şüphelenmişti.

Şimdi, üzerinden koca bir mevsim geçtikten sonra, bunu -gitmeyi, kalmayı, babasının uyarısının bitmek bilmeyen yankılanışını- düşünmek, o anki ruh hâlini bozmak gibi talihsiz bir etkiye sahipti. Pearl'ü yan çevirdi ve öpücüğü dikkatlice sonlandırarak kendini yastığa bıraktı, Pearl de Esther'ın omzuna sokuldu.

"Bu gece çok sarhoş olacağım," dedi Pearl.

"Sahnemizden önce mi, sonra mı?"

"Önce, sonra, sahne sırasında."

"Ben de," diye karar verdi Esther o an.

Esther ve Pearl, o akşam partide çalması planlanan bir Pat Benatar müzik grubundaydı. Bütün kış boyunca sadece aynı otuz beş kişilik grup önünde prova yapmış ve gösteriler düzenlemişlerdi, artık geldikleri noktada sahneye çıkmak, "Hot Cross Buns" dinlemekten ne kadar yorulduğunu gururuna yediremeyen bir ebeveynin önünde kayıt cihazı çalmak gibiydi. Yeni kulaklar ve gözler için performans sergilemek Madison Square Garden'ın sahnesine çıkmak kadar sinir bozucuydu.

"İçmeden önce su içmeliyiz," dedi Pearl, "ki deli gibi kusmayalım."

Pearl iki bardak getirdi ve Esther suyu yudumlarken üzerine dökmemek için dirseklerinin üzerinde doğruldu. Burası şimdiye kadar bulunduğu en kuru yerdi, havadaki son nem kırıntısı da donarak buza dönüşmüştü. Susuz kalmak işten bile değildi.

"Sence bilim insanları ders çalışarak geçirdikleri onca yılı telafi etmek için mi bu kadar çok içiyorlar?" dedi Esther.

"Hayır," dedi Pearl tereddüt etmeden. Kendisi de marangozlarla birlikte çalışıyordu. "İnek öğrenciler hep bir numaralı parti ciler olmuştur. Sydney'deki ilginç gece eğlencelerine giderdim ve hep cerrahlar, mühendisler, ortodontistler olurdu. BDSM ile ilgilenen insanların IQ'larının sadece bir partnerle sıradan seks yapan meslektaşlarına göre belirgin şekilde daha yüksek olduğunu biliyor muydun?"

"Bunun test edilebilir bir hipotez olduğunu sanmıyorum."

Pearl sırıttı. Dışarıdan bakılınca yumuşak hatları olan ağzında alışılmadık derecede keskin köpek dişleri vardı ve bu uyumsuzluk Esther'ın kan akışına olmadık şeyler yapıyordu. "Ne kadar çok çeşitlilik olur, düşünsene bir?"

"Düşünmek isterdim," dedi Esther, "ama şimdi değil. Hazırlanmaya başlamamız lazım." Pearl saatine baktı ve sıçradı. "Kahretsin! Haklısın."

Birkaç saat önce yedikleri akşam yemeğinden beri, bu yatak odası deliğine tıkılmışlardı ve Esther çoraplı ayaklarını botlarının içine sokmadan önce gerinmek için ayağa kalktı.

"Tanrım, kalmayı kabul ettiğin için çok mutluyum," dedi Pearl. "Bunu sensiz yaptığımı hayal bile edemiyorum."

Esther cevap vermek istedi ama karşısındaki kadına, uzun zamandır kimseyi sevmediği kadar sevdiği bu insana gerçekten de bakamadığını fark etti. Göğsünde derin bir özlemin yayıldığını hissetti; arzu değil, daha tanıdık bir şey, her zaman onunla birlikte olan bir şey. Yanında olmasına rağmen Pearl'ü *özlüyordu*. Karşısındakini özleyeceğine dair bir beklenti vardı içinde, sanki duyguları bu sefer her şeyin farklı olduğu, bu sefer kalacağı fikrine henüz alışamamış gibiydi.

Babasının paranoyası yine kulağına fısıldamaya başlamıştı, ona gitmesini, çok korkunç ve bencilce bir hata yaptığını, Pearl'ü tehlikeye attığını söylüyordu. Bu sırada Pearl hâlâ ona bakıyordu, yüzü net ve sevecendi ama Esther'ın tepkisizliği karşısında biraz sessizleşmeye başlamıştı.

"Ben de mutluyum," dedi Esther. Artık Pearl'ün yanında yeteri kadar pratik yapmıştı ve yüzünün aniden değişen, melankolik ruh hâlini yansıtmamasına güveniyordu. Pearl'ün gülümsemesinin ardından rahatladığını gördü. "Giyindiğinde beni almaya gel," diye ekledi. "Bir shot ile takviye yapabiliriz."

Pearl elini kaldırdı, uzun parmakları hayali bir bardağın sapında gibiydi. "İzleyicilerin şerefine. Umarım bizi severler."

İZLEYİCİLER ONLARA BAYILMIŞTI. GRUBUN DÖRT ÜYESİ DE provaları çok ciddiye almış ve hatta seksenlerin müzik gruplarının benzer saç modeliyle kostümlerini de ayarlayabilmişti: siyah kot pantolonlar, deri ceketler. Esther ve Pearl saçlarını olabildiğince kabartmaya çalışmıştı, gerçi saç spreyi sıksalardı daha ikna edici olurdu ama istasyonda kimsede sprey yoktu. İyi görünüyorlardı, sesleri de iyiydi, amfilerini takıp çalmaya başladıklarında, herkesin tezahürat yapmaya istekli olmasının yanında, kafalarının da çoktan iyi olması onlara yardımcı oldu.

Esther vokalist ve basçıydı ve "Hell is for Children" çaldıktan sonra setlerini sonlandırdıklarında, boğazı kurumuş, parmakları ağrıyordu. Parti, gündüzleri bir lise kafeteryasını andıran, pistte

yer açmak için duvar dibine çekilmiş uzun gri plastik masaların olduğu mutfakta veriliyordu. Tepedeki floresanlarla yanıp sönen kırmızı ve mor parti ışıkları açık olmasa bile, Esther'ın içini güzel hislerle dolduran, bir şekilde genç ve aptal hissetmesine neden olan bariz bir ortaokul havası vardı. Grup odanın ön tarafında, beyaz peri ışıklarından bir hüzmenin altında çalıyordu. Sahneleri sona erdiğinde, Esther'ın birkaç ay önce odanın köşelerine yerleştirdiği yeni hoparlörlerden pop müzik yayılmaya başladı.

Geniş, karo döşeli zeminin çoğu hem Esther'a hem de birbirine yabancı insanlarla doluydu ve o kalabalığın daha fazlası, büfe tarzı yiyecekler sunan sıcak barın arkasından karanlık, paslanmaz çelik mutfağa açılan sallanan kapının önüne dizili, sıra sıra sandalyede oturuyordu. Esther, yeni gelen yaz ekibinin Antarktika'daki solgun meslektaşlarına kıyasla inanılmaz derecede bronz ve sağlıklı göründüğünü fark etti. Beraberlerinde çeşitli yeni kokular getirmişlerdi. Aynı insanlarla yaşayınca, aynı yemekleri yiyince, aynı geri dönüşümlü havayı soluyunca, Esther'ınki kadar keskin bir burun için bile aynı kokmaya başlıyordunuz. Bu insanlar kelimenin tam anlamıyla temiz bir nefes çekmek gibiydi.

Başka bir şeyin nefesini.

Esther, Pearl'ün "herkesi memnun etme meraklısı" olarak tanımladığı Trev adında Colorado'lu yeni bir marangozla sohbetin ortasındaydı ki aniden başını bir av köpeği gibi kaldırdı, burun delikleri açıldı.

"Parfüm mü sıktın?" diye sordu. Partiye hâkim olan içki ve plastik kokusunun dışında bir şey yakalamıştı, ona sarsıcı bir şekilde evini düşündüren bir şey.

"Hayır," dedi Trev, Esther utanmazca eğilip boynunu koklarken eğlenircesine gülümserken.

"Hımm," dedi.

"Belki deodorantımın kokusudur," dedi Trev. "Sedir. Erkeksi."

"Gerçekten de güzel kokuyor," dedi. "Ama hayır. Ben sandım ki... Neyse, boş ver."

Şimdi az öncesine nazaran daha yakın duruyorlardı ve Trev'in dostça bakışları açıkça flörtöz bir hâl almıştı. Esther'ın boynunu

koklamış olmasını kendisiyle ilgilendiğine dair bir mesaj olarak algılamıştı. Esther bir adım geri çekildi. Esther'ın bir sevgilisi vardı ama Trev muhtemelen çok sayıda eğlence amaçlı açık hava ekipmanına sahip olan ve ona bunları nasıl kullanacağını öğretmek isteyen bir adama benziyordu. Ama yine de Trev'in vücudunu kontrollü bir şekilde hareket ettirmesine hayrandı; bu ona yıllardır sık sık gittiği dövüş sanatları spor salonlarında tanıştığı eğitmenleri hatırlatıyordu.

Esther flörtöz bir şeyler söylemek için ağzını açtı, ne de olsa bu konuda paslanmak istemiyordu ama sonra hassas burnu demin dikkatini dağıtan diğer kokuyu yine yakaladı. Tanrım, *neydi* bu? Bu koku onu ânında çocukluğunun geçtiği mutfağa götürdü; yarım yamalak çalışan soğan yeşili buzdolabını, akçaağaçtan yapılma dolapların üzerindeki ezik yerlerle çukurları, ayaklarının altında uzanan çarpık muşamba döşemeyi görebiliyordu. Sebze kokusu gibiydi ama sebze değildi, baharat kokusu gibiydi ve *taze* kokuyordu ki bu, buralarda pek sık rastlanan bir şey değildi. Biberiye? Kasımpatı? Lahana?

Civanperçemi.

Bir anda sorusunun cevabını buldu ama kelimeler dilinin ucunda tünedikleri yerden geri yuvarlandı. Civanperçemi, aşil otu, kandil çiçeği, binbir yaprak otu.

Esther sosyal nezaketi daha fazla uzatmadan, "Affedersin," deyip kafası karışan marangozdan uzaklaştı. Mısır gevreğinin olduğu köşede dövmelerini karşılaştıran bir grup insanın ve tavana rasgele yapıştırılmış mavi flamaların arasından geçerken burnundan kısa nefesler ala ala insanların arasından geçti. Çocukluğunun kokusu olan o eşsiz ot kokusunun izini sürüyordu ama onu ararken bile bunun anlamsız olduğunu biliyordu. Bu koku çoktan bir anıya dönüşmüş, yerini pizza, bira ve farklı bedenlerin kokusuna bırakmıştı.

Odanın ortasında durdu, etrafı müzik ve sohbet eden yabancılarla çevriliydi, kokunun kalbinde bu kadar güçlü bir etki yaratması onu şaşkına çevirmişti. Birisi bunu parfüm olarak mı kullanıyordu? Eğer öyleyse, kollarını ona dolamak ve yüzünü tenine gömmek isterdi. Esther genellikle ardında bıraktıklarına

karşı mesafeli dururdu; yıllar içinde geride bıraktığı insanları düşünmez, evim dediği yerleri aklına getirmez, kız kardeşi ve üvey annesine ayda bir gönderdiği kartpostallar dışında ailesini aklının ucundan geçirmezdi. Geride bıraktıklarını düşünmemek hiç bitmeyen, yorucu bir eylemdi, bir kası her zaman esnek tutmaya çalışmak gibiydi. Ama bu civanperçemi kokusu bu sert kası gevşetmiş ve gevşemesiyle birlikte, daha önce Pearl'ün kapısında beklerken üzerine çöken hüznün bir benzerini hissetmişti.

Pearl salonun diğer ucundaydı; yüzü kızarmış, dalgalı saçları, sanki birinin motosikletinin arkasından yeni inmiş ya da birinin yatağından yeni çıkmış gibi birbirine dolanmıştı. Gözlerini böğürtlen parlaklığında gösteren koyu mor bir ruj sürmüştü ve neredeyse kendisi kadar uzun bir kadınla konuşuyordu. Esther onlara doğru atıldı, bu ruh hâline nasıl çabuk düştüyse, kendini bu durumdan o hızla çıkarmak istiyordu.

"Tekila," dedi Pearl'e.

"Bu Esther," dedi Pearl konuştuğu kadına. "Elektrik teknisyeni. Esther, bu Abby, bakım onarımda çalışıyor, geçen yıl Avustralya'da yaşamış!" Abby ve Pearl birbirine kıkırdıyor, neşe içinde sarhoş oluyorlardı. Pearl üçüne de birer kadeh doldurdu, Esther ilk kadehini bir çırpıda içtikten sonra ona bir kadeh daha doldurdu. Esther kendini şimdiden daha iyi hissediyor, boğazını tırmalayan o keyifsiz ruh hâlini üzerinden atıyordu. O, ânın tadını çıkarmak için yaratılmış bir insandı, geçmişi düşünmek için değil. Bunu unutmayı göze alamazdı.

Parti, kışı burada geçirenlerin üzerine çöken koruyucu izole olma hissini yok etme görevini yerine getirmişti, çok geçmeden insanlar dans etmeye başlamış, daha çok içilmiş, kuşların isimlerini bağırarak söylemeyi içeren tuhaf bir oyun oynanmış ve daha da çok içilmişti. Tahmin edilebileceği gibi, su içercesine içki içen biri kusmuştu. Pearl ve Abby, Sydney'de yaşayan, gerçekten kötü bir köpeği olan ve bir şekilde ortak tanıdıkları biri hakkında neşeyle bağırarak bir süre sohbet ettiler ve sonra Pearl, Esther'ı derme çatma dans pistine sürükledi ve yapılı, uzun bacaklı bedenini Esther'ın daha kısa olan bedenine doladı. Müzik yoğun ve ritimliydi; çok geçmeden medeniyet sayılabilecek her şeyden

binlerce mil uzakta, uçsuz bucaksız bir buz kütlesinin üzerinde, ısıtmalı minik bir kutuda değil de gerçek bir kulüpteymiş gibi dans ettiler.

Esther, Pearl'ün saçlarını terli yüzünden çekti ve ailesini, babasının uyarılarını ya da 2 Kasım'dan bu yana geçen günleri düşünmemeye çalıştı. Bunun yerine şimdiki zamana, bas gitarın gümbürtüsüne ve Pearl'ün bedeninin yaydığı hisse odaklandı. *Keşke bunu sonsuza kadar yapabilsem* diye düşündü.

Ama insan bedeni söz konusuysa "sonsuza kadar" diye bir şey olamazdı, hem zaten eninde sonunda çişini yapması gerekmişti.

Esther kapıyı çarpıp kot pantolonunun düğmesini açmaya başladığında, partinin gürültüsüyle patırtısının aksine, koridorun sonundaki banyo neredeyse ürkütücü bir sessizliğe bürünmüştü. İdrarın sesi paslanmaz çelik klozette yüksek sesle yankılanıyordu ve kendi sarhoş nefesini duyabiliyordu, dans etmekten ağırlaşmış, konuşmaktan hırıltılı bir hâl almıştı. Sifonu çekmesiyle kükrercesine bir ses çıktı. Lavaboda kollarını sıvadı ve aynanın karşısında durdu. Tek parmağıyla koyu renk kaşını düzeltti, kendini izlerken kirpiklerini kırpıştırdı, gevşek buklelerine belirginlik kazandırmak için birkaç tutam saçı parmağına doladı. Sonra durdu. Gözlerini kıstı.

Aynanın çerçevesinde bir dizi küçük iz vardı, üzerine konduruLmuş kahverengi-kırmızı lekeler. Simetriktiler ama aynı değillerdi, her köşede bir tane vardı, sanki bir boya fırçası ya da başparmakla sürülmüş gibiydiler. Yaklaşıp inceledi ve onları silmek için bir parça kâğıt havlu ıslattı. Peçeteye sabun ekleyip silmeyi denedi ama o bile hiçbir işe yaramadı. Kalbi boğazında atıyordu. İzleri kazımaya çalıştı. Hiçbir şekilde çıkmıyorlardı.

Öyle hızlı geri adım attı ki neredeyse düşüyordu.

Esther gibi yetiştirilmiş birinin kurumuş kan görmeden, hele ki bu tip kanın çıkarılamayacak bir iz olduğunu fark etmeden büyümesi mümkün değildi. Ayrıca Esther gibi yetiştirilmiş birinin bu kan izlerinin ne anlama gelebileceğini bilmeden büyümüş olması da mümkün değildi. Aklına civanperçemi kokusu geldi ama bunu zihninde yarattığından mı, yoksa gerçekten de burada, banyoda kokusunu alıp almadığından emin değildi.

Kan. Otlar.

Burada birinin bir kitabı vardı.

Burada biri büyü yapıyordu.

Esther sesli bir şekilde, "Hayır," dedi. Sarhoştu, paranoyakça davranıyordu, altı aydır betondan bu kutunun içinde tıkılı hâlde yaşıyordu ve sonunda kafasında bir şeyler kurmaya başlamıştı.

Bir yandan da aynadan uzaklaşıyordu, gözleri dehşete düşmüş yüzüne kilitlenmişti, aynaya sırtını dönmekten korkuyordu. Banyo kapısına tosladığında hızla arkasını dönüp kapıyı çarparak kapattı ve dar koridordan spor salonuna doğru koşmaya başladı. Spor salonu o kadar aydınlıktı ki sanki vızıldıyordu; aletler yumuşak gri zemin üzerinde muntazam bir şekilde dizili duruyordu ve yeşil duvarlar her şeyi hastalıklı bir solgunlukta gösteriyordu. Ağırlık çalışma bölmesindeki banklardan birinde öpüşen bir çift vardı, Esther yanlarından geçip spor salonunun beyaz, tek bölmeden oluşan tuvaletine giderken telaşla ciyakladılar.

Oradaki aynada da aynı kırmızımsı kahverengi renkte, aynı tipte izler vardı. Dinlenme odasının yanındaki banyodaki aynada da vardı, laboratuvardakinde de, mutfaktakinde de. Esther kalbi ağzından çıkacakmış gibi yatak odasına doğru giderken tökezledi ama neyse ki kendi aynasına dokunulmamıştı. Muhtemelen sadece halka açık aynalar işaretlenmişti, bu da kısa süren bir rahatlama sağladı. Fakat dikkatleri üzerine çekmeden ya da başını belaya sokmadan istasyondaki her aynayı kırması imkânsızdı.

Esther kapıyı arkasından kilitledi, aynanın önünde durdu, ellerini alçak şifonyerinin üstüne koydu ve düşünebilmek için ağırlığını tahtaya verdi. Belli ki bu bir tür ayna büyüsüydü ama bunun ne anlama geldiğini hatırlayamayacak kadar korkmuş ve sarhoştu. Ailesinin kitaplarından biri, bir aynayı bir tür ruh hâli yansıtıcısına dönüştürebiliyordu. Ayna, o kişinin gerçek duygularını bir saat kadar yansıtıyordu. Sonra Pamuk Prenses'teki o ayna vardı, kötü kraliçeye ülkenin en güzel kızını gösteren ayna... Ama bu türden bir büyü sadece peri masalından mı ibaretti, yoksa gerçek hayatta var mıydı?

Ayık olmaya, zihnindeki bulutun dağılmasına ihtiyacı vardı. Başını eğdi ve düzenli nefes almaya başladı. Şifonyerin üzerinde, ellerinin arasında İspanyolcadan İngilizceye çevirmekte olduğu roman duruyordu ve tanıdık yeşil kapağına, süslü kenarına ve başlığın altında yer alan ve bir kapıya uzanan karanlık yol çizimine baktı. *La Ruta Nos Aportó Otro Paso Natural,* Alejandra Gil, 1937. Esther'ın bulabildiği kadarıyla bu roman Gil'in ilk ve tek basılmış romanıydı ve aynı zamanda ona annesi Isabel'den kalan tek şeydi.

Kapağın içinde, Esther'ın annesinin mükemmel el yazısıyla başlığın çevirisini yaptığı bir not vardı. "Unutma," diye yazmıştı annesi kendine İngilizce olarak: "Yol, bir sonraki adımı doğurur."

Esther'ın üvey annesi Cecily, bu romanı ona on sekiz yaşındayken, evden sonsuza dek ayrılmadan bir gün önce vermişti ama o günlerde Esther'ın, çevirisine ihtiyacı vardı. Esther'ın ana dili İspanyolca olmalıydı ama Isabel, Esther dil öğrenemeyecek kadar küçükken ölmüştü ve bu yüzden İspanyolca onun için sadece annesinin konuştuğu dilden ibaret kalmıştı. Ama birkaç ay sonra köprücük kemiklerine bu İspanyolca başlığın dövmesini yaptırmıştı: sağ tarafına "la ruta nos aportó," sol tarafına "otro paso natural" yazdırmıştı. Bu bir palindromdu, aynadaki yansımasında tersten okunduğunda da aynı anlamı veriyordu.

Dans ettiği sırada vücudunda oluşan ter henüz kurumamış olsa da parti, sanki saatler önce bitmiş gibi geldi Esther'a. Tüm kıyafetlerini çıkarmıştı, artık üzerinde sadece siyah atleti vardı, titriyordu. Aynada, atletinin askılarının altında kalan dövmesini görebiliyordu. Bu dövmeyi yaptırdığında eviyle ailesinden yeni kaçmıştı ve bir anda hiçbir kuralın olmadığı bir dünyada başıboş ve korkmuş hissetmişti, bu yüzden bir sonraki adım bir yana, yola çıkma fikri bile, ona sonsuz derecede rahatlatıcı gelmişti. Ama artık otuzuna yaklaştığı, mükemmel seviyede İspanyolca konuştuğu ve en önemlisi romanı gerçekten okuduğu için Gil'in kitabının başlığının hiç de iç açıcı bir şey olmadığını anlamıştı. Daha ziyade, önceden belirlenmiş bir tür bakış açısından insanları, özellikle de kadınları, kendi rızalarıyla seçtiklerine

inandırıldıkları bir dizi adıma zorlayan sosyal olarak inşa edilmiş bir yoldan bahsediyordu.

Bugünlerde bu sözler ona bir savaş çağrısı gibi geliyordu: yolu takip etmekten ziyade, yoldan çıkmak için vereceği bir savaş. Aslında tam da bu söz, babasının uzun zaman önce kendisine sıkı sıkıya tembih ettiği sözleri görmezden gelip yaz sezonu boyunca Antarktika'da kalma kararını vermesine yardımcı olmuştu.

Şimdi ise bu kararı verdiği için pişmanlık duyabileceğinden korkuyordu.

"Her sene 2 Kasım'da her neredeysen oradan gitmelisin," demişti babası, "aksi takdirde anneni öldüren insanlar senin de peşine düşecek. Üstelik sadece senin değil, Esther. Kardeşinin de peşine düşecekler."

Geçen on senede bu sözlere kulak vermiş, babasının dediği gibi yapmıştı. Her 1 Kasım'da eşyalarını toplamış ve 2 Kasım'da başka bir yere gitmek üzere yola koyulmuştu, bazen tüm gün ve gece boyunca araba sürmüş, bazen de uyku nedir bilmeden peşi sıra otobüslere, uçaklara, trenlere binmişti. Vancouver'dan Meksiko City'ye. Paris'ten Berlin'e. Minneapolis'ten Antarktika'ya. Hiç aksamayan bir saat gibi, bu sene hariç her sene aynı şeyi yapmıştı. Bu sene babasının uyarısını göz ardı etmişti. Bu sene hiçbir yere gitmemişti.

Artık günlerden 5 Kasım'dı, istasyon yabancı insanlarla doluydu ve içlerinden biri yanında bir kitap getirmişti.

Ayışığı Kitaplığı

2

Kedi geri dönmüştü.

Joanna onun çatıya sürtünen dallar gibi hışırtılar çıkararak ön kapıyı tırmaladığını duyabiliyordu. Saat akşam beşti ve hava kararıyor, mutfak penceresinin dışındaki gökyüzü beyazdan lekeli bir kömür grisine dönüşüyordu. O sabah radyodaki hava durumu spikeri kar yağabileceğini söylemişti ve Joanna bütün gün bunu beklemişti; mevsimin ilk karını severdi, uyuyan toprağa çöken o soluk kahverengi tonları yeni bir canlılıkla uyanır, kaba olan her şey aniden narinleşir, katı olan her şey daha kadınsı ve gerçeküstü bir hâl alırdı. Her geçen yılla kendini gerçekleştirmek için kelimelere ihtiyaç duymayan bir büyüydü bu.

Kedi kapıyı tekrar tırmaladığında, Joanna'nın kalbi yerinden çıkacak gibi oldu. Kediyi geçen hafta bakımsız bahçesinde dolaşırken görmüştü, kare şeklinde küçük bir kafası olan, sıska ve çizgili tüyleri olan bir erkek kediydi. Bir gece evvel önüne bir kâse ton balığı, ertesi gece de bir kâse sardalya koymuştu ve şimdi kedi daha fazlası için çılgına dönmüştü. Ama şu anda onunla ilgilenemezdi: sobanın ateşi tutuşmuş, otlar bir tencerede yanıyordu ve elleri kan içindeydi.

Bu sonuncusu kendi suçuydu. Sol elini çok derinden kesmişti ve bir damla kan alacakken derin bir kesik açmıştı. İhtiyacı olan on beş milim kanı aldıktan sonra bile, eli bandajların altından ağır ağır kanıyor, tahmin ettiğinden daha fazla acıyordu. İşe yararsa buna değecekti ama bu bir buçuk yıl önce denemeye başladığından beri otuz yedinci denemesiydi ve şu âna kadar

eline geçen tek şey, ellerindeki gün geçtikçe artan ince, beyaz yara izleri koleksiyonuydu. Bu seferkinin farklı olacağına dair hiçbir beklentisi yoktu.

Yine de denemek zorundaydı. Denemek istiyordu.

Son birkaç dolunayda, dâhiyane olduğunu düşündüğü bir zekâ pırıltısıyla yarım bardak âdet kanı toplamayı başardığı seferden bile bir sonuç alamamıştı ama bu gece yeni ayı deneyecekti. Çözümün bu olabileceği konusunda çok umutluydu. Kendisinin de kabul ettiği yüzeysel araştırmasına göre, periferik kan adli tıp açısından âdet kanından neredeyse ayırt edilemiyordu ve zaten ancak çok sayıdaki kitabından sadece üçünü analiz ettirebilmişti, bu yüzden mürekkebin ana maddesi olarak "kan"ı listeleyen denemelerin, kanın nereden gelmiş olabileceği konusunda onu yanıltmış olması kesinlikle söz konusu olabilirdi.

Ama hayır. Âdet dönemi kanıyla yazdığı kitap da daha önce denediği diğer tüm kitaplar kadar etkisizdi.

Bu denemesinin de aynı derecede etkisiz olmasını bekliyordu.

Yine de umudu ve merakı onu ocağın başında tutuyor, kavrulmuş bitkileri bir öğütücüde toz hâline getiriyor, sonra da elindeki kanı, bir yumurta sarısını, bir tutam arap zamkını ve balı da ekleyerek hepsini karıştırıyordu. Sonuç, suyla karıştırıldığında güzel yazı yazabilen ama muhtemelen başka hiçbir işe yaramayan kalın yapıda, koyu bir macundan ibaretti. Mürekkebin ev yapımı bir pigmentten daha fazlası olduğunu düşündürecek herhangi bir ses duyabilmek için üçüncü kulağıyla pürdikkat kesilip ne zaman bir kitabın yanında olsa, damarlarında şurup gibi akan bedensel uğultuyu duymaya çalıştı. Fakat mürekkep siyah ve sessizdi.

Kitabı bu gece yazmayı planlamıştı, koleksiyonundaki küçük büyülerden birinin metnini kopyalayacaktı, on altıncı yüzyıldan kalma on sayfalık Farsça bir büyüydü bu, artık solmuştu ama bir zamanlar yaklaşık on dakika boyunca kâğıdı yakmadan yanan bir ateş yaratmıştı. Babası bu büyüye şakayla karışık "yumurta pişirici" demişti. Ama eli hâlâ sızlayıp önündeki sessiz macuna bakıyorken içinde bir yerlerde yazma eyleminin anlamsız olacağını biliyordu.

Gözlerini kırpıştırarak hayal kırıklığının neden olduğu gözyaşlarını tutup sebep olduğu dağınıklığı ocağın üzerinde bıraktı ve mutfağın diğer ucuna ilerledi, yetmişli yılların yeşil-beyaz muşambası ayaklarının altında bir sağa bir sola büzüşüyordu. Zeminden çıkan bu ses, her zaman babasının tok, neşeli ve çok özlediği sesini aklına getiriyordu; "Bunu yakında yeniden döşeyeceğim" cümlesi o kadar sık tekrarlanmıştı ki bir ritüel hâline gelmişti ama babası zemini yeniden döşeyememişti ki kimse de döşemeyecekti. Bir kutu ton balığı açıp bir kâseye koydu ama kar kokulu havada titreyerek verandaya çıktığında kedi hiçbir yerde yoktu.

Gece karanlığı artık büsbütün çökmüştü, gökyüzünü aydınlatacak bir ay yoktu ama bulut örtüsü, temizlenmiş bahçesini kaplayan huş ağaçlarının parmak kemiklerini andıran dallarında damıtılmış gümüşi bir parıltı oluşturuyordu. İnci gibi huş ağaçlarının arasında kalan ladin ve çam ağaçları artık yalnızca hışırdayan gölgelerden ibaretti ve ormanın ötesindeki karanlığın içinde eriyip gidiyorlardı. Joanna gözlerini kısarak ağaçların arasında bir hareket aradı ama hafif bir esinti dışında gece sakindi.

Hayal kırıklığı kapta soğuyan kan mürekkebi kadar kara bir şekilde arttı ama gülerek bu hissi üzerinden attı. Hem zaten ne yapıyordu ki? Vahşi bir hayvanı kapısına çekmeye mi çalışıyordu? Sonra onu içeri mi davet edecekti? Ona ateşin yanında bir yatak teklif edecek, yumuşak tüylerini okşayacak, onunla konuşacak, onunla arkadaş mı olacaktı?

Evet.

Ton balığı kâsesini en üst basamağa bıraktı ve eve geri döndü.

Joanna bu evde doğmuştu ve hayatı boyunca burada yaşamıştı; önce tüm ailesiyle, sonra kız kardeşi kaçtıktan ve annesi de kısa süre sonra evden taşındıktan sonra sadece babasıyla. Sekiz yıl boyunca sadece Joanna ve Abe vardı ve Abe'in iki yıl önceki ölümünden sonra da geriye sadece Joanna kalmıştı. Ev, Viktorya dönemine ait eski bir evdi, bir kişi için fazla büyüktü, eskiden beyaz olan boyası artık lekeli bir diş grisiydi, ahşap süslemeler zencefilli kurabiye renginden bayat, bitkin bir tona

dönmüştü. Çatıyla pencerelerin dik kemerleri bile fazla kullanılmış bıçaklar gibi körelmişti. Kapıyı kapatırken menteşeleri gıcırdadı.

İçerisi orman kadar sessizdi. Her zaman böyleydi. Ön holdeki koyu renkli ahşap asılı tavan lambasının camdan gölgesinde hafifçe kehribar rengine çalan bir parlaklık kazanmıştı ve lavabonun üstündeki pencere -gündüzleri Joanna'nın bitki bahçesine bakıyordu- bulanık siyah bir aynaya dönüşmüştü. Joanna istemeden de olsa ayak seslerini etrafındaki sessizliğe uydurduğunu hissetti, sanki kendi boş evini rahatsız etmemeye çalışıyormuş gibi hafif adımlar atıyordu.

Her geçen gün daha da artan bu sessizlik, Joanna'nın hayatı boyunca arkasında yaşadığı kalkanların bir özelliği gibi geliyordu; kendisini dünyanın geri kalanından ayıran, koruyucu, boğucu, başka bir görünmez balonun içindeydi. Abe öldükten sonraki ilk yıl boyunca onu her köşede hayal etmiş, yemek pişirirken sesini duymuş ("Yine mi spagetti? Makarna yiye yiye erişteye döneceksin"), piyanoda pop şarkıları çalmış ("Fiona Apple, işte, ses diye ben *buna* derim") ya da ona aldığı suluboyalarla verandada oturmuştu ("Bu yeteneğini annenden almışsın, ben kar fırtınasında bir kutup ayısı çizemem"). Ama yavaş yavaş onun hayalî sesi bile yok olmuştu. Babasını zihninde canlandırmak için artık çabalaması gerekiyordu.

Joanna bazen elinde olmadan evde kendisiyle birlikte başka birini hayal etmeye çalışıyordu; uzun boylu, güçlü ve nazik bir adamın değişen hayalî figürünü. Hayatı boyunca aşk romanları okumuştu ve fiziksel açıdan yaşanabilecekleri hayal etmekte zorlanmıyordu: adamın boynunda dolaşan dudaklarını, geniş omuzlarıyla onu duvara yaslayışını, ellerinin eteklerini beline kadar çekişini. Etek giyen biri değildi ama cinsel bilinçaltının gardırobu kombinezonlarla doluydu. Onu zorlayan şey bu fantezisinin diğer kısımlarıydı. Bu evde ailesinden başka birini yanında hayal etmeye çalıştığı kısımlar. Ayaklarının dibindeki küçük çizgili kediyi hayal etmek bile hayal gücünü zorluyordu ama bu konuda gittikçe daha iyi oluyordu. Şimdi onu neredeyse görebiliyordu, kedinin beyaz döşemeli masanın üzerine sıçrayıp

pencerede asılı duran kuru ot dallarından birine vurduğunu gözünde canlandırabiliyordu.

Babasının çoğu hayvan tüyüne alerjisi vardı, Joanna şimdi bile bir evcil hayvan edinme fikrine sıcak bakamıyordu, oysa çocukken bir tane hayvanı olması için ağlamıştı. Ablası onun için kurbağa yakalamış, jartiyer yılanlarını tuzağa düşürmüş, salyangoz toplamıştı ama aynı şey değildi. Sevgisini kabul edebilecek ve ona karşılık verebilecek müşfik bir şey istemişti. Şimdi bir hayvanı içeri alma ve Abe'in kendi evini ona ya da ruhundan kalanlara kucak açmayacak bir yere dönüştürme fikrinde acı verici bir şey vardı.

Tabii ruhlara inanılıyorsa ki Joanna inanmıyordu. Babasının topladığı yüzlerce el yazması kitaptan, yüksek sesle okunduğunda bir piyanoyu akort etmekten kuraklıkta yağmur bulutları getirmeye kadar her şeyin yapılabildiği kitaplardan hiçbiri hayaletlerle konuşmak ya da başka bir şekilde ölüm diyarına ulaşmak için büyüler içermiyordu. Her kim olurlarsa olsunlar, nasıl yazmış olurlarsa olsunlar erken dönem yazarların denediği ilk şey bu olmalıydı.

"Nasıl sorusunu sormak bize düşmez," demişti babası tekrar tekrar. "Kitapları korumak, onlara bir yuva vermek, onlara saygı göstermek için buradayız, sorgulamak için değil."

Ama Joanna merak etmeden nasıl durabilirdi ki?

Özellikle de Abe'in hayatı boyunca koruduğu kitaplardan biri ona ihanet etmişken.

Abe'in ölümünden sadece altı ay sonra onun en katı kurallarından birini çiğnemiş ve üç kitabı -hepsinin mürekkebi solmuş, büyüleri tükenmiş olsa da- evinin korunaklı duvarlarının dışına çıkararak Boston'daki bir koruma laboratuvarına götürmüştü. Gördükleri şeyin aslını bilmeyen koruma uzmanları için bile bu kitaplar hayranlık uyandıran, eski ve nadir nesnelerdi ve Joanna, DNA ve protein örnekleri analiz edildikten sonra laboratuvar raporlarına erişim karşılığında üçünü de bağışlamıştı.

Sonunda nasıl yazıldıklarını öğrenebilirse, belki de babasının neden ve nasıl bir kitap tarafından öldürüldüğünü anlayabilirdi. Ayrıca eğer nasıl yazıldıklarını öğrenirse, o zaman onları kendisinin de yazabilmesi mümkün olurdu, öyle değil mi?

Ama görünüşe göre cevap hayırdı.

Laboratuvar sonuçları onu hem heyecanlandırmış hem de korkutmuştu ama yine de geçmişe dönüp baktığında bundan şüphelenmiş olması gerektiğini düşünüyordu. Ne de olsa kitapların içindeki büyünün çalışması için kana ve bitkilere ihtiyaç vardı, dolayısıyla mürekkebin ham maddesinin de aynı şeylerden oluşması mantıklıydı. Ama bu sonuçlar bazı hacimli kitaplara dair dehşet verici bir ışık tutmuştu. O sayfalarda ne kadar kan vardı? Ayrıca kimlerin kanıydı?

Mürekkebi koyduğu kabının üzerini plastik bir örtüyle kapattı ve kanaması nihayet duran elini yeniden bandajladı. Ocak kapalı olduğu için mutfak soğuktu, bu yüzden kendine bir fincan çay yaptı ve oturma odasına götürdü. Sadece bir lamba yanıyordu, yeşil püsküllü uzun lamba ve yeşilimsi loş ışıkta oda her zamankinden daha dağınık ve yuva gibi görünüyordu: soluk kırmızı kanepenin üzerine yığılmış yün battaniyeler, yerden tavana kadar uzanan raflarda kitapların arasına karışmış yarı içilmiş çay fincanları ve yıpranmış İran halısının üzerine yerleştirilen köşedeki piyanonun parlak siyah ayaklarına dolanmış kazaklar. Abe'in bir zamanlar şöminenin olduğu tuğla bölmeye kurduğu odun sobası sıcaklıkla parlıyordu. Joanna kendini yuvasına dönen mutlu bir fare gibi hissetti.

Ekim ayının ortalarından beri burada, sobanın yanında uyuyor, ısıyı muhafaza etmeye çalışıyordu. Eğri camlı uzun ve dar pencerelerin kenarlarını çoktan plastikle sıkıca kapatmıştı ve alt katı cereyan yapan üst kattan ayırmak için merdiven boşluğunun tavanına ve duvarlarına kalın asker battaniyeleri çakmıştı; üst kat mart ayına kadar ısıtılmadan ve dokunulmadan öylece kalacaktı. İşlevsel olarak dünyası dört odaya indirgenmişti: mutfak, yemek odası, oturma odası, banyo. Tabii ki bodrum da. Bu alışkanlığı babasının öldüğü kış edinmişti ve bunu sadece propan ve odun açısından değil, konfor açısından da ekonomik bulmuştu. Bir kişinin soğuk ve karanlık koca bir eve ihtiyacı yoktu.

Sobaya daha fazla odun attı ve büyükbabasının kırık deri koltuğun yanında asılı saatinin tozlu yüzüne baktı; saat altı kırk beşti, bu da kalkanları yerleştirmesi için on beş dakikasının

kaldığı anlamına geliyordu, bu yüzden ertesi günkü şehir gezisi için yapılacak işlerin bir listesini yapmak için bir defter ve kalemle sehpaya oturdu.

Liste kısaydı.

Postaneye git.

Ekmek al ve markette annene uğra.

Kütüphanede e-postaları kontrol et.

Tıpkı bir evcil hayvanının olması gibi, internet de hoşuna giden bir şeydi ama yaşadığı bölge her türlü iletişim teknolojisini engelliyordu -telefonlar bozulmuş, kablolar kesilmişti. Radyo çalışıyordu, telsizler de öyle, Esther ve sonra Cecily gitmeden önce hepsi bu evde beraber yaşıyorken bu şekilde haberleşiyorlardı. Joanna'nın çocukluğunun müziği, kız kardeşinin kulağındaki coşkulu sesiydi: "Esther'dan Joanna'ya! Sesim geliyor mu? Anlaşıldı! Tamam!"

Tekrar saate baktı. Vakit gelmişti.

Yeniden mutfağa gitti ve küçük gümüş bıçağı kuruması için bıraktığı yerden aldı. Bodruma inerken önünden geçtiği buzdolabına bakmadı ama göz ucuyla renkli yüzünü görebiliyordu, mevcut olan her boşluğa kartpostallar mıknatıslanmıştı. Kız kardeşinin gittiği her ay için bir tane. On yıllık bir birikim. Yakında bir tane daha gelecekti. Joanna her ay Esther'ın gönderdiği kartı postaneden alıyor ve her ay kendine kartları asmaması gerektiğini yineliyordu ama babaları öldüğünden beri Esther'la konuşmamış olmasına rağmen buzdolabındaki koleksiyona bir şeyler eklemekten kendini alamıyordu.

Esther'ın bir e-posta adresi vardı ama onu nadiren kontrol ediyor gibiydi ve Abe'in ölümünden sonra Esther'ın bir telefon numarasıyla cevap yazması için Joanna'nın "*Esther, konuşmamız gerek*" mesajını beş ayrı varyasyonda yazması gerekmişti. Joanna annesinin şehir dışındaki evine gitmiş ve Cecily'nin mutfağında, bir elini soğuk fayanslara, diğer eliyle de annesinin cep telefonunu kulağına bastırarak onu aramıştı. Joanna ona olanları anlattığında, Esther aniden sesli bir şekilde hıçkıra hıçkıra ağlamış, hıçkırıkları düzensiz bir hâl almış, nefesi boğazında düğümlenmişti; tıpkı küçük bir kızken ağladığı gibiydi, kısa bir süre Joanna kendini ona yakın hissetmişti.

Sonra da Esther'dan eve gelmesini istemişti.

Aslında ona yalvarmıştı. Esther *yapamam, yapamam, yapamam* diye sayıklayarak ağlarken ona bağırmış, hissettiği kederle kendinden geçmişti, sonunda alçak ve yatıştırıcı sesiyle Cecily cep telefonunu Joanna'nın elinden alıp Esther'la konuşmak için oradan uzaklaşmıştı.

Joanna kız kardeşini en başta her şeyi bırakıp gittiği, hiçbir açıklama yapmadan ortadan kaybolduğu için affetmeye çalışmıştı ama bu yaptığı için onu asla affedemezdi: Joanna'nın ona en çok ihtiyaç duyduğu anda gelmediği, babalarını öldüren kitabı okuyabilecek, Joanna'ya cevaplar verebilecek tek kişi oyken geri dönmeyi reddettiği için onu affetmeyecekti. Ona teselli verebilecek tek kişi oydu hâlbuki.

Joanna bir daha onunla hiç iletişim kurmaya çalışmamıştı.

Yine de kartpostallar gelmeye devam etmişti, ay dönümü gibi sadık bir biçimde biri Cecily'ye, diğeri Joanna'ya geliyordu.

Gold Medal Flour'un eski bir neon tabelasıyla aydınlanan bir ufuk çizgisi: "Sevgili Jo, Minnesota'da herkesin arka bahçesinde bir sauna var. Bence Vermont da bu trendi yakalamalı. Öyle bir şey olsa içindeki Kuzeyli çok mutlu olur. Sevgiler, terleyen kız kardeşin Esther."

İki Frida'nın bir reprodüksiyonu; ressamın narin, kanlı damarlarla birbirine bağlanmış çift kalbi: "Querida Jo, si quieres entender este postal en total, tendrés que aprender español. Mexico City'deyim, fiil çekimlerini hâlâ öğrenemedim ve annemin ailesi hakkında hiçbir bilgi bulamıyorum. Un beso muy fuerte de tu hermana errante, Esther."

Sonuncusunda penguenler vardı. "Sevgili Jo, 'arktik' kelimesinin Yunanca ayılar anlamına geldiğini biliyor muydun? *An*tarktika, ayı *yok* demekmiş. Bu yüzden beni kutup ayıları arasında hayal etme sakın, eğer beni düşünüyorsan tabii. Sevgiler, soğuktan donan kız kardeşin Esther."

Joanna kaç uykusuz geceyi bu kartlara bakarak, zaten ezbere bildiği kelimeleri tekrar okuyarak geçirmişti? Kütüphanede ya da annesinin bilgisayarında asla göremeyeceği bu uzak yerleri araştırmak için kaç saat harcamıştı? Kız kardeşinin gittiği her

yer konusunda uzmandı. Asla tırmanamayacağı dağlar, asla yüzemeyeceği denizler, sokaklarında asla yürüyemeyeceği şehirler konusunda bilmediği kalmamıştı.

Bodrum katının kapısını çekiştirerek açtığında ışığı yakmakla uğraşmadı. Ayaklarına rehberlik edecek duyu hafızası olmasa bile, gittikçe artan altın uğultu ona yol gösterirdi. Karanlıkta yürüyerek gıcırdayan ahşap basamaklardan küf kokulu rutubete doğru ilerledi, çamaşır makinesinin yanından geçerek zemine çimento bloklarla tutturulmuş muşambanın olduğu yere geldi, altında bir kapak vardı. Kapağı açarken eskimiş ahşap döşeme gıcırdadı, ikinci kez basamakları indi.

Uğultuyu olanca şiddetiyle hissedebiliyordu.

En alt basamakta duraksayarak çimento duvarda ışık düğmesini aradı, kısa bir süre sonra kısa koridor aydınlandı. Koleksiyona açılan kapı safi çelikten yapılmıştı, alt kısmında hava koşullarına dayanıklı vinil bir şerit ve kolun üzerinde bir sürgü kilit vardı. Kırmızı kurdeleye geçirilmiş anahtar Joanna'nın solundaki çiviye asılmıştı, Joanna onu tanıdık bir sesle kilidin içinde çevirdi.

Her zaman olduğu gibi, zihninin kulaklarında artan uğultuya alışması biraz zaman aldı; bu sesi kız kardeşine ve annesine birden fazla kez tarif etmeye çalışmış ama asla başaramamıştı. Aslında kızgın bir güneşin altında hışırtılarla ışıldayan bir buğday tarlası gibiydi, sanki hepsi vızıldayan arılardan oluşan tek bir altın arıyla dolu gibiydi. Bir sesti ama ses değildi. Kulaklarındaydı ama kafasının içindeydi. Bir duyguyu tatmak gibiydi ve bu duygu güçtü.

"Rahatsız edici bir şey sanki," demişti Esther.

Öyleydi de.

Ama aynı zamanda muhteşemdi.

Kapı Joanna'nın arkasından kapandı. Joanna sırtını kapıya yasladı, gözleri kapalıydı, ses fiziksel olarak daha az bunaltıcı olana kadar bekledi. Sonra tepe lambasını açtı. Burası ılıktı, her zaman on yedi dereceye ayarlıydı ve yüzde kırk beş nem vardı; evin bütün elektriği ve gazı buraya gidiyordu. Kare şeklindeki odanın ön tarafında -her ne kadar gerçek bir çalışma yapılmamış

olsa da Abe'in "çalışma bölmesi" dediği yerde- küçük, paslanmaz çelik bir lavabo, birkaç devasa dosya dolabı, kavanoz kavanoz şifalı otların durduğu meşe raflar ve yıllar önce Burlington'daki bir mülk satışında buldukları geniş ceviz bir masa vardı.

Odanın geri kalanı kitaplarla doluydu.

Her biri bir metre seksen santim genişliğinde ve Joanna'dan daha uzun olan beş ahşap kitaplık vardı ve hepsi hava geçirmez cam kapaklarla kapatılmıştı. Joanna o günü düşünmek istemese de annesinin on yıl önce yaktığı başka bir kırmızı halının yerine konan eski bir kırmızı yün halının üzerinde sıralar hâlinde dizilmişlerdi. Her kitaplığın sonunda, Dewey ondalık sistemiyle hangi rafta hangi kitapların hangi sırayla bulunabileceğini gösteren bir plaka vardı.

Bazı büyük sayfalı kitaplar yatay konumlandırılmıştı ama çoğu kitap dik duruyordu ve Joanna her sabah bir boya fırçasıyla tozlarını alıyor, gümüşçün böceklerine, kitap kurtlarına ve fare ısırması gibi hasar belirtilerine karşı onları inceliyordu, gerçi bodrum hava geçirmezdi ve haşereler yıllardır sorun çıkarmamıştı. Babası beş yaşındayken onun yeteneklerini ilk kez sınadığından beri bu işi yapıyordu.

Hepsi oldukça eski olmasına rağmen kitaplar tarihlerine göre kabaca düzenlenmişti. Joanna'nın koleksiyonundaki en eski kitap 1100 civarına, en yenisi ise 1730'a aitti. Son birkaç yüzyılda kaybolan neydi, bilmiyordu: Kitapların nasıl yazılacağı bilgisi mi, yoksa bir zamanlar sayfaları dolduran büyü mü yok olmuştu? Bu, çocukluğundan beri kafasını kurcalayan bir soruydu; Abe'in her zaman sadece görmezden gelmekle kalmayıp merak da etmediğini iddia ettiği bir soruydu.

Nasıl sorusunu sormak bize düşmez.

Abe kitapları korumanın onlar hakkında bir şeyler bilmekle çeliştiğini düşünüyor gibiydi, sanki kitaplar hakkında çok fazla şey bilirlerse onları gerektiği gibi koruyamazlarmış gibi. Sessiz kalmaya ve görmezden gelmeye dair bu inanç, kitaplara ve hayatının diğer yönlerine, özellikle de kızlarının söz konusu olduğu meselelere kadar uzanıyordu. Babası, onları karanlıkta tutmanın, onları güvende tutmakla eş değer olduğuna inanıyordu sanki.

Esther bir keresinde Joanna'ya ergenlik döneminde benimsediği o sinir bozucu üsten bakan bir bilge edasıyla, "Bu bir travma sonrası tepki," demişti. "Olan kötü şeyler hakkında konuşursa daha kötü şeyler olacağını düşünüyor."

Bu iyimser analiz Esther'ın annesi Isabel hakkında daha fazla şey öğrenmek için yalvararak geçirdiği pek de iyimser olmayan yıllardan sonra ortaya çıkmıştı; Abe, annesinin ölümü hakkında sadece aynı yetersiz ayrıntıları paylaşıyordu: Bir gün Mexico City'deki evlerine döndüğünde Esther'ı beşiğinde çığlık atarken, tüm kitapları gitmiş ve vurularak öldürülen Isabel'i yerde yatarken bulmuştu.

Abe, Isabel'i öldürenlerin kitapları elmas ya da petrol gibi bir meta olarak gören insanlar olduğunu söylemişti, korunacak bir olgudan ziyade alınıp satılacak ve uğruna insan öldürülebilecek ürünler. Kitaplar var olduğu sürece bu tür insanlar da var olmuştu ve meta ticareti yapan pek çok kişi gibi kitap avcıları da kâr elde etmek için sık sık huzursuzluk ve baskıdan faydalanmışlardı. Abe bunu herkesten daha iyi biliyordu. Kendi büyükannesi ve büyükbabası da Abe'in Joanna'ya aktardığı büyü duyma yeteneğine sahipti ve Budapeşte'de inanılmaz sahne efektleri sergiledikleri küçük bir tiyatroları vardı; katı nesnelerin içinden geçen oyuncular, görünür kablolar olmadan uçabilen dekorlar, duman çıkarmayan alevler içinde kalan perdeler. Ta ki 1939'da bir tiyatroda yer almasına izin verilen Yahudi oyuncu sayısını sınırlayan bir yasa nedeniyle baskına uğrayana kadar.

O baskında tiyatrocu çift ortadan kaybolmuştu. İmkânsız görünen özel efektlerini mümkün kılan tüm kitaplar da öyle. Kalotay'ların evinde sakladığı birkaç kitap dışında hepsi yok olmuştu. Sakladıkları o birkaç kitap da Joanna'nın büyükbabası 1940 yılında New York'taki amcasıyla yaşamak üzere bir konteyner gemisiyle Amerika'ya geldiğinde, onunla birlikte bu topraklara ulaşmayı başarmıştı. Bir sandığın sahte tabanına gizlenmiş üç kitap.

Bu üç kitap hâlâ Joanna'nın bodrumunda cam kapakların arkasında duruyordu, güçlüklerle elde edilmiş aile yadigârlarıydı ve her biri büyüyü çok açık bir şekilde kullanmanın tehlikesine dair kanıtlardı.

En azından Abe'e göre. Cecily'ye göre tehlike büyüyü kullanmak değildi; asıl tehlike, faşist bir rejim altında yaşamaktı. Ona göre çalınan kitaplar yalnızca Nazilerin savaş ganimetleriydi, tablolar, mücevherler, altın dolgular, hayatlar gibi hak ettiklerini düşündükleri daha değerli şeylerdi. Abe'in tarihî vahşeti safi kitap avcılığına bağlama gibi sinir bozucu bir eğilimi olduğu doğruydu: Bir keresinde Esther sekizinci sınıfta eve *Cadı Kazanı* adlı kitabı getirdiğinde, Salem cadı mahkemelerinin kitap avcıları tarafından düzenlenmiş olabileceğini öne sürmeye çalışmış, bu da Cecily'yi neredeyse gözyaşlarına boğmuştu.

Cecily, "Bağnazlar bu tür bir mantıkla besleniyor işte," demişti. "Sanki suçlamalar doğruymuş, cadılık suçlamasıyla öldürülen insanlar gerçekten de büyü yapıyormuş gibi yansıtırlar. Ama hayır; her şey yalnızca nefret ve korkudan ibaretti. Her zaman da öyle olmuştu. Yahudi halkı hakkında söylenen yalanları, kan ayini ve insan kurban etme ritüelleri yaptıklarına dair yalanları düşünsenize bir... Nefret, korku ve kontrol arzusu. Gerçekler neyse onu söyle, Abe."

Ancak hem aile geçmişi hem de Esther'ın annesinin başına gelenler göz önüne alındığında Joanna, paranoyası yüzünden babasını suçlayamayacağını düşündü. Isabel'in ölümünden sonra koleksiyon yapmaya devam etmesi, Joanna'nın kitaplığında iki yüz yirmi sekiz büyü dolu cilt bulunana kadar kütüphaneyi yeniden kurması bir mucizeydi.

Abe öldüğünde elinde bahçeye taşıdığı kitabı da sayarsanız iki yüz yirmi dokuz kitaptı.

Joanna saymamıştı.

Bu kitap neredeyse her açıdan bambaşka bir kitaptı. Diğer tüm kitapların harekete geçmesi için kan gerekiyordu. Ama bu kitap sadece babasının kanını kabul etmekle kalmamış, bedeninde bir damla kan kalmayana kadar onu tüketmişti de. Üstelik bu, şimdiye kadar gördüğü en kalın kitaptı, sayfaları uçtan uca metinle doluydu, bu da çok fazla kanla yazıldığı anlamına geliyordu. Fark ettiği şey karşısında kanı dondu. Sayfaları birbirine bağlayan ipliğin aslında saç olduğundan nispeten emindi. İnsan saçı. Aynı zamanda koleksiyonlarında, babasının deyişiyle

"tamamlanmamış" ve büyüsü hâlâ devam eden sadece iki kitap vardı ve bu o iki kitaptan biriydi.

Joanna kitabın ne işe yaradığını bilmiyordu çünkü onu okuyamıyordu. Tek net görüntü, kitabın arka kapağındaki küçük bir altın kabartmaydı. Kelimeler, tıpkı bir kaleydoskoptaki renkler gibi âdeta gözlerinden kaçarcasına farklı yönlere uçuşuyordu. Esther okuyabilse de henüz tamamlanmamış kitaplar okuyan kişi dışında herkese böyle görünüyordu. Esther bu kitabı okuyabilirdi ama okumamıştı. Tamamlanmamış bir kitap yok edilemezdi de parçalara ayrılamaz, yakılamaz ya da derin sulara atılamazdı. Sadece büyüyü ilk okuyan kişi büyüyü sonlandırabilirdi. Ya kendi seçimiyle ya da ölümün kapısını çalmış olmasıyla.

Tamamlanmamış kitapların sesi de dinlenmekte olan bir kitaptan çok farklıydı, uğultu daha çok bir sürüye ait gibiydi; babasının yıllarca sakladığı ve ölümüne kadar yanında taşıdığı bu kitap hepsinden daha tuhaf sesler çıkarıyordu. Yaydığı ses çürüyen bir diş gibi derindendi.

Abe ilk öldüğünde, kitabın babası için yeni olduğunu, onu yeni edindiğini düşünmüştü. Üstelik babasının paranoyasının gölgesinde büyüdüğü için ölümünün tesadüfi olmadığını da düşünmüştü. Birinin ona o kitabı bilerek verdiği kesindi; birileri kitaplarını ele geçirmek için babasını öldürmüştü. Isabel ve Joanna'nın büyük büyükanne ve büyükbabasının paylaştığı kaderin aynısıydı.

Babası koleksiyonunu birkaç farklı yolla toplamıştı: Eski kitapçıları ve satışa çıkarılan evleri taramış, nadir kitaplarla ilgili fuarlara katılmış, kutuların vızıldayarak gelmesini umarak eBay'den düzenli olarak çok sayıda antika kitap sipariş etmiş ve doğrudan ne sattığını bilen insanlardan satın almıştı. Her işlemin ayrıntılı kaydını tutmuştu ve ölümünden sonraki günlerde Joanna aldığı her notu incelemiş, olası şüpheliler aramıştı ama sonra farklı bir kayıt bulmuştu. Daha önce hiç görmediği bir defter şifonyerinin üst çekmecesindeki çoraplarının altına saklanmıştı.

Eski bir kompozisyon defteriydi, sayfaları sararmıştı ve tarihler yirmi yedi yıl öncesine dayanıyordu. Abe bu defteri Joanna

doğmadan çok önce tutmaya başlamıştı. Çok fazla kayıt yoktu, belki yılda bir ya da iki tane ama Joanna okudukça, tamamlanmamış kitabın Abe için hiç de yeni olmadığı anlaşılıyordu.

Joanna hiçbir şey fark etmemiş olsa da babası hayatı boyunca bu kitaba sahip olmuş ve onu yok etmeye çalışmıştı. Terebentine batırıp ateşe vermiş, elektrikli testereyle kesmiş, çamaşır suyuna batırmıştı. Ölmeden bir gün önce yazdığı son yazıda şöyle diyordu: *Karışıma kendi kanımı eklersem ne olacağını merak ediyorum. Büyüyü etkisiz bir hâle mi getirir, yoksa bozar mı? Yarın denemeye değer.*

Abe yıllarca kitabın sayfaları arasına işlenmiş büyüyü sonlandırmaya çalışmıştı. Fakat aksine, kitap onun sonunu getirmişti.

Kitap şimdi odanın diğer tarafındaki masanın üzerinde duruyordu ve Joanna ona çıplak elle dokunmamaya özen gösteriyordu. Herhangi bir zarar göremeyecek kadar değerli olan koruma kalkanı büyüsü kitabının yakınında dahi durmasına da izin vermiyordu.

(Abe'in sesi, kafasının içinde, tıpkı küçük bir kız çocuğuyken yaptığı gibi onu sorguluyordu: *"Teknik olarak bu bir kitap değil. Bu ilk el yazmalarına ne diyoruz?"*

Kodeks. *Anlambilim, baba.*

Kelime seçimlerine dikkat etmelisin, Jo.)

Koruma kalkanı kitabı -kodeksi- Latinceydi ve küçük olmasına rağmen koleksiyonlarındaki en güçlü ve nadir kitaptı, sadece kitabın yapabildikleri için değil ki bu oldukça önemliydi, mürekkebi zamanla solan ve büyüsü de onunla birlikte yok olan diğerlerinin aksine, kalkan büyüsünün mürekkebi yeniden doldurulabiliyordu. Bu kitap Isabel'e aitti ve öldüğü sırada yüzlerce başka kitapla birlikte depoda duruyordu ama onu öldüren kişi bu el yazmasına dokunmamıştı bile. Isabel'in ölümünden üç gün sonra Abe kızını alıp hiç durmadan sınırı geçerek kıtanın öbür ucuna, ailesinin Vermont'taki eski evine gitmişti. O gece ilk kez kalkanları yerleştirmiş ve hayatının geri kalanında onları hiç indirmemişti. Joanna da indirmeyecekti.

Lavaboya gidip ellerini iyice yıkadı, sonra da kalan son nem zerreciklerinin de kalmadığını hissedene kadar elektrikli

kurutucunun sıcak havası altında uzun uzun tuttu. Ardından bitki dolabına gitti ve küçük bir kâseye bir tutam kurutulmuş civanperçemi ve mine çiçeği koyarak masaya geri getirdi.

Otlar ve bitkiler büyüleri okumak için kesinlikle gerekli değildi -kan tek başına yeterliydi- ama büyünün tüm etkilerini güçlendiriyor, tesir gücünü ve süresini arttırıyorlardı. Hiçbir zaman tek bir "doğru" cevap yoktu, aksine pek çok olası faktör vardı ve Joanna doğadan gelen büyülü özelliklerden (koruma için mine çiçeği, bilgi ve iletişim için datura, illüzyon için güzelavrat otu) fiziksel uygunluğa (hassas büyü için hassas bitkiler) ve coğrafi özelliğe (Polonya büyüleri için papatya, Peru büyüleri için çinço) kadar her şeyi ezberlemişti. Bu sonuncusunun ancak Joanna bir kitabın kabaca nereden geldiğini biliyorsa yardımı dokunuyordu ve civanperçemi en çok kullandığı bitkilerden biriydi çünkü dünyanın dört bir yanında yetişiyordu. Civanperçemi ve mine çiçeğini şimdilik bir kenara bıraktı, küçük, deri ciltli, on beş sayfalık kitabı aldı ve Abe'in yaptığı, kitapları okumayı kolaylaştıran tahtadan destek kanatların üzerine koydu. Sayfalarını dikkatlice açtı. Elindeki gümüş bıçakla elinde daha önce açtığı kesiği tekrar açmayı düşündü ama bu canını acıtırdı, bu yüzden parmağındaki her zamanki noktayı buldu ve bir damla kan itaatkâr bir şekilde yüzeye çıkana kadar bıçağın keskin ucunu o noktaya bastırdı. Çıkan kan, odadaki en parlak renkti, dökülüp çıktığı bedenden bile daha canlıydı. Kanlı parmağını toz hâline getirilmiş bitkilerin üzerinde tuttu ve parlak kırmızı damlanın derisinden süzülerek ilerlemesini izledi. Sonra kanayan parmağını karışıma batırdı ve kesiği kitabın üzerine bastırdı.

Kendilerine sunulan kan damlasını emen çoğu kitabın aksine, bu kitap kanı içiyordu. Parmağını sayfaya dokundurur dokundurmaz açgözlülükle kanını yutmaya başladı, parmağını sanki küçük bir ağız kavramış gibi hafifçe emildi ve mürekkep keten sayfanın üzerinde daha parlak, daha siyah ve gittikçe daha şiddetli bir şekilde büyüdü. Hayatı boyunca bu koruyucu kalkanı kullanmış ve kanının emilişini her zaman rahatlatıcı bulmuştu ama Abe öldükten sonra aylarca bu kalkan büyüsü kitabının, tıpkı diğer kitabın babasına yaptığı gibi, kendisine de ihanet

edeceğinden korkmuştu. Ama öyle bir şey olmamıştı ve artık buna alışmıştı. Kelimeleri kanıyla besledikçe iyi konuşamadığı Latince, gözlerinin altında anladığı bir şeye dönüşmeye başladı. Yavaş, ölçülü bir nefes aldı ve okumaya başladı.

"Her şeye gücü yeten Söz, bu eve sessizlikten doğan bir sessizlik bahşetsin ve bu sessizlik, kötü niyetli hiç kimsenin göremeyeceği bir meleğin uçuşuyla göklere yükselsin çünkü gökyüzü nasıl kendini bir bulut örtüsüyle sıkıca kaplıyorsa, melekler de şimdi bu evi kötü dünyanın bela dolu gözlerinden gizlesin. Yaşam otları karartsın ve yaşam da Söz'ü oluşturan bu sözcükleri karartsın ki..."

On beş sayfa boyunca melekler, kanatlar ve kötü niyetli bakışlar hakkında okumaya devam etti, ta ki son cümle çınlayıncaya ve Joanna milyonlarca tüyün uçuşması gibi bir hışırtıyla koruyucu kalkanların yeniden yerleştiğini hissedene kadar. Bir süredir uğuldayan kulaklarında hafif bir patlama sesi yankılandı, sanki evin etrafına yerleştirdiği mühürlü kilit etimolojik ve büyüsel açıdan olduğu kadar bilimsel olarak da tüm dış etkilere karşı sağlamlaşmıştı. Artık ev her zaman olduğu gibi yine görünmez ve izlenemezdi. Kötü niyetli hiç kimse onu bulamazdı.

Aslında hiç kimse onu bulamazdı. Her gece aynı saatte evin etrafına yerleştirdiği koruyucu kalkanlar bunu kesinleştiriyor, mülkünün sınırını çevreliyor, böylece araba yolu ve o yolun çıktığı bu ev, kanı kalkan büyüsü kitabında olmayan herkes için esasen görünmez oluyordu. Bu sadece gözlere değil, duyulara ve zihne de karşı oluşturulmuş bir görünmezlikti: mülkün nerede olduğu aranıp bulunması bir yana, öyle bir yerin var olduğu düşünülemezdi bile. Kasabadaki insanlar Abe ve Joanna'yı neredeyse otuz yıldır tanıyorlardı, ancak onların nerede yaşadığı sorulduğunda komşuların yüzünde belirsiz bir ifade beliriyor ve omuz silkip gülümseyerek şaşırıyorlardı. "Dağın tepesinde falan mı acaba?" diye sorular soruyorlardı. Ya da bazen, "Dağın arkasında bir yerlerde mi?" derlerdi.

Joanna'nın annesi bile aramak istese onu bulamazdı; onların yanından taşındığından ve her gece yerleştirdikleri bu koruyucu kalkanlara kendi kanını katmayı bıraktığından beri bunu

yapması imkânsızdı. Cecily ziyaret etmek isterse Joanna'nın gidip onu alması ve arabayla getirmesi gerekiyordu fakat Abe bunu asla yapmayacağına dair ona yemin ettirmişti.

En azından bu sözünden dönmemişti.

Sadece büyünün asla dokunamadığı Esther isterse evi bulabilirdi. Sadece Esther ön kapıya kadar gelip kapıyı iterek açabilir ve Joanna'ya seslenebilirdi.

Ama Esther böyle bir şey yapmazdı.

Kalkanlar yeniden devreye girince Joanna kitabı koruyucu kılıfına geri koydu. Masadan kalktı ve her şeyi düzenledi, sonra ışığı söndürüp kapıyı kapattı. Arkasında bıraktığı kitapların yer altındaki evinden tatlı ve güvenli uğultular yankılandı.

3

Ertesi sabah verandadaki ton balığı kâsesi yalanıp yutulmuştu. Joanna kırmızı yün paltosunu giydi ve sabah kahvesini ön merdivenlerde içti, titreyerek ağaçlara baktı ve kasabaya gitmeden önce koyu renkli, tüylü bir yumak görmeyi umdu.

O gün hava soğuk ama nemliydi, nem havaya sahte bir sıcaklık hissi veriyordu; bu hava ona babasını bahçede ölü bulduğu günü hatırlatıyordu ama artık bu anıyı bir kenara itip karşısında uzanan ve çok iyi bildiği bu manzaraya odaklanmayı öğrenmişti. Kırmızı kamyoneti yolun dondan yer yer çukurlaşmış çamurunun aksine, parlak bir renk cümbüşü gibi parlıyordu ve uzaklarda uzanan dağın yeşil etekleri sis çöktükçe maviye dönüşüyordu. Her şey çam iğneleri ve yaklaşan kış gibi keskin bir koku yayıyordu.

Dizi dizi ağaçların sıralandığı yerin bitiminde gözüne bir hareketlilik çarptı ama bu yalnızca eski ahşap salıncağın tepesinde sıçrayan bir sincaptı. O ve Esther çocukken, aileleri ön bahçeyi özenle biçer ve temizlerdi ama yıllar geçtikçe bahçeleri ormana karışmış ve şimdi salıncakların yıpranmış sarı plastiği çoğunlukla çalı ve dikenlerle sarılmıştı.

Joanna birdenbire tüm bedeniyle o salıncaklarda otururken rüzgârın saçlarını yakalayışını, tüm ağırlığıyla geriye yaslanırken ellerinin ipleri sıkıca kavrayışını, bacaklarını uzatışını, ayak parmaklarını doğrultuşunu, yanındaki salıncakta Esther'ın, "Gökyüzünü tekmele!" diye bağırışını hissetmişti.

Yedinci yaş gününde babası hediye olarak ona orta yükseklikten aşağıya süzülerek inebilme becerisi veren bir büyüyü

okumasına izin vermişti ve büyünün etkisinin sürdüğü tüm o saatleri o salıncaklarda geçirmiş, kendini elinden geldiği kadar yükseğe itmiş ve sonra kendini havaya atıp bir karahindiba kadar hafif bir şekilde yere süzülmüştü. Cecily ve Abe, Joanna'nın doğum günü pastasını yiyip gülerek verandadan onu izlemiş, on yaşındaki Esther da tüm bu süre boyunca onun yanında sallanarak ona tezahürat yapmıştı. Kıskandıysa bile bunu belli etmemişti.

Genellikle anne babaları kızlarına sadece Esther'ın da hoşuna gidebilecek büyüler vermeye dikkat ediyordu, çevre ya da fiziksel nesnelerle ilgili büyüler, havada süzülebilme büyüsü bir istisnaydı. Belki de bunu telafi etmek için kızlar birkaç gün sonra ortak odalarında uyandıklarında annelerini Esther'ın yatağının yanındaki sandalyede, babalarını da ayaklarının dibindeki bez halının üzerinde bağdaş kurmuş, elinde mavi bez ciltli bir kitapla oturur vaziyette bulmuşlardı.

Joanna kitabı hemen tanımıştı. Bu, anne ve babasını bir araya getiren kitaptı; Esther'la birlikte Meksika'dan Vermont'a taşındıktan bir yıl kadar sonra Cecily'nin Boston'daki bir sahaf fuarında Abe'e sattığı kitap. Bu, ailelerinde sık sık tekrarlanan bir hikâyeydi: Abe'in dikkatini, sadece yedi dolara fiyatlandırdığı küçük mavi kitap kadar, kullanılmış kitaplarla dolu bir standın başında duran güzel Belçikalı kadın da çekmişti; kitabın büyüsünün Abe'in kafasında nasıl uğuldadığını bilmiyordu. Cecily'nin de dikkatini çeken Abe'in gür kaşlarıyla tezat oluşturan rahat, coşkulu kahkahası olsa da babasının sırtında oturan ve babası her güldüğünde gülen, küçük koyu bukleli başını geriye atarak yetişkin bir mizah anlayışını taklit eden iki yaşındaki çocuğa da aynı derecede ilgi duymuştu.

Cecily, Esther'a her zaman, "Önce sana âşık oldum," derdi. "Baban da bonus oldu."

Joanna'nın yedinci doğum gününden sonraki sabah Joanna ve Esther uyandığında, Abe çoktan büyünün son sayfasındaydı, kızlar yataklarında doğrulduklarında oda onun yankılanan sesiyle çınlıyordu. Onlara mavi kitabın ne işe yaradığını söylemişlerdi ama böyle sesli okunduğunu daha önce hiç görmemişlerdi

ve Esther ilk sarmaşıklar duvarlara dolanmaya başladığında sevinç çığlıkları atmıştı, parlak yeşil renkteydiler ve sarmaşıkların dolanmasıyla aynı hızla kadife yapraklı çiçeklere dönüşen tombul, hızla kabaran tomurcuklar filizleniyordu.

Çiçekler gün batımı kadar pembe ve Joanna'nın kafası kadar büyüktü ve o kadar güzel kokuyorlardı ki Joanna'nın gözlerinde yaşlar birikmişti. Cecily kollarını Abe'in omuzlarına dolamak için sandalyesinde öne doğru eğilmişti ve Esther yatağının üzerindeydi ama Joanna olduğu yerde hiç kıpırdamadan sarmaşıkların ve devasa çiçeklerin tavanı kaplamasını ve odayı karamel renginde güller ve keskin portakal çekirdekleri gibi inanılmaz kokularla doldurmasını izliyordu. Yapraklar solup döküldükten ve sarmaşıklar kuruduktan sonra bile, bütün ev günlerce mis gibi kokmuştu.

Gözünde canlanan anılar öyle güçlüydü ki Joanna o kokuyu neredeyse şimdi bile alabiliyordu; kış uykusundaki soğuk topraktan yükselen zengin ve bereketli bir şeyin kokusu. O küçük mavi kitap gibi, güzellikten başka bir amaca hizmet etmeyen kitaplar nadirdi. Cecily yıllar sonra Abe'den ayrılırken yanında götürdüğü diğer birkaç tane kitapla birlikte bunu da yanına almıştı. Diğerleri kırık eşyaları onaran bir büyüyü, yaşayan herhangi bir bitkiden mükemmel kırmızı sulu domatesler yapan bir büyüyü ve birini görünmez bir bariyerin içine hapseden bir büyüyü içeriyordu.

Cecily'nin bu koleksiyona ne kadar şiddetle karşı çıktığını düşününce Joanna bunları alıp götürmesinin ne kadar da ikiyüzlüce bir hareket olduğunu düşündü ama yine de Cecily'nin kitaplara duyduğu kızgınlığın bir zamanlar onlara duyduğu hayranlık dolu sevgiden ağır basamayacağı düşüncesi onu rahatlattı.

Joanna artık boş olan kahve fincanını verandanın en üst basamağına bıraktı ve salıncaktan babasının eski kırmızı kamyonetine doğru yöneldi.

Kasabaya giden uzun yolu tercih etti, şehir otoyolundan kaçındı ve yeşil nehir boyunca kıvrılan çamlarla çevrili yolu takip etti. Esther ehliyetini aldıktan sonra hafta sonları sadece araba sürmek, müzik dinlemek ve konuşmak için Joanna'yı bu

kamyonetle gezmeye çıkarırdı, ikisi de ileriye baktığında daha konuşkan ve daha açık olurlardı. Esther gittikten sonra, Abe hâlâ hayattayken ve Joanna akşam işlerinden tek başına sorumlu olmadığı zamanlarda sık sık tek başına uzun yolculuklara çıkar, koleksiyonlarına katacak ciltler arardı -kırsal kesimde satılığa çıkan evleri takip eder, küçük kasaba kitapçılarındaki dağınık rafları karıştırır, günlük veya defter olarak yanlış kategorize edilmiş, el yazısıyla yazılmış, tekrar eden kitaplar arardı. Her seferinde nadiren duyduğu o büyülü sesi duymaya çalışırdı. Amerikan düşünce yapısına özgü bir görüşle arabayı hâlâ baş döndürücü bir özgürlük duygusuyla ilişkilendiriyordu ve direksiyon başındayken bir tür vahşi bir iyimserlik içinde oluyordu, belki de hayatının kendisine ait olduğu ve her an beklenmedik bir dönüş yapabileceği duygusuydu bu.

Ancak bir harita resmettiğinde, bu haritanın her zaman damardan bir ağ, evinin de kalbi olduğunu görüyordu. Zaman zaman sürüklenip gidebilir, dışarı doğru hareket ediyormuş gibi hissedebilirdi ama evine geri çekilmek onun için kaçınılmazdı; önünde uzanan açık bir yol değil, kapalı bir döngüydü yalnızca.

Esther'ın dünyayı nasıl gördüğünü ilk kez merak etmiyordu. On sekiz yıl boyunca yaşadığı -ve Joanna'nın o zamanlar mutlu olduğuna inandığı- küçük toprak parçasının Esther için kıymeti neydi? Esther hiçbir şey söylemeden çekip gidene kadar birbirlerinden neredeyse hiç sır saklamamışlardı, özellikle de bu kamyonette paylaşmadıkları hiçbir şey olmazdı ama Joanna kız kardeşinin gitme nedenini bilmediği gibi, gitmeyi planladığını da bilmiyordu. Esther'ın evini düşündüğünde nasıl hissettiğini de tahmin edemiyordu -tabii artık Vermont'u evi olarak görüyorsa. Kardeşinin evini düşünüp düşünmediğinden de şüpheliydi.

KASABA, TURİST BROŞÜRLERİNDE OLDUKÇA İYİMSER AMA gerçeği yansıtan bir şekilde "eski zamanları yansıtan" bir yer olarak tanımlanıyordu, rüzgârda sallanan el yazması ahşap tabelalarıyla hepsi yıkık dökük tuğlalar ya da beyaz boyalı ince kaplamalı ahşaptan eski binalardan ibaretti. Tek şeritli bir köprü şimdilerde kenarları buz tutmuş, kayalıklarla çevrili ay taşı rengindeki

küçük nehrin üzerinden geçiyor ve halk arasında "eski kasaba" ve "yeni kasaba" olarak bilinen ve merkezi oluşturan iki alanı birbirinden ayırıyordu.

Eski kasabada hırdavatçı dükkânı, cam cepheli postane, bir bar ve her iki yana açılır ahşap kapılarıyla ızgara restoranı vardı. Ayrıca taştan bir bankla bir Amerikan bayrağı bulunan nehir kıyısındaki çimenli bir meydanı olduğu için burası "yeşil kasaba" olmakla övünüyordu. Köprünün karşısındaki yeni kasaba ise, caddenin bir tarafında geyik ve kelebek temalı bir kahve dükkânı ve açık hava giysi pazarı, diğer tarafında ise Cecily'nin marketi ve ikinci el kitap dükkânı ile kayak için gelen turistleri hedefliyordu.

Joanna aracını eski kasabada postanenin önüne çekti, şasisinden motoru görülebilecek kadar paslanmış bir Subaru'nun arkasına park ettiğinde, kamyoneti tekleyerek durdu. Sıra sıra dizilmiş metal posta kutularının bulunduğu küçük ön oda boştu ama Joanna'nın posta kutusu boş değildi. İçinde iki kartpostal vardı. Bir anda kalbinin ritmi hızlandı ama kartlarda ne yazdığını okumadan, bir zamanlar kız kardeşinin sesi kadar tanıdık gelen el yazısına bakmadan önce dışarı çıkıp kasabanın yeşil alanındaki soğuk taş bankta oturana kadar bekledi.

Kendisine gönderilen kartta yeşil ışık darbeleriyle aydınlanmış bir gece gökyüzü resmedilmişti ve en altta eğik harflerle "Aurora Australis" yazıyordu.

Sevgili Jo, istasyonda bir mevsim daha geçirmeye karar verdim. Burada mevsim yaz, bu da güneş hiç batmıyor demek. Burada çiçek açan ağaçlar yok, onları özlüyorum. Seni de. Sevgilerimle, çalışkan kız kardeşin Esther.

Cecily'ye gelen kart da her zaman olduğu gibi kendisine gelenin bir benzeriydi. Güney ışıklarının resmedildiği bir manzara daha, fakat bu karttaki gökyüzü daha pembe ve el yazısı daha karemsiydi.

Anneciğim, karların arasında bir mevsim daha kalacağım. Buradaki insanları ve işi seviyorum, gerçi yiyecekler birçok açıdan yetersiz. Akçaağaç şurubunu özledim, seni özledim. Sevgiler, Esther.

Joanna kelimeler bulanıklaşmaya başlayana kadar kız kardeşinin yazısına baktı. *Seni özledim.* Kelimeler ve ağzında buruk tat bırakan acı yalanları midesini ağrıttı. Eğer Esther onları gerçekten özlemiş olsaydı, eve gelip onları görebilirdi ama gelmemişti. Gelmeyecekti de.

Banktan kalktı, *keşke kartpostalları çöpe atacak cesaretim olsaydı*, diye düşündü. Bunun yerine onları dikkatlice ceketinin cebine koydu ve metal korkuluklara tünemiş bir grup kargayı rahatsız ederek dar köprüden karşıya geçmeye başladı. Sitem dolu gaklamalardan oluşan ve gittikçe sesi azalan bir koro kanat çırparak uzaklaştı ve bir tüy ayaklarının dibine kadar uçuştu, düştüğü betonun üzerinde petrol kadar siyah görünüyordu.

Eski kasaba çoğunlukla beyaz tahta döşemelerle kaplı evlerden oluşuyordu, bunun aksine yeni kasabadakiler kare tuğladan yapılmaydı. Alışkanlıktan kitapçıda durdu, önce büyünün uğultusunu duyar mıyım diye şöyle bir durup dinledi (hiçbir şey yoktu), sonra tezgâhta durup dükkân sahibi Madge'in kendisi için ayırdığı tarihî romanlar yığınına göz attı. Madge yetmiş üç yaşında, oldukça zayıf ve enerjik biriydi ve gençliğinin çoğunu lezbiyen ayrılıkçı hareketi için çalışarak geçirmiş olmasına rağmen Joanna'nın sevdiği, mesafeli ve sessiz düklerin buz gibi kalbinin çağının çok ilerisinde yaşayan feminist kadınların ateşli cazibesiyle eridiği, neredeyse göz devirten heteroseksüel aşk romanları için deli oluyordu.

"Bu mükemmeldi," dedi Madge, at sırtında, beyaz gömleğinin düğmeleri neredeyse göbeğine kadar açık, gür saçlı bir adamın olduğu kapağa dokunarak. "Ve aslına bakarsan bu kitaptan sarı humma hakkında çok şey öğrendim."

Joanna o kitabı aldı. Modern aşk romanları okumayı denemişti ama 1900 sonrası ona hiçbir şey ifade etmiyordu, belki de evin içerisinde su tesisatı olmasına rağmen hâlâ 1900 öncesi bir

hayat yaşadığı içindi. Dantel iç çamaşırı giydiğini ve birine "cinsel içerikli mesajlar" attığını hayal etmek onun için zordu ama kat kat elbiseler giyinmek ve şöminenin önünde yuvarlanmak kendisi için hayal etmesi kolay bir şeydi.

Daha önce böyle bir şey yaptığından değil tabii. Şimdiye kadarki tek (eşli) cinsel deneyimi, Esther'ın lisenin ilk yıllarında onu sürüklediği partilerdeki oğlanlarla olmuştu. O zamanlar karşısındakilerle öpüşüp koklaşması ve beceriksiz elleşmeler yalnızca o an hissettiği bir arzunun neticesinde yaşanmıştı, gerçek bir şey aramak anlamsız görünüyordu. Kitapların ne olduğu konusunda herhangi bir açıklama yapmadan kendini karşısındakine anlatabilmesinin -başka birini gerçekten tanımanın ya da karşısındakinin kendini tanımasına izin vermesinin- bir yolu yoktu. İşte, bunu yapamazdı.

Annesinin dükkânı kitapçı dükkânıyla aynı uzun tuğla binadaydı. Joanna caddenin aşağısındaki tenteye göz attı, sonra park etmiş bir kamyonetin yanında durup yan aynasında kendisine baktı. Annesi, dışarıdan iyi göründüğünde daha az endişeleniyordu ama Joanna'nın şu anda yapabildiği en iyi şey uzun, yıpranmış örgüsünü çözmek ve saçlarını omuzlarına salmaktı. Kalın telli ve hafif dalgalı saçları vardı, açık kahverengi buğday rengindeydi. Omuzlarını kaplayan yün kumaşla buluştuğu an saçları elektriklenmeye başladı. Cecily her zaman yeşil şapkasının gözlerinin elasını ortaya çıkardığını söylerdi, o şapkasını takmayı düşündü ama vazgeçti; o anda bunun muhtemelen gözlerinin altındaki koyu halkaları ortaya çıkaracağını düşünüyordu. Gülümsemeyi denedi fakat anında vazgeçti. Kendi gamzelerini her gördüğünde sarsılıyordu. Gamzeleri, Esther'a daha fazla benzemesine neden oluyordu.

Joanna dükkâna girdiğinde çanlar şıngırdadı. Dükkân tütsü ve vitamin kokuyordu; Joanna'nın pek hoşlanmadığı ama uzak kaldığında özlediğini hissettiği, boğazını yakan kirecimsi bir koku. Bu koku Cecily'nin kendi kokusuydu, güçlü, sıcak ve sağlıklı. Cecily, Joanna'nın çocukluğu boyunca burada çalışmış ve Abe'den ayrıldıktan birkaç yıl sonra müdürlüğe terfi etmişti. Burası her ne kadar sağlıklı gıdaların satıldığı bir kooperatif olarak

başlamış olsa da yavaş yavaş New England'ın zengin turistik kasabalarında görülen yenilikçi öte beri mağazalarına benzemeye başlamıştı: Organik yulaf kutularının önünü kapatan doğal taşlar ve tarot kartları; fermantasyon kurslarına ek olarak astroloji atölyeleri, henüz paketlenmemiş çayların sergilendiği reyonun yerine alan "spiritüel bitki karışımları" vardı.

Joanna içeri girdiğinde tek bir müşteri gördü, alpaka yününden eldivenlerine bakan yabancı bir adam, kayak sezonu olmamasına rağmen muhtemelen bir turistti. Cecily ise sebze soğutucusunun yanında, su dolu bir spreyle maydanoz ve kişnişi dikkatlice nemlendiriyordu. Joanna gibi o da uzun boyluydu ama Joanna'dan farklı olarak kusursuz bir duruşu vardı ve boyunun uzunluğunu gösteriyordu. Çıkık, düz elmacık kemikleri vardı ve kırk yılı aşkın bir süredir Belçika'da yaşamıyor olmasına rağmen konuşmasında hâlâ Germen aksanından izler vardı.

Kızını gördüğünde, "Benim küçük bebeğim!" diye bağırdı ve elindeki sprey şişesini brokolinin yanına bırakarak kollarını kızına doladı.

Dükkândaki tek müşteri eldivenden başını kaldırıp pek de küçük sayılmayacak ve de artık bir bebek olmayan Joanna'ya ters ters baktı. Joanna adamın kalkık kaşlarına pek aldırmadı; utanç duygusunu on bin sevgi sözcüğü önce geride bırakmıştı. O da annesine sarıldı ve geri çekildiğinde Cecily saçının bir tutamına uzanıp kırılan uçlarına bakarak söylenmeye başladı.

"İstersen beş saniye içinde uçlarını kesebilirim," dedi. "Dört!" Sonra da iç çekti. "Eline ne oldu aşkım?"

"Ha, bir şey değil. Konserve kutusunu açmaya çalışırken kestim."

"Kesiği iyice temizledin mi?"

"Evet, bir şeyim yok. Esther'ın gönderdiği kartpostalı getirdim, al."

Cecily'nin yüzündeki ifade değişmemişti ama arkasını dönüp sprey şişesini aldı ve yine sebzeleri nemlendirme işine döndü. "Neredeymiş şimdi? Palmiye ağaçlarının olduğu güneşli bir yerlerde mi? Yoksa Barselona'da ceviz mi yiyormuş?"

"Barselona'da çok mu ceviz yenir?"

"Ben oradayken yemiştim," dedi Cecily. "Ama tabii seksenlerde."

Joanna konuyu uzatmadı. "Hayır," dedi. "Barselona'da değilmiş. İstasyonda kalacakmış."

Cecily aniden döndü ve Joanna'nın paltosunun kenarını ıslattı. "Ne? Hangi istasyon?"

Joanna annesinin tepkisi karşısında şaşkınlıkla, "Geçen yıldan beri bulunduğu istasyon," dedi.

"Antarktika'daki?"

"Evet, başka nerede olabilir ki?"

"Hayır, yanlış okumuş olmalısın," dedi Cecily. "Bir bakayım."

"Müsait olduğunuzda bakar mısınız?" diye seslendi müşteri tezgâhtan.

Cecily tereddüt etti, sonra sprey şişesini Joanna'nın eline tutuşturdu ve aceleyle ön tarafa doğru koştu, dönen bir yağ rafına çarpmaktan kıl payı kurtuldu. Joanna daha yavaş adımlarla annesinin peşinden gitti. Cecily'de çoğu zaman satış elemanı cazibesi vardı, *aradığınızı buldunuz mu, keçi sütlü yeni nemlendiricimizi gördünüz mü*, ama şimdi elindeki eldivenleri çıkarmış ve sanki gitmesi için sabırsızlanıyormuş gibi gülümsemeden adamın gitmesini bekledi. Adam kapıdaki zilleri şıngırdatarak çıkıp gittiğinde Cecily elini uzattı.

"Kartpostalları versene, bebeğim."

Joanna kartpostalları ona verdi ve Cecily ikisini de tezgâhın üzerine koydu. Önce birini, sonra diğerini okurken kendi kendine mırıldanıyordu. Gür saçlarını kulaklarının arkasına attı, başını iki yana salladı ve sanki gözden kaçırdığı bir şey varmış gibi tekrar okudu.

"Ne oldu?" dedi Joanna. Annesi, Joanna'nın yıllardır hiç görmediği kadar tedirgin görünüyordu ve endişelenecek ne olduğunu bilmemesine rağmen kendi göğsünde de korku hissetti. "Sorun ne?"

"Hâlbuki biliyor," dedi Cecily, "orada kalmaması gerektiğini çok iyi biliyor, onun..." Bir anda nefesi kesilerek öksürmeye başladı. Cecily başını çevirip omzuna doğru sertçe öksürürken

Joanna kıpırdamadan durdu, annesinin uzun süredir devam eden öksürüğü Joanna'yı ilk başta delice bir endişeye sürüklemişti. Ama sonra annesinin öksürüğü bir bahane olarak kullandığından şüphelendi. Sadece Esther ya da Cecily'nin konuşmak istemediği başka şeyler mevzubahisse bir anda öksürüğü tutuyordu. Sonunda Cecily düzgün nefes almaya başladı ve gözleri kapalı, elleri kartpostalların üzerinde, öylece durdu.

"Seni böyle üzen ne?" Joanna, Cecily cevap vermeyince, "Çok uzakta olması mı? O hep uzakta. Antarktika, Barselona, hepsi aslında aynı mesafede," dedi.

"Çok uzak," dedi Cecily ve boynuna dokundu. "Belki de bu iyidir? Belki de bu iyi bir şeydir." Kendini toparlamış gibiydi, omuzlarını şöyle bir silkti ve Joanna'ya gülümsedi. "Bu akşam yemeğe geleyim ister misin? Lazanya ve bir şişe şarap getiririm, verandada saçlarını keserim, tıpkı küçük bir kız olduğun zamanlardaki gibi..."

Joanna boğazının ekşimsi bir tat bırakarak düğümlendiğini hissetti. "Anne," dedi. "Yapma."

"Joanna, bana sanki evine gelmek yerine boğazını kesmek istiyormuşum gibi bakıyorsun ki bahsettiğimiz ev eskiden *benim* de evimdi. Bu çok aptalca, bunu fark edemiyor musun?"

Joanna'nın farkında olduğu şey, babasının hayatının son anlarında karaladığı nottu. *Annenin içeri girmesine izin verme.* Bu, babasının ondan istediği en zor şeydi ve Joanna'yı en çok zorlayan şey de bu olmuştu, özellikle de babasının ölümünden sonraki aylarda, o büyük, yankılı evde tek başına, annesinin kolları yerine kendi kollarına sarılıp ağladığı günlerde çok zorlanmıştı. Annesi yalnızca kilometrelerce uzaktaydı, Joanna onu davet etseydi birkaç dakika içinde orada olabilirdi.

Ama Cecily o eve davet edilme hakkından on yıl önce, Esther gittikten bir hafta sonra, Joanna boğuk çığlık seslerine uyandığında vazgeçmişti. Ses babasından geliyordu, normalde gürleyen sesi daha önce ondan hiç duymadığı bir tınıya yükselmiş, öfke gerçek dehşetle karışmıştı. Joanna yataktan tökezleyerek merdivenlerden inip arka koridorda durana kadar sesi takip etmişti, kalbi küt küt atıyordu. Ailesi bodrum katında kitapların

yanındaydı, kapı aralığından dumanın keskin yanık kokusunu almıştı.

Koşarak aşağı indiğinde Cecily'yi koruma kalkanı kitabının önünde diz çökmüş, kitapların bulunduğu koridorların arasındaki halının üzerinde hâlâ yanık izleri bırakan ateşin üzerine çılgınca su döken Abe'in hemen yanında, gözleri yaşlı ve meydan okuyan bir hâlde bulmuştu. Ateş dikkatlice yakılmıştı. Kitabın üzerine birkaç kütük ve bir sıra üçgen biçiminde çıra yerleştirmiş ve ardından gazla ıslatmıştı ama altındaki halı ve zemin yanmış olsa da kalkan büyüsü kitabına ateş ya da su tesir etmemişti. Tamamlanmamış ve yok edilemez olması sayesinde kurtulmuştu ama civarında bulunan diğer kitaplardan bazıları o kadar şanslı değildi; dumanın sebep olduğu hasar ve yanmış kâğıtlar nedeniyle birçoğu kurtarılamayacak kadar zarar görmüştü. Cecily'nin asıl amacı kalkan büyüsü kitabıydı ama bu kadar da olsa zarar vermiş olmaktan çok mutlu olduğu belliydi ve kapı aralığında dehşet içinde duran Joanna'ya dönüp baktığında yüzünde pişmanlıktan eser yoktu.

Cecily, "Baban bu kitapları ailesinden daha çok önemsediğini açıkça belirtti," demişti. "Bu şekilde devam edemem. Ben gidiyorum. Lütfen, benimle gel Joanna, lütfen. Dışarıda senin için koca bir dünya var."

Abe daha yeni söndürmeyi başardığı ateşten başını kaldırmış, harap olmuş kitaplardan birini yaralı bir kuş gibi elinde tutuyordu. Joanna şoktan kaynaklanan keskin bir netlikle kitabın sayfalarının kararmış kenarlarına, kıvrılmış ve hasar görmüş deri kapağına, sırtının eriyen tutkalına odaklandı. Bu kitabı çok iyi biliyordu. Bu kitap bir zamanlar onu sarı bir salıncaktan mükemmel mavi bir gökyüzüne uçuran kitaptı. Bakışları babasının yüzüne kaydı, babasının gözlerinde iliklerine kadar hissettiği karanlık bir yıkım hâkimdi. Tekrar annesine baktığında Cecily'nin gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. Cecily o an Joanna'nın hangi ebeveynini seçeceğinin kesin ve değişmez bir cevabı olduğunu anlamıştı.

Şimdi mağazadayken Cecily'nin gözlerinde yaş olmasa da yüzündeki meydan okuyan ifade aynıydı.

"Seni içeri alamam," dedi Joanna. "Bunu yapamayacağımı biliyorsun. Yapmam."

Cecily hızla gözlerini kırpıştırarak tezgâhtan uzaklaştı. "Sen bir tutsaksın, Joanna. Tıpkı baban gibi kendi paranoyanın tutsağı olmuşsun. Bunu yüzünde görebiliyorum, parmaklıkları görebiliyorum ve bu canımı yakıyor."

Joanna gözlerini kaçırdı. Bugün bunun için çok yorgundu.

"Kitaplar Abe'e hükmediyordu," dedi Cecily ona doğru uzanarak, "ama sana hükmetmek zorunda değiller. Onları ardında bırakıp gidebilirsin, dünyaya açılabilirsin, gerçek bir hayatın olabilir..."

"Benim gerçek hayatım *bu*," dedi Joanna. "Hem ben bir tutsak değilim, bu hayatı ben *seçtim*, tıpkı milyonlarca kez gitmenin benim için hiçbir şekilde sorun olmadığını söylememe rağmen senin her şeyi yapabileceğin, her yere gidebileceğin hâlde burada, bu kasabada kalmayı seçmen gibi. Ben kitaplara zincirliysem, sen de bana zincirlisin. Yani burada ikimiz de seçim yapıyoruz. Ben seninkine saygı duyuyorum, sen neden benimkine saygı duymuyorsun?"

Cecily'nin ciddi ve kendinden oldukça emin yüz ifadesi birden çöktü, ellerini yüzünde aşağı yukarı gezdirdi, evden çıkarken sürmeyi hiç unutmadığı kırmızı rujunu yüzüne bulaştırdı.

"Haklısın, Joanna," dedi neredeyse resmi bir ses tonuyla. "Özür dilerim. Bu senin hayatın."

"Evet," dedi Joanna, annesinin sinirlerinin yatışıp yatışmadığından emin değildi ama her hâlükârda bu tartışmanın bitmesini istiyordu. "Teşekkür ederim."

"Seni seviyorum," dedi Cecily elini tutarak, Joanna da annesinin elini sıkarak karşılık verdi.

"Ben de seni seviyorum." Nedense bunu söylemek onu yoruyor ve üzüyordu çünkü bu doğruydu.

Cecily yıllardır geliştirdiği beceriklilikle bir parmağını kullanarak rujunu düzeltti, çenesine bulaşan kırmızı izleri sildi. "Peki, yarın öğle yemeğine bana gelir misin canım? Ekşi mayalı ekmek pişiririm ve sevdiğin havuç çorbasından içeriz?"

Bir uzlaşma. Joanna, "Tamam," dedi.

"Birde mi? İkide mi?"

Koruyucu kalkanlar her akşam saat yedide hazır olmak zorundaydı ama plana göre epeyce bir vakti olacaktı. "İki," dedi. "Belki saçımı kesmene bile izin veririm."

Joanna tezgâhtan kartpostalını aldı ve kartpostal cebinde kaybolurken Cecily gözleriyle onu takip etti. Son bir kucaklaşma ve Joanna özgürdü.

EVE DÖNDÜKTEN SONRA BODRUM KATINA İNİP BİR PARÇA alüminyumu büklüm büklüm etti, kedi nanesi, itboğan ve kuş otunu karıştırıp içine koydu, sonra raflardan bir kitap indirdi. Kitap 1600'lerden kalmaydı ve Fransızca yazılmıştı; Joanna, Abe'in bu kitabı eve ilk getirdiği günü hatırladı, on yaşındaydı. Yüksek sesle okuyup denemeden önce büyünün neler yapabileceğini anlayabilmeleri için bir sözlük yardımıyla kitabı incelemişti. Mürekkebi solmak üzereydi ama hâlâ birkaç kullanımlık kalmıştı. Joanna kitabı üst kata çıkardı, gümüş bıçağı lavabonun yanındaki her zamanki yerinden aldı, sonra da dışarı çıktı.

Verandadan, uzun araba yolundan uzaklaşıp ağaçların arasına doğru ilerledi. Birkaç metre ileride düz bir kaya vardı, kayanın üzerine oturdu, taşın soğukluğu siyah kot pantolonunun paçalarından içeri sızıp tenini ısırıyordu. Folyoyu açtı, parmağını bıçağın ucuna batırdı ve kanlı ucunu otların içine daldırdı, ardından kucağındaki kitabı açtı. Kanlı parmağını sayfaya bastırdı, Fransızcanın anladığı bir dile dönüşmesini bekledi ve sonra okumaya başladı.

"Sesim rüzgârın estiği her yere ulaşsın, beni duysunlar ve sakince gelsinler..."

Bu kitap uzun ve güçlüydü; baştan sona okumak neredeyse yarım saatini aldı. Okudukça etrafını saran enerjinin değişmeye başladığını hissedebiliyordu, tekinsiz ve spesifik bir şeyler duyumsuyordu, bedeninde var olduğunu bile bilmediği uzuvlarındaki tüyleri diken diken oluyordu. Büyünün uğultusu ve zıvıltısı etrafını sardı ve ormanın sesleri onun sesine tepki olarak titremeye ve artmaya; kargalar daha yüksek sesle ötmeye, rüzgâr

ağaçlarda daha gürültülü esmeye, kendi kalp atışları bir ritim kazanmaya başladı.

Bu otuz dakika boyunca gözlerini sayfadan bir an bile ayırmadan okudu, tüm duyuları etrafındaki değişen seslere karşı tetikteydi ama bakışları tamamen kelimelere odaklanmıştı. Ormanda kendisine doğru ilerleyen ayakların çıkardığı yaprak çıtırtılarını ve kırılan dalların sesini duydu, yavaş ve sıcak nefes alıp veriş seslerini duydu ama başını kaldırıp bakmadı. Eğer bakarsa büyü bozulacak ve yeniden başlamak zorunda kalacaktı. Kararlı bir sesle okumaya devam etti, son sayfaya ulaştığında acele etmedi, sadece kelimelerin dilinden dökülerek kırılan cam parçaları gibi soğuk havaya çarpmasını dinledi.

Kitabı kapattı. Ancak o zaman başını kaldırıp baktı.

Dört bir yanı hayvanlarla çevriliydi. Bir satranç tahtasının üzerinde hamle yapılmasını bekleyen taşlar kadar hareketsizdiler. Uzun bacaklı ve sık tüylü birkaç geyik heykel gibi poz vermişti, boyunlarının kadife derisinde nabızlarının pır pır attığı belli oluyordu. Bir ayı tüylü kocaman siyah poposunun üzerinde oturmuş, ıslak burun deliklerini bir açıp bir kapatıyor, kafa büyüklüğündeki pençelerini uysal hareketlerle yaprakların üzerinde gezdiriyordu. Korkutucu büyüklükte ve boynuzlarını kaplayan tüyleri görebileceği kadar Joanna'ya yakın duran bir kızıl geyik narin pembe diliyle dudaklarını yalıyordu. Tüyleri yolunmuş bir çakal yavaş ve umarsız hareketlerle kulağının arkasındaki tüy birikintisini kaşıyordu. Ağaçlar, dallarında biblo gibi oturan sessiz kuşlarla doluydu. Bir tilki ve sayısız sincap vardı.

Ama çizgili küçük bir kedi yoktu.

Joanna hayal kırıklığını bastırdı, bağdaş kurduğu bacaklarını açtı ve hayvanların arasına katıldı.

Bu, altı yaşındayken babasının kendi başına yüksek sesle okumasına izin verdiği ilk kitaptı. Şimdi bile çocukken hissettiği aynı aşırı merak ve hayranlığı hissediyordu. Abe'in anlattığına göre, bu kitap bir av büyüsü içeriyordu, bu kitabın hayvanlar geldikleri yere geri dönmeden önce hızlı ve kolay bir şekilde eti kesmenin bir yolu olarak yazıldığını söylemişti, ancak kendi ailesinin bunu asla bu şekilde kullanmayacağını da eklemişti.

Ayı bir eliyle yüzünü ve göğsünü okşarken kulağını kıpırdattı, kürkü o kadar kalın ve yumuşaktı ki neredeyse yapış yapıştı. Bir dudağını yukarı kaldırdı. Parmaklarını sarı dişlerinin üzerinde gezdirdi, misk ve ekşi elma kokuyordu. Ayı minik, parlak siyah gözlerle ona baktı, meraksız değildi ama bakışlarında ne sıkıntı ne de ne yaptığını bilir bir ifade vardı. Ayının kafatasının tepesindeki yumru şeklindeki kemiği avuçladı, parmaklarını yapışkan kürkün derinliklerine daldırdı. İki elini de boynundaki kürke soktu.

Böyle bir hayvana bu kadar yakın olmak tüm bedenini ürpertiyordu, parmak uçları uyuşuyor, kalbi yerinden fırlayacak gibi atıyor, sevinçten başı dönüyordu. Geyikler de Joanna'nın kollarını boyunlarına dolamasına ve yanağını sıcak kürklerine bastırmasına izin verdiler. Boynuzlarına dokunmak için parmak uçlarında durduğunda, geyik uzaklaşmadı, sadece yüzüne sıcak bir nefes üfledi. Minik bir tavşanı avuçlarının içine aldı, tavşanın burnu seğiriyor, tüm bedeni kalp atışlarıyla titriyordu.

Babasının hayatından arta kalanlarla çevrili, ayaklarının altında kitapların vızıldadığı bir evde tek başına otururken bazen o kadar yalnız hissediyordu ki fazla kullanılmış bir kitabın mürekkebi gibi yok olabileceğinden endişeleniyordu. Ama burada, yaban hayatı ve havayı saran elma şarabı gibi tatlı bir büyü ile çevriliyken, çizgilerinin ve renklerinin geri döndüğünü, kenarlarının koyulaştığını, özünün dolduğunu hissediyordu.

Ellerini çakalın güzel yüzünün etrafında kavuşturdu ve renk değiştiren bir yaprak gibi kendisine odaklanan o güzel soluk yeşil gözlere baktı. Başka kaç kişi böyle bir şey yaptığını söyleyebilirdi? Kaç kişi bu tür bir güce sahipti?

Başka bir hayat dilemeyi aklının ucundan bile geçirebilir miydi?

Ayışığı Kitaplığı

4

Dışarıdan öyle görünmemesine rağmen Esther rutinlerine sıkı sıkıya bağlı biriydi. Hiç değilse bu yönüyle babasının kızıydı ve yıllar içinde uyum sağlamanın kendi içinde öğrenilebilecek bir rutin olduğunu öğrenmişti. Alışkanlıklar edinmek otomatik olarak yaptığı bir şeydi ve burada, istasyonda eğer dikkat etmiş olsalardı, arkadaşlarıyla meslektaşlarını şaşırtacak bir düzen içinde yaşıyordu. Her sabah aynı şeyleri yapıyordu: tam olarak aynı saatte uyanıyor, kıyafetlerini tam olarak aynı sırayla giyiyor ve ortak banyoda tam olarak aynı kabini kullanıyor, tercih ettiği kabin doluysa saçıyla uğraşıyormuş gibi yaparak lavaboların yanında oyalanıyordu. Her sabah kahvaltıda yulaf ezmesi yiyordu ve her sabah bir çorba kaşığı esmer şekeri dikkatlice ölçtüğü sırada, bunu çocukluğunda sık sık tükettiği yoğun akçaağaç şurubu havuzunda yüzen yulaf ezmesiyle kıyaslıyordu.

Bu sabah da diğerleri gibiydi, tek fark içinde artan endişe yüzünden yulaf ezmesinin tadının o an tutkal gibi olması ve lavaboların üzerindeki kan izinin olduğu aynalara bakmanın lanet olası Sauron'un gözünün içine bakmak gibi hissettirmesiydi. Ayrıca akşamdan kalmaydı. Etrafındaki eski ve yeni iş arkadaşları birbiriyle sohbet ediyor, bazıları ise ailelerini arayacak ya da e-posta gönderecek kadar iyi bir bağlantı bulabilmek için boşuna çabalayarak hayal kırıklığıyla açık dizüstü bilgisayarlarına bakıyorlardı.

Esther, ailesinden herhangi birinin sesini en son iki sene evvel duymuştu. Babası öldükten sonra eve dönmediğinde Joanna

onunla bir daha konuşmamaya yemin etmişti ve üvey annesi Cecily'nin ondan haber almayı ne kadar istediğini bilse de ailesinin ulaşılamaz bir yerlerde olduğunu düşünmenin daha kolay olduğunu fark etmişti.

Önemli olan tek şey, Joanna'nın koruma kalkanlarının ardında güvende olmasıydı.

Bir gece önce Esther'la flört eden Colorado'lu marangoz onun karşısındaki koltuğa oturdu, tabağı o kadar doluydu ki eğer Esther dalga geçecek kadar iyi hissetseydi bu fırsatı hiç kaçırmazdı. Adam bir ağız dolusu yumurta tozundan yapılma omletle ona sırıttı.

"Selam," dedi. "Esther, değil mi?"

"Merhaba," dedi. "Sen de... Trevor olmalısın."

"Trev," diye düzeltti. "Eee, bugün neler yapacaksın?"

Şey, Trev, bu sabahı dün içtiklerim yüzünden hissettiğim panik ve mide bulantısının geçmesini beklemekle geçireceğim, ta ki çelik gibi kararlılığım devreye girip üsse kimin kitap getirdiğini ve beni öldürmek isteyip istemediğini anlayana kadar.

"Henüz emin değilim," dedi kaşığını neredeyse hiç yiyemediği yulaf ezmesine bırakarak. "Görevi almak için atölyeye gitmek üzereydim. Artık gitsem iyi olur."

Trev, "Ah," dedi, hayal kırıklığına uğramış görünüyordu, gülümsedi. "Evet. Tamam. Sonra görüşürüz o hâlde?"

Esther dostça bir gülümseme olduğunu umduğu bir ifade takındı. Tabaklarını mutfağa giden taşıma bandına yerleştirirken yemek sırasında bekleyen Pearl'ün yaşam vadeden sarı saçlarını gördü ve yüzündeki sahte mutluluk ifadesi bir anda gerçek oldu. Pearl de onu görünce ona doğru bir hamle yaptı.

"Nihayet ortaya çıktın!" dedi. "Seni merak ettim. Dün gece nereye kayboldun?"

"İçkiyi fazla kaçırmışım," dedi Esther yalan söylediği için suçluluk duyarak. "Başım döndü, kendimi yatağa zor attım."

"Ah," dedi Pearl. "Keşke bana söyleseydin. Yanında olurdum."

"Hiç hoş bir görüntü sergilemiyordum," dedi Esther.

"Peki, ya bu nasıl?" diye sordu Pearl bir örnek tulumlarını göstererek.

"Senin üzerinde mi?" dedi Esther. "Yüzde yüz hoş."

Pearl başını iki yana salladı. "Her neyse, kendini daha iyi hissediyor musun?"

"Çok daha iyiyim. Su içmeyi şiddetle tavsiye ediyorum. Litrelerce su."

"Anlaşıldı." Pearl onu öpmek için öne doğru eğildi ve Esther çatalların tabaklarda şıngırdamasının, gevezeliklerin, kendilerini izleyen gözlerin baskısının farkındalığıyla bir anda Pearl'den uzaklaştı. Başını geri çekerken bile bunun bir hata olduğunu, Pearl'ün hissedeceği acının yüzünde bir çürük gibi büyüyeceğini biliyordu.

"Özür dilerim," dedi Esther, "ben... dün geceden dolayı kendimi hâlâ iğrenç hissediyorum, özür dilerim."

Esther kendini çok iyi hissettiği, utanacak bir şeyinin olmadığı zamanlarda bile, diğer insanların içinde kendini rahat hissetmiyordu. Duygularını açıkça ifade etmekten çekiniyordu. Açık edilen duygular kolayca istismar edilebilecek bir zayıflıktı ve o anda bile birileri onu izliyor, plan yapıyor olabilirdi.

"Tamam," dedi Pearl, sesi alışılmadık derecede düzdü. Bir adım geri çekildi ve Esther aralarındaki mesafeden ânında pişmanlık duydu. "Peki. Yemekte görüşür müyüz?"

"Görüşürüz," diye yineledi Esther, göğsünde bir boşluk oluşmuştu sanki. Kapı aralığında duraksadı, Pearl'ün bir iki kez durup başkalarıyla sohbet ederek mutfağa doğru ilerleyişini izledi. Tamirci Abby, Trev'in yanındaki boş sandalyeye oturmuştu. Pearl'e el salladı, Trev de ona merhaba anlamında başını salladı.

Esther odadan çıktı.

O sabah hava eksi yirmi üç dereceydi. Yatakhaneden elektrik atölyesine yürürken amansız bir rüzgâr esiyordu. Yerde biriken sert kar tabakası botlarının altında gıcırdıyordu. Beyaz zeminle az katlı binaların duvarlarından yansıyan güneşin güçlü parıltısı yüzünden gözlerini kısmak zorunda kaldı. Pearl'ün akşamdan kalma olduğu günlerde gözlerini korumak için her zaman yaptığı gibi, kocaman pembe imitasyon Ray-Ban'lerini takacağını, 1970'lerin süper modelleriyle bir araba tamircisinin karışımı gibi görüneceğini biliyordu. Ona daha çekici gelecek bir güzellik varsa bile, Esther henüz onunla karşılaşmamıştı.

Pearl onu öpmek için yaklaştığında geri çekilmemeliydi.

Elektrikli eşyalar atölyesi kubbe biçiminde çatısı olan bir binanın içindeydi ve o kadar çok ekipmanla doluydu ki ilk gördüğünde Esther'ın ağzı bir karış açık kalmıştı. Duvara monte edilmiş makaraların etrafına her kalınlık ve renkte kablolarla kordonlar dolanmıştı ve duvarlarda da koaksiyel kablolar, uzatma konektörleri ve kablo bağlarıyla tıka basa dolu yüksek dolaplar yükseliyor ve insanlığın bildiği her türlü pensenin sergilendiği askı tahtalar bulunuyordu.

Bugün atölye de insanlarla doluydu. Sabah toplantısında normalde incelemek isteyebileceği yabancı yüzler vardı ama Esther o kadar dalgındı ki sadece birkaç dakika sonra görevini almış ve o dondurucu rüzgârda tekrar dışarı çıkmış, bazı kabloları değiştirmek için laboratuvarlardan birine gitmişti bile.

Kolay ama konforsuz bir işti, saatlerce zeminin altında tıkılı kalmış, çoğu zaman karnıyla sırtının üzerinde uzanarak üstte ve altta bir dizi delik açmıştı, daha rahat hareket edebilmek için tulumunu çıkarıp kot pantolonunu giydiği için üşüyordu. Normalde klostrofobik değildi ama bugün alanın küçüklüğü, biri onu kapana kıstırırsa gidecek hiçbir yerinin olmaması fikri onu rahatsız ediyordu ve iş normalden daha uzun sürüyordu çünkü ellerini ısıtmak, bir ölçü aleti almak, bir matkap ucunu değiştirmek ya da sadece orada oturup kendini rahatlatmak için açık alandaki laboratuvara dönüp duruyordu.

İşin daha karmaşık olmasını diledi, böylece çarpık düşüncelerinden uzaklaşabilirdi. Ailesini, özellikle de o cereyanlı evde tek başına yaşayan ve yanında sadece kitapları olan kız kardeşini düşünmeden kitaplar ya da büyü hakkında bir şeyler düşünebilmesi imkânsızdı. Esther'ın zihni ne zaman başka yöne kayacak olsa ya korku hissederdi ya da Joanna'yı düşünürdü. Çoğu zaman da bu iki yol kesişirdi.

Esther'ın anımsadığı ilk anısı iki buçuk yaşındayken Joanna'nın doğduğu gündü. Bu aynı zamanda Cecily'nin biyolojik annesi olmadığını, tamamen farklı bir kadından doğduğunu ve o kadının öldüğünü öğrendiği -ya da en azından özümsediği- gündü. O günü gerçekten hatırlayıp hatırlamadığından ya da

sadece duyduğu hikâyeyi yaşamış gibi hissedip hissetmediğinden emin değildi ama anılar uydurma olsun ya da olmasın, Esther'ın zihninde yer etmişti.

Jo evlerinin alt katındaki banyoda, kocaman dökme demir küvette doğmuştu çünkü Cecily balık burcu birinin dünyaya suda gelmesi gerektiğine inanıyordu. Abe dokuz ay boyunca ebelik eğitimi almıştı ve sadece Cecily evde doğum yapmak istediği için değil, aynı zamanda Abe'in paranoyası yüzünden hastaneye gidilmesine izin olmadığı için de doğumu babası gerçekleştirmişti. Esther o sırada bunu bilmiyordu.

O günden aklında kalanlar şunlardı: Kızının dikkatini başka yöne çekmek istediği için babasının yaptığı kurabiyelerin tereyağlı tadı, Cecily'nin suyun içindeki bacaklarının arasından süzülen kırmızı bir bulutun görüntüsü, Esther'ın bir insanın yapabileceğini düşündüğünden daha yüksek sesle Cecily'nin attığı çığlıklar. Ayrıca babasının bir soruyu yanıtlarken aslında daha pek çok soruyu gündeme getiren cevabı: "Hayır, tatlım, *senin* annen hastanede doğum yapmıştı." Sonra Joanna yara bandı gibi buruşuk ve pembe ama mükemmel minik insan elleri ve mükemmel, ışıl ışıl insan gözleriyle çıkagelmişti.

Kız kardeşler büyüdükçe Esther farklılıklarına daha fazla odaklanmaya başlamıştı fakat küçük bir çocukken benzer yönleri onu çok daha fazla hipnotize etmişti. İkisi de limon ve karpuz kabuğu çiğnemeyi, gerçek keçileri olmasa da keçi fotoğraflarını, daha sonra ayıklamak üzere saçlarına kum serpiştirmeyi ve oturma odasında Motown plakları eşliğinde dans eden anne babalarını izlemeyi seviyordu. Rüzgârın, kırılan buzun, çakalların dağda yankılanan sesini seviyorlardı.

Fermuarlar, jambon, "süt" kelimesi, flüt sesi, buzdolabının gürültüsü, Cecily'nin hafta sonları bir yerlere kaçması, Abe'in düzenli aralıklarla satranç müsabakası yapma ısrarıyla bulutsuz günlerden hoşlanmazlardı. Her gün kargoyla kapılarına gelen ya da babaları tarafından eve taşınan koli koli kitap kutularından, yalnızlık hissi veren tozlu kokularından ve kitapların Abe'in dikkatini çekmesinden hoşlanmazlardı. Ebeveynlerinin yatak odasının kapısını kapatıp fısıldaşarak kavga etmelerinden

hoşlanmazlardı. "Baba tarafından yarı öz kız kardeş" ifadesinden nefret ederlerdi. Onların arasında *yarı* diye bir şey söz konusu değildi.

Esther'ın sekiz, Joanna'nın da altı yaşına yaklaştığı bir günde Abe, Joanna'yı oturma odasına oturtmuştu, Cecily de güven veren bir yüzle ama gizleyemediği endişeli bir ifadeyle onun başucunda duruyordu. Joanna sehpanın önündeki kanepeye yerleşmişti ve sehpanın üzerinde yedi kitap vardı. Babalarının ilgilendiği diğer çoğu kitap gibi bu kitaplar da çok eskiydi.

"Şimdi sadece bir şey deneyeceğiz," dedi Abe ki bu beklenmedik bir şey değildi; o her zaman bir şeyler denerdi.

Bundan yalnızca birkaç gün önce Esther'ın eline yumuşak deri kapaklı, sayfaları kurumuş yapraklar gibi olan çok eski bir kitap tutuşturmuş ve ona şöyle sormuştu: "Bunu yırtıp atar mısın?" Esther babasına şüpheyle bakmış, bunun bir numara olduğunu düşünmüştü; ona kaç kez kitaplara dikkat etmesini söylemişti ve şimdi de bir tanesini parçalamasını mı istiyordu? "Hadi," demişti babası. Esther elinden geleni yapmış ama parmaklarının arasındaki kâğıdın oldukça hassas olduğunu hissetmesine rağmen tek bir sayfayı bile yırtamamıştı. Kâğıtlarda en ufak bir kırışıklık bile olmamıştı. Babasının dikkatli bakışları altında kâğıdı yakmaya, sonra da suya atıp parçalamaya çalışmıştı ama nafileydi; kâğıt hiç bozulmamıştı. Abe hüsrana uğramıştı ama onu hayal kırıklığına uğratan şey Esther değildi. Öte yandan Esther babasının ona ilgi göstermesinden mutluluk duymuştu.

Esther o gün, "Ben de deneyebilir miyim?" diye sordu.

Babası, "Bu sefer olmaz tatlım," dedi. "Benim önemli kitaplarım var ya, bir şeyleri gerçekleştiren kitaplar ama senin üzerinde işe yaramamışlardı ya hani?"

Evet, Esther hatırlıyordu.

"İşte, bu özel bir şey. Sadece sana özel bir şey. Joanna'da da özel bir şey var mı diye bir deneyeceğiz."

"Sen zaten çok özelsin," dedi Cecily bu söz karşısında telaşlanmış görünen Joanna'ya.

"Tabii ki," dedi Abe, "tabii ki öylesin. İkiniz de muhteşem küçük dünyalılarsınız." (O sıralar uzaylılarla ilgili bir saplantının pençesindeydiler.) "Şimdi, Jo." Kızın önünde çömeldi, sakalı güçlükle dizginlenmiş bir heyecanla kabarıyordu. "Bu kitapları görüyor musun? Bu kitaplarla ilgili olağandışı bir şey varsa bana söylemeni istiyorum."

Joanna bu görevi her zamanki ciddiyetiyle kabul etti. Bir saniye sonra, "Bu çok çirkin," dedi.

Abe kızının işaret ettiği kitaba baktı, diğerlerinden çok daha kalın, lekeli, kahverengi bir kumaşla ciltlenmiş bir kitaptı bu. Esther babasının hayal kırıklığına uğradığını anlayabiliyordu ama kendisi bir parça sevinç hissetti. Bu sınav her neyle ilgili olursa olsun, Joanna'nın başarısız olmasını istiyordu. Bu yeni bir duyguydu ve iyi hissettirmiyordu.

"Tamam," dedi. "Olabilir. Sana katılıyorum. Başka bir şey var mı?"

Joanna başını iki yana salladı ve Abe iç çekerek arkasına yaslandı. Cecily son derece rahatlamış görünüyordu. Ama bir saniye sonra Joanna, "Ama içlerinden birinden tuhaf sesler geliyor," dedi.

Odadaki hava anında değişti. Abe artık dimdik oturuyordu, pürdikkat kesilmişti. Cecily iç çekti. İkisi de tamamen Joanna'ya odaklanmıştı.

"Nasıl bir ses, tatlım?" dedi Abe.

"Vızıltılı," dedi Joanna. Omuz silkti, son zamanlarda öğrendiği ve her fırsatta yinelediği bir hareketti bu. "İçinde sim olan vızıltı. Ve tadı da... krep gibi."

"Hangi kitaptan vızıltılı sesler geliyor?" diye sordu Abe. Bağırmanın eşiğindeydi, bu da heyecanlandığı anlamına geliyordu. Öfkelendiğinde nadiren bağırırdı.

"Şu," dedi Joanna yırtık pırtık kırmızı deriyle ciltlenmiş en ince kitaba şöyle bir dokunarak. "Naneli şeker alabilir miyim?"

"Hayır!" Abe heyecanla bağırdı. "Naneli şeker yemekten sonra yenir! Ah, biliyordum! Biliyordum!" Joanna'yı kendine çekip kollarının arasına aldı, başının tepesini tekrar tekrar öptü, Esther'ın daha önce hiç görmediği bir şekilde coşkuluydu. Est-

her ne olduğunu anlamak için Cecily'ye baktı ama Cecily bir eli boynunda, gözlerinde yaşlarla Joanna'ya bakıyordu. O kadar üzgün görünüyordu ki Esther'ın içini korku kaplamıştı.

"Anne," dedi. "Neler oluyor?"

Olan şey her neyse, Esther bir parçası değildi. Cecily, Joanna ve Abe'e bakmaya devam etti; Joanna bu ilgiden memnun olsa da nedenini anlayamamıştı, Abe ise mutlulukla ışık saçıyordu.

O gün Esther kız kardeşiyle benzerliklerine odaklanmayı bırakıp farklılıklarını fark etmeye başladı.

O zamanlar bunu tam anlamıyla idrak edememişti elbette. Hayatında bir dönüm noktası yaşadığını, büyüyü sadece okumakla kalmayıp aynı zamanda duyabilen kız kardeşi ile okuyamayan Esther'ın arasına bir çizgi çekildiğini bilmiyordu. Zaman geçtikçe yükselen, çocukluğunun geçtiği Vermont'taki evini çevreleyen ormanda yılan gibi kıvrılan ağaçların tarlaları ele geçirmesinden önceki zamanlardan kalan ve mülklerle aileleri birbirinden ayıran taş duvarlar gibi bir çizgiydi bu.

Geriye dönüp baktığında, olan biteni anlayıp bir sonuca varamamış olması aptalcaydı. Kalkanlar büyüydü; Esther'ın büyüye karşı bağışıklığı vardı; Esther'ın kalkanlara bağışıklığı vardı. Ama on sekiz yaşındayken babası bunu ona açıklayana kadar sonuçlarını tam olarak anlayamamıştı.

Esther o evde yaşadığı sürece kalkanlar kimseyi koruyamazdı, ne Abe'i ne Cecily'yi ne de Joanna'yı. Esther'ın ailesini bulmak isteyen biri varsa, tek yapması gereken Esther'ın peşine düşmekti.

Esther iç çekti. İçinde olan bitenlerin muhakemesini yapmaya ya da nostaljiye yatkın biri değildi, daha doğrusu, bu tür şeylere karşı sahip olabileceği doğal eğilimler yıllar önce yok edilmişti. Onunki gibi bir hayatta bu tip şeylerin hiçbir faydası yoktu. Ama bugün kelimenin tam anlamıyla bu hislerin içinde kendini kaybetmişçesine sürüklenip gidiyordu.

Normalde kötü bir ruh hâlindeyken sosyalleşerek ya da seks yaparak bu durumu geçiştirirdi ama tüm ortak aynalarda yer etmiş kan izleri yüzünden kendisine arkadaşlık edecek birini bulamayacak kadar şüpheciydi ve Pearl'ü bulamamıştı. Bu yüzden

o günkü işi bittikten sonra odasına döndü ve ayna büyüsü hakkında hatırlayabildiği ne varsa hatırlamaya koyuldu.

Ailesinin koleksiyonunda bulunan bildiği iki tür büyüyü anımsadı: Tek bir aynayı etkileyen büyü ve iki aynayı birbirine bağlayan büyü. Bir kişinin aynada gördüğü yansımayı değiştirebilen ve muhtemelen Esther'ın bilmediği başka şeyler de yapabilen tek ayna büyüsü için büyüyü okumak ve kanıyla etkinleştirmek üzere bir kişi yeterliydi. Çift ayna büyüleri ise iki kişi gerektiriyordu: her iki aynada birer kişi. Bu sayede o aynaların başındaki kişiler bunu bir tür gizli iletişim aracı olarak kullanabilir, birbirine bir şeyler gönderebilirlerdi.

Ancak *canlı şeyleri* gönderemezlerdi. Babası ve kız kardeşinin köstebeklerle deney yaparak geçirdikleri o öğleden sonrayı hiç hatırlamak istemese de hatırlamıştı. Joanna sonunda ağlamıştı ve Esther, sesi hafif bir travma geçirmiş gibi çıkan Abe'in Cecily'ye, "Bütün salatalıklarımızın içine etmişlerdi ama hiçbir canlı bunu hak etmez," dediğini duymuştu.

Onun dışında pek bir şey bilmiyordu. Ne de olsa Esther için büyünün bir önemi yoktu. Kanı büyüleri harekete geçirmede tek başına işe yaramıyordu ve büyünün onun üzerinde hiçbir etkisi yoktu. Çocukken ailesinin yaptığı işlerden etkilenmişti. Hangi çocuk etkilenmezdi ki? Ama seneler geçtikçe kitaplardan, kandan ve büyü işlerinden kararlılıkla uzaklaşmış ve somut şeylere yönelmişti: dokunabildiği, görebildiği, kontrol edebildiği, düzeltebildiği şeylere. Büyü; kendisinin asla erişemeyeceği gücü arayan, o gücü elinde tutan ve kaybeden insanların dünyasının kasvetli bir uzantısı gibi hissettirmişti.

Yatağına uzandı ve kalemini tavana doğru fırlattı, aşağı düşerken yakaladı. Kalem, diğer kalemlerini fırlattığı zamanlardan kalan diğer tüm küçük noktalara ek küçük, belli belirsiz siyah bir iz bırakmıştı. Esther gerçekten de alışkanlıklarına sıkı sıkıya bağlı biriydi.

Burada elinde bir kitapla gezen birinin olması sıra dışı olabilirdi ama endişe verici bir durum olmazdı. Ancak iki kişi... Ayrı yerlerde olan, birlikte çalışan ve iki ayna kullanan iki kişi...

İşte, bu ortada bir niyet olduğunu gösterirdi. Bir neden. Bir plan.

Esther aynalardaki kanı silmeye çalışmış ama başarısız olmuştu. Yani bu her ne büyüsüyse hâlâ devam ediyordu ki bu da diğer tarafta izleyen biri *varsa*, Esther'ın aynaları fark ettiğini görmüş oldukları anlamına geliyordu.

Onun *bildiğini* anlarlardı.

Yatak odasının kapısı aniden tıkırdadığında o kadar hızlı doğruldu ki kalbinin atışını kulaklarında hissetti. Sanki az evvel loş bir yerdeymiş gibi odasının floresan ışığı bir anda çok parlak hissettirdi. Esther ayağa kalktı, farkında olmadan dövüş sanatları kurslarında yıllarca eğitim aldıktan sonra mükemmelleştirdiği duruşunu takındı.

"Merhaba?" diye seslendi.

Pearl, "Benim," diye karşılık verdiğinde Esther'ın nabzı tanıdık sese anında tepki verip yatıştı. Kapıyı açtı ve Pearl ona gülümsedi. "Yemeğe gitmek ister misin?"

Esther zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştı. "Ah, evet, kazağımı alayım."

Pearl pul büyüklüğündeki odanın içinde dolaşırken Esther kırmızı yün kazağını çekiştirip birbirine dolanmış saçlarını yakasından çekip çıkardı. Esther, annesi Isabel hakkında pek bir şey bilmiyordu ama gördüğü tek fotoğrafta annesinin güzel, düz, parlak saçları vardı. Esther'ın babasından alabileceği onca özellik varken, mesela büyü duyma yeteneği gibi, kıvırcık bukleleri ve laktoz intoleransını miras almış olması haksızlık gibi görünüyordu.

"Çeviri nasıl gidiyor?" Pearl, Esther'ın komodininin üzerindeki *Gil* romanını aldı ve renkli yapışkan notlardan birine baktı.

"Her zamanki gibi amatörce," dedi Esther.

Pearl kendini yatağa attı. "O kitabı araştırdım," dedi. "Binlerce dolar değerinde olduğunu biliyor muydun?"

"Evet," dedi Esther. "Eğer gitseydim, üniversite masraflarımı karşılayabilirdi."

Bunu söyler söylemez sözünü geri almak istedi; kendisi bunu kabul etmese de üniversitenin Pearl için hassas bir konu olduğunu biliyordu. Pearl her zamanki gibi rahat bir tavırla, "Yüksek öğrenim abartılıyor," demekle yetindi.

Esther uzanıp onun çoraplı ayağını sıktı. Pearl'ün anne ve babası o daha bebekken ayrılmıştı ve her ikisi de alkolikti ama Amerikalı babası ortalıkta pek görünmezken annesi kızı için elinden geldiğince her şeyi bir arada tutmaya kararlıydı. Yirmi yıl boyunca Sydney'deki aynı dişçi muayenehanesinde resepsiyonist olarak çalışmış, Pearl'ün üniversiteye gidebilmesi için para biriktirmiş ve sadece akşamları içki içmişti. Esther, Pearl'ün birçok sabahı annesinin genellikle kanepede ama bazen de yerde sızmış bedeninin etrafında bir önceki geceden kalma şişeleri ve yere dökülen yapış yapış artıkları temizleyerek geçirdiğini biliyordu. Tüm bunları da annesi uyandığında sebep olduğu dağınıklık yüzünden utançtan ağlamasın diye yapmıştı.

Pearl ve annesi birbirine çok bağlıydı. Pearl, Kaliforniya'da okumak için yurt dışına gittiğinde annesi onu çok özlemişti. Göz kulak olacak ve uzun zamandır uğruna cesurca sürdürdüğü istikrarı sağlayacak biri olmayınca annesinin içki içme konusundaki kontrolü hızla kaybolmuştu. Pearl birinci sınıftan sonraki yaz eve döndüğünde annesini o kadar kötü bir durumda bulmuştu ki Sydney'de kalmaya karar vermiş ve altı yıl sonra annesi öldükten sonra bile eğitim hayatına bir daha geri dönmemişti. Pearl için üniversite derin bir suçluluk duygusuyla eş anlamlıyken, Esther için kaçırdığı fırsatlardan oluşan tespihindeki bir başka kırık boncuktu.

Pearl şimdi sayfaları büyük bir dikkatle çevirerek, "Bu kitabı nereden buldun?" diye sordu.

Esther, Pearl'e başka hiçbir gerçeği anlatmasına gerek kalmadan gerçeği söyleyebilirdi. Kitap, onu tavan arasında bulan üvey annesinin hediyesiydi; bunda garip bir şey yoktu. Ama ailesi hakkında konuşmak, bunu istediği zamanlarda bile, yaptığı bir şey değildi. Cevap verirken bile yaptığı haksızlıktan dolayı midesi bulanıyordu. Pearl kendi geçmişinin tüm sevinç ve çirkinliklerini özgürce anlatmıştı ama karşılığında Esther'ın ona sunduğu tek şey yalanlardan ibaretti.

"Mexico City'de bir sahaftan," diye yalan söyledi.

"Bana bir paragraf okur musun?" dedi Pearl. "İngilizcesinden ama, yani senin çevirinden." Esther kızardı.

"Hayır, yazdıklarım hiçbir şeye benzemiyor."

"Bir şeye benzeyip benzememesiyle ilgilenmiyorum," dedi Pearl ve elini uzatarak Esther'ın ulaşabildiği tek yerine, dizine vurdu. Pearl hile yapıyordu. Esther'ın kendisine dokunulduğunda bir şeylere evet demeye daha yatkın olduğunu biliyordu. "Lütfen? Bir paragraf?"

"Madem bu kadar ısrar ediyorsun," dedi Esther çünkü Pearl'e en azından bunu verebilirdi. Pearl yatağa iyice kuruldu, duvara yaslanıp tüm dikkatini Esther'a verdi. Esther eski, hantal dizüstü bilgisayarının yanına gitti ve gürültüyle açılmasını bekledi, sonra masasına tünedi ve belgeyi bir aşağı bir yukarı kaydırdı. "Kötü ama," diye Pearl'ü tekrar uyardı. "İspanyolcam mükemmel değil ve ben yazar falan değilim."

"Ama ben senin hayranınım," dedi Pearl. "Ne olursa olsun seninle gurur duyacağım."

Esther boğazını temizleyip okumaya başladı.

"Bana verdiğin ayna kırıldıktan sonra, Doña Marcela aynanın üzerinin örtülmesini buyurdu. Aynanın nasıl kırıldığını kimse bilmiyor ama o, kırık bir aynaya bakmanın uğursuzluk getirdiğine inanıyor. Dün gece kontrolümü kaybedip aynayı açtığımı bilse, nasıl da dehşete düşerdi. O gece yatağımda yatıyordum, uykum kaçmıştı ve duvarda asılı duran, beyaz bir örtüyle örtülmüş aynaya bakıyordum. Bir anda buna daha fazla katlanamadım. Ayağa kalkıp parmak uçlarımda odanın diğer ucuna gittim ama örtüyü çektiğimde aynanın artık kırık olmadığını fark ettim. Ya da belki de çatlaklar mum ışığında görünmüyordu. Aynaya baktığımda o gün pavyonda hissettiğim ürpertinin aynısını hissettim, sanki camın arkasından bana bakıyormuşsun gibiydi. Ve ona dokunduğumda her şey üzerine yemin ederim ki titremeye başladı ve parmaklarımın altında bir gölün yüzeyi gibi dalgalandı."

Okumayı bitirdiğinde Pearl alkışladı ama Esther dizüstü bilgisayarını kapatmadan önce bir süre daha belgeye baktı. Kitabı daha önce yüzlerce kez okumuştu ama şu anda kelimeleri yüksek sesle okurken bedenine yayılan huzursuzluğu hiç hissetmemişti.

Bu bir ayna büyüsüydü.

"Hikâye beni çekti," dedi Pearl. "Ona aynayı kim vermiş? Kesin sevgilisidir."

"Evet," dedi Esther. "Sevgilisi gece ona sesleniyor ve o da aynadan geçerek ona gitmeye çalışıyor."

Pearl gülümsedi. "Demek bu bir aşk romanı."

"Tam olarak öyle sayılmaz," dedi Esther. "Ayna onu adama götürmüyor; adamın onu bulamayacağı farklı bir dünyaya götürüyor."

"Ah," dedi Pearl, yüz ifadesi kararmıştı.

Esther bunun iyi bir şey olduğunu, anlatıcının zaten sevgilisinin dünyasına ait olmadığını, romanın bir özgürleşme hikâyesi olduğunu açıklamak istedi. Ama İngilizce doğru kelimeleri bulmak için kitap üzerinde saatlerce çalışmış olmasına rağmen, şimdi hiçbiri aklına gelmiyordu.

O GECE GEÇ SAATLERDE, ÜÇÜNCÜ VARDİYADAKİLER İÇİN çıkan gece yarısı yemeğinden saatler sonra, istasyon nihayet uykunun ritmine kapıldığında, Esther kendini Pearl'ün sıcak bedeninden ayırıp yataktan dikkatle çıktı. Pearl uyandı, gözleri karanlıkta parlıyordu ama Esther rahatlatıcı bir ses çıkarınca bir saniye sonra yeniden uykuya daldı. Esther bağcıklarını bağlamakla uğraşmadan botlarını giydi, sonra kalemiyle defterini bulana kadar karanlıkta masasını yokladı. Onları elinde tutarak kendini yapmayı planladığı şeyle yüzleşmeye zorladı. Çoğu zaman üzerine çok düşünmeden seçimler yapıyor, seçimlerinin hayatını ele geçirmesine göz yumuyor, böylece daha sonra *aslında başka seçeneğim yoktu, değil mi,* diye düşünebiliyordu. *Bir anda oluverdi. Benim hatam değildi.* Ne yazık ki böyle bir eğilimde olduğunu bilmek ve ortaya çıktığında bunu fark etmek aslında iki farklı şeydi. Ama şimdi yaptığı şeyle yüzleşmek zorundaydı.

Bunu bilerek yapıyorum.

Koridorun sonundaki banyo da diğer çoğu banyo gibi ortak kullanım alanıydı, bu koridorda odaları olan diğer altı kişi ile paylaşılıyordu. Esther içeri girerken biri var mı yok mu diye sessizce seslendi. İçeride kimsenin olmadığından emin olmak için her üç kabini de kontrol etti, sonra kapıyı kilitleyip lavabonun

üzerindeki aynaya baktı. Aynada başını ve omuzlarını görüyordu, açık kahverengi teni şimdi solgundu, gözbebekleri tepedeki ışığa rağmen simsiyahtı. Korku. Bir parmağını ıslatıp aynanın sağ tarafındaki kan lekesine dokundu, büyüyü temizlemek için son bir girişimde bulundu ama leke kurumuş vernik kadar inatçıydı, tırnağıyla kazımaya çalıştığında bile değişen bir şey olmamıştı. Başkalarının fark edip etmediğini ve bunu kendilerince nasıl açıkladıklarını merak etti. Oje, boyalı arka kısmındaki bir kusur, temizlik ekibi için şifreli bir mesaj?

Esther aynaya bakarak, "Merhaba," dedi. Ağzının hareketini izledi. Yüzeye dikkatle dokundu. Yüzey ayna gibi hissettirdi; sert, soğuk ve pürüzsüz. "Eğer orada biri varsa," dedi, "seninle konuşmak istiyorum."

Kalp atışlarını hızlandıran uzun dakikalar geçti. Hiçbir şey yoktu. Ne bir parıltı ne de bir ses. Aynadaki yansımada hiçbir şey değişmemişti, Esther ve tersine dönmüş banyo vardı yalnızca.

Esther kalemiyle not defterini çıkardı. Büyük blok harflerle, paniklemiş elinin izin verdiği kadar düzgün bir şekilde (büyülü aynanın yansıtma mantığından emin olmadığı için hem sağa hem de sola doğru) şöyle yazdı:

KİMSİN SEN?
ꟻNƎS NİSMİK

Defteri aynaya, göğsüne doğru, sabıka fotoğrafı çekilirken eline tutuşturulmuş bir sıra sayısı gibi tuttu ve nabzının atışını boğazında, şakaklarında, bileklerinde, göbeğinde olmak üzere bedeninin her ayrıntısında hissederek bekledi. Pijama partisindeki bir çocuk gibiydi, *Kanlı Mary, Kanlı Mary, Kanlı Mary* diye bağırıyor ama ortaya çıkabilecek korkunç surattan korkuyordu, bir yandan Kanlı Mary'nin gelmeyeceğini -gelemeyeceğini- biliyor, öte yandan da kesinlikle gelebileceğini biliyordu.

Ama dakikalar geçiyor ve... hiçbir şey olmuyordu.

Esther derin bir nefes aldı. Rahatlamıştı. Hayal kırıklığına uğramıştı. Öfkeliydi. Eğer sinirlendiğinde etrafına yumruklar savuran bir tip olsaydı, şu anda kırdığı ayna parçalarıyla parmak

eklemlerinin kanıyor olması gerekirdi. Böyle yapmadı ama defteri aynaya fırlattı, çarpma sesi fayanslarda yankılanacak kadar yüksekti ama herhangi bir zarar verecek kadar da sert değildi. Defter, camı gökyüzü sanan bir kuş gibi çarpmıştı aynaya.

KİMSİN SEN? KİMSİN SEN? KİMSİN SEN?

Hiçbir şey, hiçbir şey, hiçbir şey.

Esther, "Peki," diye çıkışıp defterini kaptı. Bir cevap almayı beklemiyordu aslında ama bu cevapsızlık onu çileden çıkarmıştı.

Tam arkasını dönmüş gitmek üzereyken onu gördü.

Bir bozulma. Durgun suya atılan bir çakıl taşı gibi bir parıltı, dışa doğru hareket eden dalgalanmalar, aynadaki yansıması hâlâ oradaydı ama şimdi dalgalanıyordu. Esther'ın nefesi kesildi. Arkasını döndü.

Camın yüzeyinde düz ve krem rengi bir şey vardı. Bu bir kâğıttı. Çok güzel bir kâğıttı, kalın ve dikkat çekiciydi, pahalıydı. Kâğıt aynadan geçip lavaboya düştü. Lavabodaki su damlacıkları kenarlarını buruşturmaya başladı. Esther mürekkebe su bulaşmasına fırsat vermeden kâğıdı kaptı; harfler aceleyle bir çırpıda yazılmış olsa da mektupta muhteşem, eski tarz bir el yazısıyla yazılmış birkaç cümle vardı. En altta kanlı bir parmak izine benzeyen bir şey vardı. Elleri titreyerek okudu.

Esther: Bana güvenmen için sana yalvarıyorum. Sen ve değer verdiğin insanlar tehlikedesiniz. Hemen eve, kız kardeşinin yanına git. Üç gün içinde bir kargo uçağı kalkacak, o uçağa binmen gerek. Bunları al ve bir daha aynadan iletişim kurma. İzleyen tek kişi ben değilim.

Esther bu sözlerin ne anlama geldiğini tam olarak idrak edemeden camdan başka bir şey daha geldi: bir köşesi kanlı bir zarf. Esther zarfı açtı, o kadar hızlı nefes alıyordu ki fayanslarla kaplı boş odada nefesinin yankılandığını duyabiliyordu. Zarfın içinden küçük, lacivert ciltli bir kitapçık ile üzerinde yazılar olan parlak birkaç parça kâğıt çıktı.

Kitapçığı ters çevirdi ve gözlerini kırpıştırdı. Bu bir pasaporttu. Bir ABD pasaportu ve bir yığın uçak bileti. Bunlar da aynadan geçmelerini sağlayan kanla hafifçe lekelenmişti.

Pasaportun ilk sayfasını açtığında kendi yüzünü gördü; dün gece aynada göründüğü gibi merakla bakan ama gri bir arka plan üzerine yerleştirilmiş bir yüz. Birisi onun aynadaki yansımasının fotoğrafını çekmişti. Birisi ona *Emily Madison* adıyla bir pasaport hazırlamıştı, Esther Kalotay'ın Avrupa kökenli, Protestan orta sınıf Amerikalı ürkütücü bir kopyasıydı bu. Biletler de Emily Madison adınaydı ve üç gün sonrası içindi. Antarktika'dan ayrılıp Yeni Zelanda üzerinden Los Angeles'a, sonra Boston'a ve nihayetinde Brattleboro'ya uzanan bir rota çizilmişti.

Çocukluğunun geçtiği eve en yakın küçük havaalanına.

Yere çöktü, elinde tuttuğu biletler titriyor, başı dönüyordu. Kafa karışıklığından o kadar sersemlemişti ki neredeyse gelen son şeyi kaçıracaktı ama porselene çarpan plastiğin çıkardığı ses lavaboya bir şey düştüğünü âdeta ilan etmişti. Ayağa kalktı ve yan tarafında mililitre ölçülerinin bulunduğu ağzı sıkıca kapatılmış plastik bir şişe buldu. İçinde üç mililitre kırmızı sıvı vardı.

Kan.

Şişenin üzerinde sıkışık harflerle yazılmış bir etiket vardı. Aynı zarif elden çıkma daha küçük bir yazı:

Yol bu. Bir sonraki adımı sana o gösterecek.

5

Nicholas'ın kadehindeki sudan kabarcıklar çıkmaya başladı.

Etrafındaki diğer konuklar -her birinde birbirinin aynı kadehten vardı- heyecanlı mırıltılarla coştular. Nicholas karşısındaki sahnenin tuhaflığını şöyle bir inceledi: Takım elbise ve abiye giymiş yirmi kişilik bir grup, çatı katındaki misafir odasının şık beyaz deri koltuklarına ve siyah lake kokteyl masalarına yayılmıştı; duvardaki Rothko ve Auerbach tablolarının kırmızı yansımaları ve dışarıda ışıltılı Londra gecesinin muhteşem bir manzarası vardı ama odadakiler sanata, pencereye ya da birbirine değil, ellerindeki şarap kadehine bakıyordu.

Nicholas dışında herkes.

Odanın ön tarafında, siyah mermer ocağın önünde pozdan poza giren gecenin ev sahibi Bay Edward Deacon elinde bir kitapla durmuş, coşkulu, boğuk sesiyle bir şeyler geveliyordu. Sudaki kabarcıklar berraktan bulanık bir renge dönüşüp önce kahverengimsi, bir maden rengini aldı, ev sahibi okumaya devam ettikçe koyulaşıyor ve konukların mırıltıları da sevinç ve hayret dolu inlemelere dönüşüyordu. İnsanlar burunlarını bardaklarına doğru eğmeye, artık tanenli bir hâl alan sıvıyı içlerine çekmeye ve "Kırmızı! Kırmızıya dönüyor!" ve "Tanrım, şarap gibi kokuyor!" gibi aptalca şeyler fısıldamaya başlamışlardı.

Nicholas'ın omzunun arkasında duran biri uzun, kaba bir homurtu çıkardı. Nicholas dönüp arkasına baktığında korumasının kendi bardağını koklamak için eğildiğini, açıkça diğer konukları taklit ettiğini ve kötü bir iş çıkardığını gördü. Collins bu

odada kadehi sapından değil de gövdesinden tutan tek kişiydi. Bir de Nicholas'ın kendisi için seçtiği düzgün takım elbiseye rağmen Boston İrlanda mafyasıyla ilgili bir filmde son dakikada rol alan bir figüran gibi görünüyordu, hatta belki de birinin kızının boksör erkek arkadaşı gibiydi. Şık ortamla oldukça uyumsuz bir hâli vardı.

Bay Edward sonunda okumayı bitirdi, son kelimeyi bir tür zafer çığlığı gibi seslendirdiğinde konuklar sustu, gözlerini bardaklarındaki artık iyiden iyiye koyulaşmış, neredeyse menekşe rengi bir bordoya dönüşen sıvıdan ev sahiplerine kaldırdılar. Bay Edward kitabı kapatmak için acele etmedi, belli ki dinleyicilerinin meraklı bakışlarının tadını çıkarıyordu, sonra kitabı bir eliyle havada tuttu. Bir elinde hafif kanlı, toz hâline getirilmiş küçük bir bitki tabağı ve diğer elindeki tepside dolu bir kadehle bir kenarda duran uşağı bir adım öne çıktı. Bay Edward kadehi aldı, onun yerine kitabı koydu ve uşak tekrar geri çekildi.

"Sevgili dostlarım," dedi. "Elinizde dünyanın en iyi şarap üreticilerinden birinin ilk mahsulünü tutuyorsunuz. Yaşayan hiç kimse bu şarabı daha önce tattığını iddia edemez." Durakladı, gözleriyle odayı taradı. "Yani bizim dışımızda kimse. Bu akşam sizlerle bu 1869 Domaine de la Romanée-Conti şarabını paylaşmaktan büyük bir mutluluk duyuyorum." Tekrar durakladı ve herkes kadehine dikkat ederek alkışladı. "Çoğunuzun bildiği gibi, Burgundy'nin kireçtaşı bağlarında bunun hayalini ilk kurduğum andan beri, yıllardır bu proje ile meşgulüm ve bu, Richard Maxwell ile Dr. Maram Ebla'nın yardımları ve desteği olmadan asla gerçekleştiremeyeceğim bir hayaldi."

Richard, Nicholas'ın olduğu yerden uzaktaydı ama boyu nedeniyle kolayca görülebiliyordu. Nicholas, amcasının hafif alkışları kabul edercesine gülümseyerek başını eğmesini izlerken çenesinin kasıldığını hissetti. Maram da muhtemelen onun yanında aynı şeyi yapıyordu ama Tom Ford'un son kreasyonundan bir ceket giymiş iri yarı bir adam tarafından Nicholas'ın görüş alanının dışındaydı.

"Hadi, şimdi kadehlerimizi kaldıralım."

Nicholas'ın etrafında zarif kollar havaya kalktı ama Nicholas kıpırdayamadı. *Yardımlar ve destek*, ne saçmalıktı ama. Fikir Bay Edward'ın olabilirdi, tıpkı Richard'ın anlaşmaya aracılık etmesi ve Maram'ın üzüm yaprakları ve asma bahçesi toprağı getirtmek üzere Fransa'ya adam göndermesi gibi ama kitabı hazırlamak için neredeyse altı ayını harcayan Nicholas'tı; dirseğinin kıvrımında hâlâ güçlükle iyileşen bir yara izi olan oydu; neredeyse iki litre kan kaybeden oydu. Kadeh kaldırma sona ermişti, şimdi herkes şarabını yudumluyor, kadehlerini dudaklarına götürüyor, haykırıyor, birbirini tebrik ediyor, Richard'ın sırtını sıvazlıyor, Bay Edward'ın elini sıkıyordu ama Nicholas olmasaydı hiçbiri bu odada olmayacaktı. Hiçbiri bunu bilmiyordu.

Collins'e döndü. Collins'in ağzında oldukça cömert bir miktarda şarap vardı ama bu konuda hiç de mutlu görünmüyordu. "Ben hava almaya çıkıyorum," dedi. "Peşimden gelme." Collins şarabını bardağına geri tükürdü.

"İğrenç," dedi Nicholas.

"Katılıyorum," dedi Collins. "Tadı çorap gibi."

En yakınındaki kadın bunu duydu ve incilerle süslü uzun boynunu çevirerek ona dehşet dolu bir bakış attı. Collins yüzünü buruşturarak özür diledi ve Nicholas'a çok daha sakin bir sesle, "Peşinden gelmemin benim iş tanımım olduğunu biliyorsun, değil mi?" dedi.

Nicholas gözlerini devirdi ve arkasını dönerek uzun ve sivri metal bir heykelle şaraplarını höpürdeten birkaç misafirin arasından sıyrılıp balkona açılan sürgülü cam kapıya yöneldi. Kapıyı açıp kasım ayının soğuk ve yağmurlu havasına adım atarken arkasından gelen Collins'in ağır adımlarının sesini duyabiliyordu ama hakkını vermek gerekirse koruması içeride kalmıştı. Nicholas camın arkasından onun kapının önündeki garip pozisyonunu aldığını görebiliyordu. Collins iri elini bir cebine soktu, sonra çıkardı, sonra çalışılmış bir rahatlıkla duvara yaslandı ve ağzını buruşturarak şarabı tekrar denedi.

Nicholas sırtını kapıya, Collins'e, partiye ve o parıldayan lal rengindeki tüm kadehlere döndü. Küçük yağmur damlacıkları yüzüne değiyor, saçlarını ıslatıyordu. Koyu yeşil ceketinin

altında biraz titriyordu ama partideki ortamın sıcaklığından sonra serin hava iyi gelmişti. Balkonda iki bahçe koltuğu ve birkaç sandalyeyle birlikte küçük bir cam masa vardı. Nicholas ayakta durdu, kollarını metal balkon korkuluğuna dayadı ve gece şehri kaplayan parlak ışıklara baktı. Aziz Paul Katedrali'nin ışıklı kubbesini ve sütunlarını görebiliyordu ve uzakta, London Eye'ın parlak bir daire formundaki şekli soluk kömür rengi gökyüzünde mavi mavi parlıyordu.

Henüz kendi ürettiği şeyi tatmamıştı, şarap kadehini dudaklarına götürdü. Bay Edward'a, amcasına ve aslında her şeye duyduğu kızgınlığa rağmen bu özel siparişin ilginç olduğunu kabul etmek zorundaydı. Cambridge'teki bir botanik tarihçisine yazarak 1869'da Côte de Nuits bağlarında hangi bitkilerin yetişmiş olabileceğini ve üzümleri hangi hava olaylarının etkilemiş olabileceğini (özellikle ılık bahar havasının etkili olduğunu keşfetmişti) öğrendiği araştırmadan keyif almıştı. Yazma sürecinin kendisi de nadiren gerçekleşebilecek bir meydan okumaydı, sadece şarabın tadını değil, rengini ve sarhoş edici etkilerini de taklit etmek için dilin dolambaçlı bir şekilde manipüle edilmesi gerekiyordu. Bütün bunların nasıl bir araya geldiğini görmek için merak duyuyordu.

Şarabın tadı önce Nicholas'ın burnuna çarptı, yoğun ve canlı bir meyve patlaması gibiydi, ardından dilinde pürüzlü, ipeksi bir kayma, minerallerin ve olgun kırmızı meyvenin yankısı ve uzun bir yaz gününden sonra akşam kuşlarının cıvıltısı gibi sakin bir son. Odunumsu baharat notu onu uzun, olağanüstü bir bitişe götürdü.

"Vay canına," dedi yüksek sesle. Bir yudum daha aldı, sonra bir yudum daha. İçten içe tadının kan gibi olmasını bekliyordu ama öyle değildi. Tadı şarap gibiydi; enfes bir şarap, tatlı ve topraksı. (Hiç de çorap gibi değil, *Collins.*) Bir an için içindeki öfkeyi bastırmasını sağlayan bir gurur parıltısı hissetti. Bay Edward'ın istediği bağbozumunun kusursuz bir kopyası olup olmadığını tam olarak bilmenin bir yolu yoktu ama Nicholas yarattığı yanılsamanın o lezzete oldukça yakın olduğundan emindi.

Yine de hepsi bundan ibaretti: bir yanılsama.

Nicholas kadehin yarısını içtikten sonra alkolün neden olduğu hafif yanma etkisinin kötü ruh hâlinin keskin kenarlarını köreltmeye başladığını hissedebiliyordu ama bu da bir tür yanılsamaydı. Büyü etkisini yitirdiğinde, ki yaklaşık bir saat içinde yok olurdu, vücudundaki şarap yeniden suya dönüşecekti.

Nicholas gençken tarih ve güncel olaylar dersleri almaya ilk başladığında, taşı ekmeğe ve çamuru elmaya dönüştürecek, açlığa kesin bir çözüm olacak kitaplar yazmayı hayal etmişti. Maram onu boyundan büyük olan bu fikirlerden çabucak uzaklaştırmıştı. Her ne kadar ekmek ya da meyve tadında olsalar da büyü yapılmış taş ve çamur, vücut tarafından işlenemeden tekrar taşla çamura dönüşürdü. İnsanlar doğrudan toprak yese de aynı şey olurdu.

Arkasındaki cam kapının sürgüsünün açıldığını ve partiden gelen sohbet seslerini duydu, kapının kapanmasıyla içeriden gelen sesler kesildi, solunda bir yerden Maram'ın sesi geldi.

"Sıkı çalışmanın sonuçlarının tadını mı çıkarıyorsun?"

Nicholas insanların kör noktasına gelmesinden hiç hoşlanmazdı. Dönüp kadına bakmadı, gözlerini şehre dikti.

"Mükemmel sahte şarap yerine berbat gerçek şarap içmeyi tercih ederim," dedi.

Maram kasıtlı olarak onun görüş alanına girdi ve koyu renk kaşlarından birini kaldırdı. Altın sarısı teni ve artık biraz kırlaşmış siyah saçlarıyla ufak tefek, sağlam yapılı bir kadındı ve genellikle benzer tonlarda giyinirdi; alacalı ipek bluzlar, deve tüyünden uzun paltolar, gümüş detaylı akik taşından küpeler. Bu gece sırmalı ipek kumaştan sarı bir bluz giymiş ve siyah ipek bir şal takmıştı. Bu renk paleti yüzünden genel olarak sepya tonlarında bir fotoğrafta sürekli poz veren biriymiş gibi görünüyordu. Yüzündeki ifade şimdi Nicholas'ın iyi bildiği bir hâl almıştı: kalkık kaşlarının üzerindeki çizgiler belirginleşmiş, dudaklarına hafif bir gülümseme, gözlerine sabit bir ifade yerleşmişti.

"'Sahte' demek doğru olmaz," dedi, her zaman anlambilim konusunda titiz biriydi. "Geçici diyelim o zaman," dedi Nicholas.

"Hayatta her şey geçicidir," diye mırıldandı ama Nicholas sesindeki gülümsediğini belli eden tınıyı duydu; Nicholas'ın basmakalıp felsefi düşünceleri nasıl küçümsediğini biliyordu.

Nicholas, "İçerisi ne âlemde?" dedi. "Bay Edward hâlâ kendisine hayran olan kitleye karşı İsa'yı mı oynuyor? Ayaklarını öpmeye başladılar mı?"

"Neden?" dedi Maram. "Seninkileri mi öpmelerini tercih ederdin?"

Bu biraz canını yaktı. Nicholas takdir istiyordu, karşısında diz çökmelerini değil. "Ayakkabılarımı rujla mahvetmelerini ister miyim sence?" dedi. "Kesinlikle hayır."

"En azından Richard eğleniyor," dedi Maram ve Nicholas kadının bakışlarını cam kapıdan içeri doğru takip etti. Şehir ışıklarının ve kendi yansımasının belli belirsiz izlerinin ötesinde partide olan bitenleri görebiliyordu. Etrafında toplananların çoğundan bir baş yukarıda olan, gülen yakışıklı amcasının yaşlanmayan yüzünü fark etmek kolaydı. Nicholas'ın babası, yani Richard'ın küçük kardeşi de uzun boyluydu ve Nicholas çocukken kendisinin de eninde sonunda uzun boylu olacağını düşünmüştü ama bu aile mirasından mahrum kalmıştı, boyu bir yetmiş beşti.

Maram, "Ait olduğu ortamda," dedi ki bu doğruydu. Davetli listesinin tamamı kendisini sanatın hamisi olarak gören varlıklı insanlardan oluşuyordu ve Richard da bir istisna değildi. Sanatın hamisi olmaktan çok koleksiyoncusuydu -aslında topladığı değerli şeyler arasında sanat eserleri sayıca en az olanlardı- ama diğer meraklılarla bir arada olma fırsatını seviyordu.

Nicholas tek kaşını kaldırmayı denedi ama bunun bir felaket olduğunu hissedebiliyordu. Yıllardır ayna karşısında Maram'ın dikkat çeken mimiğini taklit etmeye çalışmış ama tek yapabildiği komik bir şekilde şaşırmış görünmek olmuştu.

Nicholas, "Keşke bunun yerine geçen hafta West End'de düzenlenen partiye gelmeme izin verseydi," dedi. "Aktörleri severim." İskoç annesi de tiyatro oyuncusuydu ve programları hâlâ Nicholas'ın yatağının başucunda duruyordu.

"Aktörleri sevmek senin doğanda var," dedi Maram şalını vücuduna daha sıkı sararak. Nemlenmiş saçları parıldıyordu. "Göldeki Nergis."

Nicholas bu iğnelemeyi duymazdan geldi. "Demek istediğim, dışarı çıkmayı istediğimde kastettiğim bu değildi ve sen de bunu biliyorsun."

Bir kaş daha kalktı. "Ne istiyordun Nicholas, bir kulüp mü? Bir şey olursa bağırıp yardım isteyemeyeceğin kadar yüksek sesli müzik mi? Collins'in sana vaktinde ulaşamayacağı kadar kalabalık bir dans pisti mi?"

"Bir kulübe gitmeme gerek yok," dedi Nicholas. "Bir bar da olur. Bir kereliğine de olsa otuz yaşının altında olan insanlarla buluşsam?"

"Collins otuz yaşının altında."

"Etrafımda olmak için para almayan insanlar demek istemiştim." Bunu söyler söylemez tekrar pişman oldu çünkü Maram'ın genellikle çok sert ve kontrollü yüz ifadesi aniden acıma duygusuyla yumuşadı. Nicholas yüzünün kızardığını hissetti ve arkasını döndü. Maram'ın da para alanlardan biri olduğunu unutmuştu.

Maram, Nicholas kendini bildi bileli Richard ve kütüphane için çalışıyordu, önce ölen babasının notlarını düzenlemekten sorumlu sekreter, sonra Nicholas'ın baş öğretmeni olarak çalışmıştı, şimdi de baş kütüphaneci ve Nicholas'ın tahminlerine göre, Richard'ın şeyi, kız arkadaşı olarak görev yapıyordu. Ama kız arkadaşı demek çocukça kalırdı. Maram kelimenin tam anlamıyla bir partnerdi. Onun vekil annesi ya da teyzesi olmakla ilgilenmediğini her zaman açıkça belirtmişti ama yine de Nicholas için bu iki kişiye en yakın olan kişi oydu ama şimdi az çok büyüdüğü için bazen dili sürçüyor ve onu bir arkadaş olarak görüyordu.

Ama Maram arkadaşı değildi. O da tıpkı Collins gibi, doktoru, aşçısı, ona kahvaltı getiren ve çamaşırlarını yıkayan diğer tüm insanlar gibi kütüphanenin bir çalışanıydı. Amcası hariç hayatındaki diğer herkes gibiydi çünkü Richard kütüphanenin *ta kendisiydi.* Nicholas'ın bile, onun yeğeni ve kütüphanenin

varisi olmasının yanı sıra, teknik olarak onun çalışanı olduğu söylenebilirdi.

Maram, "Yalnızlık duyduğunu biliyorum," diye söze başladı. Nicholas, Maram'ın koluna koyduğu elinden kurtulmak istercesine geri çekildi. Kalan şarabı kadehte sallanıyordu.

"*Sıkıldım*," dedi. "Yalnızlık falan duymuyorum."

Ama Maram bileğini kavramayı başarmıştı, kırmızı ojeli tırnakları yün ceketine rağmen tenine batıyordu. Nicholas, Maram'ın dokunuşunun bir teselli değil, uyarı olduğunu fark etti. Bir adam sürgülü kapıyı açıyor ve balkonda onlara katılmak üzere dışarı çıkıyordu ki Nicholas'ın tanımadığı biriydi. Collins'in kapının civarındaki gölgelerden çıktığını görebiliyordu, kaşları çatıktı, adamın peşinden dışarı gelip gelmemesi gerektiğine karar vermeye çalışıyor gibiydi. Maram ona başını hafifçe sallayınca Collins geri çekildi.

"Bırrr," dedi adam kapıyı kapatırken. "Burası bir cadı memesi kadar soğuk." Beyaz tenli, orta yaşın üzerinde, belirgin bir Amerikan aksanına sahipti ve şüphesiz kendisini daha genç göstermek için tasarlanmış ama yüzünün geri kalanını sahte gençliğinin etrafında yaşlandırarak olumsuz bir etkiye neden olan mükemmel dişleri vardı.

"Bay Welch!" Maram yeni gelen adamın karşısında hoşlanmadığı insanlar için hususi olarak benimsediği, yanaklardan ibaret ama gözlerde herhangi bir ifadenin olmadığı gülümsemesini takınmıştı. "Uzun zaman oldu, değil mi?"

"Beş yıl," dedi Maram'ın elini sıkarak. Elini çok uzun süre tuttu. "Seni burada göreceğimi tahmin etmeliydim. Tanrı biliyor ki bu kalabalıkta senin..." Adam tıkandı, öksürdü, boğazını temizledi ve her ne söyleyecekse bir yolunu buldu. "Senin ürününü karşılayabilecek insanlar vardır."

Maram zarifçe elini çekti. "Amerikalıların bir partide mali konulardan söz etmeyi kaba bir hareket olarak algıladığını *sanıyordum*."

Bay Welch muhtemelen "içten" olduğunu düşündüğü bir şekilde güldü. "Teksaslının içinden Teksas'ı çıkarabilirsin ama burada, neşeli İngiltere'de geçirdiğim birkaç yıldan sonra bile dürüst olmayı tercih ederim."

Nicholas onun kim olduğunu çıkarmaya çalışıyordu, o sırada fazla ilgili görünmüş olmalıydı çünkü Bay Welch ona doğru döndü.

"Siz Richard'ın yeğenisiniz, değil mi? Siz de..." Bir öksürük daha, bu seferki sert ve acı verici bir sesti. "Şeyin bir parçası mısınız..."

Bay Welch eski müşterilerden biri olduğunu söylememiş olsaydı bile, Nicholas adamın konuşmasındaki zoraki duraksamalardan onun kütüphanenin gizlilik büyülerinden birinin etkisi altında olduğunu anlayabilirdi.

"Aile şirketinin mi?" Nicholas onun yerine cümlesini tamamladı. "Tanrım, hayır. Bunu yapacak kafa bende yok." Elini uzattı, çiseleyerek yağan yağmur yüzünden oldukça ıslaktı, Bay Welch'in elini kavradı ve çok kuvvetli bir şekilde tokalaştı. "Oxford'da, St. John's'ta teoloji okuyorum."

Aslında üniversitede yalnızca kaydı vardı. En azından biri takip edecek olursa adı tüm listelerde görünecekti.

"Teoloji," diye tekrarladı Bay Welch.

"İtiraf etmeliyim ki Dr. Ebla'yı tezimle ilgili bağımsız bir danışmanlık sunması için zorlamıştım, bana Laudian cübbelerine erişim sağlamıştı, o cübbeler oldukça sıra dışı iğne işinden yapılma, onları görme şansınız oldu mu?"

"Gördüğümü söyleyemem," dedi Bay Welch, bu yalandan sıkıldığı belliydi, en azından Nicholas öyle ummuştu. Adamın dikkati tekrar Maram'a kaydı. "Oxford, adınızın önündeki doktor ünvanını aldığınız yer olmalı."

"Doğru," dedi Maram.

"Ama aslen İngiliz değilsiniz," dedi Bay Welch; daha önce binlerce kez kaçamak cevaplar verdiğini duymamış olsaydı, Nicholas'ın da ilgisini çekecek bir soruydu bu.

Maram, "Değilim," dedi, hâlâ gülümsüyordu ama gülümsemesinin şekli belli belirsiz bir biçimde değişmişti.

"Konuşma şeklinizden bunu tahmin edemezdim," dedi Bay Welch. "Kraliçe gibi konuşuyorsunuz."

Maram kibar bir sesle, "*Nasıl* tahmin ettiniz o zaman?" dedi. "Sanırım aksanım için... İyi bir taklit diyebilirsiniz," diye ekledi.

Nicholas ilgiyle Bay Welch'in kırmızı yüzünün solmasını izledi. "Şey," dedi geri çekilerek, "karım beni aramaya başlamadan sıvışsam iyi olacak. Tanıştığımıza memnun oldum, genç adam. Dr. Ebla, sizinle karşılaşmak her zaman büyük mutluluk."

Adam tekrar partiye döndüğünde Maram, "Biz de içeri girsek iyi olur. Titriyorsun," dedi.

"Hayır, titremiyorum," dedi Nicholas, sonra sesinin ne kadar çocukça çıktığını fark ederek irkildi. Ardından da "Titriyorum," diye düzeltti. "Ama orada, Tanrı bilir kimlerle iyi geçinmeye çalışmaktansa burada titremeyi tercih ederim."

Richard'ın içeride Bay Welch'in yanından geçtiğini gördü, Richard balkona doğru ilerlerken iki adam da birbirine başını eğerek selam verdi ve bir saniye sonra amcası kapının sürgüsünü açtı. Nicholas'ın yalnız kalma lüksü buraya kadardı.

Richard endişeyle Nicholas'a doğru yönelerek, "Bay Welch ne istiyormuş?" diye sordu. "Seninle konuşmak mı istedi?"

"Benimle değil, Maram'la ilgileniyordu," dedi Nicholas. "Ve aklıma geldiği için söylüyorum, belki de buraya kadar peşimden gelmek, üzerime çekeceğimden endişe ettiğin ilgiyi dağıtmak için pek de iyi bir yöntem değildir, ha? En azından Collins içeride kalacak kadar sağduyuluydu."

Richard önce irkildi, sonra utandı ve rahatlamak için gözle görülür bir çaba sarf etti. Maram'a baktı, o da güven verici bir edayla başını salladı.

"Bir sorun yok, hayatım," dedi.

"Sen nasıl hissediyorsun?" Richard elini Nicholas'ın omzuna koydu ve yüzüne baktı. "Dışarısı buz gibi ve sen de biraz..."

"Harika görünüyorum," dedi Nicholas. "Fark ettiğin için teşekkür ederim. Kravatım eskiden kalma bir klasik."

Richard gülümsedi ama endişesini gizleyemedi. Endişe, endişe... Nicholas onun her zaman çok endişeli olduğunu düşünüyordu. Bütün bu iyi niyetli endişelerin yükünü taşımak çok yorucuydu. Richard'ın kendisi hiç hastalanmazdı ve Nicholas'ın kendi sağlığıyla ya da sağlığını kaybetmesiyle nasıl başa çıkacağını hiçbir zaman tam olarak bilmiyor gibiydi.

"Belki de en iyisi seni buradan çıkarmaktır," dedi Richard.

Nicholas kaşlarını çattı. "Bay Welch meraklı bir müşteriyse ne olmuş yani?"

"Her şeyden önce," dedi Maram, "senin bu çokça üzüldüğün gösterişli kalpazanlığın, sahte *de Kooning*'lerin satışının aracılığını o yaptı."

"Pufff, oldukça haysiyetsiz bir siparişti o."

"Ve yüksek ihtimalle kâr sağladığı bazı büyülü sahte işlerinden birini burada, tam da bu partideki insanlara sattı."

Nicholas gülmeden edemedi. Tüm bunlar Maram'ın kendi aksanı hakkında söyledikleri üzerine adamın alelacele geri adım atmasını açıklıyordu.

"Hem sen," diye devam etti Maram, "zaten burada eğlenmiyordun ki! Kendin söylemiştin."

"Sör Kivi ile kütüphanede tıkılıp kaldığım günlere nazaran daha çok eğlendim ama."

Ama Maram elini çoktan Nicholas'ın dirseğine koymuş ve onu balkondan dışarı çıkarıyordu, Nicholas karşı koymadı çünkü aslında bayağı üşümüştü. Parfüm, şarap ve okumadan önce servis edilen ve şimdi siyahlar giymiş ev personeli tarafından dağıtılan korkunç küçük kanepelerin kokusunun hâkim olduğu sıcak salona döndüler. Onlar içeri girerken Collins ufak bir kişi kendisine saldırmışçasına yiyordu.

"Collins," dedi Maram. "Araba."

Collins başını aşağı yukarı salladı ve mutfağa doğru yöneldi.

"Bu çok saçma," dedi Nicholas. "Biri bana her soru sorduğunda beni eve gönderseydiniz, kütüphaneden hiç çıkamazdım. Ah, bir saniye ya. Ben kütüphaneden zaten *hiç çıkmıyorum* ki."

"Seni buraya getirmek bir riskti," dedi Richard. "Şimdiden seni soran birkaç kişi oldu."

"İnsanların benimle ilgilenmesinin tek sebebi siz ikinizle ve kütüphaneyle ilgileniyor olmaları," dedi Nicholas.

"Hayır," dedi Maram. "Sana yönelen ilgi tamamen seninle ilgili."

Nicholas omuz silkti. Objektif olarak bakıldığında yirmili yaşlarının başındaki herhangi bir standart beyaz adamdan farklı

değildi; belki biraz daha iyi görünümlü ve daha iyi giyimliydi ama narsist olduğu iddia edilen Nicholas bile, bunun çoğunlukla parasının olmasından kaynaklandığını kabul ediyordu. Yine de insanların -onu hiç tanımayan insanların- ona bakıp sonra da onu bir yerlerden tanıyor olduğunu düşünerek gözlerini kısıp iki kez bakmasına alışkındı.

Onu diğerlerinden farklı kılabilecek tek özellik, genellikle kıyafetleriyle gizlediği sayısız yara izi ve hareket kabiliyeti kısıtlı olsa da görünüş olarak sağ gözüne tam olarak uyan protez sol gözüydü. Ama özellikle dikkat edilmediği sürece bu iki şeyi de fark etmek çok zordu ki çok az insan bunu yapardı. Fakat Richard ve Maram'ın genel olarak daha dikkat çekici olması gerekirken insanlar nedense Nicholas'a odaklanmıştı, sanki bir şekilde onun kanındaki gücü hissedebiliyorlardı.

"Bu benim suçum değil," dedi.

"Değil," dedi Richard. "En başta bu gece buraya gelmene izin verdiğim için benim suçum."

Nicholas yavaşça uzun bir nefes aldı, içinde kabaran öfkeyi kontrol etmeye çalışıyor ama başaramıyordu. "Biliyor musun, babamın seçimleri bana her geçen gün daha anlamlı geliyor."

Üçü de partideki insan kalabalığının kenarında, seyirciye oynayan aktörler gibi salona bakıyordu ama bu sözler üzerine Richard kendini güçlükle tutarak hafifçe Nicholas'a döndü. Öfkeli olmaktan çok acı çekiyor gibi görünüyordu. Nicholas suçluluk hissetti.

"Babanın seçimleri hem kedisini hem de anneni öldürttü," dedi Richard sessizce. "Bugüne kadar tüm hayatımı aynı şeyin senin başına gelmemesi için harcadım."

"*Benim* hayatımı harcadın demek istedin herhâlde."

"Kalan zamanımı da aynı şekilde geçireceğim," dedi Richard.

Nicholas bir süre konuşamadı. Bu, zaman zaman konusu açılan eski bir tartışmaydı. Nicholas'ın son zamanlardaki itirazları biraz gönülsüzceydi, bağımsızlık güdüsünden çok bu durumu esnetmek içindi, ancak son zamanlarda "hayatının geri kalanı" hakkındaki herhangi bir düşünce onu ifade edemediği bir tür hayal kırıklığına uğramışçasına doyumsuz bir umutsuzluğa sürüklüyordu.

Sorun, hayatının geri kalanının neye benzediğini çok iyi bilmesiydi: mermer koridorlar, iğneler, kaynayan kan kazanları, kokuşmuş otlar, yepyeni kâğıtlar, kramp giren parmaklar, doktor viziteleri, demir takviyeleri ve her gün aynı yüzlerden oluşan bir monotonluk. Arada bir, bu gece olduğu gibi, kısa tasmasıyla dışarı çıkarılıyor ve tekrar eve götürülmeden önce birkaç ayak bileğini koklamasına izin veriliyordu.

Kendini en son on yıl önce, on üç yaşında San Francisco'dayken bu kadar bunalmış, değişim için bu kadar çaresiz hissetmişti. O zamanlar haftalarca Richard'a öfke kusmuş, bazen daha fazla özgürlük istemiş ve bunun için ona yalvarmıştı ama sonunda ne olmuştu? Richard'ın tüm korkuları gerçek olmuştu. Nicholas bir gözünü kaybetmişti ve neredeyse hayatını da kaybedecekti, tıpkı anne babası gibi.

İçinde tanıdık bir panik hissetti, titremeye başladı ve öfkesi sanki bir tel kesilmiş gibi aniden yatıştı.

"Nasıl hissettiğini anlıyorum," dedi Richard, ona o kadar acı dolu bir şefkatle bakıyordu ki Nicholas bakışlarına karşılık veremedi. "Ama tehlikede olmanın da kendine özgü bir kilidi ve anahtarı var. Güvende olmak da insana özgürlük verir, Nicholas. Bunu unutma."

Bay Edward odanın öbür ucundan, "Richard!" diye seslendi. "Seni biriyle tanıştırmak istiyorum!"

Muhtemelen potansiyel bir müşteriydi, Richard'ın bu saçma partiye katılmaya tenezzül etmesinin ve burada kalmasının nedeni de kuşkusuz buydu. Ürünü tanıtmak için. Ürün, Richard'ın halıya adım atıp kalabalığın arasında kaybolmadan önce omzuna sevecen bir tavırla şöyle bir vurarak yanından uzaklaştığı Nicholas'tı.

"Gel," dedi Maram. "Araba bekliyor."

Görevlilerden biri paltolarını getirdi ve Nicholas'ın öfkesinden geriye kalanlar paltosunun omuzlarına çöken ağırlığıyla birlikte yok oldu. Son zamanlarda sürekli bu hislere kapılıyordu, öfke dalgasını yorgunluk izliyor ve birinin diğerini beslediği bir döngüde ilerliyordu. Muhtemelen daha fazla uykuya ihtiyacı

vardı. Daha fazla egzersize. (Doktorunun *"Daha fazla demir,"* diyen sesi kafasının içinde çınlıyordu.)

Bunların yerine uzun, sessiz bir asansör yolculuğu ile hafifçe yağan kasım yağmuruyla ıslanan ve kaldırımda parlayan farlarla aydınlanan Londra'nın ıslak, karanlık caddelerinden birine indi. Collins kollarını kavuşturmuş, onları bekliyordu. Kütüphaneye ait arabalardan biri, şık ve plakasız siyah bir Lexus, Nicholas ve Maram'ın önünde durdu ve vale arabadan inip anahtarları şüpheli bakışlarla Maram'ın eline bıraktı. Şüphesiz profesyonel bir şoför bekliyordu, yere kadar uzanan bir elbise giyen bir kadın değil. Ama şoförler söz konusu bile değildi: Kütüphanenin kadim kalkanlarında sadece Richard ve Maram'ın kanı vardı, bu yüzden orayı sadece Richard ve Maram bulabilirdi ve pek tabii Nicholas da çünkü büyü ona diğer insanlara olduğu gibi tesir etmezdi ama o araba kullanmayı bilmiyordu.

Nicholas arabanın tertemiz deri arka koltuğuna tırmandı ve geniş omuzları yüzünden bulunduğu yeri birden daraltan Collins de yanına yerleşti.

"Bu gece eğlendin mi?" dedi Collins sırıtarak.

"Senin eğlendiğin kadar eğlenemedim," dedi Nicholas. "Partideki en değerli hazineyi sen korudun sonuçta."

"Bebek bakıcılığı demek istedin herhâlde," dedi Collins.

Collins altı ay önce işe alınmıştı ve muhtemelen Nicholas'ın korumaları arasında onu küçümseyen ilk kişi olmasa da bunu gösteren ilk kişiydi ve nedense Nicholas bunu rahatlatıcı buluyordu. Son koruması Tretheway de Amerikalıydı, söz konusu Nicholas olduğunda pürdikkat kesilir ve saygılı davranırdı ama diğer personele karşı o kadar acımasızdı ki Nicholas onun ikiyüzlülüğünden rahatsız olmuş, Richard'dan onu göndermesini istemişti. Collins'in tek bir yüzü vardı: çatık kaşlı bir yüz. Kendi yaşında, şımarık ve yumuşak olduğunu düşündüğü bir adam tarafından kendisine patronluk taslanmasına içerlediği belliydi. Bu da Nicholas'ın ona daha fazla patronluk taslama isteğini arttırıyordu.

Nicholas, "Emniyet kemerini tak," dedi.

Collins onu duymazdan geldi, kravatını gevşetmek ve gömleğinin üst düğmesini açmakla meşguldü.

Nicholas bir de "Fortinbras,"* demeyi denedi.

Beklediği tepkiyi aldı. Collins'in dudakları seğirdi ve başını iki yana salladı. "Çok yakın," dedi. "Her an olabilir."

"Yazık. Fortinbras Collins'in kulağa hoş gelen bir tınısı var."

Lastikler çamurlu kaldırımda vınlayarak ilerlerken Nicholas renkli arka camdan binanın şeklini yitirip, tıpkı diğer birçok bina gibi şehirde sadece bir ışık hâline gelişini izledi. Bay Welch'in tatsız siparişlerini, sonra da bu siparişlerinin çoğunun nasıl da tatsız olduğunu, ustalıkla ilgili hiçbir beceri içermediğini, sadece taleplerden ibaret olduğunu düşündü. Bu son kitap bile, tüm ilginç zorluklarına rağmen sonuçta saçmalıktan başka bir şey değildi, tüm mesele hedonizm ve statüydü.

Bu hep böyle miydi? Böyle şeyler insanı yorar mıydı? Yoksa Nicholas yaşlanıyor muydu? Bugünlerde bir kitap yazdıktan sonra kendini toplaması daha zor oluyordu, artık kanının yenilenmesi daha uzun sürüyor, onu günlerce güçsüz, titrek ve yavaş bırakıyordu. Peki, hangi amaç için? Para uğruna mı? Daha fazla paraya ihtiyacı yoktu. İnsanların ayaklarını öpmesine gerek yoktu elbette ama bir "teşekkür" iyi olurdu, hatta Maram ya da amcası dışında birinin başıyla onaylaması bile yeterdi. Bir kez olsun birinin ona bakmasını ve neler yapabileceğini görmesini istiyordu. Ayrıca belki de bunu yapmanın Nicholas'a neye mal olduğunu görmesini istiyordu.

Maram dikiz aynasından Nicholas'ın bakışlarını yakaladı ve ona içtenlikle gülümsedi. "Peki, şuna ne dersin?" dedi. "Yarın seni akşam yemeğine çıkarayım. Erkenden şehre döneriz, sevdiğin botlardan satan o dükkâna gideriz, gönlünce insanları izlersin. Nerede yiyeceğimizi sen seçersen rezervasyon işini ben hallederim. Lanet makarna dışında ne istersen yiyebiliriz."

Şefleri İtalyandı ve bu belli oluyordu ancak Nicholas'ın yemekleri herkesinkinden farklı görünüyordu.

Nicholas, "Lanet olası biftek dışında her şey olur," diye karşılık verdi.

---

*Fortinbras, William Shakespeare'in *Hamlet* adlı oyununda düzenin temsilcisi olarak oyuna giren prens. *-ç.n.*

Maram kırmızı ışıkta durdu. "İyi pişmiş ete ne dersin?" Nicholas cevap vermek için ağzını açtı ama aniden ön koltuktaki yolcu kapısı açıldı ve bir adam arabaya atladı, arkasından kapıyı kapattı. Tek bir hareketle Maram'ın yanındaki koltuğa diz çökmüştü. Elini arkaya doğru uzattı. Nicholas, elinde bir silah olduğunu ve silahın doğrudan kafasına doğrultulduğunu fark etmeden önce soluk bir ten, kalın bir boyun, geniş omuzlar ve yabancı bir yüz gördü.

Bir an mutlak bir sessizlik oldu.

Collins, "İndir silahını," dedi.

"Beni vurursan, ben de onu vururum," dedi adam. Collins de silahını çıkarmıştı ama nişan alacak kadar hızlı hareket edememişti; silah kucağında öylece duruyordu, bütün vücudu kaskatı kesilmişti. Nicholas yağmurla ıslanan ön camdan trafik ışığının yeşile döndüğünü gördü. "Sür," dedi adam Maram'a.

"Aman Tanrım," diye inledi Maram. Sesi sanki bambaşka bir insana aitti, öyle ki donakalan Nicholas sonunda dehşete düştü. "Aman Tanrım..."

"Sür dedim."

Nicholas'ın görüşü kararmış ve bir noktaya odaklanmıştı. Kulaklarında bir şey uğulduyordu: kendi nabız atışları.

Nicholas, "Lütfen," diye mırıldandı. Söylemeyi düşünebildiği tek şey buydu. Daha önce bir kez hayatı için yalvarmak zorunda kalmış ve o zaman da "lütfen" demişti. *Lütfen*, sonra da *hayır*. "Hayır," demeyi denedi.

Maram arabayı sürüyor, bir yola, bir yan koltuğundaki yabancıya, bir de arkadaki Nicholas'a dehşet dolu bakışlar fırlatıyordu.

"Ne istiyorsun?" diye sordu.

"Sence ne istiyorum?" dedi adam. Gallerliydi, alçak ve hırıltılı bir sesi vardı, gözdağı vermek için yaratılmış gibiydi. "Beni kütüphaneye götürmeni istiyorum."

Her zaman çok kontrollü, çok sakin olan Maram titriyordu. "Sonra?"

"Korkma, derdim seninle değil. Onunla." Gözlerini Nicholas'tan ayırmıyordu. "Uzun zamandır seni arıyorduk be evlat. Evcil Kâtip'leri olmadan kütüphanede ne olur ki?"

Nicholas'ın kanı önce kaynarcasına ısındı, sonra da buz kesti. Böyle bir şey olamazdı. Kimse onun kim olduğunu, neler yapabileceğini bilmiyordu. İnkâr etmek istiyordu ama San Francisco'da olanları yeniden yaşıyordu; dehşete kapılıyor, yaşadıklarına inanamıyor ve boğazı düğümlendiğinden sesi çıkmıyordu.

"Ona canlı ihtiyacın var," dedi Collins. "Ona zarar vermezsin."

"Hodri meydan," dedi adam.

Sonra her şey patladı.

En azından o böyle hissetmişti. Arabanın içinden sağır edici bir çatırtı duyuldu ve Nicholas'ın kafasına bir acı saplandı. Ön koltukta biri çığlık attı, Nicholas adamın vurularak çoktan öldüğünden emindi ama bir saniye sonra Collins'in silahını kaldırdığını ve öndeki adamın geriye doğru savrulup gösterge panelinin üzerine yığılarak koltuğun başlığının kısmen gizlediği kafasını gördü.

Collins arabadan fırladı, kapısını ardına kadar açık bıraktı, arabanın içindeki ışıklar yanıp sönüyordu. Collins bir saniye içinde ön taraftaydı, adamın cesedini ön koltuktan çekip aldı ve onun yerine geçmek için arabaya atladı.

"Nicholas, kapıyı kapat," dedi Maram. Sesindeki korku gitmiş, yerine buz gibi bir kararlılık gelmişti. Maram çoktan gaza basmaya başlamıştı ve onun dediklerini yapmaya alışmış olan Nicholas, Collins'in açık bıraktığı kapıyı kapatmak için ağır hareketlerle eğildi. Işıklar tekrar sönmeden önce başının yanındaki koltukta bir delik olduğunu gördü; bir santimden daha az bir mesafe vardı. Kulakları çınlıyordu ve bakışlarını bir yere odaklamakta zorlanıyordu. Arabanın içinde uçuşan küçük şekiller vardı sanki. Gözlerini kırpıştırarak şaşkınlıkla bakakaldı.

"Arı mı?" dedi.

"Ne?" dedi Maram keskin bir sesle. "Vuruldun mu? Collins, iyi olup olmadığını kontrol..."

"Bir şeyi yok," dedi Collins.

"Temiz hava," dedi Maram ve camını indirdiğinde Nicholas'ın gördüğü minik şekillerden bazıları uçarak yok oldu.

"Onu sen mi vurdun?" dedi Nicholas. Az evvel ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Ortada hiç kan yoktu.

"Evet," dedi Collins.

"Onu *öldürdün* mü?"

Collins genellikle güç bela kontrol edebildiği küçümseyici bir edayla konuşurdu. Çocuklarla dolu bir dünyada tek yetişkin oymuş gibi bir tavrı vardı. Ama Collins'in sesi ilk kez kendisi gibi çıkmıştı: genç. "Sanırım öyle," derken sesi çatallaştı.

Nicholas, "Teşekkür ederim," dedi çünkü bu uygun bir karşılık gibi görünüyordu. Sonra kendi penceresini açtı, dışarı eğildi ve rüzgâra doğru kustu, kusmuğu boğazını asit gibi yaktı. Yuvarlak ve tüylü bir bal arısının yanından hızla geçip geceye karıştığına yemin edebilirdi.

Kusma isteği geçtiğinde Collins telefondaydı, sesini artık kontrol edebiliyordu. "Anlaşıldı," deyip duruyordu. "Anlaşıldı."

Nicholas hoparlörlerden Richard'ın çınlayan sesini duyabiliyordu.

Collins, Maram'a dönüp, "Kim olduğunu anlayıp anlamadığımızı soruyor," dedi.

"Anlamadım," dedi Maram. "Telefonu bana ver."

O ve Richard gergin bir şekilde konuşmaya devam ettiler ama Nicholas konuşmalarına odaklanamıyordu. Hâlâ titriyordu, elleri kucağında kapana kısılmış fareler gibi titriyordu. Renkli camların dışında, Londra suluboya bir tablo gibi bir bulanıklık içinde akıp gidiyordu.

San Francisco'daki o hastane yatağında yüzünde kat kat bandajlarla uyanmasının üzerinden on yıl geçmişti. Başucunda çömelmiş, gözyaşları yanaklarından süzülen amcasının Nicholas'ın güçsüz elini tutup, "Söz veriyorum, bir daha sana bir şey olmasına asla izin vermeyeceğim," demesinin üzerinden on yıl geçmişti. Nicholas ona inanalı on yıl olmuştu.

Richard haklıydı. Güvenlik de bir çeşit özgürlüktü ve Nicholas o kadar uzun süre güvende kalmıştı ki bu özgürlüğü hafife almıştı. Başını bacaklarının arasına alarak öne doğru eğildi ve her zaman olduğu gibi asla direksiyonun başına geçmeden, hep

"Onu sen mi vurdun?" dedi Nicholas. Az evvel ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Ortada hiç kan yoktu.

"Evet," dedi Collins.

"Onu *öldürdün* mü?"

Collins genellikle güç bela kontrol edebildiği küçümseyici bir edayla konuşurdu. Çocuklarla dolu bir dünyada tek yetişkin oymuş gibi bir tavrı vardı. Ama Collins'in sesi ilk kez kendisi gibi çıkmıştı: genç. "Sanırım öyle," derken sesi çatallaştı.

Nicholas, "Teşekkür ederim," dedi çünkü bu uygun bir karşılık gibi görünüyordu. Sonra kendi penceresini açtı, dışarı eğildi ve rüzgâra doğru kustu, kusmuğu boğazını asit gibi yaktı. Yuvarlak ve tüylü bir bal arısının yanından hızla geçip geceye karıştığına yemin edebilirdi.

Kusma isteği geçtiğinde Collins telefondaydı, sesini artık kontrol edebiliyordu. "Anlaşıldı," deyip duruyordu. "Anlaşıldı."

Nicholas hoparlörlerden Richard'ın çınlayan sesini duyabiliyordu.

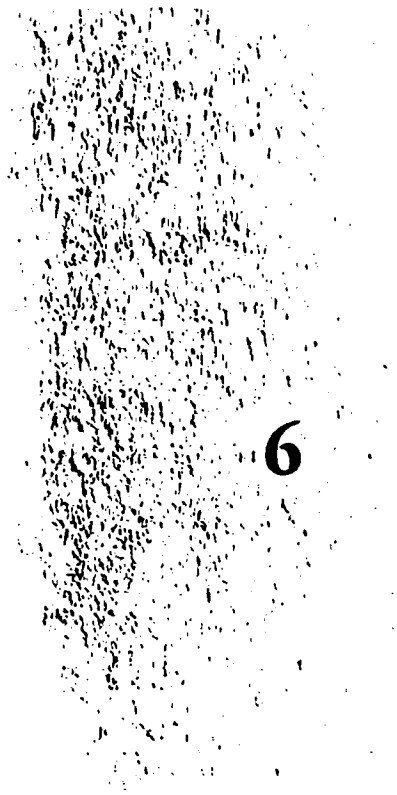
Collins, Maram'a dönüp, "Kim olduğunu anlayıp anlamadığımızı soruyor," dedi.

"Anlamadım," dedi Maram. "Telefonu bana ver."

O ve Richard gergin bir şekilde konuşmaya devam ettiler ama Nicholas konuşmalarına odaklanamıyordu. Hâlâ titriyordu, elleri kucağında kapana kısılmış fareler gibi titriyordu. Renkli camların dışında, Londra suluboya bir tablo gibi bir bulanıklık içinde akıp gidiyordu.

San Francisco'daki o hastane yatağında yüzünde kat kat bandajlarla uyanmasının üzerinden on yıl geçmişti. Başucunda çömelmiş, gözyaşları yanaklarından süzülen amcasının Nicholas'ın güçsüz elini tutup, "Söz veriyorum, bir daha sana bir şey olmasına asla izin vermeyeceğim," demesinin üzerinden on yıl geçmişti. Nicholas ona inanalı on yıl olmuştu.

Richard haklıydı. Güvenlik de bir çeşit özgürlüktü ve Nicholas o kadar uzun süre güvende kalmıştı ki bu özgürlüğü hafife almıştı. Başını bacaklarının arasına alarak öne doğru eğildi ve her zaman olduğu gibi asla direksiyonun başına geçmeden, hep

6

Güney Kutbu'ndan uçmak hiç de öyle aniden alınacak bir karar, hafife alınacak bir şey değildi çünkü kışın hiç uçak inip kalkmıyordu ve yazın uçmak ise erzak atımı için önceden planlanmış, ağırlığı genellikle kilogram olarak ayarlanan minik bir uçakta yer bulmayı gerektiriyordu. Elli sekiz kiloluk telaşlı bu elektrikçi için yer bulabilmeleri Esther'ın şansına olurdu.

Ama buralardan gidecek değildi.

Yoksa gidecek miydi?

Mutfakta bir kahvaltı daha, tadını alamadığı bir kâse yulaf ezmesi daha. Pearl onun karşısında oturmuş, marangoz Trev'le sohbet ediyor ama Esther'a dönerek bir şeylerin ters gittiğini anladığını belli eden bakışlar atıyordu. Esther'ın ufak çaplı bir araştırma sonucunda buldukları aynadan gelen notun doğru olduğunu göstermişti; kargo uçağı biletlerde yazılı olan sahte adıyla belirtilen uçuşu yapmasına yetecek kadar bir süre içinde gelip kalkacaktı. Ama o biletleri, o pasaportu kullanmak... tam bir delilikti. Belli ki her şey bir tuzaktı.

Pearl'ün şimdi kendisiyle konuştuğunu fark etti ve bakışlarını kâsesinden kaldırdı. "Pardon, ne dedin?"

"Dedim ki yarın kayak yapmaya gitmek ister misin? Hava güzel olacakmış." Yarın. Kayak. Esther odaklanamadı. "Belki."

"O zaman haber ver de birkaç çift ayırayım." Pearl, Esther'ı süzdü. "Sen iyi misin?"

Esther sonunda, "Galiba hasta oluyorum," dedi. O gün çalışma fikrinden nihayet vazgeçmişti. "Sanırım gidip biraz uzanacağım."

Pearl öfkeyle ayağa kalktı ve Esther'ın peşinden koridora gitti, uzanarak Esther'ın bileğini yakaladı. "Hasta falan değilsin," dedi Esther'ın yüzüne bakarak ama Esther yüz ifadesinde kendisini ele verecek hiçbir şey olmadığından emin, saf bir kayıtsızlıkla ona baktı. "Canını sıkan bir şey var."

Esther kendini Pearl'ün elinden nazikçe kurtardı, Pearl'ün gözlerindeki incinmiş bakışı fark etmemeye çalıştı. "Doğru," dedi, "karnım."

Ama Pearl yılmadı, onu duvara yasladı, uzun kollarıyla Esther'in bedenini her iki yandan hapsettiğinde Esther ona bakmak zorunda kaldı. Bu bir güç gösterisiydi ama Pearl konuştuğunda sesi hiç de güçlü çıkmıyordu. "Bir şey mi yaptım?" dedi.

"Ne? Hayır, hiç öyle bir şey yok."

"Partiden beri enerjin farklı," dedi Pearl. "Tuhaf davranıyorsun. Mesafelisin. Sanki uzaklaşıyormuşsun gibi."

Teknik olarak orta yerde olmalarına rağmen koridor boştu. Yakınlarda gözetleyen gözlerin onları görebileceği aynalar da yoktu, bu yüzden Esther elini uzatıp başparmağını Pearl'ün hafifçe titreyen alt dudağına koydu. "Benimle ilgili nasıl bir enerji hissediyorsan, bu seninle ilgili değil," dedi. "Yemin ederim."

"Mesele ne o zaman?"

Koridordan biri geliyordu, Esther elini indirdi. "Belki de ağaçlar olmadan altı ay daha geçireceğimiz gerçeğini kabullenmeye çalışıyorum."

"Sen... Pişman değilsin, değil mi?"

"Değilim," dedi Esther, sesi ve yüzünde hissetmediği inanç vardı. Ama Pearl'ün kaşları arasındaki endişe kaynaklı o çizgi Esther'in ses tonuyla kayboluyordu. "Ve kendimi gerçekten de iyi hissetmiyorum," diye ekledi Esther. "Yani böyle işte. Lütfen endişelenme."

Pearl ona baktı, güzel yüzündeki endişe hâlâ tam olarak kaybolmamıştı. Esther bir an için ona her şeyi anlattığını düşündü; kitapları, büyüleri, aynaları, annesinin öldürülüşünü ve

babasının kurallarını... Ama koridorun aşağısında bir yerde bir kapı çarparak kapandığında tüm bu hayalleri yok oldu. İlk cümleden itibaren söylediği her şey gülünç olacaktı. Beklenmedik bir şekilde içinde bir öfke dalgasının alevlendiğini hissetti: kendisini korumanın bir yolunu bulamadığı için babasına duyduğu öfke, ona kaçmasını söyleyen bir başka ses olan aynadaki kişiye duyduğu öfke ve hatta kızı için yaşamak yerine kitaplar için ölen zavallı annesine duyduğu öfke. Bir çabayla öfke ateşini söndürdü, tekrar sakinleşene kadar tüm oksijenini kesti. Duyguları ne yapması gerektiğine karar vermesine yardımcı olmuyordu.

"Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber verir misin? En azından bunu yap," dedi Pearl.

"Tamam," dedi Esther. "Söz veriyorum."

Esther amirine hasta olduğunu bildirdikten sonra düşünmek için sürünerek yatağa geri döndü. Ayna onunla bir daha konuşmamasını söylemişti ama muhtemelen Esther için en iyisini isteyecek son kişiydi.

İşaretlenmiş aynalardan bir tane daha bulup karşısına dikilmeli ve yine cevaplar talep etmeli miydi?

İzleyen tek kişi ben değilim.

Eğer bu doğruysa, o zaman camın arkasında birden fazla kişi vardı. Ayrıca eğer aynaya *güvenmeye* karar verirse, bu muhtemelen birkaç ya da birçok kişi arasından tek bir kişiye güveneceği anlamına geliyordu. Aynayı bu taraftan harekete geçirecek, kitabı olan en az bir kişi de burada, üste bulunuyordu. İletişim kuruyor, birbirlerine bir şeyler gönderiyorlardı.

O hâlde Esther'ın atacağı ilk adım bu taraftaki kişiyi, kitabı olan o kişiyi bulmak olmalıydı.

Aniden ve şiddetle kız kardeşinin burada olmasını diledi, sırf Joanna büyünün kokusunu on dakika içinde alabilecek bir kitap avcısı olduğu için değil, bu konularda hiç değilse bir uzman olduğu için ki Esther'ın bir uzmana çok ihtiyacı vardı.

Büyünün birinin bedeninde bıraktığı izlere dair fiziksel kanıtlar olabilirdi ama buralarda kesik ve sıyrıklar hiç de nadir görülen şeyler değildi. Esther'ın yüzük parmağında bile tornavidanın elinden kayması sonucu oluşmuş ve yeni yeni iyileşen

bir kesik vardı ve çoğu kitap iğne batması ve bir parça kandan başka bir şey gerektirmiyordu. Birilerinde yara izleri var mı diye araştırmanın bir faydası olmazdı. Dizüstü bilgisayarını açtı ve iş e-postasının yüklenmesini bekledi, ardından birkaç hafta önce dağıtılan tüm yeni çalışanların listesini çıkardı. Fakat ne aradığını bilmiyordu. Hayal kırıklığı içinde bilgisayarını kapattı.

Yapmasına izin verilen tek şey, bir karar vermek gibi görünüyordu.

Bu uçak biletlerini kullanmak ya da kullanmamak. Aynadaki kişiye güvenmek ya da güvenmemek. Gil'den alıntı yapmışlardı, bu da bir şekilde veya bir biçimde yalnızca adını bilmekle kalmayıp onu *tanıdıkları* anlamına geliyordu. Düşmanınız da sizi iyi tanıyor olabilirdi elbette.

Ya da diğer taraftaki her kimse yalnızca dövmelerini görmüş ve ona karşı kullanmıştı.

Tam kalmaya karar vermişken bir başkasının ona gitmesini söylemesi hiç adil gelmiyordu. Üstelik aynaların kendisiyle hiçbir ilgisi yokmuş gibi davranamazdı artık, bu da babasının paranoyasının başından beri haklı olduğu anlamına geliyordu.

Ama bunu biliyordu. Derinde bir yerlerde biliyordu.

Bunu daha önce sadece bir kez, yirmi iki yaşındayken üç yıl boyunca özenle dört farklı kurumdan elektrikçi lisansını aldıktan sonra denemişti. Son belgesini Spokane, Washington'daki bir okuldan almıştı ve Pearl'den hoşlandığı kadar olmasa da bir adamla çıkıyordu: Reggie adında gazetecilik öğrencisiydi ve Spokane'e sırf o şehirde basketbol sevildiği ve kendisi de sevdiği için taşınmıştı.

Esther ekim ayının sonlarında aylık kira kontratını iptal etmiş ve her yıl yaptığı gibi, yanına aldığı birkaç şeyi bu sefer sınırı geçip Vancouver'a gitmeyi planladığı küçük bir Honda'ya koymuştu. Reggie'ye ondan ayrılacağını söylediğinde adam ağlamış, beklenmedik bir şekilde Esther da ağlamıştı ve saat on birde ayrılması gereken gün son bir akşam yemeğine gitmeye tamam demişti. Saat on buçuğa kadar kalır, sonra da yola çıkarım diye düşünmüştü.

Fakat saat onda, seviştikten sonra bitkin bir hâlde sevgilisinin kollarının arasında kıvrılarak uykuya dalmıştı. Babasının uyarılarının geçerliliğini test ettiği için kalmaya karar vermemişti aslında, sadece gitmemişti. Bu bir seçim değildi, pasif bir eylemdi, bu yüzden düşünmek ya da ne yaptığıyla yüzleşmek zorunda kalmamıştı.

Kulağında çığlık atan birinin yankılanan sesiyle uyanmıştı.

Bunun bir çığlık değil de binanın tiz sesli yangın alarm sistemi olduğunu anlamadığı için bir an paniğe kapılmış, bir süre sonra da yatağın yanında birinin ayakta durduğunu fark etmişti. Uyku mahmurluğuyla hâlâ gözleri kamaşmış bir hâlde yanına baktı, Reggie hemen yanındaydı ve şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırıyordu. Yatak odalarında iri yarı, beyaz, sarışın ve elinde silah olan bir adam vardı.

O günlerde yaklaşık dört yıldır yerleşik bir düzeni olmadan oradan oraya savruluyordu ve bu sayede bazı beceriler edinmişti. Bunlardan biri insanları okumaktı, bu konuda her zaman iyiydi ve hızlı arkadaş edinmezse asla arkadaş edinemeyeceğini fark ettikten sonra bunu bir sanat hâline getirmişti. Uzaktaki bir sokak lambasının pencereden belli belirsiz aydınlattığı bu adamın yüzünde, binanın alarmından ve Esther'ın uyanmış olmasından kendisi kadar ürktüğünü görebiliyordu. Pencere ardına kadar açıktı, içeri soğuk hava giriyordu. Şafak sökmek üzereydi.

"Ne oluyor?" dedi Reggie. İri yarı, tok sesli bir adamdı. Esther yabancının gerildiğini gördü. Yangın alarmı olağanca gürültüsüyle çalmaya devam ediyordu. Yanındaki Reggie çok ama çok hareketsizdi. "Para mı istiyorsun, dostum? Ne istiyorsun?"

Adam silahını kaldırdı. Eliyle Raggie'yi göstererek, "Yataktan çık," dedi. "Para istemiyorum, kız arkadaşını istiyorum. Kalkıp buradan defolup gidersen canın yanmaz."

Reggie, Esther'a, "Onu tanıyor musun?" diye sordu. Esther başını iki yana salladı. Sesi sanki hâlâ rüya âlemindeymiş gibi geliyordu, ulaşılmazdı ama adamın yüzünün tamamen yabancı olduğundan emindi. Tanıyor olsa yarık çenesi ve neredeyse görünmez sarı kaşlarıyla onu hatırlayabilirdi. İnce siyah eşofman üstünün ön cebine sıkıştırılmış kare şeklinde bir şey görür gibi

oldu; bir kitabın ana hatlarına benzetti. Ama hayal görüyordu. Hayal görüyor olmalıydı.

"Kalk," dedi sarışın adam bir kez daha ama sonra ikisi de kıpırdamayınca silahını Reggie'nin kafasına sertçe indirdi. Esther çığlık attı ve Reggie yastığa yığıldı. Kan, patlamış bir dikiş gibi yüzünden aşağı damlıyordu. Doğrulmak için çabaladı ama adam ona tekrar vurdu. Esther, Reggie'nin gözlerinin akını gördü ama Reggie kıpırdamadı, baygındı. Esther şimdi kontrolsüzce titriyordu, iki elini de havaya kaldırdı. "Güzel," dedi adam ve onu bileğinden yakaladı. Dokunuşu bir kelepçe gibi hissettiriyordu. "Benimle geliyorsun."

Birden biri dairenin kapısına sertçe vurmaya başladı. "İtfaiye!" Bir erkek sesi boğuk ama duyulabilir bir şekilde bağırdı. "Kapıyı açın! Evde kimse var mı?"

Esther yabancıyla göz göze geldi.

"Sesini çıkarma," dedi adam bileğini daha sıkı kavrayarak. Sonra da silahı Reggie'nin baygın bedenine doğrultarak, "Yoksa onu vururum," dedi.

"İçeri giriyoruz!" diye bağırdı dışarıdaki itfaiyeci. "Kapıdan uzak durun!"

Bir saniye sonra muazzam bir çatırdama sesi duyuldu ve yabancı, "Of, Tanrı aşkına," dedi. Bir an tereddüt etti ama ayak sesleri yatak odasının kapısına doğru geliyordu, tekrar küfrederek Esther'ın kolunu bıraktı, silahını pantolonunun arkasına soktu ve açık pencereden dışarı fırladı. Bir saniye sonra yatak odası içeriyi alevlerle kaplı hâlde görmeyi bekleyen itfaiyecilerle dolmuştu. İtfaiyeciler alevlerdense başından yaralanmış, kanlar içinde olan bir adam ve onun adını haykıran bir kadınla karşılaşmıştı.

Birinin 911'i arayıp Reggie'nin dairesinde yangın çıktığını ihbar ettiği ortaya çıktı, belki bir şakaydı, belki de yanlışlıkla olmuştu ama her iki durumda da muhtemelen hayatlarını kurtarmıştı. Olay yerine gelen acil yardım görevlileri Esther'a Reggie'nin iyi olacağına dair güvence verdiler fakat Esther ambulansa bindirdiklerinde onun kanlar içindeki şaşkın ve şok olmuş yüzünü asla unutamayacaktı.

Esther daha sonra bunun bir tesadüf olduğuna, sarışın adamın oraya para ya da Tanrı korusun tecavüz etmek için geldiğine, özellikle kendisi için gelmediğine kendini bir şekilde inandıracaktı. Ama ilk paniğini nihayet atlatabildiğinde Kuzey Britanya Kolumbiyası'nda organik ürünler yetiştiren bir çiftlikte yaşamaya başlamıştı. Birkaç günde bir elli kilometre uzaklıktaki en yakın kasabaya gidiyor, kadınlar için açılmış savunma sanatları kursuna katılıyordu çünkü bir daha asla tehlike karşısında fiziksel olarak çaresiz hissetmek istemiyordu.

Dersler sekiz hafta sürmüştü. Bittiğinde başka bir derse kaydoldu ve o da bittiğinde bir boks salonuna yazıldı. Vancouver'dan Mexico City'ye taşındığında jiu jitsuya başlamıştı; Oaxaca'da muaythai; Los Angeles'ta ise kendini ait hissettiği karma dövüş sanatlarına. Tüm bunları bilmek ona kendini acımasız, güçlü ve kontrollü hissettiriyordu, boksa geri dönmeden önce birkaç yıl boyunca bu sporu yapmıştı. Reggie'nin yatakta yanı başındaki baygın hâlinin ve adamın bileğini kavrayışının duyusal hafızası yıllar içinde zayıflamıştı ama bir yandan da o olaydan sonraki tüm egzersizlerinde yoga matları yerine kum torbalarını tercih etmesine neden olacak kadar da güçlüydü.

İSTASYONDA GEÇİRDİĞİ GÜNLER ŞİMDİ TEKRAR SPOKANE'DEYmiş gibi hissettirdi, sadece bu kez zamanı bilerek aşmıştı amacı düşünmekle, düşünmeyi de mantıkla karıştırmıştı. Fakat kalma kararı hiçbir zaman mantığa dayanmamıştı. Verdiği karar, Pearl ona her dokunduğunda bedenini saran o sersemletici duyguya, onun sadece varlığının bile Esther'ın nabzının bacaklarının arasında atmasına yol açmasına dayanıyordu. Şehvet, tutku, zayıflık, adına ne derseniz deyin. İsteğe bağlı diğer tüm duygular da olabilirdi çünkü... Esther'ın zihni ve kalbi her zaman bedenine esir olmuştu.

Buna, yani gerçek bir şeye sahip olabileceğini düşünmekle ne kadar aptallık etmişti. Eğer buna kendisi son vermezse, Reggie ile yaşadıkları gibi kan dökülerek sona erecekti. Pearl'ü tehlikeye atamazdı.

Hiç düşünmeden yataktan kalktı ve botlarını bağlamaya başladı. Zihni hâlâ ne olduğunu anlamaya çalışırken bedeni bir karar veriyordu ve bu karar Esther'ı kafeteryanın, spor salonunun, sağlık kliniğinin önünden geçerek devasa bilgisayarın olduğu metal masada birinin oturup meşhur evrakları damgaladığı ve talepleri onayladığı, o çok iyi bildiği ofisler bölmesine götürüyordu.

Bugün ofiste Esther durumunu açıklarken kendisini dehşet içinde dinleyen, nazik hatları olan kösele yüzlü, yaşlı bir adam olan Harry vardı: Esther'ın babası ölmüştü ve derhâl evine, ailesinin yanına dönmesi gerekiyordu. Gözlerinde yaşların birikmesi hiç de zor olmamıştı.

Auckland'e giden bir sonraki ikmal uçağında boş bir koltuk bulduktan sonra Esther kendi kendine bunun sadece bir güvenlik önlemi olduğunu tekrarlayıp durdu. İşleri yoluna koymak, tehlikenin ne kadar büyük olduğunu değerlendirmek ve bu problemle doğru düzgün başa çıkmak için iki günü vardı. Harry gelen kutusuna bir sözleşme metni göndermişti ama Esther imzalayana kadar resmî olarak ayrılmayacaktı. Hâlâ zaman vardı. Hâlâ kalabilirdi.

DAHA SONRA SIRF BAŞKA NE YAPACAĞINI BİLMEDİĞİ İÇİN serada oturmaya gitti. Öğle tatillerinin çoğunu burada, birinin biber ve domates saksılarının arasına sürüklediği eski püskü, asla nemi kurumayan kanepede kitap okuyarak geçirmişti. Sera küçük ve kare şeklindeydi, her zaman sağlıklı toprak ve kendi düzeninde ilerleyen bir dünyanın vaadiymiş gibi ruhu canlandıracak kadar lezzetli kokardı, ancak kanepe duvarlarını küf kaplamış bir bodrum katı gibi kokuyordu. Birbirine karışan kokular onu rahatlatıyordu. Eğer insanlar uzaya çıkmayı başarırsa, bunlar gibi parlak saksılar onları hayatta tutacaktı, tıpkı geçtiğimiz aylarda onun bir parçasını hayatta tuttuğu gibi. Ağzına bir parça minik, mücevher değerinde bir marul parçası attı ve kanepeye uzanıp gözlerini tavana dikti. Işıklar güneşin tahmini konumuna göre düzenlenmişti.

Esther bu lambaların bakımından, istasyonun en azından ara sıra gerçek hayata ait tatlarla beslenmesinden sorumluydu. Buradaki ilk haftalarını hatırlıyordu; jeneratörden ana binaya yüzlerce metrelik buz tutmuş kablolar çektiğini, buz ve sallanan kayaların üzerinde tökezleyerek ilerlediğini, yalıtılmış giysisinin içinde, çok sıkı bir ceket giymiş bir çocuk gibi hiç rahat edemediğini ve beceriksiz hissettiğini anımsadı. Yeraltındaki koridorların bunaltıcı bej renginin hâkimiyetinde geçirdiği günleri, bir kısmı geçen hafta döşenmiş, bir kısmı ise 1968'den beri yenilenmemiş kabloların karmaşasını anımsadı. Ayakkabı kutusu büyüklüğündeki yatak odasında uzanıp tavanındaki ışıkların titreyişini izlediğini ve onları tamir edecek kişinin kendisi olduğunu fark ettiğini anımsadı. O kadar mutlak bir yalnızlık hissediyordu ki neredeyse o hissin sesini duyacak gibi oluyordu, büyünün sesini hayal ettiği gibi acımasız bir vızıltıydı onun için bu.

Bir zamanlar ona tamamen yabancı olan bir şeyi artık öyle iyi biliyordu ki onu artık ardında bırakıp gidecek olmak imkânsız geliyordu. Korkunç bir kar fırtınasının tam ortasına açılan bir kapının o emici, uğuldayan, acı veren sesini bilmemek nasıl bir şey olurdu? Donmuş lastiğin dokusunu, penguen bokunun o bir benzeri olmayan balıksı sigara kokusunu bilmemek nasıl olurdu? Radar sensörü arızalandığında, buzun içine gömüleceğini bile bile oyulmuş karlı kaplı yollarda araba sürmenin o kendine has heyecanını içgüdüsel olarak anlamamak nasıl bir şey olurdu? Eğer giderse -gittiğinde- Antarktika bir anı, sonra bir anının anısı ve nihayetinde sadece bir hikâyeden ibaret olacaktı. Pearl sadece bir hikâye, hatırlanan duygulardan oluşan bir girdap, barlarda önce arkadaş olacağı, sonra tekrar yabancılaşacağı yabancılara anlattığı biri olacaktı.

Tüm bu hikâyeler toplamda neye karşılık geliyordu?

Bir hayata mı?

Öğle yemeğinden sonraya kadar serada kalarak bekledi.

Neyi bekliyordu? Cevabı tam olarak ifade etmek istemedi, bir seçim yapmak istemedi çünkü bununla yüzleşecek olsa kötü bir seçim olduğunu anlayabilirdi. Biraz kafasını toplamak için buraya gelmişti, kendine böyle söyledi. Buradaydı çünkü sera

sessizdi, her şeyden uzaktı. Bu saatte buraya gelen giden pek olmazdı.

Biri onunla konuşmak ya da yüzleşmek... hatta ona saldırmak isterse... burada olması mükemmel bir fırsattı. Bir tehdidin yüzünü göstermesi, Esther'ın onunla yüzleşmesi, onu bertaraf etmesi ve yoluna devam etmesi için mükemmel bir fırsattı.

Ama kimse gelmedi.

Sonunda ayağa kalktı, tutulmuş kaslarını gerdi ve ana istasyona geri döndü. Koridorlarda ilerlerken bir elini bej panellerin üzerinde gezdirdi. Burası insanların tüm ihtiyaçlarını giderebilecek bir şekilde düzenlenmiş, kapalı bir sistemdi. Her bir iş diğer her işi destekliyor ve her bir iş hayatın devamlılığını sağlıyordu. Dış dünya buraya kıyasla daha karmaşık bir yerdi.

Ama bu sorun değildi. Esther karmaşayla başa çıkabilirdi.

Düşüncelere dalmış, tatmin edilmemiş adrenalinle gerilmiş bir hâlde koridorun köşesini dönünce Pearl'ün yavaşça odasından çıktığını gördü. Neredeyse merhaba diyecekti ama bir şey onu durdurdu. Pearl'ün yüzü başka tarafa dönüktü, koridorun aşağısına tuhaf, neredeyse kaçamak bir tavırla bakıyordu. Esther'ın tüyleri diken diken oldu. Hayır, dedi Esther kendi kendine, hayır, sen paranoyaksın, aşırı gerginsin, Pearl'ün bununla bir ilgisi yok.

Pearl döndü ve onu gördü, yüzündeki ifade şaşkınlıkla rahatlama arasında gidip geliyordu. "Buradaymışsın," dedi.

"Merhaba," dedi Esther kendine rağmen, her şeye rağmen gülümseyerek. Genellikle yüzü çok güvendiği elleri gibiydi, tamamen kontrolü altındaydı ama Pearl'ün varlığı ile yanaklarındaki küçük kasların ağzının köşelerini yukarı çekmesi arasında bir bağlantı varmış gibi görünüyordu.

"Öğle yemeğinde yoktun," diye açıkladı Pearl, "ben de sana bir kâse çorba getirdim. Kaşık getirmeyi unuttuğum için höpürdeterek içmek zorunda kalacaksın, kusura bakma."

"Ne düşüncelisin," dedi Esther. Şimdi ikisi de kapalı kapının önünde duruyordu. Pearl'ün üzerinde bir işçi tulumu ve oldukça büyük bir eşofman üstü vardı. Saçları uzun ve inceydi, boynunu sergileyecek şekilde toplanmıştı. Vücudunun diğer her

yeri, tıpkı boynu gibi ben buradayım diye bağırıyordu. Esther boynuna dokunma dürtüsüne direndi.

"Beni bilirsin," dedi Pearl. "Her zaman düşünceliyimdir. Sahi, neredeydin?"

Esther, "Banyoda," dedi ve Pearl şaşkınlıkla tuvaletlerin olduğu tarafa baktı. Tuvalet diğer taraftaydı. Esther, "Orası doluydu," dedi. Esniyormuş gibi yaptı. "Ben biraz daha uyuyup hastalığı üzerimden atmaya çalışacağım. Çorba için teşekkürler."

Pearl uzanarak iki parmağını Esther'ın kazağının yakasından içeri sokup onu kendine doğru çekti. "Hastalığın bulaşıcı mıdır sence?"

Esther boğazında acının yükseldiğini hissetti. Öyle de denebilirdi.

"Tedbirli olmakta fayda var," dedi ve elini boynundan uzaklaştırırken kaba görünmemek için parmaklarını Pearl'ün parmaklarına doladı. Ama işe yaramadı. Pearl başını aşağı yukarı sallayarak bir adım geriledi.

"Doğru," dedi. "O zaman seni yalnız bırakayım."

Esther'ın tüm içgüdüleri Pearl'ün gergin dudaklarını rahatlatacak bir şey söylemesini ya da yapmasını istiyordu; nazik bir söz, bir öpücük... Ama kalıp kalmayacağına karar verene kadar bu içgüdüleri bastırmak zorundaydı. Eğer gidecekse bu süreci şimdi başlatması Pearl için daha iyiydi.

"Çorba için tekrar teşekkürler," dedi.

Pearl'ün koridorda gözden kaybolmasını bekledi, sonra da odasına girdi. Söylediği gibi, yatağının başucundaki masanın üzerinde bir kâse dumanı tüten çorba vardı ama Esther oldukça aç olmasına rağmen yatağında oturmuş, bir yudum bile alamadan çorbaya bakakalmıştı. Ofiste kendini ağlamaya zorlamıştı ve gözleriyle göğsü daha önceki performanslarını tekrarlamak istiyor gibiydi. Eğer bir şey onu içten içe rahatsız etmeseydi yine ağlayabilirdi de.

Kitapları, losyonları, saç tokalarıyla dolu komodininin düzeni değişmiş, sanki her şey yeniden düzenlenmiş gibiydi.

Ya da sanki bir şey eksikti.

Ne olduğunu hemen anladı ve o kadar hızlı sıçradı ki kâseye çarptı. Haşlanmış et suyu kâsenin kenarından akarak beyaz suntanın üzerinde birikti. Yatağının altına bakmak için elleriyle dizlerinin üzerine çöktü, ardından panikle birlikte gelen bir mide bulantısıyla çalışma masasının yanındaki kirli giysi yığınını karıştırmaya başladı. Esther dağınıktı ama ne sorumsuz ne de unutkandı, hele ki söz konusu Alejandra Gil'in romanı kadar değerli bir şeyse... Kitabın maddi değeri Esther için ifade ettiği anlamın sadece bir kısmıydı.

Delirmiş gibi dip köşe odanın dört bir yanına bakmış ama Gil'in kendine özgü canlı yeşil ciltsiz kapaklı kitabını bulamamıştı. Kan yüzüne hücum ediyordu ve oda soğuk olmasına rağmen terliyordu, arayışı sırasında saçları atkuyruğundan kurtulup yüzünün etrafında uçuşmaya başlamıştı. Zaten dağınık olan odası artık darmadağın bir hâldeydi. Bastırdığı gözyaşları şimdi gözlerinden akıyordu. Buradaydı, buradaydı, burada olmalıydı.

Ama değildi.

Sonunda saatler geçmiş gibi gelen bir sürenin ardından durdu. Kalçalarının üzerine oturdu ve yüzünü ellerinin arasına alarak birkaç saniye boyunca kontrolsüz bir umutsuzluğa kapıldı. Sonra yanaklarını sildi ve her şeyi gözden geçirdi. Roman gitmişti. Hayır, gitmemişti. Alınmıştı. Biri buraya girmiş ve onu almıştı.

Bunu yapmış olabilecek tek bir kişi vardı. Romanın burada olduğunu ve değerini bilen tek bir kişi ve Esther'ın o yokken burada olduğundan emin olduğu tek bir kişi.

Pearl.

7

Nicholas soluk soluğa uyandı ve bir kâbusun birbirine dolanmış ağlarından kurtulmak için bacaklarıyla tekme attı. Saçları terden başına yapışmış, duyuları su altında kalmıştı, kalbi hızlı bir trende gidiyormuş gibi çarpıyordu, hareketsiz yatıyor, uykuyla bulanıklaşan görüşünü netleştirmek için gözlerini kırpıştırıyor ve yatak odasına odaklanmaya çalışıyordu. Keten perdelerdeki bir boşluktan gri ve bulanık ışık hüzmeleri yayılıyordu ve duvar kâğıdındaki sarmaşıklar bir netleşiyor bir kayboluyordu ama Sör Kivi'nin yüksek tınılı net havlaması bilincini yerine getirmişti. Uzanıp hayvanın kürkünü okşadı, küçük dilini avucunda hissetti ve boğarcasına onu kuşatan panik hissi azalmaya başladı.

"Tamam," dedi Nicholas köpeğinin minik, inatçı, havlayan kafasını avuçlayarak. "Tamam, tamam, uyandım."

O konuştukça Sör Kivi sakinleşti, patilerini omzuna koydu ve başını eğerek yüzüne baktı. Nicholas yatağın diğer tarafına yuvarlandı ve el yordamıyla yatağının başucunda her zaman sakladığı romanı *Üç Silahşörler*'in yaldızlı tasarımlı 1978 baskısını aradı, rasgele bir sayfa açtı ve bakışlarını sayfanın ortasındaki cümlelere odakladı.

"Ama intikam almak için özgür olmak gerekiyordu ve bir tutsak olarak özgür olabilmek için de duvarları delmesi, parmaklıkları kesmesi, zemini kazması gerekiyordu, güçlü ve sabırlı bir erkeğin başarabileceği bu girişimler, bir kadının duygusal zaaflarına uygun değildi."*

* *Üç Silahşor,* Türkiye İş Bankası Hasan Âli Yücel Dizisi'nin 2009 yılındaki baskısından alıntılanmıştır.

Milady'nin tanıdık öfkesinin ritmiyle nefesini düzene sokarak kâbusun son kalıntıları da kaybolana kadar birkaç paragraf okudu.

Çocukken sık sık kötü rüyalar görürdü ve en eski anılarından biri, karanlıkta tepesinde dikilen mürebbiyesinin huysuz, sabırsız yüzüyle kendisine doğru yaklaştığı ve kurbağamsı sesiyle ona tekrar tekrar, "Uyan, uyan, rüya görüyorsun," dediği o anlara aitti. Yıllar boyunca sadece Richard'ın ona kitap okuduğu gecelerde uyuyabilmişti. Birlikte pek çok roman okumuşlardı ama Nicholas en çok Alexandre Dumas'nın *Üç Silahşor*'ünü sevmişti. Richard ona bu kitabı ilk okuduğunda sekiz yaşındaydı ve o zamandan beri muhtemelen onlarca kez okumuştu. Kitap onunla birlikte büyüyor gibiydi, her geçen yıl yeni şakalar ve imalar ortaya çıkıyor, dünya daha zengin, dostluklar daha derin oluyordu. O dünyada yaşamayı ne kadar çok istemişti! Hatta amcasını bir süreliğine kendisine eskrim öğretmeni tutması için ikna etmişti ama bitmek bilmeyen talimler ve hamleler romandaki düellolara hiç benzemiyordu. *Uğruna* savaşacak hiçbir şey, hiç kimse yoksa, savaşmanın ne anlamı vardı?

Son zamanlarda kâbuslar sıklaşmıştı. Bu yüzden Dumas'nın kitabını yatağının yanında tutup uyandığında birkaç paragraf okumayı huy edinmişti; bu, sinirlerini yatıştırmak için bir tür ilaçtı.

Romanı masaya bıraktı ve yanındaki küçük pirinç saate baktı. Sabahın dokuzuydu, genelde uyuduğundan daha fazla uyumuştu. Esnediğinde Sör Kivi ağzının içini yalamak için öne atıldı, bu onun oldukça iğrenç bir alışkanlığıydı. Nicholas köpeğin hamlesini son anda güçlükle savuşturdu.

"Evet," dedi, "ne istediğini biliyorum, bana bir dakika ver, sonra gidelim."

Köpeği kenara itti ve ayağa kalkarak tiksindirici olsa da ona haz veren o işe, gözündeki protezin etrafına yapışan kirpikleri çıkarma işine girişti. Bu sabah rutini yüzünden sol tarafındaki kirpikler sağ taraftakilerden daha seyrekti ama bu işten öyle keyif alıyordu ki kirpiklerini kurtarabilecek ılık yüz bezinden sırf bu mide bulandırıcı huyu yüzünden vazgeçiyordu.

Çok geçmeden üzerindeki örtüleri bir kenara atıp ayağa kalktı, üzerindeki ipek pijamalarıyla bir baş dönmesi ve titreme dalgası hissetti, bekledi. Baş dönmesi ve sürekli üşüme: düzenli kan kaybının hoş yan etkileri. Hızla giyindi, ardından bir çift düz tabanlı Brioni botunu ayağına geçirip bağcıklarını bağladı. En azından ayakları sabit duruyordu.

Kütüphanenin özel kalkanları sayesinde, Nicholas uyurken dışarıda bir korumanın bulunmasına gerek olmadığı dünyadaki tek yer burasıydı. Bu yüzden Collins'i koridorda ayakta görünce şaşırdı. Kocaman kare vücudunu partide giydiği takım elbiseden kurtarmıştı. Şimdi çok cepli siyah bir eşofman altı, beyaz bir tişört, Amerikan yapımı yüksek bilekli çirkin ayakkabılar ve Nicholas'ın, Collins'in döndüre döndüre giydiği çirkin eşofman koleksiyona tahammülü kalmadığı için geçen ay ona hediye ettiği siyah keçeyle deriden yapılma Gucci bomber ceketten oluşan standart üniformasını giymişti.

"Ne yapıyorsun burada?" dedi Nicholas.

Collins, Boston aksanıyla, "Seni koruyorum," dedi. Sör Kivi'ye elini uzatmak için eğildi. "Naber huysuz köpek? Çak bir beşlik." Sör Kivi patisiyle Collins'in avucuna vurdu ve Collins ödül maması için cebini karıştırdı.

"Ama evdeyiz."

Sör Kivi küçük bisküviyi çıtırdatırken Collins doğruldu. "Dün gece ne olduğunu hatırlamıyor musun?" Anahtarlığındaki kalemden lambasını tıklattı ve Nicholas'ın sağ gözüne doğrulttu. "Şu gözbebeğine bir bakayım."

Nicholas diğer tarafa eğilerek, "Hatırlıyorum," dedi. "Ben sadece... Richard buranın güvenli olmadığını mı düşünüyor?" Sesinin sinirlerine ihanet etmemesine dikkat etti.

Collins, "Tedbirli olmak sonra üzülmekten iyidir," dedi ve elini kulaklığına götürdü. "Kahvaltı ister misin?"

"Kahve," dedi Nicholas.

"Sana kafein verirsem başım derde girer."

"Sen günün kahramanısın, başın belaya girmez. Ayrıca bildiğime göre, beslenmemden sen sorumlu değilsin."

Collins onu işaret etti. "Bedenin." Kendisini işaret etti. "Koruma." Ama sonra gözlerini kısarak, "Peki, biraz kafein sana iyi gelecek gibi duruyor aslında," dedi. Collins telsizle mutfağı aradı ve iki kahve istedi, sonra da başka bir şey söylemeden koridorda ilerlemeye başladı.

Nicholas'ın süit odası malikânenin batı kanadının ikinci katında, alçak kadife banklar ve içinde çiçek olmayan bel yüksekliğinde dekoratif vazoların aralıklı olarak yerleştirildiği, tavandan zemine kadar pencerelerden oluşan uzun bir koridordaydı. Gece boyunca yağmur yağmış ve camlar suyla kaplanmıştı, gökyüzü koridoru garip, ağır bir ışıkla dolduran, Nicholas'ın ayaklarının altındaki halının canlı kırmızı desenlerini ortaya çıkaran ama diğer tüm renkleri soluk gösteren parlak bir sedef rengini almıştı.

Bu ev on yedinci yüzyılın başlarında Nicholas'ın dük olan atalarından biri için inşa edilmiş ve on sekizinci yüzyılın sonlarında yenilenmişti, bu yüzden iç kısmı neoklasik dorik izler taşıyan sütunların yanı sıra yaldızlı dört köşeli sütunlar, alçıdan süslü şömineler ve oymalı alçı tavanlarla doluydu. Evin dış kısmını kaplayan duvarlar düz taşlardan yapılmıştı ve birilerinin orada avlanmasının üzerinden yıllar geçmiş olmasına rağmen Richard'ın "geyik parkı" dediği biçimsiz bir araziyle çevriliydi. Mobilyalar evin yüzyıllar boyunca geçirdiği değişimi yansıtıyordu: Stuart döneminden kalma koyu mavi ve kırmızı renkte Savonnerie halılar, pirinç ve kaplumbağa kabuğu kakmalı on dokuzuncu yüzyıl Boulle masaları, Çin işi ipek duvar kâğıtları, yaldızlı rokoko aynalar... Her biri lüksün geçici izleriydi.

Nicholas büyük merdivenden aşağı inerken Sör Kivi önünde zıplıyordu. Pomeranian cinsi bu köpeğin kızıl kürkü Nicholas'ın saç rengiyle neredeyse aynıydı, sanki aynı kökenden gelmiş gibiydiler. Sör Kivi dokuz yaşındaydı, pamuk gibi bir şekli vardı ve bir pamuk kümesiyle hemen hemen aynı hafiflikteydi. Gözünü kaybettiğinde amcasının verdiği bir teselli ödülüydü, Nicholas yıllarca bir köpek için yalvardıktan sonra amcası teslim olmuştu. Hep gösterişli bir Alman çoban köpeği ya da koca kafalı bir pitbull sahibi olmayı hayal etmişti, tehlikeli ve sadık bir şeyi olsun istemişti. Ama Sör Kivi gelmişti. Belki de Richard bu köpeği

alarak Nicholas'a şaka yapmak istemişti ama nihayetinde asıl şaka Richard'a yapılmıştı çünkü Sör Kivi mükemmel ötesi bir yaratıktı. Tehlikeli değildi belki ama vahşi, sadık, zekiydi ve sonsuz bir neşe kaynağıydı. Nicholas'ın şimdiye kadar sahip olduğu en iyi arkadaşıydı. Aslında sahip olduğu tek arkadaşıydı.

Büyük merdivenler ve alt kattaki misafir kabul salonu Nicholas'ın ölü atalarının yağlı boya tablolarıyla doluydu. Bazılarının suratında oldukça şeytani bir ifade vardı. Uzun burnuyla dul kuzeni, sağlam çenesiyle büyük amcası ve gülen kahverengi gözleriyle ölümsüzleştirilmiş babası John vardı. Nicholas bir gün kendi portresinin de bunların arasına ekleneceğini biliyordu.

Richard'ın portresi duvarda yoktu. Nicholas nedenini sorduğunda alçakgönüllü olduğunu iddia etmişti ama Nicholas sekiz yaşındayken ilk kitabını tamamlamasını kutlamak için özel çalışma odasına girmesine izin verildiğinde, Richard'ın büyükbabasının büyük büyükbabasının, yani Nicholas'ın büyük büyük büyük *büyük* büyükbabasının, kütüphanenin kurucusunun portresini gururla sakladığını görmüştü; Richard o adama öyle benziyordu ki Nicholas ilk başta ikisinin aynı kişi olduğunu düşünmüştü. Çocukken bu durum onu korkutmuştu çünkü ampütasyon testeresini kullanma hızıyla tanınan bir cerrah olan bu kurucu ata, elinde bıçak tutan kanlı bir ameliyat önlüğüyle resmedilmişti ve Nicholas fildişi resim çerçevesinin yalnızca üç tarafının fildişi olduğunu fark etmişti: alt destek bariz bir şekilde bir insan bacağının kemiğinden yapılmıştı. Kibar mizaçlı amcasına benzeyen birini böylesine kan revan içinde ve kemiklerle çevrili görmek sinir bozucuydu.

Nicholas çocukken zaman zaman kütüphane ortaklarının çocuklarıyla sıkı denetim altında olmak şartıyla oyun oynardı ama burada, kendi evinde böyle bir şey hiç yaşanmamıştı ve dersler dışında günlerini genellikle yalnız geçirirdi. Evin kendisi onun için bir tür arkadaş olmuştu ve onunla oyunlar oynayarak sonsuz saatler geçirmişti. Boş ziyafet salonunun siyah-beyaz kareli mermer zemininde kendi ayak seslerinin yankısıyla yarışır; hiç kullanılmayan yeşil misafir salonundaki altına uzandığı beyaz Steinway piyanonun alt kısmındaki sessiz ahşap yapısına

bakar, kendi nefesiyle saklambaç oynardı. Richard'ın ona yığınla getirdiği romanlardaki çocuklara her zaman büyülü evler cezbedici gelirdi ve Nicholas böyle bir yerde doğacak kadar şanslıydı, bununla çevriliydi, bundan yapılmıştı. Bir zamanlar bu onun için bir merak meselesi bile olmuştu.

Ancak son on yılın çoğunda bitmek bilmeyen bu koridorlar, gösterişli antik mobilyalar, duvarlarla tavanların kıvrımlı süsleri ona harikulade değil, kasvetli ve bunaltıcı gelmeye başlamıştı. Ama bazen, şimdi olduğu gibi, burayı yine de güzel buluyordu. Bu tanıdık taş duvarların içinde, emniyetli koruma kalkanlarının arkasında olmak rahatlatıcıydı.

Merdivenlerin dibinde bekleyen Collins kulaklığından gelen sesleri dinliyordu. "Richard ve Maram seni kış salonunda bekliyor."

"Önce Sör Kivi'yi dışarı çıkarmam gerekiyor."

Collins gözlerini devirdi ama bu bilgiyi telsizden iletti. "Richard en fazla on dakika diyor."

"İzin almadan araziye çıkmam yasak mı artık?" dedi Nicholas.

"Ben sadece bana söyleneni tekrarlıyorum," dedi Collins ve sonra tereddüt ederek ekledi. "Diğer tüm personele bugün görev yerlerinden ayrılmamaları gerektiği söylendi. Etrafta dolaşmasına izin verilen tek kişi benim."

Nicholas hızla döndü. "Neden?"

"Amcan herkesi bir hakikat büyüsüyle sorgulayana kadar güvenlik önlemleri. Herhangi bir şey... Ne bileyim işte, içeriden bilgi sızdıran bir köstebek falan olmadığından emin olmak için."

Nicholas inledi. "Sanırım günün geri kalanında yapacağım tek şey bu olacak. Hakikat büyüleri yazmak." Son kitabın etkisinden daha yeni kurtulmuştu. "Sen dün gece yaptığın şey yüzünden mi bir istisnasın?"

Collins kaşlarını çattı. "Sanırım öyle."

Collins de en az Nicholas'ın hissettiği kadar yorgun görünüyordu, normalde parlak olan mavi gözleri yorgunluktan donuklaşmıştı ve Nicholas silah patladıktan sonra Collins'in sesindeki o beklenmedik çatallaşmayı hatırladı. Nicholas onun nasıl

hissettiğini, iyi olup olmadığını sormak istedi ama bunu yaparken kendini garip hissetti.

"Doug," dedi onun yerine, Collins'in ilk adını tahmin etme oyununa geri dönerek.

Collins bir kez daha gözlerini devirdi ve arkasını dönerek ana girişe doğru ilerledi. "Köpeği gezdirelim."

"Dougie, o zaman? Douglas?"

Geyik parkında sadece Nicholas, Richard ve Maram yürüyebilirdi; kütüphane arazisi de koruma kalkanlarının sınırları içindeydi ve Collins ön kapıdan dışarı adım attığı anda koruma büyüsünün etkisini yitirmesiyle sersemlemiş bir hâlde ayaklarının üzerinde duramayacak bir hâle gelir, hiçbir işe yaramazdı. Başka birinin takip ediyor olma ihtimali bile söz konusu değildi, yani tehdit seviyesi düşüktü. Yine de Collins açık kapı aralığında durmuş, kollarını kavuşturmuş, Sör Kivi'nin Nicholas'ın peşinden ıslak çimenlere doğru fırlayışını izliyordu.

Nicholas'ın diğer insanların yaşadığı bu evi ve çevresindeki araziyi nasıl algıladıklarını anlaması biraz zaman almıştı. İnsanlar burayı algılayamıyordu. Devasa evin orada olduğunu bilenler bile onu nerede bulabileceklerini hatırlayamıyorlardı; odaklanmaları, yeniden odaklanmaları ve pes edene kadar kendi duyularına karşı savaşmaları gerekiyordu. Özenle seçilmiş az sayıdaki kütüphane personelinin hepsinin yatılı olmasının nedeni de buydu; binadan ayrılmaları durumunda nasıl geri döneceklerini asla hatırlayamazlardı.

Ancak büyüye karşı bağışıklığı olan Nicholas'a ve kanları her gece yaptıkları koruma kalkanı büyüsüne dahil olan Maram ve Richard'a göre, ev diğer her şey kadar sağlam ve açık görünüyordu; Batı Berkshire'ın inişli çıkışlı yeşil tepelerine olanca heybetiyle konumlandırılmış devasa bir taş konak. Evin zemin katını dikenli çalılar çevreliyordu ancak yazın bu çıplak dallar sarı, pembe ve kadifemsi kırmızı güllerin açmasıyla sarkar ve artık taş duvarlarda siyah çatlaklar gibi görünen yeşil sarmaşıklar usulca yukarı doğru tırmanırdı.

Bahçıvanlar, üzerinde çalıştıkları zemini hatırlamaya çalışmanın zihinsel zorluğuna dayanamamışlardı ve bu yüzden vahşi

çimenler birkaçı etrafta dolaşan, otları çiğneyen, neşeli havlamalarla onlara bulaşan Sör Kivi'ye hiç mi hiç aldırış etmeyen küçük bir keçi sürüsü tarafından zar zor kontrol altında tutuluyordu.

Nicholas yapay göle doğru yürüdü ve nemli taş banklardan birine oturup soğuk ve nemli havayı derin derin içine çekti. Sadece açık havanın tazeleyici ve sağlıklı kokusunun keyfini çıkarıyormuş, acınacak kadar kısa yürüyüşten sonra nefes nefese kalmamış gibi davranmaya çalıştı ama görüşünün bulanıklaşmaya başladığını görmezden gelemedi. Bir süre gözlerini kapadı ve rüzgârla hareket eden suyun sesini dinledi. Bir hakikat büyüsü yazmak onu muhtemelen günlerce yatağa düşürecekti ama şimdi bunu düşünerek kendisini yormasına gerek yoktu. Bunun yerine dışarıda olmanın ne kadar iyi hissettirdiğine odaklandı. Kendisini ne kadar sıkışmış ve klostrofobik hissettiğinin farkına varmamıştı, ta ki bu his biraz olsun geçene kadar.

Gözlerini tekrar açınca, inişli çıkışlı araziyle uzaktaki sisli tepeler boyunca uzanan ıslak çakıllı yola baktı. En yakın yol yaklaşık bir kilometre uzaktaydı ve bir an için Nicholas'ın hayal gücü devreye girdi ve hayal kurdu: O yolda yürüdüğünü, pürüzsüz siyah yola ulaştığını, bir arabaya bindiğini ve kaybolduğunu hayal etti.

Ama bu, biri kafasına silah dayamadan önce daha cezbedici bir fanteziydi. Hem zaten gidecek başka hiçbir yeri yoktu.

Ayağa kalktı ve Sör Kivi'ye ıslık çaldı, sonra köpeği eve, güvende olmanın o boğucu sıcaklığına geri götürdü.

KIŞ SALONUNDA MARAM VE RICHARD, KREM VE ALTIN RENGİ koltukta oturuyorlardı, önlerindeki sehpanın üzerine bir tomar kâğıt yayılmıştı ve mumlanmış keten beziyle sıkıca sarılmış ilginç görünümlü bir paket vardı. Pencereler, Nicholas'ın kısa süre önce oturduğu puslu araziyi görebileceği kadar açılmış ağır kadife perdelerle çevrelenmişti ve beyaz taş ocakta alevler titriyordu.

İkisi de rahat giyinmişti; Richard'ın üzerinde kalın bir hırka, Maram'da ise ten rengi ipek bir bluz vardı. Bir tepsinin üzerinde

süslü kapağı olan gümüş bir kap, boş bir fincan ve bir sürahi krema duruyordu. Nicholas açgözlülükle ona uzandı.

"Bir fincan," dedi Richard.

Nicholas alçak masanın diğer tarafına, kolları aslan başı formunda oyulmuş pembe bir koltuğa oturdu ve yüzünü kahvesine doğru eğdi. Richard kanepede arkasına yaslanmış, ayak bileğini dizine dayamıştı ama rahat duruşuna rağmen alnı sessiz bir endişeyle kırışmıştı.

"İyi uyudun mu?" diye sordu Maram.

"Ölü gibi," dedi Nicholas. "Pardon, *neredeyse* ölmüş gibi."

"Şakasını yaptığına göre, dün gece başından geçen tehlikeyi anlamamışsın demek," dedi Richard.

"Yüzüme bir silah doğrultulmuştu," dedi Nicholas. "Gayet de iyi anladım bence."

"Collins orada olmasaydı..."

"Evet, tamamen farkındayım, teşekkür ederim," dedi Nicholas.

"Nasıl hissediyorsun?"

Aslında Nicholas henüz tam olarak kendine gelememişti; yüzüne doğrultulmuş namlunun ucunu görüyor, ateşlenen silahın o keskin sesini duyuyor, kalbinin hızla çarptığını hissediyordu ve bir de muhtemelen yalnızca kafasında kurduğu, gördüğünü sandığı bal arıları vardı (muhtemelen kurşunun isabet ettiği koltuğun dolgusundan saçılan parçalar, diye düşünmüştü).

Soruyu geçiştirdi ve kendi sorusunu sordu. "Bunun San Francisco'da olanlarla bir ilgisi var mı?"

"Bilmiyoruz," dedi Richard, sesinden dikkatli olduğu belliydi. "Öğrenmeye çalışıyoruz. İşin içinde kim olursa olsun, niyetleri muhtemelen aynıydı."

Ağır fiziksel zarar vermek o zaman. Harika. "Collins onu vurduktan sonra o adama ne olduğunu biliyor musun?"

Richard yüzünü buruşturdu.

Maram hiç tereddüt etmeden, "Öldü," dedi.

"Peki, ya cesedi?"

"Met'teki adamlarımız aldı," dedi Maram. "Kimliğini tespit etmeye çalışıyorlar ama henüz bir şey çıkmadı."

"Collins silahını ateşlemeye bu kadar meraklı olmasaydı iyi olurdu," dedi Richard. "Keşke ateş etmeden önce bazı sorularımız olabileceğini düşünseydi."

"Düşünmek için fazla zaman yoktu," dedi Maram.

Richard ince eliyle gözlerini ovuşturdu. "Yine de."

Nicholas tuhaf da olsa bir anda kendisini koruması için tutulan adamı savunmak istedi. "Collins hayatımı kurtardı."

"Kesinlikle öyle," dedi Richard. "Ve bunun için bir ikramiye alacak."

"Harika," dedi Nicholas. "Bugünlerde birinin hayatını kurtarmanın karşılığı ne kadar?"

Amcasının çenesi gerildi. "*Senin* hayatın paha biçilemez."

Nicholas finansal gerçeklerin farkında olmasaydı bu sözlerden daha çok etkilenebilirdi. Babası o henüz iki yaşındayken öldüğünden beri, yaşayan son Kâtip oydu. Bu bilgi Richard'a miras kalan ve Nicholas gibi insanları bulmak için dünyayı tarayan bir büyü sayesinde edinilmişti. Nicholas gibisi yıllar boyunca her yerde aranmış ama asla bulunamamıştı. Kütüphanedeki koleksiyonu dünyadaki en büyüğüydü. Richard, dünyanın bu en büyük kitap koleksiyonunu buna vakıf kişilere yüksek bedeller karşılığında ve büyük bir gizlilik içinde ödünç vermiş ve kültürel olarak Avrupa'daki üniversiteler ve müzelerle ortaklık kurarak etkisini sürdürmeyi başarmıştı.

Ancak mali açıdan bakıldığında eski kitapları ödünç vermek, kişiye özel yeni kitaplar sunmak kadar iyi para getirmiyordu. Nicholas hayatta kaldığı, yazdığı ve kütüphanenin himayesinde olduğu sürece, kütüphane zenginliğini muhafaza etmeye devam etmiş, zengin kaldıkları sürece de ellerindeki gücü korumuşlardı. Önceki gece yaşananlar da birileri bu gücün kaynağının Nicholas olduğunu fark ettiği için meydana gelmişti.

Nicholas, "Gizemden merak, meraktan arzu doğar, arzu neticesinde de mal mülk edinilir," dedi. "Belki de beni bu kadar gizli tutmasaydın, insanlar böyle peşime düşmezdi."

"Bugün bu tartışmayı yapacak hâlim inan ki yok," dedi Richard ama eklemeden de edemedi, "Ayrıca öne sürdüğün şey

çok saçma. Mücevherlerin var olduğunu bilmeyen biri Kraliyet Mücevherleri'ni çalmaya çalışmaz."

"Lütfen," dedi Maram, "şimdi önümüzdeki sorunla ilgilenelim, olur mu?"

"Kitaplarımızdan herhangi biri kaybolmuş mu?" diye sordu Nicholas. Eğer adam bir şekilde hem hırsız hem de katilse onu kolayca bulabilirlerdi. Kütüphaneye ait her kitabın bir "son kullanma tarihi" vardı; koleksiyondaki her bir kitabın başlığına iliştirilmiş ve Nicholas yazar yazmaz her yeni kitaba eklenen, arka sayfada küçük, kabartmalı bir kitap sembolü şeklinde yirminci yüzyılın sonlarından kalma bir yeniden doldurma büyüsüydü bu. Aslında bu, bir kitabın kırk sekiz saatlik ödünç verme süresi bittikten sonra kütüphaneye iade edilmemesi durumunda otomatik olarak devreye giren bir takip büyüsüydü. Bu büyü Richard'ı ödünç verdiği bir kitabın tam olarak nerede olduğu konusunda uyarmış ve yıllar boyunca yalnızca birkaç kitabı kurtarmakla kalmamış, bir keresinde Nicholas'ın hayatını da kurtarmıştı.

Ancak Maram başını iki yana sallıyordu, birisinin onun dikkatini alt edip bir kitap çıkarmış olabileceği düşüncesi bile onu dehşete düşürmüştü. "Her şey yerli yerinde," dedi.

"Çıkarılmış olsa işimize yaramaz mıydı?" dedi Richard. "Hayır, şu anda elimizde tek bir ipucu bile yok, bu yüzden bir süre burada, evde kalacaksın. En azından bazı sorularımıza cevap bulana kadar. Acaba o adam senin kim olduğunu nasıl öğrendi? Neler yapabildiğini nasıl öğrendi?"

"Peki, bu ne kadar sürecek?" diye sordu Nicholas yüreği sancıyarak.

"Ne kadar gerekirse."

"Peki, ya siz? Siz de kendinizi eve hapsedecek misiniz?"

"Yani hayır. Bunu yapamayız," dedi Richard. "İlgilenmemiz gereken çok şey var."

"Ah, bahsi açılmışken hatırladım," dedi Maram. "Koruma ve Bilimsel Araştırma birimiyle toplantımızı British Museum'da cuma gününe ayarlamıştım, bakmamı istedikleri bir on birinci yüzyıla ait bir emakimono* varmış ama..."

---

* Emakimono veya emaki, sürekliliği olan bir dizi sahnenin veya hikâyenin kâğıt veya ipek üzerine resmedilerek anlatıldığı Japon tarzı bir tablodur. *-(ç.n.)*

"Siz beni günlerce kilit altında tutmayı falan mı planlıyorsunuz? Belki haftalarca?" Nicholas olabildiğince nazik bir tavırla konuşmaya çalışıyordu. Ölüm tehdidi bile, kışın İngiltere kırsalındaki bu büyük, yankılı evde sonsuza dek mahsur kalma düşüncesiyle içinde yükselen paniğe engel olamamıştı. "Belki de aylarca?"

Tam o sırada salonun kapısı açıldı ve Collins elinde, üzerinde dumanı tüten iki fincan olan bir tepsiyle göründü. "Çay," dedi ve tıkırtılar çıkararak tepsiyi Richard ile Maram'ın önüne bıraktı. Hizmetçilerin işini yapmaya zorlanmaktan hoşlanmıyor gibiydi.

Nicholas'ın kahve fincanı neredeyse boşalmıştı; kafeinin kanında dolaştığını hissetmesine rağmen fincanındakilerin hepsini tadını bile alamadan bir çırpıda içivermişti.

"Zamanın nasıl geçtiğini anlamayacaksın bile," dedi Richard, çaya uzanırken Collins'e başıyla teşekkür etti. "Önümüzdeki birkaç gün boyunca kütüphane çalışanlarının her biriyle tek tek görüşeceğiz, son yazdığın hakikat büyüsünden geriye sadece bir ya da iki okumalık kaldı, bu yüzden mümkün olan en kısa sürede bir tane daha yazman gerekecek. Yarın başlasan iyi edersin."

"Yani o kadar çok kan kaybedeceğim ki sıkılmak için bile gücümün kalmayacağını söylüyorsun."

"Kendinde olmayıp güvende olman, uyanık olup tehlikede olmandan iyidir."

"Richard, Nicholas bunu yapamaz," dedi Maram, Nicholas cevap vermeden önce. "Doktor en az dört ay beklememiz gerektiğini söyledi. Hem Nicholas, Bay Edward'ın sahte işinin büyüsünü daha yeni tamamladı."

"Azıcık anemi olmak onu öldürmez," dedi Richard. "Ancak aramızdaki bir hain onu öldürebilir."

Maram'ın kendisi yerine konuşmasına ve lafını keserek araya girmesine sinirlenmemeye çalışarak, "Üstesinden gelirim," dedi Nicholas. "Kendimi iyi hissediyorum. Her neyse, Richard haklı. Hem zaten burada sıkışıp kaldıysam enerjiye neden ihtiyacım olsun ki?"

Maram ona baktı, iri kahverengi gözlerinden bir şey okunmuyordu. Sonra tekrar Richard'a döndü. "Sorgulamalar bekleyebilir," diye tekrar denedi. "Nicholas'ın sağlığı..."

Richard, "Onun iyiliğini düşünmediğimi ima ediyor olamazsın," dedi.

Bu bir emirdi ve hem Nicholas hem de Maram bunu biliyordu. Nicholas bir zamanlar amcasının emirlerinin inceliğine hayranlık duymuştu ama bu emirlerin Maram'a yöneltildiğini görmekten hiç hoşlanmamıştı. Bunun bir sebebi, Nicholas'a gösterdiği ilginin maaş karşılığı olduğunun hatırlatılmasından hoşlanmamasıydı, diğer nedeni ise Nicholas'ın kendisinin ona gösterdiği ilginin maddi kaygılardan arınmış ve kuralsız olması ve ne kadarını hissetmesine izin verildiğinden asla emin olamamasıydı. Özellikle de ikisinin arasında kaldığında böyle hissediyordu. Her ikisi de arada maaş çeki olsun ya da olmasın, onun tek ailesiydi.

"Elbette öyle bir şey ima etmiyorum," dedi Maram sonunda ve Richard tekrar Nicholas'a döndü.

"Her neyse," dedi, "hakikat büyüleriyle ilgilenmeden önce, gerçekten hoşuna gidecek bir görevim var." Nicholas'ın daha önce fark ettiği keten bezli kaplı desteyi okşadı.

Nicholas canlandı. "Bir vampir mi?"

"Bir tanesi öyle!" dedi Richard. Ceketinin cebinden deri kılıflı gümüş bir bıçak çıkardığında Nicholas gülmekten kendini alamadı. Bıçak çıkarmasına hiç mi hiç gerek yoktu ama bu ufak gösteriyi takdir etti. "Vampir," on beşinci yüzyıl Romanya'sından III. Vlad'ın ya da halk arasında bilinen adıyla Kazıklı Voyvoda'nın, yani orijinal Drakula'nın hüküm sürdüğü döneme dayanan, çok özel bir koruma büyüsü alt kümesi için kullanılan bir kütüphane terimiydi. Vampir büyüsü, kendi büyüleri zaten etkinleştirilmiş olan kitapları kurcalamaya çalışan kişiler için geliştirilmiş bir tür sadistçe ceza olarak eklenirdi. Bu etkinleştirilmiş kitaplardan birine kendi kanını ekleyen herkes kanının son damlasına kadar kan kaybederek ölüyordu. Oldukça berbat bir şeydi. Aslında o kadar iğrençti ki kütüphanenin yok ettiği tek kitap vampirlerdi.

En azından Nicholas onları yok edebilmişti. Tamamlanmamış bir kitabı yalnızca bir Kâtip yok edebilirdi ve Nicholas böyle bir şeyi ortadan kaldırmayı her zaman son derece tatmin edici bulmuştu. Hayatının o kadar büyük bir bölümünü kitap yaratarak geçirmişti ki bunun tam tersini yapmanın çok acayip keyif verici bir yanı vardı.

Vampiri sıkıca sarılmış kâğıdından çıkardı ve her zamanki gibi içinde hâlâ etkin olan büyüyü merak ederek sayfaları çevirdi. Richard ve Maram da aynı merakla onun okumasını izledi.

Birkaç dakika sonra, "Bir yerlerde," diye açıkladı, "hiçbir güvenin dokunamayacağı yün bir battaniye var."

"Güve kovucu bir büyü mü?" dedi Richard. "Tanrım, bir battaniye için ne büyük bir koruma."

"Çok güzel bir battaniye olmalı," dedi Maram, eli kitaba gidiyor gibi oldu, sonra geri çekti ama yine de uzun uzun baktı. Önünde bir kitap varken onu enine boyuna inceleyemiyor olmak Maram'ın doğasına aykırıydı.

Nicholas gümüş bıçağı kınından çıkarıp yıpranmış deri kapağın üzerine koydu ve tuhaf bir pişmanlık hissetti. Büyü yok olur olmaz battaniyeyi güveler saracaktı. Her nerede olursa olsun, birinin korumak için bu kadar özen gösterdiği bu örtü de diğer her şey gibi zamanın yıkıntılarına yenik düşecekti. Nicholas bıçağı indirerek sayfaları hamur keser gibi kolayca kesti, ancak gelenek gereği attığı ilk bıçak darbesinden sonra kitabın geri kalanını çıplak elleriyle yok etti, sayfaları yırttı ve sırtını vahşi bir zevkle parçaladı. Richard, Nicholas'ın aldığı zevkten zevk alarak onu izledi. Maram'ın midesi bulanmış gibiydi ve bir süre sonra gözlerini kaçırdı. Bir kitaba şiddet uygulanmasından hoşlanmıyordu, söz konusu vampir kitapları olsa bile.

Kitap binbir parçaya ayrıldıktan sonra Nicholas ayağa kalktı ve kalıntılarını ateşe attı, kitaptan geriye kalanlar artık kül ve kor olarak ikinci hayatına başladı.

"Aferin," dedi Richard. "Vampir kazığa oturtuldu."

Nicholas başının dönmemesi ve Maram'ın daha önceki endişelerini arttırmaması için yavaşça öne eğilerek onları selamlar gibi yaptı.

"O hâlde yazmaya başlasam iyi olur," dedi.

Collins lüksün tadını çıkardığı için ona istediği kadar kızabilirdi ama o bile, Nicholas'ı tembellikle suçlamamıştı; bir çalışan olan Collins'in onun hakkında ne düşündüğü önemli değildi. Ama Nicholas çalışmaktan ve okumaktan nasıl zevk alıyorsa, lüksten de aynı nedenle zevk alıyordu. Sahip olduğu tek şey buydu.

"Aferin sana," dedi Richard ayağa kalkarak. "Collins, sana bir gün izin vermeyi çok isterdim, Tanrı biliyor ya, bunu hak ediyorsun. Ama evdeki herkesle konuşana kadar mesaine devam etmene ihtiyacımız olduğunu anlamalısın. En azından sen sadakatini fazlasıyla kanıtladın."

"Tabii, efendim," dedi Collins ama korumanın gözleri Richard'a değil, Nicholas'a odaklanmıştı. Collins'in yüzündeki ifade alışılmadıktı, ağzının kıvrımı her zamanki çatık kaşlı ifadesine nazaran daha yumuşaktı, çenesi aşağı doğru eğikti ve Nicholas'ın bakışlarıyla buluştuğunda, sanki yakalanmış gibi bakışlarını kaçırdı. Bu bakışta kızgınlık yoktu. Eğlendiğine dair bir bakış da değildi bu. Acıma bile değildi.

Suçluluk duygusuydu.

Ama Collins ne yapmış da suçluluk hissediyor olabilirdi ki?

"Maram, canım," dedi Richard. "Çalışma odama gel."

Maram, Nicholas'ın omzuna dokundu ve Richard'ın peşinden dışarı çıktı ve Nicholas ile Collins'i odada yalnız bıraktı.

Nicholas söze "Ne..." diye başladı ama kısa süre önce Collins'in yüzünde gördüğünü sandığı ifade kaybolmuştu. Collins'in gözleri şimdi yere sabitlenmişti. Sıkılmış, yorgun ve huysuz görünüyordu. Normaldi.

"Ne?" diye tekrar etti Collins.

"Yok bir şey," dedi Nicholas ve arkasını dönüp oradan ayrıldı.

8

Joanna kitapların tozunu almayı seviyordu. Yumuşak, pahalı boya fırçasını kapaklarının üzerinde, sırtları boyunca gezdirmek tatmin ediciydi. Bu ona Esther'ın saçlarını taradığı anları anımsatıyordu; kendisine dokunulmasına bayılan Esther küçükken bunu yapması için ona hep yalvarırdı. Koleksiyondaki ciltlerin her biri Joanna'ya eski dostlar gibi geliyordu, tüm kırık ve lekeleri biliyor ve affediyordu, Abe ölürken onun yanında bulduğu kitap hariç her birinin hikâyesini biliyordu. İpekten iplikle gevşekçe dikilmiş ve kırmızı pamukla ciltlenmiş olan elindeki bu kitap mesela ölen büyükannesi tarafından altmışlı yıllarda Montreal'da bir pazarda bulunmuştu; sert deri kapaklı şu kitap doksanlı yılların başında babasının verdiği bir ilan aracılığıyla bulunmuştu; Filistin'den gelen ve tomar tomar Arapça kâğıttan oluşan şu diğer kitap Abe'le tanışmadan önce Esther'ın annesi Isabel'e aitti. Koleksiyondaki bazı büyüler tükenmişti ama bu kitaplar, sanki bir zamanlar içlerini dolduran güç hâlâ orada bir yerdeymiş gibi koyu mürekkepli olanlarla aynı sesi çıkarıyordu.

Babasını öldüren kitabın tozunu almadan işini bitirdi.

Annesine bunu defalarca sormuştu. Ancak Cecily sessizliğini korumuş, Joanna'nın sorularına ya hiç cevap vermemiş ya da ne zaman bir konu hakkında konuşmak istemese bahane olarak öne sürdüğü o sinir bozucu öksürük krizine girmişti. Belki Joanna o gün öğle yemeği için annesinin evine gittiğinde tekrar denerdi. Sohbetleri muhtemelen bir tartışmayla sonuçlanacaktı

ama en azından bir gün önce uyguladıkları o standart iletişim tarzının dışına çıkmaları bile hoş bir değişiklik olurdu.

Babasının bıraktığı not hâlâ o kitabın yanında duruyordu, koruma kalkanı büyüsü kitabının tozunu almadan önce ona hızlıca bir göz attı, gerçi bu kitabın temizliğiyle uğraşmasına gerek yoktu; onu tozunu almasına gerek olmayacak kadar sık kullanıyordu.

Bodrum katından mutfağa çıkarken antreden uzun bir tırmalama sesi duydu, içi umutla doldu, nabzı atmaya başladı. Aceleyle bir kutu ton balığını bir kâseye boşalttı, hızlı ama sessiz adımlarla mutfaktan çıktı, ön kapıyı öyle dikkatli açtı ki hiç ses çıkmadı. Kedi verandada bekleyen bir misafir gibi oturuyordu. Kapıyı çalacakmış gibi bir pençesini uzatmıştı ama Joanna'yı görünce patisini geri çekti ve birkaç adım geri gitti.

Joanna yavaşça, çok yavaşça çömeldi ve ton balığı kâsesini yere bıraktı. Kâseyi kendisiyle kedi arasına koydu ve kedi başını hafifçe öne eğip havayı koklarken nefesini tutarak bekledi. Kedi verandanın basamaklarına doğru döndüğünde kalbi acıdı, sonra kedi geri döndü ve kalbi yerinden fırladı. Kedi başını kâseye gömüp sesler eşliğinde çiğnemeye başladı ve Joanna dizlerinin üzerine çöküp onun yemesini izledi. Sonbahar rengindeydi, tüylerinde çizgi hâlinde gümüşler ve girdap biçiminde kahverengiler vardı ve yemek yerken zevkle kısılan gözleri elma suyu kehribarıydı.

Soğuk bir sabahtı. Önceki gece hava sıcaklığı düşmüş ve Joanna titreyerek uyanmıştı. Gece yaktığı sobanın közleri neredeyse kül olmuştu. Bu küçük kedi nerede uyumuştu? Kürkü kalın görünüyordu ama önlerinde uzanan kış için yeterince sıcak tutar mıydı? Onu sevmeyi çok istiyordu. Kedi yemeğini bitirdi ve arkasına yaslanıp ağzının kenarlarını yalayarak Joanna'ya baktı.

Joanna dikkatli hareketlerle bir parmağını kediye uzattı. Bir keresinde kedilerin bundan hoşlandığını okumuştu çünkü insan parmağının ucu kedinin burnuna benziyordu. Kedi, burnunu uzatıp elini kokladı, kuyruğunu salladı. Sonra sanki bir şeye karar vermiş gibi, hızla öne doğru bir adım attı ve başıyla onun eline vurdu.

Joanna'nın bu beklenmedik dokunuştan duyduğu haz o kadar büyüktü ki neredeyse acı vericiydi. Başını, yanaklarını okşadı, kulaklarının arkasını kaşıdı. O kadar sıcak ve yumuşaktı ki, o kadar hazırdı ki gözlerinde meraklı bir ifade vardı ve o yaklaşırken kendini ona gülümserken buldu, kuyruğu diz çökmüş bacaklarının üzerinde oynuyordu. Elinin altında bir uğultu hissetti ve bir an için bu sesin kitaplardan geldiğini düşündü, aynı mırıltılı tınıydı ama sonra kedinin mırıldandığını fark etti. Nedense bu durum gözlerini yaşarttı.

Onu izin verdiği sürece sevdi ve uzaklaştığında yarısı yenmiş ton balığı kâsesiyle ayağa kalktı. Kâseyi ona doğru uzatarak yavaş hareketlerle evine girdi.

"Gel, hadi kedicik, kedicik," dedi. "İçeri gel, içerisi sıcak."

Ama kedi, Joanna'nın duymadığı bir şey duymuş gibi başını ani bir hareketle aksi yöne çevirdi, verandanın basamaklarından atladı ve çamurlu bahçeyi geçip ağaçlara doğru koşmaya başladı.

Kedinin gidişini izledi, ona dokunmasına izin verdiği için tuhaf bir sevinç ve gurur duydu. Bu sevinç hızla yerini endişeye bıraktı. Bir çakal tarafından yakalanacağından, ona bir arabanın çarpacağından ya da bir gecede yağacak kar yüzünden daha birbirlerini tanımaya, ona bakmaya fırsat bulamadan donarak karlara gömüleceğinden endişe etti.

Esther'ın eski yatak odasında yırtık pırtık bir yorgan vardı; belki de onu verandaya koyarsa ısınmak için kendine bir tür yuva yapabilirdi. Verandayı yemek ve konforla, dolayısıyla Joanna'yla ilişkilendirecek ve çok geçmeden içeri girmeye cesaret edebilecekti.

Kedinin fikrini değiştirmesi ihtimaline karşı ön kapıyı hafif aralık bıraktı ve aceleyle eve geri döndü. Oturma odasındaki merdiven boşluğunu örtmek için kullandığı ağır yün battaniyeyi bir kenara itti ve merdivenleri gıcırdatarak nispeten daha soğuk ve karanlık ikinci kata çıktı. Esther'ın odasındaki tepedeki ampulün patlamış olduğunu fark etti ama önemli değildi. Hâlâ kuşluk vaktiydi ve büyük pencereden içeri tatlı tatlı ışık giriyordu, bu yüzden dolaba giden yolu gayet iyi görebiliyordu. Esther'ın yatağı orada yaşadığı zamanki gibiydi, Cecily'nin

kendisine uygun bir hobi olmadığına karar vermeden önce yaptığı ilk ve son yorganla örtülmüştü ve duvarda kenarları kıvrılmış bir Nirvana posteri vardı. Bunun dışında oda şu anda neyse aynen öyle görünüyordu: bir depo.

Bazen tüm ailesinin tek bir çatı altında yaşadığı, kız kardeşinin hayatında olduğu ve anne babasının iyi geçindiği zamanları hatırlamak zor oluyordu. Esther'ın hiçbir şey söylemeden evi terk etmesinden önceki aylarda Abe ve Cecily neredeyse her gün kavga etmişlerdi ve Joanna bir süre Esther'ın evden gitmesinin bir nedeni olarak bu kavgaları görmüştü. Abe ve Cecily tartışmalarını kızlarından saklamak için çaba sarf ediyor, hatta bazen kavgalarını onları tek bir insanın bile duyamayacağı bir yere, ormana taşıyorlardı ama aralarındaki gerilim o kadar yoğun ve yapışkandı ki örümcek ağı katmanları gibi neredeyse gözle görülebiliyordu.

Joanna ve Esther'ın kulak misafiri olabildikleri kadarıyla anlaşmazlıklarının özü şuydu: Cecily koruma kalkanlarının altında yaşamaktan bıkmıştı. Abe'in kitaplarına bağlı yaşamasından bıkmıştı. Koruma kalkanlarını indirip kitapları satmak ve kapılarını dünyaya açmak istiyordu. Abe ise bunun düpedüz delilik olduğunu düşünüyordu.

Esther ve Joanna ebeveynlerinin kavgalarını kendi aralarında tartışmış ama kendi fikirlerinden bahsetmekten özenle kaçınmışlardı çünkü aslında buna gerek yoktu, her ikisi de diğerinin kimin tarafında olduğunu biliyordu. Koruma kalkanları sayesinde kendi annesinin cinayeti önlenebilirdi ama bu gerçeğe rağmen Esther sonsuza kadar Vermont'ta kalmayı planlamadığını her zaman açıkça belirtmişti.

Bir gün evden giderse üniversiteye başvuracağıyla ilgili bir şeyler söylemişti, Massachusetts ya da New York'ta bir yere gidecekti, Joanna'ya söz vermişti, yakınlarda bir yerde olacaktı. Bir araba alıp ziyarete gelecek ya da hafta sonları Joanna'yı alıp onu ufak tatillere götürecekti.

Esther, "Eminim birkaç günlüğüne sana gelen *çağrıları* görmezden gelebilirsin," demişti. "Bir iki partiye gidecek kadar dayansan yeter."

Ama ardından kasım ayının başlarında, Joanna ergenliğe girdikten birkaç hafta sonra Esther, Joanna'nın yatak odasına gelmişti. Gece geç bir saatti ve Joanna, Esther'ın siyah kot pantolonuyla postallarını giymiş, saçlarını da arkadan toplamış olmasının tuhaf olduğunu düşündüğünü hatırlıyordu. Joanna çoktan yorganın altına girmiş, uzak sisli adalar ve babasının kitaplarının hiçbirinin harekete geçiremeyeceği büyüyle ilgili bir roman okuyordu.

"İzin almadan içeri girdin, kapıyı çalmadın," demişti Joanna, o kadar toydu ki anısı bile hâlâ yüzünü buruşturmasına neden oluyordu.

Esther yanına gelmiş ve yatağın kenarına oturmuştu. Yüzü ürkütücü bir şekilde ifadesizdi. Joanna romanını yüzükoyun çevirerek kapitone örtünün üzerine bırakmıştı. Kız kardeşinde değişik bir hâl vardı.

"Esther, ne oldu?"

"Hiçbir şey," dedi Esther. "Sadece iyi geceler demek istedim."

"İyi geceler," dedi Joanna. Söylediğini tekrar ediyor gibi olsa da soru iması vardı.

Esther öne doğru eğildi ve ona sarıldı, açı nedeniyle tuhaf bir andı, sivri çenesi Joanna'nın omzuna batıyordu. "Seni seviyorum, Joanna."

Kardeşinin sırtını sıvazlayarak, "Ben de seni seviyorum," dedi Joanna şaşkınlıkla. "Sen iyi misin?"

"İyiyim, iyiyim, iyiyim," dedi Esther.

Ertesi sabah Esther gitmişti. En sevdiği kıyafetleri ve Abe'in yeni arabası da ortada yoktu. Ardında ne bir not ne de bir açıklama bırakmıştı. Joanna uyandığında ev bir savaş alanına dönmüştü. Abe kıpkırmızı olmuş gözleri, gözyaşlarının akmasını engellemek istercesine kasılan çenesiyle evde dört dönüyorken Cecily de onu takip ediyor, zaman zaman tonun değiştiği ama tek bir ana teması olan amansız bir tartışmayı sürdürüyordu: kalkanların indirilmesi.

"Böyle yaşanmaz," diyordu Cecily bağırmaktan, yalvarmaktan, ağlamaktan sesi kısılmış bir hâlde. "Çocuklardan biri kayıp, bir başına dünyaya açılmış, evi yok, diğeri ise sonsuza dek bu

zindanda kilitli. Yaşamak bu değil, Abe! Bırak, kim gelecekse gelsin, gelsin ve istediğini alsın, her şey bu cehennemden daha iyidir!"

O günlerde Joanna okula gitmeyi bıraktı. İkinci sınıfta olacaktı ama ne okulla ilgilenecek ne de evden çıkacak enerjisi vardı. Sanki biri elini göğsüne sokmuş ve kalbini soğuk çimentoya çevirmiş gibi hissediyordu. Ciğerlerinde ezici bir ağırlık vardı ve derin nefesler alamıyordu. Merdivenlerden inerken bile nefesi kesiliyordu, bu yüzden çoğunlukla yatak odasında kalıyor, tavana bakıyor, kız kardeşiyle yaptığı son konuşmayı tekrarlıyor ve nafile bir çabayla herhangi bir ipucu bulmaya çalışıyordu.

Esther'ın geride bıraktığı kaos ortamında Joanna'nın okula gitmediğini kimse fark etmemişti, ta ki kaçırdığı dersleri telafi etmesi için çok geç olana kadar. Fakat o zamana kadar da Joanna zaten geri dönmemeye karar vermişti. Ne Cecily ne de Abe onu aksi yönde ikna edebilmişti. O yılın sonlarına doğru Burlington'dan GED* alabilmek için babasına ebeveyn onay belgesini imzalatmıştı... ama Esther'ın gidişinden sonraki o uzun haftalarda okul ve genel olarak gelecek aklının ucundan bile geçmiyordu.

Joanna, Esther'ın dolabının kapağını açtı. İçeride bir şey hareket edince aniden geri sıçradı ama bir saniye sonra elini kalbine götürerek güldü. Bu kendi yansımasıydı. Esther'ın eski aynasını buraya koyduğunu unutmuştu; üzüm asmaları şeklinde oyulmuş ağır ahşap çerçeveli, yere kadar uzanan devasa bir aynaydı. Cecily bu aynayı çok severdi, aynasını düzenli olarak parlatır, ahşabı da ışıl ışıl parlayana kadar cilalardı. Ama şimdi kullanılmadığı için matlaşmıştı. Joanna elini tozun üzerinde gezdirdi ve kedinin neden olduğu gülümsemesinin hâlâ yüzünde durduğunu, gamzelerinin saklandığı yerden çıktığını gördü. Normalde onu genç gösteriyor olmalarından hoşlanmaz, bunu itici bulurdu ama bugün pek umursamıyordu. Yorganı ararken gamzelerinin olduğu yerde kalmasına izin verdi.

---

* GED: General Educational Development, kısaca GED, Amerika Birleşik Devletleri ve Kanada okullarında uygulanan bir testtir. Bu testi geçen kişilerin, bu ülkelerin lise eğitiminde kazandırılan becerilere sahip olduğu onaylanır. *-ç.n.*

Kolları kuş tüyüyle kaplı bir hâlde sahanlıkta durakladı. Kendi yatak odası koridorun bir ucundaydı, babasınınki ise diğer ucunda. Babası öldüğünden beri onun yatak odasına sadece günlüklerini bulmak için girmişti. Babası hayattayken de oraya nadiren girerdi, aslında yalnızca iyi geceler dilemek için kapıdan uğrardı ama Abe saat kaç olursa olsun neredeyse her zaman uyanıktı, hantal dizüstü bilgisayarı ya da bir yığın dokümanla, bazen de bir romanla -çok farklı bir güce sahip bir kitapla- yatağında uzanmış olurdu. Joanna kapıyı aralar, içeri eğilir ve ona bir öpücük gönderirdi.

"Biraz uyumalısın, baba."

"Sen de öyle, Jo."

Kedi içeri girerse, babası asla giremezdi.

Saçma sapan bir düşünceydi ama yine de böyle hissediyordu.

Yorganı verandaya serip davetkâr görünmesi için şekil verdiğinde bir seçim yapıyormuş gibi hissediyordu. Belki de bir değişiklik yapıyordu.

JOANNA ARABASINI ANNESİNİN EVİNİN ÖNÜNE PARK ETTİğinde saat ikiyi geçmişti. Cecily on yıl önce buraya taşınmadan önce saat kaç olursa olsun, karanlık olan ve hiç azalmayan sirke kokusunun hâkim olduğu iki katlı bir evin alt katında yaşamıştı. Şimdi ise iki dönüm arazi üzerine konumlanmış bu küçük, temiz çiftlik evinde yaşıyordu. Genellikle bu arazi ve üzerindeki ev Vermont Turizm Ofisi tarafından hazırlanmış bir sahne gibi görünüyordu, manzara işte öyle mükemmeldi: dağlara doğru uzanan düz bir tarla, sütunlu ön verandası ve arduvaz çatısı olan şeker beyazı bir çiftlik evi, yanında mükemmel küçük, kırmızı bir ahır.

Ancak o gün tepesine çökmüş bulutların tekdüze kalay rengi evi yalnız ve çıplak, ahırı ise renksiz bir denizde sürüklenen kırmızı bir leke gibi gösteriyordu. Bir alpaka merada durmuş, başını kahverengi otlara gömmüştü. Sürünün geri kalanı ahırda olmalıydı.

Alpaka, Cecily'ye ait değildi, ahırı ve çitlerle çevrili otlağı iki kasaba ötedeki küçük üniversitenin hayvancılık bölümüne

kiralamıştı ve Joanna ara sıra buraya geldiğinde arazide çalışan öğrencilerle karşılaşırdı; parlak gözlü, yüksek sesli, otoriter gençler devegillerin aşıları, tırnak kesimi ve diğer anlaşılmaz konular hakkında gevezelik ederdi. Hem alpakaya hem de birbirlerine karşı becerikli hareketlerle, tanıdık olmanın verdiği bir şefkatle davranır, Joanna neye güldüklerini asla anlayamasa da her zaman gülerlerdi. Cecily, Joanna oradayken de öğrencileri içeri davet ederdi, özellikle de dağınık gür saçlı genç adamları ama ne onlar ne de kızlar Joanna'ya çekici gelirdi; hepsi bir şekilde ondan çok daha genç ama aynı zamanda çok daha yaşlı görünüyor, Joanna'ya onu sınıflandırıyormuş gibi bakıyordu.

Bugün evin önünde başka araba yoktu.

Gretchen onu karşılamak için koşarak dışarı çıktı, coşkuyla havlıyordu. Joanna köpeğin heyecanına gülümseyerek karşılık verdi ve hayvanın kahverengi kulaklarını okşadı. Cecily bu eve taşındıktan sonra hiç vakit kaybetmeden bir evcil hayvan edinmişti. Yaşı ilerliyor olmasına rağmen border collie cinsi bu köpek hâlâ bir yavru gibi oyun oynarken eğiliyor ve heyecanla sıçrayabiliyordu. Birlikte verandaya çıktıklarında Joanna'nın bacaklarının arasında dört dönmeye başladı. Joanna kapıyı şöyle bir tıklattıktan sonra ikisi de içeri girdi.

"Buradayım!" dedi Cecily ve Joanna onun sesini takip ederek mutfağa gitti. Cecily fırının üzerine eğilmiş, içinde her ne varsa, ona bakıyordu. Oda sıcacıktı ve içeriyi ekmek kokusu gibi leziz bir koku sarmıştı, dışarıda esen soğuk rüzgârın aksine kucak açan bir sıcaklık vardı. "Hazır sayılır," dedi Cecily, doğruldu ve onu öpmek için yanına gitti, sonra ruj izlerini Joanna'nın yanağından sildi. "Paltonu çıkarsana, melek bebeğim."

Joanna paltosunu çıkardı ve boynundaki atkıyı çözerek bir sandalyenin arkasına astı. Cecily'nin kitapları her zaman olduğu gibi, Joanna'nın zihninin ücra bir yerinde uğulduyordu ama bugün daha yüksek sesli gibiydiler. Belki de Cecily onları üst kattaki yatak odasında her zamanki yerlerinden kaldırmıştı.

"Kahve?" Cecily ona bir fincan doldurduktan sonra kendi fincanını da doldurmuştu bile. Joanna annesinin şimdiden yeterince kafein almış olabileceğini düşündü, gergin görünüyordu,

kremayı masaya çok sert vuruyor, fincanı tabağında tıkırdatıyor, mutfakta dolaşırken defalarca omzunun üzerinden dönüp ona bakıyordu. Köpek de endişeli görünüyordu, Joanna'nın ayaklarının dibine çökmeden önce birkaç kez odanın içinde volta atmıştı. Şimdi kıvrılmış, yerde yatıyordu ama başı hâlâ dik ve tetikteydi.

Bu tuhaf enerji bulaşıcıydı ve Joanna içinde aniden beliren bu huzursuzluk hissine karşı savaştı. Kahvesinden bir yudum aldı ve kendi kendine rahatlamasını söyledi.

Annesini burada görmek Joanna'yı bir zamanlar hayrete düşürür, ailesinin bir üyesini böylesine sıradan, apaçık bir hayatın içinde görmek onu şaşkına çevirirdi, şimdi ise Cecily'nin Abe'in evinin mutfağında geçirdiği günleri zor hatırlar olmuştu. Annesiyle birlikte yaşadığı hayata dair anıları silikleşmişti ya da belki de annesinin kendisine kurduğu bu yeni hayat tarafından silikleştirilmişti. Artık Cecily'nin bir işi, arkadaşları, tatlı bir köpeği vardı ve üniversiteden bir bahçe uzmanıyla çıkıyordu. Joanna çoğu zaman kendini annesinin eski hayatının bir kalıntısı, Cecily'nin terk etmekten çok mutlu olduğu evin yürüyen, konuşan bir parçası gibi hissediyordu.

Cecily, Joanna'nın karşısına oturarak, "Bugün neler yaptın?" diye sordu. Joanna'nın yüzüne odaklanmıştı ama Joanna onun dikkatinin başka bir yerde olduğunu hissediyor, bacaklarından birinin hafifçe sallandığını görüyordu.

Joanna oldukça güzel geçen sabahını düşündü. O kadar güzeldi ki annesine bu güzelliği nasıl anlatacağını düşünmek bile yorucuydu. Yine de Cecily'yi mutlu edeceğini bildiği bir şey vardı, bu yüzden ona kediden bahsetti. Cecily hayvanların ruha iyi geldiğine gönülden inanırdı.

"Sevilmekten bu kadar hoşlanmış olması ona da sürpriz oldu bence," dedi Joanna. "Bu gece içeri gelmesi için bir şeyler deneyeceğim."

Cecily gülümsedi ama dikkati dağılmış gibiydi, ekmeği kontrol etmek için ayağa kalktı.

"Adını ne koyacaksın?"

"Bilmiyorum," dedi Joanna. "Erkek kedi, kahverengi ve çizgili desenleri, muhteşem kehribar gözleri var. Sence ne olabilir?"

"Eh, onunla tanışmam gerek," dedi Cecily. Bunu belli belirsiz söylemişti ama yine de Joanna'nın içindeki savunma hissi harekete geçmişti. Cecily iki kâse havuç çorbası koyup Joanna'nın kahvesini tazeledi, sonra ikisi de sessizce yemeğe koyuldu.

Joanna sonunda annesini içinde bulunduğu stresli durumdan çıkarmaya çalışarak, "Çok lezzetli olmuş," dedi. "Benim evde yaptığım çok sulu olmuştu."

"Ben patates püresi ekliyorum," dedi Cecily.

"İnternette Antarktika'daki şeflere mevsimde sadece bir kez taze sebze gönderildiğini okudum," dedi. "Kışın hava uçakların uçamayacağı kadar soğuk oluyor, jet yakıtı donuyormuş. Yaz mevsimi yeni başladığına göre, Esther muhtemelen aylardır ilk kez taze sebze yiyordur."

Cecily gözle görülür bir şekilde duraksadı, kaşığı ağzının yarısına kadar gelmişti. "Evet," dedi. Bu tek hece o kadar endişeyle doluydu ki Joanna da yemeyi bıraktı.

"Sorun ne?" dedi sesini yumuşatarak. Annesini böyle tedirgin görmekten hoşlanmıyordu, özellikle de nedenini anlamadığında. "Sen de hep Esther'ın bu kadar çok taşınmasının, bir yerde kök salamamasının seni üzdüğünü söylersin. Bir kez olsun olduğu yerde kaldığını duyunca mutlu olursun sanmıştım."

Cecily kaşığını kâsesinin yanına koydu. Kırmızı dudağını birbirine o kadar sıkı bastırmıştı ki etrafındaki deri beyaza dönmüş, ince çizgiler keskin bir şekilde ortaya çıkmıştı. Başını sertçe iki yana salladı.

Joanna telaşlanmaya başladı. "Lütfen, söyle bana."

"Eve gelmek istiyorum," dedi Cecily, bu kez Joanna'nın hiç mi hiç tahmin etmediği bir şey söylemişti. "Sadece bu akşam."

"Esther'la ne alakası var?"

Cecily bir şeyler söyleyecekti ki her zamanki gibi şiddetle öksürmeye başladı. Joanna ayağa kalkacak gibi oldu ama Cecily başını iki yana sallayarak eliyle ona oturmasını işaret etti. "İyiyim," dedi birkaç saniye sonra. "Affedersin, ben..." Duraksadı, kendini topladı. "On yılı aşkın süredir kızlarımdan birini göremedim.

Tanrı bilir, onu bir daha ne zaman görürüm. Diğerini ise... Bazen sen de Esther kadar uzaklardaymışsın gibi hissediyorum."

"Ben buradayım."

"Bedenin burada, mutfağımda," dedi Cecily. "Evet, buraya geliyorsun, sohbet ediyoruz, kasabaya ziyaretime geliyorsun, yürüyüşe çıkıyoruz. Seni gördüğüme hep çok mutlu oluyorum. Ne zaman, ne şekilde olursa olsun. Ama sen benim evladımsın, on altı yaşında o evde yaşamaya başladığından beri evine adımımı atmadım." Cecily'nin sesi titremeye başladı. "Nasıl yaşadığını bile bilmiyorum. Hayatın nasıl, bilmiyorum, bu konuda ne düşünüyorsun, bilmiyorum. Burada olduğunda, seni gördüğümde, sana dokunabildiğimde bile yalnızca bir parçana ulaşabiliyorum. Bir yanın evde, o bodrum katında kitaplarınla birlikte hapsolmuş. Ve beni oraya almıyorsun. Hiçbir zaman."

Parmak uçları bastırdığı kupasının sıcaklığıyla yanarak Joanna öylece oturdu. Bu söyledikleri Cecily'nin genelde şikâyet ettiği şeylere benzemiyordu. Bu sözleri sitem ve suçlamadan uzak, derin bir kederle doluydu. Annesinin gözleri biriken göz yaşlarıyla buğulanıyordu.

"Anne," dedi. "Kalkan büyüsünü ateşe vermiştin."

"Evet, yaptım."

"Babam bana bunu yine yapacağını söylemişti. Yaparsın, öyle değil mi? Fırsatın olsa yine yaparsın?"

Cecily sessizdi. Bu yeterince açık bir cevaptı.

"Bunun olmasına müsaade edemem," dedi Joanna. "Babama söz verdim."

"Baban *öldü,* Joanna," dedi Cecily. "O artık yok. Ama ben hâlâ buradayım."

Joanna babasının dışa sarkan kuru dilini düşündü. Elindeki kitabı düşündü.

"Bir gün bana o kitap hakkında bildiklerini anlatırsan," dedi Joanna, "işte, belki o zaman seni eve davet ederim."

Cecily öfke nöbeti geçiren küçük bir çocuk gibi elindeki peçeteyi yere fırlattı ama Joanna ona bu kitabı her sorduğunda yaptığı gibi yine tek kelime etmedi. Büsbütün bir sessizliğe büründü, gözlerinde hayal kırıklığı ve öfke vardı.

Joanna kısa bir an gözlerini yumdu ve boğazındaki o yanan ateşten topu yutmaya çalıştı.

"Sana güvenmediğim sürece eve girmene izin veremem," dedi. "Kalkanların inmesini istiyorsun, az önce kendin söyledin, üstelik babamın ölürken elinde tuttuğu kitabı bana anlatmayı kesinlikle kabul etmiyorsun. Benden bir şey sakladığını biliyorum. Yıllardır saklıyorsun. Belki de hayatım boyunca sakladın."

"Sen de bunun karşılığı olarak benden uzak mı duruyorsun yani?" dedi Cecily. "Bu mu yani? Beni cezalandırıyor musun?"

"Cezalandırıyormuşum gibi hissettiysen özür dilerim."

Cecily, "Nasıl bu kadar soğuk biri oldun sen?" dediğinde Joanna irkildi. Uzun, acı verici bir süre boyunca ikisi de kımıldamadı; Cecily gözlerini masaya sabitlemiş, Joanna ise ellerini kucağında birbirine kenetlemişti. Nihayet Cecily bir anda uzun uzun, gürültülü bir şekilde iç çekti. Bir an hıçkırıklara boğulacak gibiydi ama bakışlarını masadan kaldırdığında gözleri kuruydu, yüzünde sakin bir ifade vardı. "Peki," dedi. "Kitapta ne olduğunu öğrenmek mi istiyorsun?"

Joanna birden dikleşti, kalbi güm güm atıyordu. "Evet!"

"Oturma odasına git," dedi Cecily. Ses tonu ifadesiz, cansızdı. "Koltuğa otur. Beni bekle. Birazdan geliyorum."

Yalnızca yarısını yiyebildikleri öğle yemeklerini tamamen unutmuşlardı. Joanna ayağa kalktığında sıcak döşemenin üzerinde uyuklamakta olan Gretchen'ı ürküttü. Sonra hevesine rağmen, uzun zamandır aradığı cevapları nihayet alacağına dair duyduğu sözlere rağmen tereddüt etti. Annesinin omuzları düşmüş, başı öne eğilmişti. Yüzünde öyle kasvetli bir ifade vardı ki neredeyse bir ifade bile sayılmazdı, sadece bir yüzü oluşturan özelliklerin bir toplamıydı. Joanna ilk kez belki de bazı şeylerin bilinmemesinin daha iyi olacağını düşündü. Ama artık şüphe etmek için çok geçti, merakı çok güçlüydü, bu yüzden annesinin söylediklerini yapmak üzere arkasını döndü. Ön koridordan geçerek oturma odasına gitti ve aşınmış deri kanepeye oturup bacak bacak üstüne attı. Mutfaktan annesinin etrafta dolaşırken çıkardığı belli belirsiz sesleri, bir sandalyenin yere sürtünme sesini, bir kapının gümbürtüsünü duydu. Tüm bunlar olup biterken

bir yandan da Cecily'nin kitaplarının uğultusu zihninin sınırlarını tatlı bir sıvı gibi kaplıyordu.

Sonra sesin giderek yükseldiğini fark etti.

Zihninde bu özel duyuma ayarlanmış yerler bir arı kovanının hücrelerine damlayan bal gibi yavaş yavaş doluyor, vızıltı artıyordu. Oturma odasının geniş kapısına doğru döndü ve annesini orada çömelmiş, bir eli yerde buldu.

Joanna ilk başta ne gördüğünü anlayamadı.

Cecily parmaklarını kapının pervazında sürttü ve yüzünde gözyaşlarıyla ayağa kalktığında, Joanna elinin üzerinde parlak kırmızı bir çizgi ve ahşap zeminde ıslak ıslak parlayan kızıl bir leke gördü. Annesi bir kolunun altına bir kitap sıkıştırmıştı, uğultu gittikçe yükseliyordu, çok *aktifti*, bir çiçek tarlasında serbest bırakılmış bir arı kovanı gibiydi.

Tamamlanmamış büyü.

Joanna ve Esther çocukken aynı odayı paylaştıklarında, Joanna bazen kâbuslardan dehşet içinde uyanır, anne babasına seslenmek ister ama sesini çıkaramazdı. Nefes alamazdı, kendinde o gücü bulamazdı, tek yapabildiği hırıltılı bir tıslama olurdu; yine de bir şekilde Esther her zaman bilirdi, her zaman uyanır ve kardeşinin atamadığı çığlıkları atar, ebeveynlerini koridorun diğer ucundaki yataklarından uyandırırdı. Şimdi de öyle hissediyordu, donup kalmıştı. Her zaman çok sessiz olan sesi boğazı düğümlendiğinden yine çıkmamıştı ama Esther yardım etmek için burada değildi.

"Bebeğim, lütfen beni affet," diye fısıldadı Cecily.

Joanna çoktan kanepeden kalkmış ve oturma odasında sendeleyerek annesine doğru ilerliyordu ama annesinin kanıyla çizdiği çizgiye varınca tahta kadar sert bir duvara çarptı. Geldiği yoldan geri döndü ama daha yavaştı, ellerini uzattı, neyle karşılaşacağını zaten biliyordu: pencere kenarlarına, kapılara sürülmüş kurumuş kan, her tarafta görünmez bir direnç vardı, onu bir çitin koyunların kaçmasını engellemesi gibi kesin bir şekilde içine hapseden bir büyü ve kan çemberi.

Cecily'nin bu büyüyü yıllar önce bir kez, Abe araziye giren kuduz bir çakalı öldürebilsin diye hayvanı tuzağa düşürmek için kullandığını görmüştü.

"Sadece birkaç saat," dedi Cecily gözyaşları yakasına damlayarak. "Başka seçeneğim yoktu. Yoksa anlamayacaktın. Bunu yapmak zorundaydım, anlamanı sağlayamam." Kelimeler Joanna'nın kulaklarında kalp atışı gibi gümbürdüyordu, anlamı olmayan sözler duyuyordu yalnızca. *Başka seçenek yok. Anla. Birkaç saat.* Sonra fark etti.

"Kalkanlar," dedi. "Koruma kalkanlarını kurmamam için beni buraya hapsettin."

Cecily tekrar, "Özür dilerim," dedi ve Joanna kendini yere bırakıp bir çığlık kopardı.

Ayışığı Kitaplığı

9

Nicholas'ın odaları aslında özel bir mahremiyet için inşa edilmişti ve bu nedenle ona ait alan hem yatak odasına hem de hemen yanına eklenmiş bir çalışma odasına açılan bir antreden oluşuyordu. Bu tasarım Maram'ın doğu kanadındaki odasında da aynı şekilde uygulanmış ancak Maram'ınki bir zamanlar yalnızca misafir olarak gelen bir hanımefendi için tasarlanmıştı, dolayısıyla artık çalışma odasına evrilen yer aslında giyinme odasıydı. Çalışma odasının eski hâlinden geriye ceviz bir gardırop ve boydan boya yaldızlı bir Louis Philippe ayna kalmıştı ama gardırop giysilerle değil, kâğıtlarla doluydu.

Nicholas, Collins'i küçük antresine buyur etti ve alçak, adaçayı rengindeki kadife kanepeyle takım oluşturan tekli koltukları işaret etti.

"Koridorda durmana gerek yok," dedi. "Burada takılabilirsin. Solitaire oynayarak ya da ne istersen onu yaparak oyalanabilirsin."

Collins elinde mutfaktan kendisine verilen tepsiyle Nicholas çalışma odasının kapısını açana kadar orada beklemişti, Nicholas tepsiyi alıp kapıyı sertçe kapatmadan önceki o kısa sürede gözleri merakla Nicholas'ın omzunun üzerinden karanlık odaya daldı.

Nicholas yıllar içinde mahremiyetin hayatta en nadir bulunan lükslerinden biri olduğunu öğrenmişti. Bu konuda amcasını örnek alıyor, çalışma odasına başkalarının girmesine izin vermiyordu. Ancak insanları dışarıda tutmak için özenle hazırlanmış

bir kilit ve büyü sistemine sahip olan Richard'ın aksine, Nicholas'ın kapısı hem Richard'da hem de Maram'da kopyaları bulunan basit bir anahtarla kilitleniyordu. *Ne olur ne olmaz*, derlerdi hep. Nicholas yemek tepsisini masasının üzerine koydu ve kapıyı arkasından kilitledi, Sör Kivi de peşinden geliyordu ama şu anda Nicholas'tan ziyade onun öğle yemeğiyle ilgileniyordu.

Öğle yemeği bir demlik ısırgan otu çayı, ıspanak salatası ve bir tabak kurutulmuş biftek yanında servis edilen bir kâse hardaldan oluşuyordu. Demir açısından zengindi ama genel olarak karbonhidratları ve tatlıları aşeren kendisi için pek çekici değildi. Havanın nemli soğuğunu kırmak için mermer şöminede ateş yaktı, sonra masasına oturdu, gören gözüyle kapıyı kontrol edebilmek için sandalyesini bir yana çekti.

Küçük bir çocukken bu odada mürebbiyesi yatıyordu ama Bayan Dampett gittikten ve Nicholas artık varını yoğunu ortaya koyarak kitap yazmaya başladıktan sonra bu odaya geçmişti. Nicholas'ın kitaplıkları hiçbir işe yaramayan romanlarla doluydu, aralarında bir tane bile büyü kitabı yoktu ve deri kaplı maun masasını göle bakan üç bölmeli pencerenin tam ortasına yerleştirmişti.

Şimdi görebiliyordu, su karanlıktı ve rüzgârla dalgalanıyordu, en sevdiği pozisyona geçen Sör Kivi ayaklarının hemen üstünde kıvrılmıştı. Ona gülümsedi ve ıspanak salatasından isteksizce bir ısırık aldı, ardından dizüstü bilgisayarını ve not defterini açıp önüne koydu. Sahip olduğu her şey gibi dizüstü bilgisayarı da son modeldi ama internet bağlantısı olmayan bir evde birçok işlevinin boşa gittiğinden emindi. Çoğunlukla daha sonra kâğıda geçireceği kelimelerin taslaklarını yazmak ya da koruma kalkanlarının dışında olduğu ve bir Wi-Fi bağlantısına bağlı olduğu zamanlarda indirdiği düzinelerce aksiyon filmini izlemek için kullanıyordu.

Hayatı boyunca pek çok hakikat büyüsü yazmıştı ve bu yüzden işi çoğunlukla geçmiş taslakları gözden geçirip iyileştirilmesi veya özelleştirilmesi gereken bir şey olup olmadığını kontrol etmekten ibaretti. Hakikat büyüsü aslında kendi başına yazdığı ilk başarılı kitap, Richard'ın ona sekiz yaşındayken verdiği

bir ödevdi. Amcası bitmiş kopyayı camın arkasında muhafaza etmek istemiş ve üzerinde tamamlandığı tarihin yazılı olduğu bir plaketle birlikte kütüphanenin dar koridorlarından birinin sonunda bir sütunun kaidesi üzerine yerleştirmişti. Richard'ın söylediğine göre, babasının ilk kitabı da bir hakikat büyüsüydü. Bunu öğrendiğinde Nicholas çok gurur duymuştu. Belki o zamandan beri kendiyle hiç o kadar gurur duymamıştı.

Anne babası öldürüldüğünde henüz bir bebekti ve ikisini de hiç hatırlamıyordu. Richard'ın anlattıklarına göre, Nicholas doğduktan sonra Edinburgh'da "özgür insanlar gibi yaşamak" için kütüphanenin güvenli kalkanlarını bırakmayı seçmişler ve orada öldürülmüşlerdi. Nicholas kardeşi evi terk ettiği için Richard'ın hâlâ kızgın olduğunu biliyordu ve bu Nicholas'a bir nebze miras kalan bir öfkeydi. Eğer annesi ve babası da onun yaptığı gibi yapıp kütüphanede yaşamaya razı olsaydı, bugün hayatta olurdu.

Babası bir Kâtip olmasına rağmen annesi, Richard ve Maram gibi büyüyü hissedebilen ama yaratamayan biriydi. Maram bu açıdan vefat etmiş anne babasına çekmişti. Nicholas'ın büyükbabalarının büyükbabası 1700'lerin sonunda kütüphaneyi kurduğunda ve tüm büyüyü kan bağıyla sınırlayan büyüyü emrettiğinde Maram'ın ailesi büyülü miras ailelerden biri olmuştu.

Nicholas için kitap dünyasının daha önce neye benzediğini hayal etmek zordu, aile üyelerinden herhangi birinin benzer şekilde yetenekli olup olmadığına bakılmaksızın bir insanda sihirli yetenek ortaya çıkıyordu. Kan bağı büyüsünü içeren kitabı sadece bir kez, yaklaşık on beş yıl önce Richard'ın çalışma odasında görmüştü: o kadar kalın ve karmaşık bir kitaptı ki yazılması için birden fazla Kâtip'in ömrünü harcadığını anlaması işten bile değildi. Üç kişi, demişti amcası sonraları.

Rasgele büyünün var olduğu bir dünyayı hayal etmekten neredeyse daha zor olanı, dördüncüsü büyüyü yazabilsin diye üçünün kan kaybından ölmesini gerektirecek kadar çok Kâtip'in olduğu bir dünyayı hayal etmekti.

Richard, Nicholas'ın atasının kan bağı büyüsünü yaptırma amacının, büyü bilgisinin dağınık ve birbirinden kopuk bir

halk arasında kaybolması yerine, birinden diğerine aktarılmasını sağlamak olduğunu iddia ediyordu ama Maram bir keresinde Nicholas'la baş başayken atasının büyüyü biraz daha farklı bir amaç uğruna yarattığını söylemişti. Tüm büyü becerilerinin yalnızca kendi soyuna, kendi çocuklarına ve onların çocuklarına nesilden nesile aktarılmasını amaçlamıştı ama büyü bu niyetten sapmış ve genelleşmişti.

Nicholas, eğer Maram doğruyu söylüyorsa ki öyle olduğunu düşünüyordu, büyünün asıl amacını kelimenin tam anlamıyla acımasız buluyordu. Atası hakkında bildiği her şey onu bariz bir şekilde kötü gösteriyordu. Tabii itiraf etmesi gerekirse, bir kere gördüğü o portredeki kanlı önlük aşırı aktif hayal gücüyle birleşince ortaya atasıyla ilgili hiç de hoş şeyler çıkmamıştı.

Her neyse, adam nihayetinde istediğini almıştı, değil mi? Geriye sadece bir Kâtip kalmıştı ve o da kendi torunlarının torunlarının torunlarının torunlarının torunuydu. Aferin size büyükbabalar. Nicholas onların yüzünden çile çekiyordu çünkü büyü yazmakla ilgili her şeyi kütüphanenin geçen yüzyıllar boyunca dünyanın dört bir yanında arayıp durduğu, özel satıcılara ve kurumlara fahiş fiyatlar ödediği tomar tomar notlardan öğrenmek zorunda kalmıştı.

Maram, Oxford'dan teoloji doktorasıyla mezun olduktan birkaç yıl sonra bu notların derlenmesi ve korunması amacıyla işe alınmıştı. Daha sonra Nicholas'ın eğitim programını baştan sona tasarlamış, gerekli tüm öğretmenleri işe almış ve kendisini artık o kadar vazgeçilemez bir konuma getirmişti ki neredeyse Richard'ın kendisi kadar o da kütüphanenin bir parçası olmuştu. Kâtip'lerin özel durumları hakkında yaşayan herkesten muhtemelen daha fazla şey biliyordu.

Kendi notlarını gözden geçiren ve esneyen Nicholas, kendisi öldüğünde notlarını kimin düzenleyeceğini merak etmişti. Bu ilk kez olmuyordu. Belki de bu kişi kendi çocuğu olurdu ama evin dışındaki insanlarla ne kadar az vakit geçirdiği düşünülürse böyle bir çocuğun nereden çıkabileceğini hayal etmek zordu. Şimdiye kadar tek gerçek aşkının hayalî karakterler, yani Üç Silahşor'e âşık olan kadınlar olması trajik sosyal hayatının bir göstergesiydi.

Tekrar esnedi. Kahveye rağmen dizüstü bilgisayarının başında neredeyse uyuklayacaktı. Bir süre sonra kendini ayağa kalkmaya ve öğleden sonraki uyuşukluğunu ve tutukluğunu üzerinden atmaya zorladı. Tam geriniyordu ki Sör Kivi sıçrayıp havlamaya başladı ve biri kapıya vurdu.

"Nicholas?" Gelen Maram'dı.

Nicholas kapıyı açtı. "Evet?"

Maram gülümsedi ve elindeki şişeyi salladı. "Sana biraz parasetamol getirdim," dedi. "İçeri girebilir miyim?"

Nicholas'ın mahremiyet konusunda ne düşündüğünü biliyordu. Geçerli bir sebebi olmadığında içeri girmek için izin istemezdi. Temkinli bir şekilde geri adım attı. Eğilip Sör Kivi'nin başını okşadı ve sonra yazıcının yanına gidip sayfaların neredeyse hiç ses çıkarmadan çıktığı ağzından kayışını izledi. Nicholas gerçekten de başı ağrıdığı için avucuna birkaç hap döktü ve ısırgan otu çayından kalanla birlikte yuttu. Başını kaldırdığında Maram'ın gözleriyle karşılaştı.

Ona bakışında tuhaf bir derinlik, her zamanki etkileyici yüzünde bir durgunluk vardı. Pencereden gelen beyaz ışık alnındaki kırışıklıkları, ağzının kenarındaki çizgileri aydınlatmış ve onu aniden yaşlı ve mutsuz göstermişti.

Nicholas, "Ne?" dedi. "Ne oldu?"

"Bir şey yok," dedi Maram. "Sadece Richard'la birlikte saat sekizden gece yarısına kadar kış salonunda olacağımızı ve önümüzdeki haftalar için işlerimizi ayarlayacağımızı söylemeye geldim. Rahatsız edilmezsek iyi olur."

"Anlaşıldı."

Serçe şeklindeki pirinç bir kâğıt ağırlığı aldı ve inceledi. "Gece yarısına kadar," diye tekrarladı. "Bu gece erken yatmak isteyebilirsin. Richard yarın sabah saat yedide mürekkep hazırlamada sana yardımcı olacak."

"Yedi mi?" diye homurdandı Nicholas.

"Saat onda Londra'da bir toplantısı var."

"Mürekkebi kendi başıma yapabilecek durumdayım, özellikle de şafağın sökmesinden sonra da uyuyabileceksem bunun kesinlikle üstesinden gelebilirim."

"Richard onu beklemeni istiyor." Maram, onu tanımayan birinin rahatsızlık olarak algılayabileceği bir ifadeyle ona baktı. Ancak Nicholas bunun endişe olduğunu anlamıştı. "Bu kadar erken yapmaman için onu tekrar ikna etmeye çalıştım ama ikiniz de sorun olmayacağını düşünüyor gibisiniz."

"Sorun olmayacak," dedi Nicholas. "Bir yandan da keyifli geçecek..."

Maram sesli, mutsuz şekilde iç çekti ve Nicholas ona daha yakından baktı, kaşlarını çattığını ve yorgun cildinin sarktığını fark etti. Dün gece yaşananlar Nicholas'ı olduğu kadar onu da sarsmıştı.

"Biraz dinlenmeni istiyorum," diyerek uzaklaştı. "Enerjine ihtiyacın olacak."

"Ne için?" dedi Nicholas. "Sör Kivi'yi göle götürüp geri getirmek için mi? Uzanıp casus romanları okumak için mi? Senin de dinlenmeye ihtiyacın var. Enerjini benim için endişelenerek tüketme."

Maram başını iki yana salladı. "Her neyse, Richard ve ben sekizden on ikiye kadar kış salonunda olacağız."

"Demiştin."

"O dört saat boyunca Collins ve sen baş başa kalacaksınız çünkü Richard ve ben meşgul olacağız. Oldukça meşgul."

Yavaş konuşuyordu, sözlerinde sanki nerede ne yapıyor olacaklarından daha önemli bir şey anlatıyormuş gibi bir ciddiyet vardı. Sinir bozucuydu.

Nicholas ellerini kaldırarak, "Yetişkinlerin yalnız kalmaya ihtiyacı var," dedi. "Anlaşıldı."

Maram kâğıt ağırlığını gürültüyle masaya geri koydu ve ona hızlıca çarpık bir şekilde gülümsedi.

Sonra da gitti.

"Bu çok tuhaftı," dedi Nicholas eğilip Sör Kivi'nin dikleşmiş kulaklarını okşayarak. "Sence de tuhaf değil miydi? Değil miydi? Aynen. Neredeyse senin kadar tuhaf. Seni tuhaf küçük..." Ama bebek konuşmasına geçecek gibi olduğunda gördüğü şey karşısında duruşunu dikleştirdi.

Serçe kâğıt ağırlığı masasındaki çıplak ahşabın üzerinde duruyordu. Ama altına bir şey sıkıştırılmıştı. Küçük bir kâğıt parçası. Nicholas onu çekip çıkardı ve daha önce olduğundan daha da şaşkın bir şekilde baktı.

Not Maram'ın düzgün el yazısıyla yazılmıştı. Anlam veremediği bir dizi rakam ve harften oluşuyordu. Hemen sonra bunun kütüphanenin kendi özel Dewey ondalık sisteminde yazılmış bir kitapları sınıflandırma numarasına eş değer olduğunu anladı.

PR1500tt.

Bu, koleksiyondaki bir kitabın yeriydi.

Nicholas numarayı iki kez okuduktan sonra bakışlarını masasının üzerindeki pencereye kaldırdı. Tepelerin kıvrımlarına yerleşmiş olan sisi görmeden dışarı baktı, kâğıdı başparmağı ile işaret parmağı arasında sıktı. Maram onun kütüphaneye gidip bu kitabı bulmasını istiyordu ve bunu kendisi ve Richard başka işlerle meşgulken yapmasını istiyordu, bu çok açıktı. Maram ondan sık sık bazı büyülere bir göz atmasını ister, daha sonra da bu konuda onu sorguya çekerdi. Anlamadığı şey ise neden bunu ona açıkça söylemediğiydi. Böyle bir görevin neden gizlilik gerektirdiğini anlayamıyordu.

Saatini kontrol etti. Beşi henüz geçmişti. Mürekkebi hazırlamadan hakikat büyüsünü yazmaya başlayamazdı, zaten bu da ertesi sabaha kadar olmayacaktı, yani sekizde harekete geçerse bu kitabın peşine düşmek ve Maram'ın tuhaf davranışını çözmeye çalışmak için bolca zamanı olacaktı. Şimdilik bu taslağı yazmayı bitirecek ve hatta belki biraz kestirecekti.

Masaya geri oturdu ve Maram'ın notunu bir kenara itti ama yeniden odaklanmakta zorlandı. Dışarıda gri gökyüzü bir deniz kabuğu gibi pürüzsüz görünüyordu, batan güneşin karşısında incelen bulut örtüsü yer yer sedef gibi parlıyordu. Pencerenin önünden bir kuş geçti. Nicholas'ın bir zamanlar büyünün olabileceğini düşündüğü kadar güzeldi.

Bir kitabı kütüphaneye ya da bir milyarderin hayallerine hizmet etmek için değil de sırf yazmış olmak için yazmayalı ne kadar olmuştu? Daha gençken ve sipariş üzerine yazmaya başlamadan önce bunu oldukça sık yapmıştı; akıl almaz bir fikir

bulmaya ve onu yazıp yazamayacağını görmek için bunu yapmaya bir nevi teşvik edilmişti. Bu, onun derslerinin bir parçası sayılırdı. Çoğu çocuk gibi Nicholas da mitleri ve peri masallarını severdi ama çoğu çocuktan farklı olarak kendini hiçbir zaman kutsanmış ağızlarından mücevherler saçan, buğdayı altına çeviren ya da sihirli fasulyelere, sihirli lambalara, sihirli kazlara rastlayan cesur kahramanlardan biri olarak görmemişti. O kendine hikâyelerin dışında bir yer edinmişti, birilerinin sihri mümkün kılan tüm büyüleri yazdığını hayal ediyordu. Bu yüzden ilk deneysel kitaplarının çoğunu hoşlandığı masallara dayandırmıştı: duyan herkesi ağlatan bir arp büyüsü; bir kişinin sesini bir deniz kabuğunda saklamak için bir büyü.

Kendi kitaplarını okuyamazdı, bu yüzden muhafızları ya da öğretmenlerinden bunları kendisi için okumalarını istemek zorunda kalır, büyüsünün işe yarayıp yaramadığını görmek için soluk soluğa beklerdi. Birkaç başarısız denemesi olmuştu, bu alıştırmayı yapmasının amacının da bu olduğunu düşünüyordu, mesela ne kadar sık bir çift kanat büyüsü yazmaya ya da bir hayvanı konuşturmaya çalışsa da büyünün canlı bir bedeni doğrudan dönüştüremeyeceğini kendi kendine öğrenmişti ama başarabildiği şeyler baş döndürücüydü. Bir süreliğine her şeyi yapabilecekmiş gibi hissetmişti.

Bu his yıllar geçtikçe bir zamanlar kendi yeteneklerinden aldığı zevkle birlikte kayboldu. Bitmek tükenmek bilmeyen siparişler yazmaktan aldığı eğlence hissini yok etmiş ve yaşı ilerledikçe zevk için yazdığı birkaç büyüyü okumaları için öğretmenlerini ikna etmek zorlaşmıştı. Hatta bazılarının ondan biraz korktuğu hissine kapılmıştı, gerçi kazara birini incitmeye en çok yaklaştığı an, bir çift ayakkabıyı giyen kişiyi dans ettirecek bir büyü yazdığı zamandı; yarım saatlik çılgınca bir vals için ideal formda olmayan yetmiş iki yaşındaki bir kadın olan o zamanki klasik öğretmeninin gönülsüzce yüksek sesle okumuş olduğu bir büyüydü bu.

On yaşlarındayken gerçek hayatta sihirli bir halı yaratabilmek için bir aydan fazla bir süreyi takıntılı bir şekilde bir kitap hazırlayarak geçirdiği iç karartıcı bir günü anımsadı. Kitabı okuyucu

üzerinde değil, sadece nesnenin kendisi üzerinde işe yarayan bir sihir olması için dikkatle yazmıştı, böylece bir kez olsun kendi kitabını tecrübe edebilecek, halıya atlayıp uçabilecekti. Tarlaları, göletleri aşacak, kütüphaneden uzaklara uçacaktı.

Keşke onun için büyüyü okuyabilecek biri olsaydı.

Maram ya da Richard büyüyü okumaya belki tenezzül edebilirdi ama çok iyi biliyordu ki ikisinin de o halıya binip bunu denemesine izin vermesi mümkün değildi. Fakat Maram ve Richard o günlerde birkaç günlüğüne Şili'deki bir koleksiyonu görmek için seyahate çıkmışlardı ve Richard'ın "yüksek riskli davranışlar" dediği yüzme, tırmanma, çok hızlı koşma, tırabzanlardan kayma, direksiyonda Richard ya da Maram'dan başkası varken arabaya binme ve kütüphane ortaklarının bazen ziyaret etmelerine izin verilen mıncık suratlı, donuk gözlü birkaç oğlu dışında diğer çocuklarla vakit geçirme gibi davranışları engelleme konusunda daha az acımasız olabilecek birini ikna edip konulan kuralları yıkmayı planlamıştı.

O zamanki öğretmeni Bay Oxley, Eton'dan yeni emekli olmuştu ve Nicholas'a kütüphanedeki görevini öğretmenlikten zevk aldığı için değil, yüklü bir ücret aldığı için kabul ettiğini açıkça belirtmişti. Nicholas ondan sihirli halı büyüsünü okumasını istediğinde adam kahkahalarla gülmüştü.

"Ne? Okuyayım da boynunu kır, öyle mi?" demişti Bay Oxley. "Hatta kendi hayatımdan birkaç kat daha değerli boynunu mu demeliyim? En azından bazı insanlar için öyle. Karım, çocuklarım ve torunlarım aksini iddia edebilir, bu yüzden onların iyiliği için teşekkür ederim ama reddedeceğim."

Nicholas mutfağa gitti, aşçı pırasa doğruyordu ve iki hizmetli masada kahve içiyordu. Nicholas içeri girdiğinde hemen ayağa kalktılar, önlüklerini düzelttiler ve ona gülümsediler. O odaya girdiğinde herkesin dikkat kesilmesi eskiden hoşuna giderdi ama son zamanlarda bunu yaparken yüzlerinden ne olduğunu fark ediyordu: takındıkları doğal ifade silinip gidiyor ve yerini aynı yavanlıkta benzer gülümsemeler alıyordu. Birinin ona kendi hür iradesiyle gülümsemesinin nasıl bir şey olduğunu merak etmeye başlamıştı.

"Birinizin benim için bir büyü okuması gerek," dedi. Amcasının tok sesini, sesine hâkim o doğal komutu taklit etmek

için elinden geleni yaptı ama bunun yerine mızmız, çocuksu bir ses çıktı. Boğazını temizledi. "Ne işe yaradığını bilmenize gerek yok. Okumanız yeterli."

"Memnuniyetle," dedi aşçı, "amcan ve Dr. Ebla döner dönmez ve onlardan izin alır almaz yaparım."

"*Ben* size izin veriyorum!"

Aşçı ince yapılı, esmer tenli, kafası avokado çekirdeği kadar olan kel bir adamdı ve diğer hizmetlilerden daha uzun süredir burada çalışıyordu. Bıçağını bıraktı ve Nicholas'a ciddiyetle baktı. "'Emir komuta zinciri' ne demek, biliyor musun Nicholas?"

"Evet," dedi Nicholas, sonra bunu itiraf ettiğine pişman oldu. Bu işin nereye varacağını anlamak kolaydı.

"Amcan ve Dr. Ebla burada zincirin en tepesindeler. Yani tıpkı sen gibi ben de onların onayı olmadan hiçbir şey yapamam."

"O zaman ben zincirin neresindeyim?" dedi Nicholas.

"Bu biraz karışık," dedi aşçı bıçağını tekrar eline alarak. "Bana yapmamı emredebileceğin birkaç şey var. Örneğin buraya gelip sana yeni pişirdiğim çikolatalı kurabiyelerden vermemi istersen, şurada soğuyan büyüklerinden bir tanesini sana veririm."

Nicholas aşçının dikkat dağıtıcı sözler söylediğini anladı ama çikolatalı kurabiyeye hayır diyemezdi. Bir tane istedi, aldı ve yemek için üst kattaki masasına çıktı. Bir şeyler atıştırırken üzerinde çok çalıştığı, haftalarca araştırma yaptığı, günlerce yazdığı ve birkaç damla kanla doldurduğu kitaba baktı. Kurabiyeyi yerken tadının nasıl çok güzel olduğunu ama son lokmayı yutar yutmaz keyfinin nasıl kaçtığını düşündü. Muhtemelen sihirli bir halıya binmek de aynı şey olurdu; gerçekleşirken merak uyandırırdı ama sonra biter ve merak yok olurdu. Kimin umurundaydı ki zaten? Sihir aptalca ve anlamsızdı. Yetenekleri aptalca ve anlamsızdı. Muhtemelen kendisi de, Nicholas da aptal ve anlamsızdı.

Şimdi çok daha büyümüş hâliyle yanında kurabiyesi olmasa da aynı masada oturuyordu. Bakışlarını defalarca yazdığı aynı sıkıcı büyülerden pek de farklı olmayan hakikat büyüsünün taslağından kaldırdı ve Maram'ın tuhaf notuna baktı. *PR1500tt.* İngilizce bir kitap, dönüşümsel büyü.

Sahiden de merak uyandırıcıydı.

10

Saat sekizde Nicholas uykusundan uyanıp kütüphaneye doğru yola çıktı, peşinden gelen Collins büyük merdivenlerden inip büyük salona doğru adımlarını hızlandırdı.

Koleksiyon bir zamanlar sadece şapelle yemek salonuna bitişik konumlandırılmış mütevazı bir alanda saklanırdı. Ancak 1800'lerin sonlarında Nick'in büyük büyükbabası o duvarları yıkarak kütüphaneyi diğer iki odaya doğru genişletmişti ve şimdi zemin katın yarısını kaplıyordu, sıcaklık ve nem kontrolü arşivin gerekliliklerine göre titizlikle ayarlanmıştı. Girişte hem retina taraması hem de parmak izi gerektiren metal bir kapı vardı ve sadece Richard, Maram ve Nicholas'ın giriş izni bulunuyordu, bazen de denetimli personel düzenli olarak temizlik için geliyordu.

Nicholas gören gözünü tarayıcıyla hizalarken Collins kollarını kavuşturmuş, bir kenarda bekliyordu. "Burada ne işimiz var?"

"Bir şey arıyorum," dedi Nicholas. "Benimle gelmene gerek yok."

Collins başını onaylarcasına salladı. Nicholas onun omuzlarının gevşediğini görene kadar korumasının gergin olduğunu fark etmemişti.

"Kitaplardan neden bu kadar nefret ediyorsun?" diye sordu Nicholas merakla. Collins'in büyüden açıkça hoşlanmamasını her zaman doğasının bir parçası olarak görmüştü ama birden onun bu sinirli ruh hâlinden fazlası olup olmadığını merak etti.

Collins boğazını temizledi. Bir şey söyleyecek gibiydi, dudakları sessizce kıpırdadı, sonra durdu, boğazını tekrar temizledi ve sertçe yutkundu. Şiddetli ve hırıltılı bir şekilde öksürdü ve başını iki yana salladı.

Nicholas şaşkınlıkla ona baktı. Collins'in gizlilik sözleşmesi imzalamış olduğunu elbette biliyordu ve sessizlik büyüsünün etrafından dolaşarak kendini ifade etmeye çalıştığının bariz belirtilerini fark etmişti. Ancak gizlilik sözleşmesinin Collins'in fikrini açıklamasını neden engellediğini anlamadı. Gerçi tüm gizlilik sözleşmelerini kendisi yazmıştı ama bunları yüksek sesle okuyan Richard ve Maram'dı ve bu sözleşmelerde okuyan kişilerin bu şartlı sessizlik maddelerindeki boşlukları doldurmasına izin veren hileli bir büyü vardı. Nicholas'ın bildiği kadarıyla çalışanların "tuhaf" kelimesini kullanmaları yasaklanmış olabilirdi, bu kelimenin Maram'ın hoşlanmadığı bir kelime olduğunu biliyordu.

Sonunda Collins, "Bütün kitaplar kanla yazılmış," dedi.

Eh, haklıydı. Nicholas bazen diğer insanların kanın bu hâline kendisi kadar aşina olmadığını unutuyordu. "Gayet makul bir sebep," dedi. Başparmağını dokunmatik yüzeye bastırdı ve metal kapı uğuldayarak açıldı. İçeri adım attıktan sonra kapıyı tekrar kapattı, ardından içeride duran yüksek yuvarlak masadan bir çift beyaz pamuklu eldiven aldı ve dişliler inleyerek kapandığında eldivenleri eline geçirdi. Son saniyede Collins'e baktı ve kalın metal onları ayırmadan önce bir anlığına korumasının mutsuz yüzünü gördü.

Kütüphanenin ışıkları harekete duyarlıydı ve Nicholas odaya girdiğinde titreyerek canlanmış, kitap raflarını teker teker aydınlatmıştı, sonra da Nicholas yüksek sesle el çırptı ve asılı duran üç devasa kristal avize kalan karanlığı aydınlattı. Duvarlara çeşitli açılar verilmişti; orijinal kütüphanenin olduğu yerde kavisli, eski yemek odasında düz, sonra bir zamanlar şapel olan kısımda kıvrılıp sivriliyordu ve duvarın her santimi kitap raflarıyla kaplıydı.

Bazılarının cam kapakları vardı, bazılarının yoktu ama hepsi gösterişli desenlerle oyulmuş koyu İngiliz meşesindendi, her rafın tepesine tutturulmuş pirinç lambaların altında ahşaptan

oyma çiçek ve sarmaşıkların kıvrımları parlıyordu. Aynı yükseklikte ve aynı şekilde oyulmuş çift taraflı bağımsız raflar da vardı, bazıları düz çizgiler halinde düzenlenmişti, bazıları ise duvarların kıvrımına uyacak şekilde spiral çiziyor, mekâna dar, labirentimsi bir his veriyordu. Yer yer, üst tarafında tokmak şeklinde pirinçten süslerin olduğu hareketli spiral maun merdivenler vardı, her basamağın alt tarafı parlak vişneçürüğü rengine boyanmıştı ve Nicholas koridorda yürürken göz ucuyla baktığında uçan bir kardinal kuşu gibi bir görünüp bir kayboluyordu.

Kitaplar Nicholas'ın büyük büyükbabası tarafından tasarlanan ve basım tarihlerine, geldikleri yere ve işlevlerine göre ayrılan bir sınıflandırma sistemine göre düzenlenmişti. On binden fazla kitap vardı ve hepsi tam anlamıyla kitap değildi; cam kapaklı rafların bazılarında parşömenler, bazılarında yapraklar vardı ve koleksiyondaki en eski "kitap" aslında Aramice yazılmış üç bin yıllık bir papirüsün parçalarıydı, harfler kullanılmaktan o kadar solmuştu ki ancak özel bir mikroskopla okunabiliyordu. Bu, bir zamanlar bir eşeğin bütün bir gün boyunca gücünü ikiye katlamasını sağlayan bir büyüydü.

"Bunu burada tutmanın ne anlamı var?" diye sormuştu Nicholas camın arkasında muhafaza edilen çürümüş, sararmış parçalara bakarak. Dokuz yaşlarındaydı. "Artık hiçbir işe yaramıyorsa ödünç veremezsin. Hiçbir işe yaramayan kitapları neden saklıyoruz?"

"Bir kitap hakkında öğrenebileceğimiz her şey değerli, önemli olan sadece yapabildikleri değil," demişti Maram. "Mürekkep izleri. Ciltleme yöntemleri. Kâğıdın bileşimi. Kütüphane bu özel mürekkebin, bu özel kitapların nasıl yapıldığı gibi çok önemli bir bilgi birikiminin tek taşıyıcısı. Hem bu bilgiyi korumak hem de güvende tutmak gibi büyük bir sorumluluğumuz var. Yanlış ellere geçerse..."

"Ama mürekkebi yapabilecek tek kişi benim," dedi Nicholas.

"Aynen öyle," dedi Maram. Koyu renkli, parlak gözlerini ona çevirmişti. "Yani sen de yanlış ellere düşmemelisin."

Ama düşmüştü.

On üç yaşındayken San Francisco'da ekim ayının son günüydü, İngiltere dışına daha sık çıkmasına izin verildiği zamanlardı. O ve Richard sokakta yürüyorlar, bir yandan da tartışıyorlardı. O yıl Nicholas'ın en öfkeli olduğu yıldı, ergenliğin kırmızı sisi içinde önüne sunulan hayattan başka bir hayat istiyordu. O gün Nicholas zorlu bir iş sonrası kendine gelmeye çalışıyordu. İşi, Sonoma County'de bir milyarderin eski karısının açık hava düğününü mahvetmek amacıyla sipariş ettiği şimşeklerle dolu iki günlük bir dolu fırtınası çağrısı yapan bir cilt yazmaktı.

Tartışmayı Nicholas istemişti. Tartışmayı bilerek başlatmıştı, dolu fırtınası kitabını paltosunun cebine öyle bir sıkıştırmıştı ki Richard'ın onu azarlamaktan kendini alıkoyamayacağını biliyordu, o zaman Nicholas bağırmaya başlayabilirdi ki öyle de yapmıştı. Richard'la kavgası o kadar hararetliydi ki ilk başta ikisi de yanlarından geçen ve yerel bir tesisat şirketinin reklamını yapan cafcaflı minibüse pek dikkat etmemişti.

Sonra Richard, Nicholas'ın daha önce hiç duymadığı garip bir ses tonuyla, "Bizi takip ediyorlar," demiş ve bir saniye sonra Nicholas'ın kolundan tutup onu caddeden uzaklaştırmıştı ama artık çok geçti. Minibüsün kapısı çoktan açılmış ve siyah maskeli birkaç kişi ellerinde metal parıltılarla dışarı fırlamıştı. Günler sonra Nicholas kolunda Richard'ın onu tuttuğu yerde parmak izleri şeklinde morluklar fark etmişti ama bunlar aldığı yaraların en küçüğüydü.

Richard'ı bayıltmışlar, Nicholas'ı yakalamışlar, gözleri bağlı ve dehşet içinde saatlerce sürükledikten sonra bir sandalyeye bağlamışlar ve onu orada bırakmışlardı, "orası" denilen yer her neresiyse. Nicholas bir başınaydı. Orada ne kadar kaldığını bilmiyordu. Birkaç kez altına işeyecek kadar uzun bir süre onu bekletmişlerdi. Sonunda onu kaçıranlar geri dönmüştü. Birden fazla ayak sesi vardı. Nicholas onlara ailesini öldüren kişiler olup olmadıklarını sorduğunda biri gülerek "evet" demişti.

Peşi sıra sordukları sorulardan anlaşıldığı üzere kütüphanenin en sıkı korunan sırrının peşindeydiler: Kâtip'lerin sırrının. Kitapların nasıl ve kim tarafından yazıldığını bilmek istiyorlardı, cevabın önlerindeki sandalyeye bağlı olduğunun pek farkında

değillerdi. Nicholas onlara hiçbir şey söylemedi. Nihayet saatler süren sorgu ve iki kırık parmaktan sonra, sabunlu lavanta deterjanı gibi kokan bir kişi gelip koluna bir iğne batırmış ve Nicholas bu noktadan sonra olanları hatırlamayacak hâle gelmişti.

Uyandığında bir hastane yatağındaydı. Kalan tek gözünü açtığında Maram'ın yanındaki sandalyeye yığılmış olduğunu gördü, daha önce hiç görmediği ve bir daha asla göremeyeceği bir şekilde bitkin görünüyordu. Richard onun arkasında volta atıyordu.

Doktorlar ona yaralarının boyutunu anlattıktan, Richard ve Maram onları Nicholas'a götüren ve hayatını kurtaran şeyin Nicholas'ın cebindeki dolu fırtınası kitabının son kullanma tarihinin aktif hale gelmesi olduğunu açıkladıktan, Nicholas da kendisini kaçıranlardan öğrendiği şeyleri ki tek bir şey bile öğrenememişti, anlattıktan sonra, Richard yatağının yanında diz çökmüş ve Nicholas'ın elini tutmuştu.

"On beş dakika daha geç kalmış olsaydık..." dedi, sonra durdu, sesi titriyordu, cümlesini tamamlayamadı. Tekrar konuştuğunda sesi kararlı ve güçlüydü. "Bir daha böyle bir şey yaşanmasına asla izin vermeyeceğim."

Nicholas başını eğdi, Richard'ın duygu yüklü sözlerinden utanmıştı ama bunun için minnettardı da. Richard onun elini sıkıp, "Hayır, Nicholas, bunu söylerken bana bakmanı istiyorum. Bana inanmanı istiyorum. Böyle bir şey bir daha asla başına gelmeyecek. Seni güvende tutacağız, ben, Maram ve kütüphane. Sana söz veriyorum," demişti.

Bu sözünü tutmuştu. Nicholas o zamandan beri güvendeydi, hem de çok güvende. Koruma için minnettardı. Gerekliliğini sorgulamıyordu. Artık bundan başka bir hayat hayal etmiyordu.

Bu kendi hayatı olduğu ve bunun sahip olabileceği tek hayat olduğunu az çok kabul ettiği için bundan gurur duymaya karar vermişti. Kitapları, babasının notlarını incelemeye, yazmayı öğrenmeye daha çok odaklanmış ve o günlerden sonra kütüphanenin düzenini ezberlemişti.

Bu yüzden Maram'ın not kâğıdına yazdığı bilgilere uyan kitabı tam olarak nerede bulacağını biliyordu. Orijinal kütüphanedeki

kavisli raflardan birinde, çok yüksekteydi ve Nicholas ona ulaşmak için büyük bir on yedinci yüzyıl küresini kenara itmek ve spiral merdivenlerden birini sürüklemek zorunda kalmıştı. Dokununca sertliğini hissettiren boyasız bir deriyle oldukça kaba bir şekilde ciltlenmişti. Kitabı aşağı indirdi ve plastik kılıfındaki bilgi kartını okudu.

Menşe ülkesi: İngiltere
Tahmini yazılış yılı: 1702
Edinilme tarihi: 1817
Etkisi: Barut gibi her türlü kimyasal itici gaz karışımı patlama anında metalin tüylü arıya dönüşmesine neden olur.
Mürekkep örneği: Kan grubu 0 negatif, yonca ve balsam tespit edildi.

Bu kitabı şimdi hatırlıyordu; dönüşüm büyüsünü öğrenirken üzerinde çalışmıştı. Eldivenlerini düzeltti ve sayfaları karıştırmaya başladı. Maram'ın ondan ne aramasını istediği hakkında hiçbir fikri yoktu ve sayfalar arasında gezinip bir şey bulana kadar dikkatlice taramaya hazırdı ama bunun gerekli olmayacağını hemen anladı.

Kitabın ön yüzünde kapakla ilk sayfanın arasına sıkıştırılmış bir not vardı.

Bu da Maram'ın el yazısıydı. Nicholas gözlerinin arkasında zonklamaya başlayan bir baş ağrısıyla notta yazanları okudu.

Başka bir kitaba ait sınıflandırma numarasıydı.

Neydi bu, görevleri tamamlayıp ödüle ulaşma oyunu falan mı? Kurşundan arılar yapan büyü kitabını bulunduğu rafa geri koydu ve kütüphanenin diğer tarafına, eski şapelin olduğu yere doğru ilerlemeye başladı. Gideceği yöne o kadar odaklanmıştı ki kör olan sol tarafını bir rafın kenarına sertçe çarptı ve acı içinde yüksek sesle küfretti, ancak sesi nem gidericinin uzaktan gelen uğultusu ve kat kat kâğıtlar tarafından yutulup yok oldu.

Sıradaki kitap bir zamanlar şapel olan yerin vitray pencerelerinin altındaki raflardan birinde, vaazın verildiği yükseltilmiş

kürsünün üzerindeydi. Sandık yüksekliğindeki cam bir vitrini çevreleyen kırmızı, deri iki Georgian kanatlı sandalyeden birinin hemen arkasındaydı. Vitrinde kitapların evinin baş tacı, Mısır'ın yazı tanrıçası Seshat'ı tasvir eden dört bin yıllık bir kireçtaşı kabartma oyması bulunuyordu. Adı, *Kâtip olan* anlamına geliyordu.

Ancak bu sadece bir kalıntı değildi. Kireçtaşı levhanın diğer tarafında, taşın neredeyse tamamını kaplayan, titizlikle kazınmış bir dizi hiyeroglif vardı ve bu kazınmış karakterlere mikroskopla bakıldığında oluklardaki koyu kan izleri görülebiliyordu. Bu büyüyü oyan ve uzun zaman önce ölmüş olan Kâtip, kanını otlar ve kille karıştırmış ve oymanın içine mühürlemişti. Bu Maram'ın "yardımcı büyü" dediği şeydi, kendi başına bir işlev görmek yerine diğer büyülerin işleyişini geliştirmek için yazılmıştı.

Bu özel yardımcı büyü herhangi bir kitabın etkisini üç saate kadar uzatabiliyordu ve oyma sadece eski olması sebebiyle değil, büyünün hâlâ bozulmamış olması nedeniyle de paha biçilemezdi. Son bir okuma için yeterli kan vardı; kazınmış ya da oyulmuş büyülerin genellikle toplamda sadece iki okumaya yetebildiği düşünülürse, bu neredeyse bir mucizeydi. Ancak Nicholas biliyordu ki Seshat, Maram'ın koruması altında olduğu sürece bu kan izleri silinmeyecek ve dört bin yıllık büyü kimseler tarafından okunmadan sonsuza dek var olabilecekti.

Maram'a göre, Nicholas'ın büyükbabası bu kalıntıyı 1964 yılında New York'taki bir müzenin küratör toplantısında, okuyucunun otuz dakika boyunca konuştuğu herkese tamamen güvenilebilir görünmesini sağlayan güçlü bir ikna büyüsünü kullanarak elde etmişti. Maram, Nicholas'a bu büyünün ilk olarak Hollanda Doğu Hindistan Şirketi adına çalışan köle tacirleri tarafından kullanılmak üzere yazıldığını söylemişti.

Maram bunu ona söylediğinde Nicholas on üç yaşındaydı, boş göz çukuru göz bandının altında hâlâ iyileşmekteydi; Nicholas kırmızı sandalyelerden birine oturmuş, parmak uçları vitrinin camına değiyor ve eski oymaya bakıyordu. Bu son kısım onun geri çekilmesine neden olmuştu.

"Bu korkunç bir şey," demişti.

"Evet, öyle," demişti Maram da. "1685 yılında yazılmış."

Kütüphane 1685 yılında kurulmuştu. Ya da diğer bir deyişle, Nicholas'ın kurucu atası, kişisel kitap koleksiyonunu bir organizasyonun başlangıcına dönüştürmeye o yıl karar vermişti. O yıl ilk kütüphane çalışanlarını işe almış ve ilk resmî kütüphane Kâtibi'ni, yani kendi kız kardeşini atamıştı.

Nicholas'ın midesinde bir bulantı hissi vardı. "Bu kitabı bir kütüphane Kâtibi mi yazdı?" demişti.

"Evet," demişti Maram. "Aslında bu ilk siparişti ve geliri bu şapelin yenilenmesi için kullanıldı."

Nicholas kürsüden aşağıya, güneşin halının üzerinde oluşturduğu renkli vitray desenine bakmıştı. "Ama," demişti söyleyeceklerinin çocukça olduğunu bildiği halde kendini tutamayarak, "büyük büyük büyükbabamın kütüphaneyi insanlara yardım etmek istediği için kurduğunu sanıyordum."

Ona anlatılan hikâye buydu: Cerrah atası meslek yaşamında o kadar çok acı görmüştü ki orta yaşa geldiğinde insan vücudunu mucizevi bir şekilde iyileştirmenin bir yolunu bulmayı umarak hedefini tıptan büyüye çevirmişti. Ancak kitaplar biyolojiye müdahale edemezdi, en azından kalıcı olarak edemezdi ve zamanla kütüphanenin kapsamı kendi çalışmalarının yanı sıra toplama, koruma işleri ve siparişleri de kapsayacak şekilde genişlemişti. Nicholas'ın anladığı kadarıyla köle tacirleri için büyü yazmak ona anlatılan bu başlangıç hikâyesine dahil değildi.

"Kütüphane demek güç demek," demişti Maram. "Ve ne amaçla olursa olsun, güç her zaman onu yaratan dünyanın bir yansımasıdır."

"Ama büyü dünyayı daha iyi hale getirebilir," diye şansını denemişti Nicholas.

"Hayır, getiremez," demişti Maram net bir tavırla. "Amcan bunu anlıyor. Senin de bunu anlaman gerek. Bu yüzden misyonumuzu küçük ve kişisel tutuyoruz, bu yüzden ne kadar ilgi çekici davalar olursa olsun ya da ne kadar para teklif ederlerse etsinler, asla hükümetler, şirketler ya da siyasi isyanların liderleri için kitap yazmayacaksın. Biz kitaplarla dünyayı değiştirmek için burada değiliz, Nicholas. Bu kitapları toplamamızın

bir nedeni de onları *dünyadan* uzak tutmak çünkü dünya gücü kötüye kullanıyor ve kütüphane de yüzyıllar boyunca bu kötüye kullanmaya ortak oldu. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Nicholas anlamıştı. Ama şimdi bile oymaya bakmaktan hoşlanmıyordu, Seshat'ın kadim profilinin dingin çizgilerine bakmaktan hoşlanmıyordu, kürsünün basamaklarını tırmanırken ona bakmaktan kaçındı.

Dışarıdan bakıldığında, şapelin bu bölümündeki kitaplar da diğer yerlerdeki kitaplar kadar renkliydi, sırtları parlak deri, mat kumaş ya da hatta dövülmüş metalden yapılmaydı ama içleri hayalet gibiydi. Burası kütüphanede mürekkebi solmuş, büyüsü kurumuş kitapların muhafaza edildiği yerdi. Maram'ın ikinci notunda bahsi geçen kitap kırmızı deri kapaklı, ince, uzun bir ciltti ve üzerinde tıpkı diğerleri gibi bir etiket vardı.

Menşe ülkesi: Macaristan
Tahmini yazılış yılı: 1842
Edinilme tarihi: 1939
Etkisi: Katı ve cansız nesnelerin yarı saydam ve kırılabilir hale gelmesini sağlar; bedenlerin geçmesine izin verir.
Süre: Okuma başına en fazla altı dakika

Nicholas'ın ilk göz atışında görebildiği kadarıyla kitapta dikkate değer bir şey yoktu. Kitap tam olarak olduğu şeyden daha fazlası gibi görünmüyordu, neredeyse kırk sayfalık bir büyü, mürekkebi neredeyse etkisiz kalacak kadar solmuştu.

Ama tam olarak öyle değildi.

Nicholas kitabı gözünün hizasına kaldırdı ve gözünü kısarak ilk sayfaya baktı. Mürekkep silikti, evet ama bu bölümdeki diğer kitapların aksine tamamen tükenmemişti. İçinde hâlâ büyü vardı. Kitabı tekrar incelemeye başladı ve bu kez sonuna geldiğinde çok ilginç bir şey gördü.

Son sayfanın üzerinden geçilmişti. Solmuş ve neredeyse kullanılamaz hâle gelmiş olan mürekkep bir anda yeniden belirginleşiyordu. Farklı bir el, büyünün son kelimelerini değiştirmişti.

Son sayfa kitabı yeniden kullanılabilir hâle getirmek için tamamen farklı bir Kâtip tarafından yeniden yazılmıştı.

Nicholas'ın kalbi göğsünden çıkacakmış gibi atmaya başladı. İşte, bu önemli bir şeydi. Yeniden kullanılabilir bir kitap için normalden daha fazla kan; bir insan bedenindeki tüm kan gerekliydi.

Bu da demek oluyordu ki birileri bu kitabı yeniden yazmak için ölmüştü.

Eldivenli parmağının ucunu sayfanın okuyucunun kanını aldığı yerdeki soluk kahverengi lekeye bastırdı ve not kartını tekrar okudu.

Katı ve cansız nesnelerin yarı saydam ve kırılabilir hale gelmesini sağlar; bedenlerin geçmesine izin verir.

Sağlam meşe ve metal çivilerden yapılmış, rafları deri ve kâğıttan kitaplarla kaplı kitaplığa baktı. Katı, canlı olmayan nesneler. Kitabı aldığı yerde ahşaptan yapılma belirgin bir bölme vardı, rafın arkası duvara yaslanmıştı. Tahtaya oyulmuş, Nicholas'ın en küçük parmağının tırnağı kadar küçük bir sembol vardı: Bilerek çizilmiş net bir *X* işareti.

Ayaklarının altındaki halıyı incelemek için geri adım attı. Kütüphanedeki bütün halılar gibi yünden dokunmuştu ve yıllar içinde hafifçe yıpranmıştı. Nicholas'ın hayal gücü müydü, yoksa yıpranmışlığa dair izler burada biraz farklı mı görünüyordu? Kitaplığın altında diz çöküp eldivenlerini çıkardı, böylece parmaklarını liflerin üzerinde gezdirebildi. Hayal görmüyordu: Halı sadece koridorun ortasında değil, kenarlarda da diğer kısımlara göre daha çok inceliyordu; bu kitaba, bu kitaplığa giden yolda zar zor fark edilebilen bir farklılık vardı. İncelen halı kitap rafının dibine kadar uzanıyordu, sanki yol rafa gitmiyordu da rafın içinden geçiyordu.

Ayağa kalktı. Önce elindeki yeniden kullanılabilir kitaba ve sonra tekrar halının yıpranmış bölümlerine baktı.

Bedenlerin geçmesine izin verir.

Bu rafın arkasında bir şey vardı. Maram'ın onu götürdüğü bu kitapla ulaşılabilecek bir şey, herkesin okuyabileceği bir kitap. Herhangi biri parmağını sayfaya bastırarak kâğıdın kanını içmesine izin verebilirdi, herhangi biri bu kitaplığı geçirgen hâle getirecek, raflarla çerçevenin oluşturduğu engeli aşacak ve okuyucunun diğer tarafta onu bekleyen her neyse, ona ulaşmasını sağlayacak kelimeleri söyleyebilirdi.

Büyüye ne dokunabilen ne de büyü tarafından dokunulabilen biri dışında herkes.

Nicholas dışında herkes.

Kitaplığın ardında ne varsa onun, sadece onun için erişilmezdi.

Kitabı titreyen eliyle yerine koydu, incelikle oyulmuş *X* harfini gizledi. Bir anda kitaplıkların bir kâbus gibi üzerine çöktüğünü, kendisine pis pis sırıttığını hissetti. Eğer Maram bunu bilmesini istiyorsa, neden sadece anlatmamıştı ki? Nicholas'ın canının çok sıkıldığını ve zaman geçirmek için bir çocuk oyununa ihtiyacı olduğunu mu düşünmüştü?

Collins dışarıdaki koridorda, elini çenesinde yerde oturuyordu ama Nicholas metal kapıdan çıkınca ayağa kalktı. Nicholas'ın kapıyı arkasından kapatmadığını görünce bir adım uzaklaştı.

"Aradığın şeyi buldun mu?" dedi.

Nicholas'ın aklı karmakarışıktı. Kendisi büyü yapamıyordu ama bu bir başkasının onun için büyü yapamayacağı anlamına gelmiyordu.

"Bundan hiç hoşlanmayacaksın," dedi Nicholas. "Ama buraya gelip bana bir iyilik yapmanı istiyorum."

Collins inledi. "Dün gece öldürülmene izin vermeyerek sana bir iyilik yaptım."

"Bir büyü okumanı istiyorum."

"Hayır," dedi Collins. "Asla olmaz. Ben bunu yapmam. İş tanımımda yok."

"Lütfen? Sana..." Nicholas duraksadı çünkü nakit parası yoktu, sadece kredi kartları ve neredeyse sınırsız bir banka hesabı vardı, bu da kendi cebinden yapacağı gizli harcamalar için işe yaramazdı. Cümlesini, "Saatimi veririm," diye bitirdi. "Yenisi on bir bin sterlindi. Muhtemelen satıp..."

"Bir *saate* on bir bin dolar mı ödedin?" dedi Collins.

"Aslında iyi bir fiyata almıştım, normalde bunlar..."

Collins, "Benim saatim otuz dolardı ve harika çalışıyor," dedi. "Yenisi lazım değil."

Nicholas, "Ne istiyorsun o zaman?" diye tısladı. Gözleri boş koridorda bir aşağı bir yukarı geziniyordu. "Kol düğmelerim, kravat iğnelerim, birkaç yüzüğüm ve Sör Kivi'nin hiç takmadığı altın boyunluğu var..."

"Paranı istemiyorum." Collins'in gözleri kızgınlıkla kısılmıştı.

Nicholas kitaplardan neden nefret ettiğini sorduğunda Collins'in verdiği tepkiyi düşündü. Sesini daha da alçalttı. "Gizlilik sözleşmeni tersine çevirecek bir büyü yazarım."

Collins'in ifadesi o kadar hızlı değişti ki Nicholas neredeyse gülecekti. "Yazarım," dedi Nicholas. "Birdenbire başkalarını da düşünen birine dönüştüğümü düşünüyorsan, öyle bir şey olmadı. Korumamın sorularıma ben sorduğumda cevap verebilmesini tercih ederim ve görünüşe göre gizlilik sözleşmesi kapsamında bunu yapamıyorsun. Yani bu ikimiz için de kazançlı olacak."

Collins bir elini yumruk yapıp yavaşça duvara dayadı.

"Büyüyü bana kim okuyacak?" dedi Collins. "Sen okuyamazsın."

"Kendin okuyacaksın."

"Ne? Öyle olmaz ki!"

Nicholas başını iki yana salladı. "İşe alındığında sana ne öğrettiler? Evet, olur. İnsanlar her zaman kendi büyülerini okur."

"Yalan söylemediğini nereden bileceğim?"

Nicholas ellerini havaya kaldırdı. "Hayatımı kurtardığın ve sana borçlu olduğum için olabilir mi?"

Collins gözlerini kaçırdı. Sonra, "Önce bana büyüyü yaz, sonra sana yardım ederim," dedi.

Nicholas hayal kırıklığına uğramış bir halde, "Yapamam," dedi. "Bunu biliyorsun. Hakikat büyüsünü yazmam gerekiyor ve sonrasında en az birkaç hafta dinlenmem gerekecek. Zaten son zamanlarda çok fazla kan kaybettim. Ama o kitabı benim için şimdi, bu gece okumanı istiyorum."

"Yani sadece senin sözüne güvenmek zorundayım."

Nicholas kendisine güvenilmesini istediğini fark etti. "Evet."

Nicholas nefesini tutarak beklerken Collins düşünceli düşünceli kaşlarını çattı. İstediğini elde etmenin bu kadar zor olmasına alışık değildi, özellikle de sözüm ona kendi emrindeki birinden ya da Richard'ın emrindeki. Zaten bu ikisi aynı şeydi.

"Peki," dedi Collins. "Offf."

Nicholas kısa bir süre herbaryuma* gidip Collins'in kanını karıştıracak bir şey bulup bulamayacağını düşündü. Büyü Macarcaydı, bu yüzden kırmızı biber veya çayır melikesi iyi seçeneklerdi ve kitabın bilgi kartında *en fazla altı dakika* süreceği yazıyordu, bu da herhangi bir bitkisel etki olmadan büyü üç dakika sürerse şanslı olacakları anlamına geliyordu... Fakat işlem çok uzun sürerse Collins'in fikrini değiştirebileceğinden endişeliydi ama zaten üç dakika kitaplığın ardında ne olduğunu görmek için yeterli bir süreydi. Bu yüzden otlardan vazgeçti ve Collins'i kütüphaneye çekti.

Elektronik kapının arkalarından sıkıca kapanıp kilitlendiğinden emin olmak için ikisi de içeri girdikten sonra bir süre bekledi ve arkasını döndüğünde Collins'i bir elini duvara dayamış, diğer elini de ışıktan rahatsız olmuş gibi gözlerinin üzerine siper etmiş hâlde buldu. Nicholas kaşlarını çattı. Burası iyi aydınlatılmıştı, evet ama rahatsız edici değildi; rafları kaplayan pirinç lambaların hafif, kehribar rengi bir ışığı vardı ve tepedeki avizeler sıcak bir parıltı yayıyordu. Ama sonra Collins elini bıraktı ve gözlerini odaya dikti, ağzı hafifçe açık kaldı.

"Buraya daha önce hiç gelmemiştin," diye hatırladı Nick. Kütüphaneye şimdi onun gözlerinden bakıyordu: düzenli sıralar hâlinde binlerce kitap, kavisli duvarlardaki oymalı raflar, ışıltılı avizeler, değişen tavanlar, her şey renk, doku, çağlar ve büyüyle doluydu. Şaşkın görünmesine şaşmamalıydı. "Nasıl buldun?"

"Kütüphanelerin biri de aynı bini de," dedi Collins. "Buranın da diğerlerinden bir farkı yokmuş." Ama şaşkın yüzü aksini söylüyordu.

Nicholas gülerek, "Yalancı," dedi. "Al, eldivenler."

---

* Kurutulmuş bitki örneklerinin belli bir sistemle düzenlenerek saklandığı yer. *-ç.n.*

Collins iri ellerini dalgın dalgın onun için çok küçük kalan beyaz eldivenlerin içine soktu, hâlâ etrafına bakınıyordu. "Bunların hepsi... Bütün bu kitaplar şey mi?"

"Büyü, evet, çoğunlukla." Nicholas koridorlarda ilerlemeye başladı. "Gördüğün gibi çoğu oldukça eski. Kütüphane Kâtip'leri tarafından yazılmış olanların hepsi şu köşede."

"Eskiden senin gibilerden daha çok vardı, değil mi? Kâtip'lerden?"

"Öyleymiş," dedi Nicholas.

"Seni bir sirk hayvanı gibi seri üretime sokmadıklarına şaşıyorum."

"Üremeye uygun değilim ve ayrıca çocuklarımdan herhangi birinin Kâtip olacağının garantisi de yok. Babam kütüphanenin kuruluşundan bu yana ailemizde doğan ilk Kâtip'ti; benim doğumum ise tamamen şans eseri olmuş gibi görünüyor." Nicholas arkasına baktı. "Her neyse, hem sen sirk hayvanları hakkında ne bilirsin ki?"

"Çok şey biliyor olabilirim. Bir çiftlikte büyümüş olabilirim."

Collins ve büyümek; bu şaşırtıcı derecede ilgi çekici bir düşünceydi. Nicholas parlak mavi gözleri ve öfkeli bir yetişkine özgü surat ifadesi olan küçük, kare bir çocuk hayal etti. "Sen bir çiftlikte mi *büyüdün*?"

Collins cevap vermedi ve Nicholas'ın yüzündeki gülümseme kayboldu. Collins'in bu tip sorularına bir cevap vermesini beklememesi gerektiğini öğrenmiş olmalıydı; konuşmak iş tanımının bir parçası değildi. Sonra bir öksürük sesi duydu. Arkasını dönmedi, Collins'in yüzünde gizlilik anlaşmasıyla mücadele etmenin gerginliğini görmek, neden bu kadar zararsız görünen bilgileri paylaşmasının yasaklandığını merak etmek istemiyordu. Muhtemelen sadece bir öksürüktü, son derece doğaldı. Ayrıca Nicholas'ın sözünü tutup büyüyü tersine çevirmeye niyeti vardı; belki de Collins er ya da geç bir cevap *verebilirdi.*

"İşte, geldik," dedi ve Collins'i vitray pencerelerin altındaki koridordan kürsüye doğru götürdü. Collins, Nicholas'ın Macarca kitabı raftan indirip uzatmasını korkuyla izledi. "Okumanı istediğim şey bu. Bir göz at, takılırsan da sorun değil."

Collins kitabın etiketine baktı. "Macarca."

"Kitap kanını hissettiğinde ve onu okuma niyetini anladığında dilin bir önemi kalmayacak. Bir kez başladın mı, sanki İngilizceymiş gibi anlayacaksın."

"Bu kadarını biliyorum," dedi Collins.

"İğnem, bıçağım ya da başka bir şeyim yok," diye hatırladı Nicholas. "Derinde ufak bir kesik açabileceğimiz bir şeyin var mı?"

Collins ceplerini karıştırdı ve küçük bir İsviçre çakısının da asılı olduğu bir anahtarlık çıkardı. "Çakmağın var mı? Sterilize etmek için?"

"*Çakmak* mı?" dedi Nicholas. "Bu odada yaklaşık binlerce kilo değerinde eşsiz kâğıt var."

"Yani çakmağın yok."

"Parmağına batan bir iğne yüzünden mikrop kapmazsın, inan bana." Collins dövüşe hazırlanan bir adam gibi omuzlarını kaldırdı ve eldivenlerini çıkardı. "Tamam. Hadi, yapalım artık şu işi."

Nicholas genel yorgunluğunu, Maram'a olan öfkesini ve bu tip bir büyüye duyduğu kızgınlığı bir kenara bırakıp küçük bir heyecan hissetti. Kütüphane sırlarla doluydu ama yeni bir sırla karşılaşmayalı epey zaman olmuştu. Collins bıçağı parmağına dayadı ve kanın iyice akmasını bekledikten sonra parmağını sayfaya sıkıca bastırıp okumaya başladı. Sesi önce beceriksizce çıksa da sonra daha doğaldı, aksanı kelimelere hipnotik bir ritim katıyordu.

Yaklaşık yirmi beş dakika sonra kitaplık sessizce bulanıklaşmaya başladı. İlk başta sadece odaklarının dışında kalıyormuş gibi hissetmişlerdi ama sonra kitaplığın kenarları yağmura dönüşen bir fırtına bulutu gibi çözülmeye başladı ve son kelime çınladığında Nicholas'ın eli hiçbir dirençle karşılaşmadan kitapların arasından geçebildi. Kitaplık ve üzerindeki kitaplar belirsiz ve karanlık bir bulanıklıktan ibaretti ve Nicholas bu bulanıklığın içinden duvarı görebiliyordu.

Ama bu bir duvar değildi.

"Bir kapı," dedi Collins.

Öyleydi. Kitaplığın ardından solmuş pirinç kapı tokmağı olan, sade ahşaptan yapılma ve menteşeleri duvarın çıplak taşına tutturulmuş, diğerleri gibi görünen ama gizli olan bir kapı ortaya çıkmıştı. Nicholas soyut bir hâl almış rafın üzerinden uzanıp kapıyı açtığında, yukarı doğru çıkan karanlık bir merdivenle karşılaştı.

11

Cecily, "Bir şey istemediğine emin misin?" dedi. "Bir fincan kahve? Çay?"

Joanna başını iki yana sallarken annesine bakma gereği duymadı. Kanepede uzanmış, bakışlarını pencereden dışarı dikmiş, güneşin karanlık bir havuza atılmış parlak bir madeni para gibi yavaş yavaş batışını izliyordu. Her kararan ışınla birlikte dışarı çıkma ve koruma kalkanlarını yerleştirmek için zamanında eve dönme ihtimalinden biraz daha uzaklaşıyordu.

"Öğle yemeğini bitirmemişsin," dedi Cecily. "Çorbayı ısıtabilirim istersen?"

"Bana yemek yedirerek kendini affettiremezsin," dedi Joanna. Bağırmaktan sesi kısılmıştı.

"Biliyorum," dedi Cecily ama ses tonundan denemeye devam edeceği anlaşılıyordu. Joanna bir saatten fazla bir süredir annesinin büyüsünün etkisi altındaydı ve ilk on beş dakikada çığlık atarak, ağlayarak ve bir açıklama için yalvararak kendini yıpratmıştı ama Cecily tekrar tekrar, "Sana söyleyemem, üzgünüm, sana söyleyemem," demiş, başka hiçbir şey söylememişti. O da ağlamıştı ama şimdi ikisi de ağlamıyordu. Joanna neredeyse sakinleştiğini hissetti; belki de yıllık öfke duyma hakkını sonuna kadar kullanmıştı. Cecily kapı aralığına bir sandalye yerleştirmişti ve oturma odasının dışından kızını üzgün bir kararlılıkla izliyordu. Gretchen ayaklarının dibinde uyukluyordu.

"Koleksiyonu çalıp en yüksek teklifi verene satmak istiyorsun," dedi Joanna. Tahminler yürütüyordu ama annesi ona evet

ya da hayır demiyordu. "Paris'te emekliliğe ayrılacak ve her sabah kruvasan yiyeceksin."

"Hayır," dedi Cecily. "Paris'te çok fazla güvercin var."

"Evi yakacaksın, böylece yaşayacak bir yerim olmayacak. Yapacak hiçbir şeyim olmayınca da her şey için sana muhtaç olacağım," dedi Joanna.

Cecily bir an sessiz kaldı. Sonra, "Umarım böyle bir şey yapacağımı gerçekten düşünmüyorsundur," dedi.

Joanna koltuğun koluna yaslanıp doğrularak oturdu. "Ben de beni oturma odanda tuzağa düşüreceğini düşünmezdim."

"Böyle olmak zorunda değil," dedi Cecily. "Eğer seninle gelmeme ve eve girmeme izin verirsen büyüyü hemen şimdi kaldırırım, beraber eve gideriz ve sen de koruma kalkanlarını vaktinde yerleştirebilirsin."

"Eğer amacın koruma kalkanları değilse," dedi Joanna, "o zaman ne?"

Cecily ağzını kapatıp başını iki yana salladı ve Joanna kendini tekrar koltuğa bıraktı, sonra yine pencereden dışarı, öğleden sonra gökyüzünü izledi. "Ben de öyle düşünmüştüm," dedi.

Bir yanı o kadar derin korkulara gömülmüştü ki yüzeyini temizlemek için bir kürek gerekecekti. O yanı, koruma kalkanları olmadığında ne olacağını merak ediyordu. Bir yanı ise garip, gittikçe artan bir ilgi, neredeyse sevinç hissediyordu. Kalkanlar hem boynuna vurulmuş bir zincir hem de bir korumaydı. Zincir koptuğunda ne olacaktı? Abe yaklaşık otuz yıl önce yüzlerce kilometre ötede öldürülen sevgilisinin cesedini bırakıp kucağında bebeğiyle eve ilk adımını attığından beri, ev korumasız bir gece bile geçirmemişti. Joanna'yla birlikte özenle sürdürdükleri koruma ortadan kalktığında ne olacaktı?

Dışarıda Abe'in koleksiyonuna erişmek için öldürmeye hazır olduklarını belli eden insanlar vardı ya da en azından çok önceleri öyleydi... Ama bu neredeyse otuz yıl önceydi. Kalkanların yerleştirilmemesi bu evin diğer evler gibi olacağı anlamına geliyordu sadece, elinde adresi olanlar varsa ev görülebilir ve erişilebilirdi ama Joanna'nın bildiği kadarıyla kimsede evin adresi yoktu. Yani her zaman korktuğu o dehşet verici

olay (pencerelerinden içeri doluşan silahlı adam sürüsü? Tüm kitaplarının kötülük ve şiddet tarafından ele geçirilmesi?) hiç gerçekleşmeyebilir ya da en azından yakın zamanda gerçekleşmeyebilirdi.

Ama Cecily evi bir *şeye*, *birine* açık etmek istemiyorsa ne istiyordu? Esther gittikten sonraki haftalarda Cecily görünmez bir güç tarafından ele geçirilmiş gibiydi, Abe'le sürekli tartışıyor, onu kalkanları indirmeye, kitapları bırakmaya, hayatının işinden vazgeçmeye ikna etmeye çalışıyordu. Ama neden? Kim için?

Ona bu cevapları verebilecek tek kişi Cecily'ydi ama bunu ısrarla reddediyordu.

Joanna son bir kez daha denedi. "Seni eve götüreceğim," dedi ve annesi doğruldu, "eğer hakikat büyüsü etkisindeyken üç soruya cevap verirsen."

Cecily'nin umutlu ve heyecanlı ifadesi anında değişti. "Yapamam."

"Bu mümkün değil," dedi Joanna öfkeyle. Abe bir keresinde ona nasıl bir his olduğunu göstermek için büyüyü bir kere uygulamıştı. On iki yaşlarındaydı ve Abe ona cevaplarını zaten bildiği basit, aptalca sorular sormuştu: Sahanda yumurta nasıl yapılır? En sevdiğim Allman Brothers şarkısı hangisi? Esther dün sana neden kızdı? Babası ona yalan söylemeye çalışmasını söylemişti.

Yapamamıştı. Gerçek, ağzını her açtığında dilinin üzerinde açılan bir kurdeleymiş gibi hissettirmişti. Çaba göstermiyor ya da rahatsızlık hissetmiyor, sadece gerçeği söylüyor, tekrar tekrar yalan söyleme girişimleri ses tellerinin ardında bir yerde yok oluyordu.

"Sana cevap vermek istemediğimden değil," dedi Cecily. "Veremem. Anlamadığını biliyorum, üzgünüm. Açıklayabilseydim, inan bana açıklardım."

Joanna içinde çaresizlikten bir öfke dalgasının yükseldiğini hissetti ve gözlerini sıkıca kapatıp geçene kadar nefesini tuttu. Öfkeyi ve gözyaşlarını denemişti ama ikisi de işe yaramamıştı. Belki bir yanı meraklıydı, evet ama geri kalanda babasının kızıydı. Kalkanların inmesine izin veremezdi.

Cecily hakikat büyüsünü reddetmişti ama bir pazarlık umuduyla annesinin duruşunun değiştiğini görmüştü, bu da Joanna'nın da umut edebileceği anlamına geliyordu. Joanna için pazarlık yapmak kalkanlara zamanında ulaşmak için, Cecily içinse o kapıya kanını akıttığında kızıyla kopan bağının bir parçasını yeniden kurmak için bir şanstı.

Koltuktan kalktı ve odayı geçerek annesinin ve görünmez bariyerin önünde durdu, kollarını kavuşturdu. Cecily de ayağa kalkacakmış gibi sandalyesinde kıpırdandı ama kalkmadı, sadece dikkatli gözlerle Joanna'ya baktı.

"Bunu yapma amacının kalkanları yok etmek olmadığını söylüyorsun."

"Evet," dedi Cecily hemen. "Sadece içeri girebilmek için kalkanları indirmem gerekiyor. Onları yarın tekrar yerleştirebilirsin, yemin ederim."

"Ama bana ne yapmak istediğini söylemiyorsun."

"*Söyleyemem.*"

Joanna sinirli bir nefes aldı. Cecily o kelimeyi tekrarlayıp duruyordu, *yapamam, yapamam, yapamam*, sanki sessizliği iradesinden kaynaklanmıyor da böyle bir becerisi yokmuş gibi davranıyordu. Joanna durumu olduğu gibi kabul etmeye karar verdi. "Elimden gelse seni yapmaktan alıkoyacağım bir şey mi?"

Cecily yavaşça, "Hayır, beni durdurman için bir sebep yok bence," dedi.

"Bunu yaparken seni izlememe izin verir miydin? Seni eve götürürsem eğer?" Cecily kıpırdamadan durdu, tavşan görmüş bir köpek gibi dikkat kesildi. Joanna annesinin düşündüğünü görebiliyordu, gözleri bunu düşünürken sağa sola gidip geliyordu. "Evet," dedi sonunda.

Joanna bir zafer coşkusu hissetti. Hem kalkanları yerleştirebilecek hem de annesinin niyetini biraz olsun anlayabilecekti.

"Teklifim bu, o zaman," dedi Joanna. "Kalkanları yerleştirmeme yaklaşık iki saat var. O iki saat içinde bu büyüyü kaldıracaksın, gözlerini bağlamama izin vereceksin ve ben de seni eve götürüp içeri alacağım. Yapman gerekeni yaparsın ve sonra seni buraya geri getiririm. Eğer kalkanlarla ilgili herhangi bir

şey denersen ya da bodrum katına girmeye çalışırsan veya sana yapmamanı söylediğim halde bir şey yaparsan, seninle bir daha asla konuşmam."

Cecily cevap verecek gibi oldu ama Joanna onun sözünü kesti.

"Ciddiyim, anne." Sesinin kendinden emin çıkmasını istiyordu. "Ve eğer reddedersen, kalkanlar inerken beni burada kapana kısılmış halde bırakıp evime girersen, aynı şey olacak. Esther'ı kaybettiğin gibi beni de tamamen kaybedersin ve beni bir daha asla geri kazanamazsın."

Tehdit dilinde yapış yapış, çürük gibi bir tat bırakmıştı sanki. Bunu annesinin en derin ve en eski korkusu olduğunu bildiği için söylemişti. Cecily'nin gözleri yaşlarla parladı ve Joanna kendi yüzünün annesinin karnına bir silah gibi doğrulttuğu kederin bir kısmını yansıttığını biliyordu. Duygularını hiçbir zaman Esther gibi saklayamamıştı ama bunun bir önemi yoktu. Varsın annesi görsündü.

"Tamam, yavrum," dedi Cecily. "Anlaşmamıza uyacağım."

Cecily başparmağını yaladı, eğildi ve kan bariyerini sildi.

12

Esther şüphelendiği şey hakkında Pearl'le nasıl yüzleşeceğini ya da bunu deneyip denemeyeceğini bilmiyordu ama sonuçta kararını vermişti.

Annesinin kitabının olmadığını fark ettikten sonra odasından çıkmamış ve uyumamıştı. Kapısını kilitlemiş, şifonyerini önüne itmiş ve yatağına oturmuştu, o kadar tetikteydi ki neredeyse hipnoz olmuş gibiydi. Kitabı daha önce de iki kez çalınmıştı: bir kez Buenos Aires'te kendisini kırık şişelerle tehdit eden on bir yaşındaki bir grup çocuk tarafından, bir kez de Cleveland'da cebindeki tek şeyin ucuz, kapaklı bir telefon olduğunu görünce yüzünü buruşturan bir adam tarafından. "Dostum," demişti adam, "asıl *sen beni* soymalısın," ve ikisi de şaşırarak gülmüştü. O iki seferde de korkmuş ve sinirlenmişti ancak hakkının gasbedildiğini hissetmemişti.

Ama şimdi böyle hissediyordu.

Pearl'ün kitabı internette yeniden satmak için mi, yoksa Esther'ın bunca yıldır peşinde olan insanlarla bir şekilde bağlantısı olduğu için mi almış olduğu pek önemli görünmüyordu. Her iki durumda da bu bir ihanetti. *Belki de* diye düşündü Esther sabahın dördünde boş bakışlarla tavana bakarken, *Pearl'den iki gün boyunca tamamen uzak durabilir, o uçağa binebilir ve onunla ve hayatımda yaşadığım tek gerçek ilişkinin bir yalan olduğu gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kalmadan gidebilirim.*

Uykusuz bir gecenin ardından sabahın sekizinde hâlâ uyanıktı, o kadar gerilmişti ki biri kapısına vurduğunda göğsüne kırk volt-

luk bir darbe yemiş gibi hissetti. Kıpırdamadan durdu, dizlerini tuttu ve her kimse gitmesi için dua etti ama kapı tekrar vurulmaya başladı ve korktuğu şey olmuştu çünkü gelen Pearl'dü.

"Esther, orada olduğunu biliyorum! Aç şu lanet kapıyı!"

Esther ayağa kalktı ve derin bir nefes aldı, gözlerini kapattı, nefesinin bedenine dolduğunu, ayaklarının yere bastığını hissetti. Sonra kapıyı açtı.

Pearl'ün içeri girmesine izin vermek yerine kendisi koridora çıktı. Tanıdığını sandığı bu insanla küçük bir odada birbirlerine yakın olmak istemiyordu. Pearl'ün yüzü Esther'ın geç de olsa öfke olarak tanımladığı yabancı bir ifadeyle çarpılmıştı, iyi huylu Pearl'ü daha önce hiç gerçekten öfkeli görmemişti.

Pearl, "Odana girebilir miyiz?" diye sordu.

"Hayır," dedi Esther.

Pearl'ün burun delikleri genişledi ve çenesinde bir şey kıpırdadı. Esther şaşkınlıkla Pearl'ün ağlamak üzere olduğunu fark etti.

"Kahvaltıda yoktun," dedi Pearl.

"Aç değilim."

Pearl'ün çenesi tekrar gerildi ve "Bana söylemeyi hiç düşündün mü?" dedi.

"Sana neyi söylemeyi?"

"Yapma Esther. Böyle yapma. Bugün ofisten Harry'yi gördüm ve gidiyor olmanla ilgili ne hissettiğimi sordu. Güldüm ve ona gitmediğini söyledim, bir mevsim daha birlikte kalmaya karar verdiğimizi söyledim ve bana üzgün, küçük bir aptalmışım gibi baktı. Kendimi üzgün, küçük bir aptal gibi *hissediyorum*."

Esther yüzleşmelerinin böyle olacağını hiç hayal etmemişti. "Ben gitmiyorum, ben..."

"Gitmiyor musun?" dedi Pearl. Kirpikleri ıslanmıştı. "Harry neden bana yalan söylesin ki? Yani ya o yalan söylüyor ya da sen, hangisi?"

Esther kendini topladı, nefesini düzenledi, alıp verdi. Duygusallaşmanın bir faydası olmazdı. "Kitabımı bu yüzden mi aldın?" dedi. Esther, kitabını aldığını *bildiğini* kesin olarak bilmesini istiyordu.

"Neden bahsediyorsun sen?"

"Neden bahsettiğimi biliyorsun. *La Ruta*, çevirisini yaptığım roman. Hani şu fiyatıyla çok ilgilendiğin roman."

Pearl'ün yüzünden öfkesinin bir kısmı kayboldu ve yerini korku almaya başladı. Gözlerini Esther'ın gözlerinden kaçırdı ve sonra tekrar kaldırmaya zorlar gibi oldu. "Kitabını ben almadım."

"Bunun gitmemi engelleyeceğini mi söylediler sana?" Esther çok sakin, çok sessiz konuşuyordu. "Bu yüzden mi aldın, beni durdurmak için mi?"

"Hayır, Esther, ne?" Pearl'ün sesinin tonu yükseliyordu, birkaç meraklı insan bu dramdan etkilenerek koridorun sonunda durmuştu. "Seni durdurmaya çalışmıyorum ama neler olduğunu anlamıyorum. Burada kalmayı kabul ettik, kalmayı *birlikte* kabul ettik ama sen şimdi gidiyorsun yani, öyle mi? Benimle bu konuda konuşmadan mı gideceksin? Gerekçeni ya da... Ya da bu tepkini hiç anlamıyorum!"

"Kimin için çalışıyorsun?" Esther hâlâ sesini alçak tutmaya çalışıyordu.

Pearl'ün gözleri fal taşı gibi açıldı. "Saçmalıyorsun."

Esther hiçbir yere varamayacaktı, bunu şimdiden anlamıştı. Bu konuşma o kadar kontrolünden çıkmıştı ki konuyu nasıl toparlayacağını bilmiyordu. Esther'ı ona saldırmak yerine savunmaya geçecek kadar hazırlıksız yakalamak Pearl'ün zekice bir taktiğiydi ama Esther bu oyuna gelmeyecekti. Savunmaya geçmek insana pişman olacağı şeyler söyletirdi.

"Konuşacak bir şeyimiz kalmadı," dedi.

Pearl şimdi ağlıyordu, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu ve bu manzaranın kendisini etkilemesini önlemek Esther'ın tahmin ettiğinden daha zor olmuştu. *Pearl'ü ağlatmak istemezsin* diye mırıldandı aptal, yumuşak kalbi. *Özür dile!*

"Peki," dedi Pearl. "Ben Trev'le kayağa gidiyorum, yani benimle insan gibi konuşmak isteyip istemediğine karar vermek için birkaç saatin var. Eğer istersen, sana kendini ifade etmen için bir şans daha vereceğim çünkü seni seviyorum. Ama sadece bir şans. Bunu hak etmiyorum."

Çünkü seni seviyorum.

Esther bunu söylediği için ondan nefret ediyordu. Yavaş ama kararlı adımlarla odasına geri döndü ve kapıyı Pearl'ün gözyaşları içindeki yüzüne kapattı.

"Siktir git!" Pearl bunu söylediğinde duvara tekme atmış gibi bir gümbürtü duyuldu ama Esther kıpırdamadan durdu, tüm bedeni tetikteydi, az önce kapattığı kapıya birkaç santim uzaklıktaydı. Çok uzunmuş gibi hissettiren bir dakikadan sonra Pearl'ün uzaklaştığını duydu, ayak sesleri boş koridorda kayboluyordu. Sonrasında uzun bir süre hareket etmedi ve nihayet kapıya arkasını döndüğünde yatağına oturup kapıya bakmaya devam etti.

Pearl ona ilgili, flörtöz Trev'le kayağa gideceğini özellikle söylemişti, Esther'ın kıskanacağını düşünmediği sürece bu gerçeği paylaşmazdı ama bu reddedilmiş bir âşığın incinmiş zayıflığına işaret ederdi ki Pearl aslında böyle biri değildi. Esther'ın yapmak isteyeceği ilk şeyin Gil'i bulmak için odasını aramak olacağını bilirdi ve bütün gün odasında olmayacağına dair bu beyanı bir davetten başka bir şey değildi.

Bu da muhtemelen kitabın Pearl'ün odasında *olmadığı,* orada başka bir şey olduğu anlamına geliyordu. Bir tuzak.

Pearl'ün lavabosunun üstünde bir ayna vardı, tıpkı Esther'ınki gibi. Bu, Esther'ın Pearl'ün odasına girmesini sağlamak için bir tuzak olmalıydı, böylece onu izleyebilecek, karşı taraftaki her kimse, onun peşinde olduğunu doğrulayabilecekti.

İkiye ayrılacakmış gibi hissettiği başını kavradı. Bu paranoya, bu kafasında dönüp duran düşünceler, babası hayatının çoğu günü böyle hissetmiş olmalıydı. Ona hâlâ çok kızgındı ama ilk kez babasının yaşadığı korkuyu içgüdüsel olarak anlıyordu ve bunun her zaman güvendiği, çok derinlerde olan bir korku olduğunu da anlıyordu, ta ki ona güvenmeyi bırakıp bu kaosu kendi üzerine çektiği güne kadar.

Özür dilerim, dedi babasına, kendisine rağmen gözlerinden yaşlar süzüldü. Onu arayabilmek, derin ve dikkat kesilmiş sesini duyabilmek için her şeyini verebilirdi. Babası eskiden kasabaya iner ve halk kütüphanesindeki bilgisayarları kullanarak onunla Skype üzerinden konuşurdu, Esther bazen Joanna'yla da bu

şekilde konuşurdu. Abe'in evinden taşındığı hafta bir cep telefonu alan Cecily onu sık sık aramış, mesaj atmış ve Abe'in endişeli hâline rağmen hafta sonunda onu görmek için iki kez ülkenin öbür ucuna uçmuştu. İletişim kurmanın çok zor olduğuna karar verene kadar ailesiyle iletişim hâlindeydi, ta ki bir gün kopacak olan incelen bağları ve bunlarla birlikte kalbini korumak için mücadele etmek yerine, bilerek bağları koparmak daha kolay hâle gelene kadar.

Esther ayağa kalktı, hiç olmayacak zamanda duygusallıktan gözyaşlarına boğulduğu için kendine kızdı. Babası gibi paranoyak olabilirdi ve bunun için iyi bir nedeni de vardı ama o Abe değildi. Varsayımlar ve sezgilerle hareket edemezdi. *Bilmek* zorundaydı.

Pearl ve Trev'in toparlanıp yola çıkmaları için yeterli olan otuz dakika boyunca volta atarak bekledi ve sonra Pearl'ün kayakları ve telsizleri alıp almadığını görmek için ekipman odasına gitti. Almıştı, bu da istasyondan çıktıkları anlamına geliyordu.

Esther, Pearl'ün odasında sayısız kez bulunmuştu, bu yüzden odanın düzenini hayal etmekte hiç zorlanmadı. Kapıyı açabilir, çömelebilir ve şifonyerin üzerindeki aynadaki yansımasından endişe etmeden içeri girebilirdi ve eğer doğru açıda durursa, aynanın yüzeyini üzerinde herhangi bir kan izi olup olmadığını anlayabilecek kadar iyi görebilirdi. Esther izleri görebilirdi ama ayna onu göremeyecekti.

Esther kapıdan olabildiğince sessiz bir şekilde sürünerek içeri girdi ve zar zor duyulabilen bir tıkırtıyla kapıyı arkasından kapattı. Pearl'ün yatak odasının karanlığında yere diz çökmüştü, tepe lambası kapalıydı, pencere yoktu. Pearl'ün şifonyerinin şeklini ve üstündeki aynanın parıltısını seçebiliyordu ama üzerinde ne olabileceğini görecek kadar aydınlık değildi. Uzanıp kapıyı tekrar açtı, sadece bir santim açarak daha fazla ışığın içeri sızmasına izin verdi. Bu da yeterli değildi.

Sonunda ayağa kalktı, dizlerindeki tozları silkeledi, kapıyı kapatıp ışığı açtı. Varsın görsünlerdi. Bir şey fark etmeyecekti. Ona yapmayı planladıkları her ne ise, ne olursa olsun, yine de yapacaklardı.

Kanıtlara, tüm şüphelerine ve paranoyasına rağmen, içinde bir yerde hâlâ Pearl'e güvendiğini fark etti; bir yanı, aynaya döndüğünde lekesiz ve Pearl'ü aklayacak bir aynadan başka bir şey bulamayacağına inanıyordu. Farkında olmadan parmaklarını şans dilercesine birbirine kenetlemişti, aldığı nefesler göğsünü sıkıştırıyordu, aynayı kontrol ederken hiç kıpırdamadı. Temiz, temiz, temiz. Erirmiş gibi hissettiren tatlı bir rahatlama uzuvlarına yayılmaya başladı ama sonra onu gördü.

Aynanın dört köşesinde paslı kan lekesi.

Ağır bir küfür savurarak nefesini verdi ve sendeleyerek Pearl'ün yatağına, daha önce defalarca gittiği, son zamanlarda mutlu hissettiği yere geri döndü. Kanı görene kadar Pearl'ün sahiden de ona ihanet etmiş olabileceğine inanmamıştı. Buna inanmak istememişti. Ama kanıt oradaydı, apaçıktı.

Eğer o pislikler, artık her kimseler, onu izliyorsa izlesinlerdi. Esther, Pearl'ün odasını düzen ya da özel hayata saygı demeden didik didik etmeye başladı, sadece kendi kitabını değil, Pearl'ün ayna büyüsünü etkinleştirmek için kullanmış olduğu kitabı da arıyordu. Yatağı, yastık kılıfını, şiltenin altını aradı, Pearl'ün tüm çekmecelerini altüst etti. Dandik mobilyaları duvarlardan uzaklaştırdı, aynanın arkasına baktı, o küçük beyaz kutunun içini dip köşe aradı... Ama hiçbir şey bulamadı.

Sonra bir yığın kazak ve iç çamaşırının ortasında yere oturdu, yüzü kızarmıştı ve hayal kırıklığından neredeyse titriyordu. Pearl *tabii ki* kitapları burada bırakmaz ya da Esther'a kendisi dışarıdayken odasına bakması için açık bir ipucu vermezdi. Esther bunun bir tuzak olduğunu biliyordu ama her zaman bunun kendi kararı olduğunu, kontrolün kendisinde olduğunu söylemesine rağmen doğrudan tuzağa düşmüştü.

Çılgınca yaptığı araştırmanın dökümtüleri arasından sıyrıldı, şifonyere sert bir tekme attı, sonra Pearl'ün yıpranmış çizmelerinden birini alıp aynaya attı. Kırılan camın çıkardığı çatırtı ve gümbürtü sadece kısa bir süre için tatmin ediciydi, gümüşi parçalar, parçalanmış bir çenedeki dişler gibi çerçeveye yapışıp kalmıştı. Odadan çıkıp kapıyı sertçe çarptı.

Son yirmi dört saat içinde neredeyse hiçbir şey yememişti, bu yüzden hâlâ titreyerek mutfağa gitti ve huysuz bir aşçıdan bir tabak kahvaltı artığı dilendi. Boş yemekhanedeki bir masada tek başına, gözleri hiçbir şeye sabitlenmeden öylece oturdu, yemeğin tadına bile bakmadı. Sanki istasyonun duvarları eriyormuş ve buzlar içeri giriyormuş gibi hissediyordu.

Son lokmayı çiğnerken çift kanatlı kapı çarparak açıldı ve Trev kapıdan içeri daldı. Bir elinde yün şapkası, boynunda kar gözlüğü vardı, boydan boya tulumunun fermuarı açıktı ve bacakları hâlâ yalıtımlı kumaşla kaplı olduğu halde tulumun üst kısmı belinden sarkıyordu. Yüz ifadesi endişeliydi ancak Esther'ı görünce biraz gevşedi. Esther, Trev ona doğru koşarken bile kendini ayağa kalkmış hâlde buldu.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Doktorlar iyileşeceğini söylüyor," dedi Trev önce, amacı muhtemelen onu sakinleştirmek olsa da aksine telaşlandırmıştı, "Pearl kayak yaparken düştü ve kolunu çok fena incitti. Bileğini kırdı ve kafasını da çok sert çarptı."

"Tanrım," dedi Esther bir an için umursamaması, hatta belki de rahatlaması gerektiğini unutarak. "Ama o... Onun iyileşeceğini söylemiştin, değil mi?"

Trev bir elini saçlarında gezdirdi, yüzünün rengi atmıştı. "Evet, yani bir dakikalığına bilincini kaybettiğinden eminim, dürüst olmak gerekirse çok korkutucuydu ama bugünün tarihini, adını ve her şeyi biliyordu. Onu kendim hareket ettirmeye çalışamayacak kadar korkmuştum, bu yüzden telsizle yardım istedim ve bir grup insan gelip onu revire götürdü. Şu anda orada."

"Eh," dedi Esther hâlâ çelişkili duygular arasında gidip gelirken, "iyi ki yanında sen varmışsın, büyük şans."

"Bence de. Her neyse, seni sorup duruyor. Ama bu konuda oldukça... tedirgin görünüyordu mu desem? Hatta tuhaftı. Ben de doktora gidip seni bulacağımı ve onu sakinleştirmek için seni getireceğimi söyledim."

Esther tereddüt etti. Bu da Pearl'ün çevirdiği oyunlardan biri olmalıydı. Ama öyle olsa bile bunu çözemiyordu. "Düştüğünü *gördün* mü?"

"Hayır, arkamdaydı. Ama çok net *duydum*."

Belki de numara yapıyordu, diye düşündü Esther ama neden? "Peki, ya bileği? Doktor kırık olduğunu mu söyledi, yoksa Pearl..."

"Bileğini falan her şeyi yerine oturttular bile," dedi Trev. Yarı dönmüş, kapıya doğru ilerliyordu, belli ki Esther'ın onu takip etmesini bekliyordu ve Esther birinci sınıf bir pislik gibi davranmadan nasıl reddedeceğini bilmiyordu. Midesine bir şeyler girdiği anda sinirleri yatışmıştı, bu da merakının bir kez daha kendini korumaktan daha güçlü olduğu anlamına geliyordu. Böylece başını kendi kendine hayır dercesine sallayarak onun peşinden gitti.

Esther işle ilgili yaralanmalar nedeniyle birkaç kez revire gitmiş ve burayı her zaman aydınlık ve hareketli bulmuştu. Bugünse normalden daha loş ve sessizdi; tepedeki ışıklar kapatılmıştı ve masa lambalarının ışığı karşı duvara sabitlenmiş boy aynasına yansıyordu. Aydınlatılmış masalarda kimse yoktu ve odadaki tek hasta Pearl gibi görünüyordu, sarı saçları bir yastığın üzerine yayılmış, karyolalardan birine kıvrılmıştı, ağır nefes alıp verişinin sesi uyuduğuna işaret ediyordu. Diğer dört yatak boştu.

Esther, Pearl'ün hareketsiz bedenine doğru ilerledi. Gözleri kapalı, yüzü gevşemişti. Uyuyordu ya da uyuyor numarası yapıyordu. Onun hareketsiz yüzü Esther'ın hain kalbinin acıyla çarpmasına neden oldu.

"Ben olmadan da sakinleşmiş gibi görünüyor," dedi ama Trev cevap vermedi. Esther arkasını döndüğünde Trev'in kendisine sırtını dönmüş, başını kapı koluna eğmiş olduğunu gördü. Kapıyı kilitliyordu. Hem de içeriden. Esther, "Sen ne..." dediğinde Trev ona döndü. Endişeli ifadesi kaybolmuştu ve şimdi tamamen rahatlamış bir şekilde ona sırıtıyordu.

"Hadi, şu işi bitirelim," dedi sol elindeki anahtarlığı şıngırdatarak.

Sağ elinde bir silah tutuyordu.

13

"Neden buradaki her şey bu kadar ürkütücü olmak zorunda?" diye sordu Collins sesi karanlık merdivenlerde garip bir şekilde yankılanarak. Belki de koruma olmasından kaynaklanan alışkanlığı yüzünden basamakları ilk o çıkmıştı ama kitaplık arkalarında yeniden katı bir hâle gelmeye başladığında hem o hem de Nicholas panik içinde bir şüpheye kapılmıştı. Aynı kapıdan geri dönebilmek için Collins'in büyüyü tekrar yüksek sesle okuması gerekecekti. Merdivenin duvarında kitabın tam sığdığı küçük bir raf vardı, bu yüzden onu geride bırakmış ve Collins'in anahtarlığındaki kalem fenerinin ışığında ahşap merdivenlerden yukarı çıkmaya başlamışlardı.

Işığa rağmen çok karanlıktı ve Nicholas karanlıktan hoşlanmazdı. Kaçırıldığı zamanlarda günlerce karanlıkta kalmıştı ve o zamandan beri de yarı karanlıktaydı, daha da kalıcı bir karanlıktan bir göz enfeksiyonu kadar uzakta olduğunun hep farkındaydı. Bu, dik tırmanış ve çevirmekte oldukları entrika ile birleştiğinde, onları sola götüren uzun, karanlık bir sahanlık gibi görünen yere ulaştıklarında kalbinin tavşan hızında attığı anlamına geliyordu. Merdivenler üç kez zikzaklar çizerek onları evin üst katlarına çıkarıyordu.

Collins siyah koridora bakarak, "Tavan arasında falan mıyız?" diye sordu.

"Oralarda bir yerdeyiz," dedi Nicholas, Collins'in ne kadar nefessiz kaldığını duymamaya çalışarak. İki yanında uzanan tahtaya dokunmak için uzandı ve dar olan geçidin genişliğini ölçtü.

"Daha açık olmak gerekirse," dedi, "sanırım tavan arasındaki duvarların içindeyiz."

Collins hoşnutsuz bir ses çıkardı. "Richard burada deli bir eş falan mı saklıyor yoksa?"

"Collins, Bronte hayranı olacağını tahmin etmezdim."

"Jane'e karşı boş değildim. Ateşli küçük ucube. Eee, burada ne var?"

"Bildiğim kadarıyla hiçbir şey," dedi Nicholas. "Çıplak tahtalar, fare pislikleri falan."

Collins yürümeye başladı. Nicholas arkasından geliyor, attıkları adımların haritasını çıkarıyordu. Güney duvarından tırmanıp sola dönmüşlerdi, bu da doğuya gittikleri, Richard'ın üçüncü kattaki, Maram'ın da ikinci kattaki odasına giden koridora paralel olarak yürüdükleri anlamına geliyordu. Birkaç dakika sonra Collins aniden durdu ve Nicholas geçidin sona erdiğini gördü. Bu uçta ne bir kapı ne de bir açıklık vardı, Nicholas bunun bir çıkmaz yer olduğunu düşündü. Ama sonra Collins, "Ah," dedi ve çömelerek ışığını aşağıya doğru tuttu. Ayaklarının altında bir kapağın metal kolu parladı ve homurdanarak kapıyı yukarı çektiğinde aşağı inen dik bir merdiven daha gördü.

"Gittikçe daha da tuhaflaşıyor," dedi Nicholas.

"Gittikçe daha da korkunç bir hâl alıyor," diye düzeltti Collins ve Nicholas buna karşı çıkamadı. Collins'e nazaran daha az korkak bir yapısı vardı ama merdivenlerle geçitlerin karanlığı ve anlaşılmazlığı ona bile ürkütücü geliyordu. Collins tereddüt etmesine rağmen merdivenlerden inmeye başlamıştı bile, Nicholas da onu takip etti. Bu merdiven, üstündeki koridor kadar karanlık değildi; alttaki kapının altında belli belirsiz bir ışık vardı ve bu da umut verici görünüyordu.

"Sence binanın neresindeyiz?" diye sordu Collins omzunun üzerinden, ayak sesleri kapalı ahşap alanda yutuluyordu.

"Batı kanadı," dedi Nicholas.

"Amcanın yaşadığı kısımda."

"Evet."

"Kahretsin," dedi Collins, "belki de gerçekten gizli bir karısı vardır. Ya da belki Maram'la bu geçitleri gece geç saatlerde buluşmak için kullanıyorlardır ve..."

Collins konuşmayı kesti çünkü kapıyı açmış, ışık düğmesini bulmuştu ve şimdi ani aydınlıkta gözlerini kısarak bakıyordu. Kıpırdamadan durdu, kapının ardında ne olduğuna baktı ve tam Nicholas onu ileri itmek üzereyken kendi isteğiyle ilerledi. Nicholas'la aynı anda, "Aynalar," dedi.

Sahiden de öyleydi. Aynalarla dolu bir odaya girmişlerdi.

Ya da tam olarak dolu sayılmazdı: küçük oda yuvarlak bir masaya çekilmiş iki ağır ahşap sandalye dışında boştu. Dolu olan duvarlardı, boydan boya aynalarla kaplıydı, toplamda on tane vardı ve birbirinin aynısıydı. Normalden daha genişlerdi, iki kişinin yan yana durabileceği genişlikteydiler, koyu renkli ahşapla basit bir şekilde çerçevelenmişlerdi ve beyaz duvarlara hiçbir süsleme olmadan asılmışlardı. Kırk köşesinin her birinde kurumuş, kırmızımsı kahverengi bir kan lekesi vardı.

Ayrıca her aynanın üzerinde, Nicholas'ın Richard'ın olduğunu anladığı el yazısıyla yazılmış etiketler vardı. Hiç düşünmeden etiketleri okumaya başladı -*Mutfak, Spor Salonu, Kuzey Banyo, Batı Banyo, Klinik*- ama sonra tekrar aynanın kendisine baktı ve tüm dikkati lazer keskinliğinde odaklandı.

Collins, "Şurada bir kapı daha var," dedi ama Nicholas dinlemiyordu.

Aynalar Collins'le birlikte bulundukları odayı yansıtmıyordu. Nicholas'ın kendisini bile yansıtmıyorlardı. Ya da tam olarak yansıtmıyordu. Bu berrak bir göle bakmak gibiydi: Nicholas yüzeyde kendi yansımasını, ışığın kırılmasını görebiliyordu ama aynı zamanda tamamen farklı odaları da görebiliyordu. Birçoğu banyo gibi görünüyordu ama *Mutfak* etiketli ayna bir mutfak, evet, bir mutfağı gösteriyordu. Görünüşe bakılırsa büyük bir mutfak; paslanmaz çelikten leğenler, otuz küsur litrelik devasa tencereler ve saçları batik desenli bir bandana ile toplanmış, kocaman bir tavanın üzerine eğilmiş bir adam. *Spor Salonu* aynasında birkaç ağırlık sehpası ve arka planda bir sıra koşu bandına benzeyen bir şeyler görünüyordu. Burada da biri, yere

çömelerek kalça çalışan sakallı bir adam vardı, alnından aşağı terler süzülüyordu.

Bu aynaları birbirine bağlayan büyüyü Nicholas yazmıştı. Maram'ın onu buraya göndermesinin nedeni bu olabilir miydi? Sıkı çalışmasının sonuçlarını görebilsin diye mi göndermişti?

"Şuraya baksana, bambaşka bir oda," dedi Collins ve Nicholas başını kaldırıp baktığında Collins'i bir kapıdan eğilmiş, içeriyi işaret ederken buldu.

Nicholas dönüp aynalara şöyle bir göz attı ve sonra isteksizce Collins'e doğru yöneldi. Ancak kapıdan içeri adımını atıp da kendini başka bir yerle karıştırması mümkün olmayan o yerde, Richard'ın çalışma odasında bulunca isteksizliği yerini şaşkınlığa bıraktı.

Bu odaya sadece bir kez, ilk kitabını başarıyla yazdıktan hemen sonra girmişti ama bu ziyaretin sıklıkla tekrar etmeyeceğinin farkındaydı ve bu yüzden bu odayı hafızasına kazımak için hususi bir çaba sarf etmişti. Şimdi görebildiği kadarıyla pek bir şey değişmemişti. Evdeki çoğu oda gibi geniş pencereleri ve yüksek tavanları vardı, Nicholas'ın kendi çalışma odasından pek bir farkı yoktu ama daha büyük ve daha gösterişliydi, mermer şöminesi işlevsel olduğu kadar etkileyici bir şekilde süslenmişti. Duvarların çoğunu raflar kaplıyordu, pırıl pırıl ahşap kulelerde kitaplar değil, küçük Nicholas'ı burada otururken hipnotize eden nesnelerle eserler vardı: kırmızı kilden yumruk büyüklüğünde bir köpek, özenle boyanmış bir Kıbrıs amforası, cam gibi obsidyen gözleri olan doldurulmuş bir kapuçin maymunu, som gümüşten yapılma muazzam bir çan. Burası bir müzenin arka odası gibiydi. Bu nesnelerin çoğunun bir yerlerde bir büyüye bağlı olması gerektiğini ya da bir zamanlar öyle olduğunu biliyordu.

"Hiçbir şeye dokunma," dedi Collins'e.

"Öyle bir niyetim yoktu," dedi Collins.

"Burada olmamamız gerektiğini ne kadar vurgulasam az," dedi Nicholas.

"Gitmek mi istiyorsun?"

Nicholas kesinlikle gitmek istemiyordu. Maram'ın neden alışılmadık bir biçimde gizli bir iş çeviriyormuş gibi yaptığını

şimdi anlamıştı. Richard, kendisine içeri nasıl girileceğini Maram'ın söylediğini öğrenirse, başı Nicholas'tan bile daha fazla belaya girecekti ama yine de ona söylemişti. Nicholas'ın kendisine inatla kapalı bulunan evin tek odası olan bu yeri her zaman ne kadar merak ettiğini biliyordu, bu yüzden belki de bu, gelecek haftanın korkunçluğunu azaltmak için bir hediyeydi. Maram en son ne zaman Richard'ın isteklerine bu kadar doğrudan karşı çıkmıştı, hatırlayamıyordu ve yakalanacaklarından endişe etse bile, bu jest içini ısıtmıştı.

Collins, Richard'ın geniş ceviz masasının önünde durmuş, arkasındaki duvarda asılı duran Nicholas'ın büyük büyük büyük büyükbabasının resmine bakıyordu. Fildişi çerçeveli portre onlara bakıyordu, cerrah kanla kaplı önlüğünün içinde haşin görünüyordu, kalın yağlı boya darbeleri koyu kırmızı parlıyordu. Adamın ellerinin tırnaklarının altında bile kan vardı, Nicholas'ın bir ölçüde saygıyla fark ettiği ince bir ayrıntıydı bu.

"Bu bir bacak kemiği mi?" Collins çerçevenin alt kısmını işaret ederek sordu.

"Evet," dedi Nicholas.

"Bu İngilizlere özgü bir saçmalık mı? Resim çerçevelerine insan kemiği koymak?"

"O bir cerrahtı," dedi Nicholas. "Hızlı ampütasyonlarıyla ünlüydü, bu yüzden de tahminimce işine bir sürü bacak dahildi."

"Eee? Bir seri katil gibi, mobilya yapmak için kestikten sonra o bacakları saklamış mı yani?"

"En azından bir tanesini saklamış," dedi Nicholas, yenilgiye uğradığını Collins'e belli etmek istemiyordu ama aslında meraklı tıp öğrencileri notlar karalarken eski bir ameliyathanede atasının masaya bağladığı, kemik ve tendonları kesip biçilirken çığlık atan birini hayal etmek onu rahatsız ediyordu.

Nicholas başını iki yana sallayarak odanın geri kalanını incelemek için arkasını döndü. Duvarda birkaç çerçeve daha vardı ama içlerinde sanat eseri yerine daha çok nesne vardı: camın arkasına tutturulmuş mumyalanmış bir yarasa, düğümlenmiş insan saçından Viktorya dönemine ait bir broş, gri güvelerle işlenmiş yün bir battaniye.

Richard'ın masasında ilginç görünen iki şey vardı. Biri, yaşlanma sürecini geciktirmek için her biri tek tek işlenmiş, sararmış eski sayfalarla dolu deri bir ciltti. İlk birkaç sayfaya hızlıca göz attığında böyle bir taslak metni daha önce ne gördüğünü ne de yazdığını fark etti ve sadece girişteki satırların dramatikliği bile daha yakından bakmaya değer olduğunu düşünmesine yetti. *Canımdan bir can,* diye başlıyordu. *Kemiğimin kemiği. Sadece kendi kanım beni bitirebilir.*

Dikkatini çeken bir diğer şey de neredeyse bir roman kalınlığında bez ciltli bir kitaptı, hacminin verdiği korku ve tiksintiye rağmen bir şey onu kitaba çekmişti. Bu kalınlıkta bir kitabı yüksek sesle okumak en az bir saat sürerdi, bu da o gün ikinci kez uğruna bir Kâtip'in canını verdiği bir kitaba baktığı anlamına geliyordu. Nicholas gibi biri bu kitabı yazacak mürekkebi sağlamak için tüm kanını vermişti. Ön kapağı çevirdi ve düzgün, sıkışık el yazısına baktı, sonra arkasını çevirdi.

Büyü yeniden kullanılabilir bir büyüydü ama kitaplığı birkaç dakikalığına solduran ya da kalkan büyüsü gibi sonsuza kadar kullanılabilecek türden değildi. Sadece yılda bir kez, ilk okunuşunun yıldönümünde yeniden doldurulabiliyordu ve bunu fark ettiğinde hangi büyüyle karşı karşıya olduğunu anladı. Metni anlamak ve şüphelerini doğrulamak için ilk birkaç sayfayı okudu; evet, bu Kâtip'lerin yerini belirleyen büyüydü. Richard'ın her yıl Nicholas'a hâlâ yaşayan tek Kâtip olduğunu söylemek için yaptığı büyünün aynısıydı.

Karmaşık bir yazıydı ve Nicholas bu büyü için gereken kan miktarından duyduğu rahatsızlığa rağmen kendini ilgiyle okurken buldu. Bu, babasının notlarında "kristal küre" büyüsü olarak bahsettiği ve Maram'ın "sezgisel kehanet" dediği türden bir büyüydü; belirli bir bilgiyi okuyucunun zihnine doğrudan ileten nesne bağlantılı bir büyü. Kütüphanenin son kullanma tarihi kitaplara ve Richard'ın zihnine tekrar tekrar bağlanan, Nicholas'ın şimdiye kadar karşılaştığı bu türden tek büyüydü.

Nicholas daha önce de nesne bağlantılı büyüler yazmıştı, örneğin diğer odadaki aynaları birbirine bağlayan büyü gibi ama bu tür bir "kristal küre" büyüsü hiç yazmamıştı. Asla da

yazmayacaktı. Sezgisel kehanet tek bir bedenin sağlayabileceğinden daha fazla kan gerektiriyordu.

Yine de bu isimsiz Kâtip'in yaptığı seçimleri, özellikle de paragrafların saat gibi yapısını ve bilişsel bağlantıyı ikiye çıkarmak için kafiye kullanma şeklini görmek büyüleyiciydi. Bu kadar güçlü bir büyüden çok şey öğrenebilirdi. Richard'ın ona neden daha önce hiç göstermediğini merak etti. Bağlanan nesnenin doğasını merak ederek büyünün neye bağlandığını görmek için sayfaları dikkatle çevirdi.

Aradığı şeyi büyünün ortasında buldu: okuyucunun zihninin "güce hayat veren bedenin görüntüsüne" bağlanması gerektiğini söyleyen bir yönerge.

Bu da ne demek oluyordu?

Diğer kısımlarda başka ifadelerle en az üç kere tekrar edilmiş olduğundan emindi, aradığı şeyi bulmak için sayfalara eğildi. "Güce güç katan kalbin görüntüsü" ifadesini buldu, bu da hiçbir şeyi netleştirmemişti, bu yüzden sonraki sayfalara geçti. O kadar odaklanmıştı ki Collins onunla konuştuğunda yerinden sıçradı.

"Sanırım bunu görmen gerekiyor," dedi Collins. Odanın öbür ucunda, raflardan birinin önünde duruyordu.

"Bir dakika," dedi Nicholas kaldığı yeri bulmak için tekrar okuyarak.

Collins, "Nicholas," dediğinde ses tonundaki bir şey Nicholas'ın başını kaldırıp bakmasına neden oldu. "Bunu görmen gerek."

Nicholas büyük bir dikkatle kitabı masanın üzerine bıraktı ve Collins'in yanına geldi. Collins ortasında bir şeyin asılı durduğu büyük bir cam kavanozun önünde duruyordu.

"Yakından bak," dedi Collins. "Belki de ben delirdim ama..."

Nicholas onunla dalga geçercesine gülümseyerek kavanoza baktı. Kavanoz kafasının hizasındaydı ve hemen hemen kafasıyla aynı büyüklükteydi, üzerinde muhtemelen camın kırılmasını önleyen bir büyüye ait birkaç kanlı iz vardı. Kapak da büyülenmiş gibi görünüyordu.

Nicholas dikkatini kavanozun içindekilere çevirdi ama neye baktığından emin değildi: bir tür sıvının içinde yüzen bir tür

küçük küre, içindeki sıvı su değildi, o kadarını söyleyebilirdi. Daha yoğundu, bir tür yarı saydam ve yapışkan bir maddeydi ve küre yüzer gibi değil, içinde asılı kalmış gibiydi.

Bu bir gözdü.

Daha doğrusu bir kafatasından cerrahi bir ustalıkla çıkarılmış bir göz küresiydi. Gözbebeği onlara dönüktü. Nicholas onu bir kuyruklu yıldız gibi takip eden kırmızı damar ve bağ bulutunu görebiliyordu. Uzman değildi ama gözün irisi kendi protezinin boyalı versiyonuna o kadar benziyordu ki bunun bir insana ait olması gerektiğini düşündü. Collins'in ağırlığını bir ayağından diğerine verdiğini hissetti, belli ki bu görüntüden rahatsız olmuştu. Nicholas kendini pek iyi hissetmiyordu. Kendi sol göz çukuru bir tepki olarak karıncalandı ve midesi bulandı. Bu kadar korkunç ama bir o kadar da tanıdık bir şeyle kelimenin tam anlamıyla göz göze gelmek tekinsizdi. Öyle tanıdıktı ki!

Çok tanıdıktı.

Nicholas, "Collins," dedi, sesi hırıltılıydı. Arkasına dönüp korumasının yüzüne baktı. Collins de çenesini sıkarak ona baktığında Nicholas'ın içinden bir ürperti geçti. "Benimkine benziyor," dedi.

Collins yutkundu ama konuşmadı. Başını onaylarcasına salladı.

Nicholas tekrar kavanoza döndü. Çoğu insandan daha fazla zamanını kendi gözlerine bakarak geçirmişti, özellikle de gençken, sahte olanın fark edilip edilmediğini görmek için aynada ikisini karşılaştırır ve çoğu insandan farklı olarak temizlerken sık sık kendi gözünün birebir kopyasını elinde tutardı; onu bir o yana bir bu yana çevirir, işçiliğini inceler ve onu bu kadar gerçekçi gösteren renk geçişlerine, kahverenginin arasındaki yeşilimsi altın beneklere, irisin etrafındaki açık sarı halkaya, küçük kırmızı liflerden oluşan kan damarlarına hayranlıkla bakardı.

Kendi gözünü görse tanırdı ve şimdi tam olarak ona bakıyordu.

"Hey," dedi Collins, "yapma, hadi, gel."

Genellikle kendini sersemlemiş hisseden Nicholas'ın başı birdenbire çok daha fazla dönmeye başlamış, artık yerde

oturuyordu. Sanki bedeni diğer tüm enerji kaynaklarını keserse beynini daha iyi kullanabileceğine karar vermiş gibiydi. Collins tekme sayılmayacak bir şekilde spor ayakkabısıyla onu dürttü.

Nicholas, "Gözümün amcamın çalışma odasındaki bir rafta duran kavanozda ne işi var?" dedi.

"Onu oraya ben koymadım," dedi Collins.

"Richard gözümü onlardan... beni kaçıran insanlardan almış olmalı," dedi Nicholas. "Değil mi? Ama neden saklasın ki? Neden bana bu konuda bir şey söylemedi? Kusursuz görünüyor, demek istediğim, onu geri yapıştırabilirlerdi, gözlerin nasıl çalıştığını bilmiyorum ama kesik yeterince temizse parmakları ve elleri geri dikebiliyorlar, o zaman neden gözümü..." Yüzünü kabaca ovaladı, odaklanmaya, anlamaya çalışıyordu.

"Nicholas," dedi Collins. "Gözünü her kim aldıysa, bence, yani bence muhtemelen onu o kavanoza koyan kişiyle aynı kişi."

Nicholas bu sözleri zihninde evirip çevirdi, henüz bu sözlere bel bağlamaya hazır değildi. Kendini ayağa kalkmaya zorladı ve tökezleyerek masaya geri döndü, hâlâ sersem bir halde olduğu için gözlerini kısarak az önce incelediği büyü kitabının sayfalarına baktı. Artık ne bulacağını bilmek için bakmasına gerek yoktu.

Güce hayat veren bedenin görüntüsü.

Güce güç katan kalbin görüntüsü.

Bir Kâtip'in gözü.

Nicholas yıllar önce San Francisco'daki o odayı düşündü, sandalyesinden damlayan çişinin sesi, bileklerini kesen bağların verdiği hissi, sonsuz karanlığı. Collins'in sözlerinin altında yatan imayı görmezden gelemezdi.

Onu kaçıran kütüphanenin kendisiydi. Gözünü dikkatlice yerinden oyan ve bu büyü için cam bir kavanozda saklayan kütüphanenin kendisiydi.

Kütüphane de Richard'dı. Richard ve Maram.

Yaşananları bir kaçırma olayı gibi göstermişler, gözünü almışlar ve sonra da onu kurtarmış gibi yapmışlardı, uyarılarının ne kadar önemli olduğunu kanıtlamışlar, onu dikkatle korumalarının nedenlerini haklı çıkarmışlar ve Nicholas'ın

onlara olan bağımlılığını sağlamlaştırmışlardı. Onlara olan *güvenini.* Hastanede uyandığında Richard'ın yüzü, gözlerindeki yaşlar. Maram'ın odada dört dönüşü. Bunların hepsi tiyatro muydu?

Nicholas aklından geçen hiçbir şeye inanmak istemiyordu. Paniklediğini, aptallaştığını, paranoyaklaştığını düşünmek istiyordu. Ama artık kendisi giremesin, hiçbir şey öğrenemesin diye kusursuz bir şekilde tasarlanmış gizli bir odadaydı.

Bunca zaman ona bu tanıdık duvarların koruyucu parmaklıklarının ardında var olan her şeyden korkması gerektiği söylenmişti. Bunca zaman tehlikenin dışarıdan geldiğine inanmıştı.

Ama belki de en büyük tehdit her zaman içerideydi.

İstemeden de olsa parmaklarıyla gözünü feda ettiği büyünün sayfalarını buruştururken buldu kendini. Nesne bağlantılı bir büyüydü, bu da teknik olarak hâlâ etkili olduğu anlamına geliyordu ve sadece bir Kâtip etkili bir büyüyü bozabilirdi. Eğer Nicholas içgüdülerine uyup kitabı paramparça etse, Richard bunu yapanın o olduğundan adı gibi emin olurdu. Ama o kadar öfkeliydi ki hiçbir şeyi umursamadı. Sayfayı kavradı ve elinden geldiğince sertçe çekti, ciltten koparırken tatmin edici bir şekilde yırtılmasını hissetmeyi bekliyordu.

Ama hiçbir şey olmadı.

Sayfa kırışmamıştı bile. Başka bir sayfayı denedi, bir başkasını ve bir başkasını. Yırtılmak şöyle dursun, hiçbir sayfada herhangi bir dokunuşa dair en ufak bir iz bile yoktu. Çaresiz ve öfkeli bir şekilde kapağı ve cildin ipini koparmaya çalıştı; Collins onu tutmak için hamle yapmış olmasaydı, dişlerini bile kullanmaya hazırdı.

"Hey, hey, hey," dedi Collins, "işe yaramıyor, yaramayacak, bir saniye nefes al, hadi." Nicholas'ın omuzlarını tutmuş ve yüzünü ona çevirmişti, iri avuç içleri sıcak ve ağırdı. "Nefes al," dedi tekrar. "Beni korkutuyorsun."

Nicholas nefes aldı ya da almaya çalıştı. Sonraları Collins'in, kontrolünü kaybettiği bu anları görmüş olmasından utanacağını biliyordu ama o anda Collins yanında olduğu için o kadar minnettardı ki hiçbir şey umurunda değildi. Birkaç uzun dakikadan

sonra Nicholas kendini biraz da olsa topladı ve sakince düşünmeye başladı.

Kitabı yok edememesinin mantıklı olduğunu fark etti. Onu iki Kâtip yazmıştı, yok etmek için de iki Kâtip gerekliydi.

"Buradan çıkmamız gerek," dedi Nicholas.

"Katılıyorum," dedi Collins. Ellerini Nicholas'ın omuzlarından indirdi ve Nicholas masanın üzerinde hiçbir şekilde hasar almadan duran kitaba bakmak için uzaklaştı. Onun yanında duran deri ciltli kitap işle ilgili ve masum görünüyordu.

Nicholas, Richard'ın başka hangi sırları sakladığını bilmek istiyor muydu ki? Kendi gözüyle göz göze gelmekten daha kötü bir şey olamazdı. Elleri titriyordu ama hastalıklı merakı çılgınlığının son noktasına onu götürüyordu ve içindeki sararmış keten kâğıtlarda ne olduğuna bakmak için cildin kapağını tekrar açtı.

İlk on sayfa kadarını okudu, sonra bahsi geçen büyüyü anlamlandıramayarak ya da anlamlandırmak istemeyerek tekrar baştan başladı.

"Nedir bu?" dedi Collins.

"Ben de bunu çözmeye çalışıyorum," dedi Nicholas.

"Gerçekten gitmeliyiz."

Nicholas, "Biliyorum," dedi ama okumaya devam etti.

İçinde bir yerlerde tahmin ettiği gibi, bu taslak kitabı da iki Kâtip yazmıştı. Ama bu kitap için gerekli olan şey sadece kan değildi. *Bedenle birleştir. Sinirlerle dik. Kemiklerle bağla.* Tüm kitap, kanını ve aynı zamanda derisini veren şanssız iki Kâtip tarafından yazılmıştı. Tendonlarını. Saçlarını. Her şeylerini vermişlerdi.

"Bu mümkün değil," dedi Nicholas.

Nicholas elindekini okurken masadan kapıya bir ileri bir geri volta atan Collins masaya geri döndü. Kitaplardan ve büyüden nefret ettiğini iddia eden biri için çok ilgili görünüyordu. "Ne değil?"

Nicholas emin olmak için birkaç cümle daha okudu. "Bu notlar bir Kâtip'in bedeninin bir kısmını nesne çapası olarak kullanan başka bir büyüyle ilgili... Ama nesne bir *hayata* bağlanıyor.

Böylece hayatını, ne bileyim, mesela bir Kâtip'in dişine bağlayabilirsin ve diş var olduğu sürece sen de var olursun."

Collins kaşlarını çattı ve Nicholas kendini bu büyüyü açıklamaya hazırladı ama Collins, "Ölümsüzlük. Demek istediğin bu," dedi.

"Özünde, evet."

"Ama bu bir kitap değil. Yani henüz yazılmamış."

Nicholas ilk sayfaya bakarak, "Evet," dedi. *Etimin eti...* "Bu sadece bir taslak."

"Ve bunun için senin gibi iki kişi gerekli," dedi Collins.

"Evet," dedi Nicholas.

Collins'in sesi ciddiydi. "Amcan bu yüzden mi başka bir Kâtip arıyor?"

Başka bir Kâtip. Böylece Richard tutkal yapabilmek için onların kemiklerini eritebilecek, iplik niyetine kullanmak için saçlarını kesebilecek, derilerini yüzüp cilt yapabilecekti. Parmaklarını oyup kalem yapacaktı. Son damlasına kadar kanlarını akıtacaktı. Sonra Nicholas'ı kanlı kalıntıları kullanarak birini sonsuza dek hayatta tutacak bir büyü yazmaya zorlayabilirdi.

14

Nicholas'ın uçan halı büyüsü yazıldıktan sonra, haftalarca masasının en alt çekmecesinde durmuştu. Bunu düşünmek istemediği için üzerini bir sürü kâğıt ve hatta eski bir tişörtle örtmüştü ama haftalar geçtikçe garip bir şekilde kendisinin de bir parçasını o çekmeceye kapatmış, kâğıt ve kumaş tabakasının altında boğulmuş gibi hissetmişti. Sanki dünyanın hacmi küçülmüş ve rengi solmuş, her şey sessiz ve bej, donuk ve yorucuydu. Maram, çok istediği yeni Adidas spor ayakkabılarını almak için Londra'ya gitmeyi önerdiğinde bile heyecanlanamamış ve neticesinde Maram kaşlarını çatıp elini Nicholas'ın alnına koymuştu.

Her zaman olduğu gibi, Nicholas bu beklenmedik dokunuş karşısında geri çekilmekten kendini alamamıştı. Maram elini hemen geri çekmiş ve Richard'a, "Ateşi yok sanırım," demişti.

Yemek odasında biberiyeye bulanmış pespembe bir kuzu pirzolası yiyorlardı ve kanlı, baharatlı kokusu mide bulandırıcıydı. Nicholas'a iştahını kapatacak kadar çok mürekkep yaptığı anları hatırlatıyordu.

"Haftalardır keyifsizsin," dedi Richard, "Bay Oxley son sınavında soruların ancak yüzde seksenini doğru cevapladığını söyledi, bu da benim tanıdığım çalışkan öğrenciye hiç yakışmıyor. Bir sorun mu var?"

"Hayır," dedi Nicholas kocaman porselen tabağındaki sote ıspanağı iterek. "Her şey çok sıkıcı."

"Yarın sinemaya gidebiliriz," diye önerdi Richard. "Ya da bir oyun izleriz."

"Hayır."

"Bir plak dükkânına gidelim o zaman."

"Hayır."

"Madame Tussauds?"

Bunun üzerine Nicholas başını kaldırıp baktı, kendisine rağmen ilgisini çekmişti. Yıllardır balmumu müzesine gitmek istiyordu. Richard gülümseyerek, "Yarın sabah onları arayıp mekânı gelecek hafta bir öğleden sonrası için kapatabilirim. Tüm müze bize kalır," dedi.

Nicholas'ın morali bozulmuştu. Boş bir müzede hareketsiz insan heykelciklerine baktığı sırada Richard'ın kendisini izlemesini istemiyordu. "Hayır," dedi.

Tüm bunlardan bunaldığı her hâlinden belli olan Maram, "Tamam, çocuğu rahat bırak. Pazarlık ederek birinin suratının asıklığını yok edemezsin," dedi.

Sinirlenen Nicholas tabağını itti. "İzninizi isteyebilir miyim?"

"Tabii," dedi Richard alnı kırışarak. Nicholas yemek odasından çıkarken amcasının endişe dolu gözlerini üzerinde hissedebiliyordu. Madame Tussauds gezisini geri çevirdiği için şimdiden pişmanlık duyuyordu ama kendine olan saygısı yüzünden fikrini değiştirdiğini bildirmek için birkaç gün beklemesi gerekiyordu.

Ancak ertesi sabah Richard yatak odasının kapısını çalmış ve "Hadi, üzerine rahat bir şeyler giyin. Sana küçük bir sürprizim var," demişti.

Bir omzuna asılı bir spor çantası vardı ve kot pantolon giymişti, bu kıyafet değişikliği Nicholas'ın ilgisini çekmeye yetmişti. Richard kapıyı arkasından kapattıktan sonra, Nicholas yataktan çıktı, giysilerini giydi ve amcasını antredeki alçak kanepede oturmuş, bileğini dizine dayadığı ayağını kontrollü bir şekilde sallarken buldu. Nicholas, Richard'ı merdivenlerden aşağı inip koridorlardan geçerek evin ana girişteki holüne kadar takip ederken sorularını kendine saklamayı başarmıştı.

Richard kapıları açtığında ilkbaharın son günlerine özgü son derece güzel bir sabahla karşılaştılar. Gökyüzü eşsiz bir mavilikteydi ve geyik parkı papatya, yonca ve düğün çiçeklerinin parlak gün ışığı sarısıyla bezenmiş yemyeşil, zümrüt rengi çimenlerle

kaplıydı. Böcekler ve yaban arıları vızıldıyor, kuşlar cıvıldıyor ve her şey tatlı ve taze kokuyordu. Nicholas ve Richard yanlarından geçerken keçiler ağız dolusu yumuşak ot yiyor, tüyleri yağmur gibi yumuşak görünüyor, kulakları merakla dikiliyordu.

Nicholas sonunda, "Ne yapacağız?" diye sordu.

"Sen söyle," dedi Richard. "Kalkanlarımızın sınırları nerede bitiyor?"

Nicholas bu konuda daha önceleri de sorguya çekilmiş ve Richard daha önce de soruya soruyla cevap vermişti, bu yüzden cevabı hızla sıraladı. "Kuzeydeki yol. Doğuda beyaz çit. Güneyde ağaçlar. Batıda ahır."

"Aferin," dedi Richard. Artık göle varmışlardı, durdu ve spor çantasını fermuarını açmak için taş bankın üzerine bıraktı. Nicholas şaşkın şaşkın bakarken amcası metrelerce uzunluktaki kaba, parlak kumaşı çıkarmaya başladı. Nicholas neye baktığını anladığında boğazı düğümlenerek nefes alamadı: düz, dokuma bir kilim. Richard onu silkeleyip gölün yanındaki çimlerin üzerine serdi, sonra da çantadaki diğer eşyayı çıkardı.

Nicholas'ın uçan halı kitabı.

"Duyduğuma göre bunu benden habersiz almışsın," dedi Richard kitabı elinde tutup sayfalarını boş boş karıştırırken. "Başkalarından senin için okumalarını istemişsin. Belli ki izin vermeyeceğimi biliyordun."

Nicholas sessizdi, amcasının ruh hâlini tartmaya çalışıyor, kendini savunması, itiraz etmesi ya da özür dilemesi gerekip gerekmediğine karar vermeye çalışıyordu. Sonunda, "Üzerinde gerçekten çok çalıştım," dedi.

"Evet," dedi Richard ve kitabı kapattı. "Fark ettim. Harika bir çalışma olmuş, Nicholas. Gerçekten etkilendim."

Bu sözler ışıksız bir odaya dolan güneş gibiydi. Nicholas yüzündeki soğukkanlı ifadeyi korumaya çalıştı ama bu çok zordu; yüzünün güldüğünü hissetti. "Tamam," dedi kendi şeffaf mutluluğunun neden olduğu utançla savaşarak. "Güzel."

"Şöyle yapacağız," dedi Richard. "Önce büyüyü okuyup halıyı deneyeceğim, sonra da eğer güvenliyse benimle gelmene izin vereceğim."

"Gerçekten mi?" dedi sevinçle Nicholas. "Söz mü?"

"Güvenli olduğu sürece," diye tekrarladı Richard. "Ve kalkanları geçmediğimiz sürece."

"Güvenli olacak," dedi Nicholas, ani, vahşi bir heyecanla nefesi kesilmişti. "Kitabın içine onu da eklemiştim, halıya yapışacaksın, düşmene izin vermeyecek."

"Ama *sen* yapışmayacaksın."

"Çok sıkı tutunacağım! Söz veriyorum!"

"Bakalım, göreceğiz," dedi Richard ve cebinden bir bıçak çıkardı. Nicholas'ın tahminince içinde kara banotu, üzerlik otu ve acem siklameninin kurutulmuş yapraklarının toz hâline getirilmiş karışımı olduğunu tahmin ettiği küçük bir torba da çıkardı. Richard, "Otur," diye emretti ve Nicholas sabırsızlıktan neredeyse titreyerek taş bankın kenarına oturdu, amcasının bıçağı parmağının ucuna batırdıktan sonra kanlı bitki karışımına daldırıp sayfaya bastırmasını izledi.

Büyünün zorluğu nedeniyle oldukça uzun bir kitaptı, bir ay arayla yapılan iki ayrı kan dökme seansının sonucunda yaratılmıştı. Richard'ın hiç acelesi yoktu. Tıpkı geceleri Nicholas'a kitap okurken olduğu gibi, sesi yankılı ve etkileyiciydi ve Nicholas titizlikle seçtiği sözcüklerinin büyük bir ustalıkla yüksek sesle okunuşunu dinledikçe gurur duymaya başlamıştı. Çok güzel bir iş çıkarmıştı. Amcası gerçekten etkilenmişti ve şimdi uçacaklardı.

Richard okumayı bitirdiğinde güneş gökyüzünde yükselmişti ve halı çimenlerin üzerinde bir metre kadar yükselmişti, köşelerindeki püsküller hafif esintide hareket ederek havada süzülüyordu. Richard ağırlığını elleriyle test etmek için eğildi, sonra yavaşça halının üzerine oturdu ve ayaklarını yerden kaldırdı. Halı onun ağırlığına rağmen eğilip bükülmedi. Bağdaş kurarak oturdu ve öndeki iki püskülü kavrayıp yukarı çekti; halı anında bir metre daha yükseldi. Sol püskülü çekti ve halı sola doğru süzüldü.

"Muhteşem," dedi Richard. "Peki, büyü ne kadar sürecek?"

"Sanırım yarım saat," dedi Nicholas heyecanla, "hem zaten bir anda yere düşmeyecek, yavaşça alçalmaya başlayacak ve sonra yere inecek, böylece kolaylıkla inebileceksin."

Richard hiçbir uyarıda bulunmadan püsküllleri öylesine sert çekti ki halı yukarı doğru hamle yaptı, bir uçurtma gibi havaya fırladı ve korkusuz Richard halının yünlü dokusuna büyüyle bağlanmış olduğu için yerinden bir santim kıpırdamadan oturmaya devam etti. Nicholas, Richard'ın yükseklere, yükseklere ve daha yükseklere uçmasını, sonra sola dönüp hızlı, sıkı bir dönüş yapmasını izlerken neredeyse boynuna bir ağrı girecekti. Richard gölün üzerinde belki yirmi metre kadar havada daireler çiziyordu, yüzü ve bedeni halının alt kısmıyla gizlenmişti. Nicholas'ın durduğu yerden bakınca amcası çok küçük görünüyordu, sonra Richard yere doğru hızla inerken büyümeye başladı, o kadar hızlıydı ki Nicholas yere çakılacağından korktu ama amcası mükemmel bir zamanlamayla halıyı durdurdu.

Şakaklarına kadar uzamış gür kır saçları rüzgârdan dağılmıştı ve bir okul çocuğu gibi sırıtıyordu.

"İnanılmaz," dedi. "Hadi, bakalım Nicholas, atla. Sanırım en güvenlisi arkamda oturman. Sıkı tutunacağına söz veriyor musun?"

Nicholas bir saniye bile beklemeden binmişti, amcasının arkasında diz çöktü ve bir süre tereddüt ettikten sonra, sanki bir motosiklete biniyormuş gibi kollarını amcasının beline doladı. Richard sarılmayı pek sevmezdi, Nicholas da küçüklüğünden beri ona sarılmak için bir hamlede bulunmamıştı ve bu uzun zamandır en yakın oldukları andı. Nicholas amcasının sırtına yaslanıp omzunun üzerinden bakarken, Richard halıyı biraz önce yaptığından çok daha yavaş bir şekilde yukarı doğru çekti.

Halı yükseldikçe Nicholas'ın kalp atışları da arttı, ta ki mutluluktan uçacakmış gibi hissedene kadar. Richard gölün yaklaşık beş metre kadar yukarısında durduğunda, "Daha yukarı!" dedi.

Sonra daha yükseğe çıktılar. Nicholas'ın başını döndürecek kadar yükseğe çıktıklarında amcasına öyle sıkı sarıldı ki kaburgalarının çatırdağını hissetti ama Richard itiraz etmedi. Göl yukarıdan bakılınca parlak mavi bir su birikintisi gibi, keçiler de fare kadar küçük görünüyordu, Nicholas için soğuk ve aşılmaz görünen evin büyük taş duvarları ise mükemmel ayrıntılara sahip, çürük ve tuhaf bir bebek evi gibi görünüyordu. Bir süre hiç kıpırdamadan öylece durdular, birbirlerine bir şeyler gösterdiler:

yoldan geçen oyuncak gibi arabayı, havada sallanan bir fırçadan tabloya sıçrayan renklere benzeyen gülleri, bir ağaçtan yükselip diğerine konan cıvıl cıvıl kuş sürüsünü. Sonra Richard halıyı biraz daha az baş döndürücü bir mesafeye indirdi ve ileri doğru itti.

Arazinin üzerinde süzüldüler ve ağaçların tepelerinden geçtiler ve Nicholas, Richard'a hızını arttırması için yalvardığında amcası buna mecbur kaldı, o kadar alçaldı ki halı arazide hızla ilerlerken altındaki otlar hışırdıyordu. Evin etrafında döndüler, bakır kaplı çatının en tepesindeki kulelerle aynı hizaya gelene kadar yükseldiler ve Nicholas uçuşun tehlikesinden ve heyecanından dolayı yüksek sesle güldü.

"Bunu sen yaptın Nicholas," diye seslendi Richard ona. "Senin kanın, senin sözlerin. Kendini nasıl hissediyorsun? Güçlü hissediyor musun?"

Nicholas, "Evet!" diye bağırdı çünkü öyle hissediyordu. Ama güçten de öte, hissettiği şey saf, yüce bir mutluluktu.

Sonunda halı onun yazdığı gibi süzülerek aşağıya doğru alçalmaya başladı, nihayetinde de yorgun bir çocuk gibi çimlerin üzerine uzanıp dinlendi. Nicholas halının üzerinden yuvarlanarak indi, hâlâ karnındaki heyecanı, saçlarındaki rüzgârı hissediyordu.

Richard ona gülümsedi. "Eee? Hâlâ keyifsiz misin?"

Nicholas haftalardır olmadığı kadar iyi hissettiğini inkâr edemezdi. "Hayır," dedi dürüstçe. "Bu inanılmazdı."

"Kitabını benden saklamak yerine en başında bana sorsaydın, günler önce birlikte okuyabilirdik," dedi Richard. Ses tonu yumuşaktı, sitemkâr değil. "Umarım bir dahaki sefere bana güvenirsin. Sır saklamak iyi bir şey değil, Nicholas. Sonunda sadece kendini daha kötü hissetmene neden olur."

O sırada Nicholas'ın aklına amcasının kitabı nasıl bulduğu, Nicholas'ın çalışma odasını, hatta belki de yatak odasını karıştırıp kitabı sakladığı yeri nasıl bulduğunu düşünmek gelmemişti. O anda memnuniyet ve minnettarlıktan sersemlemiş hâldeydi. Ama o gece, Richard'a teşekkür ettikten ve ondan bir daha hiçbir şey saklamayacağına söz verdikten çok sonra,

yatağına uzanıp günün olaylarını gözden geçirirken bir kızgınlık hissetmişti. On yaşındayken bile Richard'ın sırlara bakış açısının tek yönlü olduğunu biliyordu: Richard'dan saklanan sırlar kötüydü ama Richard'ın kendisinden sakladığı sırlar? İşte, orası muammaydı.

Şimdi, yıllar sonra Richard'ın çalışma odasında, amcasının uzun zaman önce söylediği sözleri öfkeyle düşünüyordu.

Sır saklamak iyi bir şey değil, Nicholas. Sonunda sadece kendini daha kötü hissetmene neden olur.

Hâlâ amcasının masasının başında durmuş, o iğrenç büyünün taslağına bakıyordu. Collins ayaklarını sürüyerek yan odaya girdi ve kafasını kapıdan içeri uzattı.

"Buraya gel," dedi. "Hemen."

"Pardon?"

Collins'in başı kayboldu.

Nicholas bir saniye içinde masadaki her şeyi yerli yerine koydu, böylece her şey içeri girdiklerinde nasılsa aynen öyle görünecekti. Çalışma odasına son bir kez daha baktı, kendini o devasa kavanoza ve içindeki acayip şeye son bir kez üstünkörü bakmamak için zorladı. Bu gördüğünü aklına iyice kazıması gerekiyordu.

Diğer odada Collins kollarını kavuşturmuş, dikkatle aynalardan birine bakıyordu. Nicholas gelip onun yanında durdu. Üzerinde *Revir* yazan aynanın önündeydiler; bu ayna Amerikan lise filmlerindeki hemşire odasına benzeyen bir odayı çevreliyordu; büyük bir masa ve perdelerle ayrılmış birkaç yatak vardı ama perdelerin hiçbiri kapalı değildi ve masada kimse yoktu.

Ancak yataklardan birinde biri vardı; sarı saçları ve solgun bir yüzü olan biri uyuyordu. Yatağın ayakucunda yüzü profilden görünen bir başka kadın duruyordu; bu kadın koyu renk saçlı, açık kahverengi tenliydi ve Nicholas'ın çok çirkin olduğunu fark etmekten kendini alamadığı bir kazak giymişti. Tam arkasını dönecekken Collins, "Bekle," dedi ve yan taraftan başka biri çerçeveye girdi, sonra da dönüp aynaya baktı.

Collins aynadaki adamı işaret ederek, "Nicholas sence bu," dedi, "bu Tretheway mi?"

Nicholas hayretle Collins'in haklı olduğunu anladı. Bu Tretheway'di, eski koruması.

"O pisliğin kovulduğunu sanıyordum," dedi Collins.

"Ben de öyle," dedi Nicholas.

"Bizi aynadan görebiliyor mu?"

"Eğer bu geçen mayısta yazdığım büyü ise ki öyle olmalı, göremiyordur," dedi Nicholas. "Aynalar vasıtasıyla bir şeyleri karşılıklı aktarabilirsin ama bu sadece tek yönlü bir görüş. Hadi, gidelim, Tretheway'in neyin peşinde olduğu umurumda değil."

"Bir dakika," dedi Collins. "Kız."

Siyah saçlı kız onların olduğu tarafa dönmüştü ve o da doğrudan aynaya bakıyordu. Nicholas neredeyse bir adım geri atacaktı, kızın bakışlarında o kadar kararlı ve gergin bir ifade vardı ki gözleri kalın, anlamlı kaşlarının altında parlıyordu. Bir şey ararcasına aynaya baktı, sonra tekrar arkasını döndü. Tretheway aynanın açısından çıkmıştı. Kızın yüzü ona şimdi dönüktü ve bir şeyler söylüyordu.

"Onu tanıyor musun?" dedi Nicholas. Sanki kız bir yerlerden tanıdık gibi gelmişti. "Bizden biri mi?"

Collins cevap vermedi. Sanki donup kalmış gibi aynaya bakıyordu, Nicholas onu uzaklaştırmak için elini uzattı ama kadın tekrar aynaya bakınca Nicholas durakladı. Tretheway tekrar aynanın görüş alanına girdi; sırtı cama dönüktü, bedeni siyah saçlı kadını görmelerini engelliyordu, bir eli yanında kaskatı kesilmişti. Elinde silah vardı.

"Kahretsin," dedi Collins.

Kadın yine konuşuyordu, elleri bir köpeği sakinleştirir gibi havadaydı. Tretheway kolunu neredeyse gelişigüzel kaldırarak silahı kadına doğrulttu ve bir an için ikisi de o kadar hareketsiz kaldı ki sanki görüntü ekranda donup kalmıştı. Sonra kız, Nicholas'ın telaşla Collins'in kolunu yapışmasına neden olacak kadar ani bir hareketle kendini öne atarak hem kendisini hem de Tretheway'i yere yapıştırdı ve Collins futbol maçı izliyormuş gibi bir çığlık attı. İkisi de aynanın görüş alanından çıkmıştı, sadece alt bedenleri görünüyordu, botları ve dizleri umutsuz bir itiş kakış içinde birbirine dolanmıştı.

"Kimin tarafındayız?" diye sordu Nicholas aceleyle. "İkisi de kütüphane için mi çalışıyor?"

"Kütüphane umurumda bile değil," diye çıkıştı Collins. "Umarım kız gırtlağına yapışmıştır."

Nicholas hiç de öyle olduğunu sanmıyordu. Tretheway güçlü ve iyi eğitimliydi. Ama tam bunu düşünürken kız yeniden ortaya çıktı: Tretheway'i altına almış, üstünlüğü ele geçirmişti ama dudağından kan damlıyordu ve bir an Tretheway bir eliyle onu kendisine doğru çeker gibi oldu ama sonra ikisi de tekrar gözden kayboldu.

"Siktir," dedi Collins.

Biri tekrar görüş alanına girdi. Bu kez Tretheway'di, yara bere ve kanlar içindeydi ama sırıtıyordu. Omuzlarının duruşundan ve kollarının pozisyonundan altındaki kadını boğmakta olduğu anlaşılıyordu.

"Kalk hadi," diye yalvardı Collins. "Kalk, bitir şu herifin işini."

Nicholas ancak o zaman yataktaki sarışın kadının ayağa kalktığını fark etti. Üzerinde kumaş bir elbise vardı, bir kolu askıyla göğsüne bağlanmıştı ve ayağa kalktığında dengesini sağlayamıyordu. Diğer elinde, içine tek bir plastik çiçek yapıştırılmış gibi görünen bir vazo tutuyordu. Sürünerek Tretheway'e yaklaşıyordu, yüzü dehşet içinde ama kararlıydı. Vazoyu titreyen eliyle kaldırdı. Belli ki bulabildiği tek silah buydu, işe yaramaz ve zavallı görünüyordu.

Ancak vazoyu hiç de işe yaramaz ve zavallı olmayan bir şekilde savurdu. Şaşırtıcı bir güçle vazoyu Tretheway'in kafasına indirdi ve Tretheway bir tarafa savrulup yarı kayboldu. Sarışın kadın hızla aşağı eğildi ve ayağa kalktığında elinde silah vardı.

Silaha baktı.

Ayağa kalkmaya çalışan Tretheway'e baktı, adamın geniş sırtı tekrar görüşlerini kapattı, silahlı kadın şimdi neredeyse hiç görünmüyordu, tek görebildikleri soluk elbisesi olan kadındı.

Ardından gelen sahne tamamen sessiz olduğu için daha da dehşet vericiydi. Tretheway bir kez sarsıldı, kürek kemiğinin altında bir yerde kazağının yünü kırmızılaşmaya başladı ve sonra yere yığıldı. Görüşlerinden kayboldu. Tek görebildikleri sarışın

kadındı; elinde silahı, ağzı açık, gözle görülür bir şekilde titriyordu.

Nicholas'ın eli hâlâ Collins'in kolundaydı, gitme düşüncesi aklından uçup gitmişti. Kolu askıda olan kadın aynı kelimeyi, belki de arkadaşının adını tekrar tekrar haykırıyordu, dizlerinin üzerine çökmüştü. Artık çok geç, diye düşündü Nicholas uyuşmuş bir hâlde. Tretheway vurulmuştu, evet ama öncesinde, Nicholas ve Collins seyrederken siyah saçlı kadını boğarak öldürmüştü.

Ama sonra kadın bir anda ortaya çıktı, yüzü kıpkırmızıydı, nefes almaya çalıştıkça yanakları çukurlaşıyordu. Nicholas tuttuğu nefesini bıraktı. Yanındaki Collins'in de aynı şeyi yaptığını duydu. Elinde silah olan kadın silahı bıraktı ve sağlam eliyle siyah saçlı kadını yakaladı, ikisinin de ağzı çılgınca hareket ediyordu. Nicholas ne söylediklerini tahmin bile edemiyordu ama sarışın kadın çığlık atmayı bırakmış, omuzları titreyerek ağlamaya başlamıştı. Arkasını dönüp Tretheway'in yattığı yere doğru baktı.

"Sence öldü mü?" diye sordu Nicholas.

Collins kötü görünüyordu. "Bilmiyorum," dedi.

Birden iki kadın aynı anda aynaya doğru döndü. Kolu sargılı sarışın hâlâ ağlıyordu ama şimdi o da başını sallıyordu, çerçeveye yaklaşarak muhtemelen Tretheway'in yattığı yere doğru çömeldiler. Siyah saçlı kadın görünüşe bakılırsa adamın ceplerini karıştırdı ve Nicholas'ın bildiği ince bir kitap çıkardı. Yıllar boyunca yazdığı birçok basit hafıza silme büyüsünden biriydi ve uğruna kanını akıttığı ve ter döktüğü bir nesneyi bu yabancının elinde görünce kendini tamamen başka bir dünyaya aitmiş gibi hissetti.

İlk sayfasına göz atacak kadar şanssız olan her okuyucuyu içine çekmek için tasarlanmış bir nesneydi bu.

"Yapma," dedi ona yüksek sesle, "bakma, kelimeleri söyleme" ama artık çok geçti, hafıza silme büyüsünün ilk sayfasını gözden geçirmeye başlamıştı bile. Bir sonraki sayfaya, sonra bir sonrakine geçti ama Nicholas'ın kendi kanıyla yazılmış büyüye bariz bir tepki vermiyordu.

Büyü ona işlemiyordu.

"Bu imkânsız," diye nefes aldı Nicholas.

Bir saniye sonra kitabı kot pantolonunun arka kemerine soktu ve Tretheway'i koltuk altlarından tutarak sürükledi, adamın başı boynundan arkaya sarkıyordu ve sonra sarışın kadın sağlam eliyle adamın tulumunun paçasını kavradı. Aynanın dibine gelene kadar onu aynanın daha yakınına sürüklediler, siyah saçlı kadın o kadar yakındaydı ki Nicholas, Tretheway'in kadının yüzüne sıçrayan kanının kalıntılarını görebiliyordu. Kadın, Tretheway'in gevşek elini tuttu. Nicholas ve Collins'in karşısındaki ayna dalgalandı. Tretheway'in parmak ucu, ıslak toprağın içindeki bir solucan gibi aynadan geçip geldi, tırnağı simsiyahtı, aynanın içindeki yolculuğundan dolayı kemikleri bükülmüştü. Parmak kayboldu ve iki kadın cesetle boğuşmaya başladı.

Nicholas ne yaptıklarını merak etmeye başladığı anda anladı.

"Onu aynadan buraya itiyorlar," dedi.

Parmak bir testti. Şimdi Tretheway'in saçları büyüyen otların sivri uçları gibi diken diken olmuştu ve sonra morarmış alnı ve şimdi de korkunç bir şekilde şekilsiz olan yüzü gelmişti; burnu bir tarafa doğru kırılmış, çenesi yamulmuş, gözleri görünmez bir vakum tarafından sanki yuvalarından çekilmişti.

Tretheway'in omuzları bir an sıkıştı, sonra birdenbire çıkmaya başladı, bir omzuna tırnakları yenmiş küçük, kahverengi bir el destek veriyordu. Nicholas ele bakakaldı. Siyah saçlı kadın elini geri çekti, panik içinde göğsüne doğru tuttu, elini inceledi, Trev'in bozulan bedeni gibi elinin de yamulmuş olmasını bekliyordu ama iyi görünüyordu. Bir saniye sonra mücadelesine devam etti ve Tretheway'in omuzlarının geri kalanı ortaya çıktı. Bu noktada büyü üzerine düşeni yaptı ve bedeninin geri kalanının Nicholas ve Collins'in olduğu odaya girmesini sağlayarak ayaklarının dibine buruşuk bir şekilde tükürdü. Silah da onunla birlikte yere düştü.

İkisi de öylece bakmaktan başka bir şey yapamadı. Tretheway daha önce ölmemişse bile şimdi kesinlikle ölmüştü, ezilmiş ve bükülmüş bedeninin kıvrımları mide bulandırıcıydı. Derisi bir arada duruyordu ama içindeki her şey darmadağınıktı. O ince,

kırılmamış aynanın ardındaki yolculuğunda bükülmüş ve pörtlemişti. Nicholas tekrar baktığında o ayna ve odadaki diğer bütün aynalar bomboştu. Onlar yine sadece aynaydı, diğer tarafta onları dolduran hayatla bağlantıları kesilmişti. Az önce sona eren hayattan.

Ayışığı Kitaplığı

15

Tüm bu berbat durumla ilgili tek olumlu şey, Esther'ın Pearl'ün kendisine ihanet etmediğinden artık emin olmasıydı.

Trev'in bedeni aynanın içinden cıvanın içinden geçer gibi geçmiş, soğuk ve sert aynanın üzerinde en ufak bir kan izi bile kalmamıştı. Trev gözden kaybolur kaybolmaz Pearl minik bir inilti çıkarmış ve mermer zemine çökmüştü.

Dövüşmekten ve ölümün kıyısından dönmüş gibi hissettiren adrenalinin etkisi nedeniyle tüm bedeni ağrıyan ve uğuldayan Esther, kazağının kolundaki temiz bir parçaya çılgınca tükürdü ve tüm bunlara sebep olan aynadaki kan izlerini ovmaya başladı. Bu izleri bırakırsa birinin çerçeveden çıkıp onu ve Pearl'ü öldüreceğinden korkuyordu. Canlılar aynalardan geçemezdi, bunu biliyordu ya da bildiğini sanıyordu ama Trev'in parmağını test etmesine, parmağın çürük, bükülmüş ve yamulmuş çıkmasına rağmen, kendi parmağının yüzeyden öylece kayıp geçtiği ve hiçbir şey hissetmediği o korkunç an gerçekleşmişti. Belki de bir bedeni mahveden şey aynaya giriş değil, bir yerden başka bir yere geçişti.

Onu ittiklerinde Trev tam olarak ölmemişti ama aynanın içindeki yolculuğun Pearl'ün mermi darbesiyle başlattığı şeyi bitirip bitirmediğine dair herhangi bir şüphe varsa bile, Esther'ın ovuşturmasıyla büyünün paslı lekeleri kolayca çıktığı için artık böyle bir ihtimal ortadan kalkmıştı. Trev'in yaşayan bedeninin kanı bu taraftaki büyüyü harekete geçirmişti; hâlâ yaşayan kanı kendi bedeninin geçmesine izin vermişti ve şimdi öldüğüne göre, bu taraftaki büyü bozulmuş olmalıydı.

Esther aynadaki son kan lekesini de sildi ve Pearl'ün önüne çömeldi.

"Teşekkür ederim," dedi. Aslında *özür dilerim* diye başlayan daha çok şey söylemek istiyordu.

"Lütfen, bana halüsinasyon gördüğümü söyle," dedi Pearl. "Lütfen, bana ilaçların etkisi atlında olduğumu, bunun kötü bir rüya olduğunu söyle."

"Bu kötü bir rüya," dedi Esther. Pearl'ün üzerini dikkatle inceledi, Trev'in kanının izlerini arıyordu. Parmaklarında ve bileklerinde biraz vardı. "Ellerini yıkaman gerek."

"*Beynimi* yıkamam gerek," dedi Pearl. Başka bir zaman olsa, bu Esther'ı güldürürdü. Ama bunun bir şaka olmadığı açıktı ve Esther'ın aşağı yukarı tam olarak bunu yapmayı planlıyor olduğu gerçeği bunu daha da az komik hale getiriyordu.

Köşedeki lavaboya gidip bir tomar kâğıt havluyu ıslattı, sonra Pearl'ün yanına döndü ve ellerini avuçlarının içine alarak dikkatle sildi. Yüzünde de Esther'ın kime ait olduğunu bilmediği bir kan izi vardı, onu da temizledi. Sonra kendine baktı. Kazağı sadece hafifçe lekelenmişti ama yerde birkaç leke vardı ve kot pantolonunun üst kısmı kıpkırmızı olmuştu. Pearl'ün üzerindeki revir kıyafetinin etekleri ıslak ve kırmızıydı.

Bunu birazdan halledecekti. Tabii eğer o kadar vakitleri varsa. Eğer birileri revirin kapısını açmaya çalışıp da kilitli olduğunu fark etmez ve alarmı çalmazsa. Trev'in doktora gitmesi için ne söylediği ya da doktor her neredeyse orada ne kadar kalacağı hakkında hiçbir fikri yoktu.

"O üzerindeki önlükleri nerede sakladıklarını biliyor musun?" diye sordu Esther, Pearl'e. Pearl başını evet anlamında salladığında büyük bir rahatlama hissetti. "Tamam, sen üzerindekini değiştir ve kirli olanı buraya koy, sonra da yatağına gir. Ben yerleri temizleyeceğim."

Pearl söyleneni yaptı, hareketleri sarsıcı ve kopuktu. Askısıyla biraz mücadele ederek elbisesini üzerine geçirip yatağına çıktığında, Esther malzeme dolabına gitti ve bir kovayı sabunlu suyla doldurdu.

"Bana saldırdı," dedi Pearl. "Trev. Kayak yaparken. Bir saniye önce konuşuyorduk, sonra birden yüzü değişti ve üzerime geldi ve..." Durdu, nefesi kesildi. Kendine geldikten sonra, "*Kimdi* o? Az önce ne oldu? Onu... onu şeyden... geçirebileceğini nereden biliyordun?" Cümlesini tamamlayamamış gibiydi. Titrek bir nefes daha aldı. "Neler oluyor Esther?"

"O benim peşimdeydi, senin değil," dedi Esther.

"Evet, teşekkür ederim, o kısmı anladım. *Neden?*"

Esther olabildiğince hızlı bir şekilde yerleri paspaslıyor, tüm kan izleri yok olana kadar suyu boşaltıyor ve kovayı yeniden dolduruyordu. Bu korktuğu kadar uzun sürmedi. Bunların hiçbiri bir adli tıp ekibine karşı yeterli bir önlem değildi ama birileri onun kaybolduğunu fark edip endişelenmeye başladığında Esther çoktan gitmiş olacaktı.

En azından öyle olacağını umuyordu.

Ayrıca ne cesetten bir iz ne cinayet silahı ne de klinikte kamera vardı; neden biri cinayetten şüphelenecekti ki? Üstelik hiç tanık da yoktu. Ya da Esther işini bitirene kadar hiç tanık kalmayacaktı.

Esther, Pearl'e, "Hemşire kayak yaparken giydiğin kıyafetleri nereye koydu?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Esther, lütfen bir saniye bana bak ve neler olduğunu *açıkla.*"

Esther gözlerini sıkıca kapadı, sonra açıp Pearl'e döndü. Trev'in cansız bedeninden çıkardığı kitap Pearl'ün son yirmi dört saatle ilgili hafızasını tamamen silecekti; onu silahı ateşlediği andan, kayaktan, tartışmadan öncesine döndürecekti ama yatakta titreyen ve çaresizlikle Esther'a bakan bu Pearl hâlâ hatırlıyordu. Bu Pearl en azından bir şeyi hak ediyordu, değil mi? Neden gerçeği ona anlatmayacaktı ki? Bu çok cezbedici bir düşünceydi. Sadece bir an için Pearl'le aynı dünyada yaşayabilirlerdi.

"Kulağa çılgınca gelecek," dedi. "Ama bana inanmaya çalış. Az önce Trev'in bir aynadan geçtiğini gördüğünü unutma."

"Ne gördüğümü bilmiyorum."

"Evet, biliyorsun. Eğer bunu sindiremezsen, sana söyleyeceğim hiçbir şeyi sindiremezsin."

Pearl dudağını ısırdı, sessizdi. Sonra, "Tamam. Evet. Onu gördüm," dedi.

Esther konuşurken Pearl'ün giysilerini aramak için arkasını döndü. "Büyü gerçek," dedi, "ve bazı kitaplar aracılığıyla yönlendirilebiliyor. Ailem o kitapları hissedebiliyor, duyabiliyor ama ben duyamıyorum. Babam tüm hayatını bu kitapları toplayarak geçirdi ve yüzlerce kitabı var ya da vardı, onlar artık kız kardeşimin. İnanılmaz derecede değerliler."

Giysileri metal ecza dolabında plastik bir torbanın içinde katlanmış olarak buldu ve kendi kanlı giysilerini çıkarıp Pearl'ünkilerinin yerine torbaya tıkıştırdı.

"Ben bebekken," dedi, "bir grup insan koleksiyonu almak için Mexico City'deki evimize girmiş. Kitapları alamamışlar ama annemi öldürmüşler. Detayları bilmiyorum. Tek bildiğim daha sonra babamın beni alıp zindana gittiği. Ya da en azından Vermont'a." Üzerinde sadece iç çamaşırlarıyla lavabonun başında titriyor, elleriyle yüzünü yıkayabildiği kadar yıkıyor, arkasını dönüp Pearl'ün yüzündeki inançsızlığı görmekten korkuyordu. "Büyüyü duyamamamın yanında, aynı zamanda büyüye karşı bağışıklığım da var. Nedenini bilmiyoruz. Ama ben on sekiz yaşıma geldiğimde babam evimizin bulunmasını engellemek için kullandığı kalkanların beni koruyamadığını fark etti, yani babamı, üvey annemi, kız kardeşimi ve tüm koleksiyonu bulmak isteyen birinin tek yapması gereken beni bulmaktı."

Pearl'ün temiz kot pantolonunu beline çekmek için durakladı. Pearl daha uzun ve inceydi ama pantolonun paçalarını kıvırabilirdi, üstelik ona birkaç beden büyük gelen kazağı pantolonun düğmelerinin zor iliklendiği gerçeğini örtecek kadar uzundu ve aynaya baktığında ki artık sadece bir aynaydı bu, yüzünün etrafı biraz morarmış olsa da Esther genel olarak temiz ve kan lekelerinden arınmış görünüyordu.

"Babam bana bir seçenek sundu," dedi Pearl'e dönerek. "Evde kalıp ailemi tehlikeye atabilirdim ya da gidebilir ve bir daha asla geri dönmeyebilirdim. Anlayacağın üzere ben ikincisini seçtim."

Pearl gözlerini dikmiş, ona bakıyordu. Esther konuşurken biraz sakinleşmiş gibi görünüyordu ya da en azından artık gözle

görülür bir şekilde titremiyordu, yine de neredeyse duvarlar kadar solgundu.

"Yorganın altına gir," diye ısrar etti Esther.

"Buraya gel lütfen," dedi Pearl.

"Zamanımız yok..."

"*Lütfen.*"

Esther güçlükle yutkundu ve Pearl'ün yanına, yatağa oturmaya gitti. Pearl sağlam kolunu Esther'ın omuzlarına atıp yüzünü Esther'ın boynuna gömünceye kadar garip ve gergin hâli devam etti. Sonra Esther yapabileceği tek şeyi yaptı: Pearl'e çok sıkı sarılacak şekilde oturuşunu değiştirdi, kırık koluna dikkat etti, dudakları Pearl'ün yumuşak saçlarına değdi. Normalde çok iyi kontrol edebildiği yüzünün artık çok özgürce hareket ettiğini, ağzının sıkıca kapandığını, gözlerinin yaşardığını hissedebiliyordu.

"Sana inanacağım," dedi Pearl sesi Esther'ın teninde boğuklaşarak, "sen başka bir açıklama yapana kadar."

"Başka bir açıklaması yok," dedi Esther. "Sana gerçeği söyledim."

"Bu yüzden mi gidecektin?" Pearl biraz geri çekilip Esther'a baktı. "Trev senin... peşinde olduğu için mi?"

"Evet," dedi Esther.

Pearl'ün yüzündeki umut çok acı vericiydi. "Yani bu artık gitmek zorunda olmadığın anlamına mı geliyor?"

İşler hep bu noktaya geliyordu. Joanna'yla, Reggie'yle, Pearl'le. Esther sadece kendisi olsa bile sevdikleri için bir tehlikeydi.

"Yapamam," dedi Esther. "Nerede olduğumu biliyorlar. Zaten benim yüzümden yaralandın ve ikimiz de neredeyse ölüyorduk."

"Ama Trev'in seni ailene, babanın kitaplarına ulaşmak için kullanacağını söylemiştin. Seni öldürmeyecekti," dedi Pearl. "Öyle değil mi? Sadece seni sorgulamak istiyordu ya da..."

Esther başını iki yana salladı. "Sana anlattıklarım yalnızca benim bildiklerimden ibaret." Adamın ellerinin sıktığı ve boynunda yakın bir zamanda moraracak olan sızlayan yerlere dokundu. "Beni öldüreceğini *hissettim.*"

"Ama öyle olmadı," dedi Pearl, "*ben onu* öldürdüm."

"Teknik olarak öldürmedin," dedi Esther. "Onu aynadan geçirdiğimizde yaşıyordu."

"Tanrım," dedi Pearl ve sağlam omzuyla ıslak yanağını sildi.

Oda mümkün olduğu kadar temizlenmişti. Esther'ın bir elinde kanlı giysilerden oluşan bir torba vardı ama içeri giren kimse olağandışı bir şey göremezdi. Her şeyin bu kadar normal görünmesi çok saçmaydı. Pearl hâlâ küçük sarsıntılarla titriyordu.

"Bunu hatırlamak zorunda değilsin," dedi Esther.

Pearl'ün gözyaşları gözlerinin kenarında birikiyor ve solgun yanaklarından aşağı süzülüyordu. "Ne demek istiyorsun?"

Esther ona Trev'in cebinden çıkardığı kitabı gösterdi. Yeni olduğunu fark etti; makine tarafından modern bir cilt gibi ciltlenmişti. Daha önce hiç bu kadar yeni bir kitap görmemişti.

"Bu bir... şey mi? Bunu yüksek sesle söylemek gülünç geliyor," dedi Pearl.

"Bir büyü kitabı," dedi Esther. "Evet. Geçmiş güne dair hafızanı yok edecek, yani silahı tuttuğunu ya da tetiği çektiğini hatırlamayacaksın, saldırıya uğradığını hatırlamayacaksın. Hiçbirini."

Pearl rahatlamış görünmek yerine dehşete düşmüş gibiydi. Esther'dan uzaklaştı, burun delikleri büyüdü. "Ve az önce bana anlattıklarının hiçbirini hatırlamayacağım."

"Şey, evet."

"Ve Trev'i düşündüğümde," dedi, "onu eğlenceli yeni bir arkadaş olarak hatırlayacağım ve nerede olduğunu merak edeceğim, onun için endişeleneceğim. Onu öldürenin ben olduğunu bilmeden."

"Onu sen öldürmedin," diye tekrarladı Esther.

"Onu ben vurdum ve artık ölü," dedi Pearl. "Diğer her şey sadece laf oyunu."

"Laf oyunlarını severim."

"Bana söylediklerini unutmak istemiyorum," dedi Pearl. "Bütün bir mevsimi birlikte geçirdik ve ilk kez gerçekten gerçekleri anlatıyorsun." Bütün bunlar olurken Pearl durmadan ağlıyor, damla damla gözyaşı döküyordu ve Esther onun yanağındaki

ıslak izlerden birine zırhını delmeyecek kadar şefkatle dokundu. "Ve yaptığım şeyi unutmak tehlikeli görünüyor. Bunu burada *hissediyorum*." Pearl avucunu göğsüne bastırdı. "Zihnim hatırlamasa bile bedenim hatırlayacak. Öyle değil mi?"

"Bilmiyorum," dedi Esther.

Yavaş yavaş akan gözyaşları biraz daha hızlandı, Pearl'ün dudakları kontrolsüz bir şekilde titriyordu, kendini toplamak için titrek bir nefes aldı. "Ama... Ama insanlar Trev'in kaybolduğunu fark ederlerse ve bana ne olduğunu sorarlarsa, bilmiyorum... Yapabileceğimi sanmıyorum, iyi bir yalancı değilim, Esther, bunu biliyorsun. Bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Ne yapacağımı bilmiyorum."

Esther hiçbir şey söylemedi. Başını bile sallamadı. Bu seçimi yapıp karar verecek tek kişi yalnızca Pearl'dü.

Pearl aniden onun elini sertçe kavradı, parmaklarını Esther'ın avucuna bastırdı. "Bana bir söz ver," dedi.

"Bir daha yalan söylemeden yapabileceğim her şeyi yapacağıma söz veriyorum."

Pearl başını aşağı yukarı salladı. "Eğer büyü gerçekten varsa ve sen benim hafızamı gerçekten silebilirsen ve ben de bunu yapmana izin verirsem, güvende olduğunda gelip beni tekrar bulacağına söz vermelisin. Bana olan her şeyi anlatacağına söz vermelisin, aileni ve kitapları tekrar anlatmalısın. Tüm boşlukları doldurmalısın. Sonsuza dek unutmak istemiyorum. *Bilmek* istiyorum." Titreyerek nefes aldı. "Ama şu anda bilmeyi kaldırabileceğimi sanmıyorum. Tek başıma bunu yapamam."

Esther bunun tutabileceği bir söz olmasını istiyordu. "Tamam," dedi. "Söz veriyorum."

"Bana yemin et," dedi Pearl küçük parmağını uzatarak ama Esther bunun yerine diğer parmaklarını açtı ve avucuna bir öpücük kondurdu.

"Yemin ederim."

"Tamam," dedi Pearl. "Ben kafamı bu konuya daha fazla yormadan hallet şu işi."

"Ben büyü yapamam," dedi Esther.

"E, o zaman..."

"Bunu kendin yapmalısın."

"Nasıl?"

"Bu kitabı yüksek sesle okumalısın. Kitapta 'sen' denilen yerlerde 'ben' demelisin, bir isim söylemen gerekiyorsa, kendi ismini söyle. Büyü tutmaya başladığında sanırım seni sonuna kadar götürür. Kendi etkileriyle kendini sonlandırmaz. En azından genellikle öyle olmaz."

Pearl ona bakıyordu. "Bu konu hakkında konuşma şeklin... Trev meselesini ele alış şeklin, seni gerçekten hiç tanımamışım gibi hissediyorum."

Duygu dalgası o kadar hızlı geldi ki Esther'ın kendini savunmaya zamanı olmadı. "Tanıyordun," dedi. "Ve yine tanıyacaksın çünkü geri döneceğim, hatırladın mı? Beni tanıyacaksın. Eğer hâlâ istiyorsan."

Pearl uzandı, Esther onun kitaba uzandığını sandı ama sonra sağlam eli Esther'ın boynunun arkasına dolandı ve Esther içgüdüsel olarak eğildi, dudakları Pearl'ün dudaklarıyla buluştu ve o yumuşak dudakların onunkinin altından ayrılırken verdiği hissi, o keskin dişlerin sıyrılışını hissetti. Gözlerini kapadı ve kendini bir saniyelik bu muhteşem keyfe bıraktı: onu her şeyiyle tanıyan biri tarafından öpülmek. Sonra geri çekildi ve kitabı Pearl'ün kucağına bıraktı.

Eğer büyü Esther'a işleseydi, daha sonra bu olayın anısını zihninden silmek için kendi üzerinde de büyü yapabilirdi. Pearl'ün kitabı okuması yirmi dakika sürdü, Esther'ın kapıdan birinin girmeye çalışacağını düşünerek paniklediği tam tamına yirmi dakika ama kimse girmedi ve Esther büyünün Pearl'ü kelime kelime ele geçirmesini izledi. Pearl'ün gözlerinin donuklaşmasını, ağzının kendi iradesiyle değil, başka bir şeyin iradesiyle hareket etmesini, hizmet ettiği sese güç veren bir gücün Pearl'ün gözleri sayfaya sabitlendikçe büyünün ilerlemesini, ses tonunun gittikçe daha monotonlaşmasını izledi, sonunda son kelimeyi söyledi ve eli sayfadan düştü. Oyunun ortasında terk edilmiş bir bebek gibi öne doğru yığıldı.

"Pearl," dedi Esther büyünün bir şekilde yanlış gitmiş olmasından ve Pearl'ün sonsuza dek böyle, içi boş bir büyü kabuğu

olarak kalacağından korkarak ama adının söylenmesiyle Pearl başını kaldırdı, yüz ifadesi şaşkın ama tetikteydi.

"Esther?" Dik oturdu. "Ah, bu ne ya? Kolum, ne, neredeyim ben, revir mi burası?"

Sesi o kadar doğal, dakikalar önce onu sarsan korkudan o kadar arınmıştı ki Esther omurgasından aşağıya doğru bir ürperti hissetti. Kitabı Pearl'ün kucağından aldı ve bir kolunun altına sıkıştırdı. "Bir kaza geçirdin," dedi. "İyileşeceksin ama... Ne kadarını hatırlıyorsun?"

"Hatırlamak mı?" diye tekrar etti Pearl, sanki bu ona yabancı bir kavrammış gibi.

"Bu sabah kayak yapmaya gittin ve düştün," dedi Esther. "Dirseğini kırdın ve başını vurdun, ufak bir beyin sarsıntısı geçirmişsin ama kötü bir şey yok. Doktor kısa süreli hafıza kaybı yaşamanın normal olduğunu söyledi."

"Geçici hafıza kaybının sadece filmlerde olduğunu sanıyordum," dedi Pearl başını hafifçe okşayarak. Yine biraz korkmuş görünüyordu ama tepkisi normaldi. "Doktor nerede?"

"Bir saniyeliğine dışarı çıktı," dedi Esther, boğazında öyle bir yumru vardı ki kelimeleri güçlükle telaffuz edebiliyordu. "Gidip doktoru bulayım."

Ayağa kalktı, gitmeye hazırlanıyordu, sonra durakladı.

"Unutmanı istemediğim bir tek şey var," dedi Pearl'e. "Beyin sarsıntısı geçirmiş olsan bile, seni gerçekten önemsediğimi unutmanı istemiyorum. Uzun, çok uzun zamandır kimseyi önemsemediğim kadar. Bundan sonra ne olursa olsun... bu değişmeyecek."

Pearl korkmuş görünüyordu. "Bundan sonra ne olursa olsun da ne demek? Bu kafa travması tam olarak ne kadar kötü?"

Esther elinden gelen en güven verici şekilde gülümseyerek, "Başın için endişelenmiyorum," dedi. "Sadece senin için ne hissettiğimi hatırlamanı istiyorum."

"Tamam," dedi Pearl yarı sırıtarak. "Anladım. Sen..." Eliyle havada tırnak işareti yaptı, "*beni gerçekten önemsiyorsun.*"

Esther, Pearl'ün daha fazlasını istediğini, başka bir şey, farklı bir sözcük dizisi istediğini biliyordu ama şimdi gerçeği

söylemenin zamanı değildi. Belki bu daha sonra, Esther sözünü yerine getirdiğinde mümkün olabilirdi.

"Evet," dedi. "Şimdi dinlen."

DOKTORUN YATAK ODASINDA UYUDUĞU ORTAYA ÇIKTI. Esther onu bulamayınca Trev'in ona bir şey yapmış olabileceğinden endişelenerek ofisi alarma geçirmiş, sonra da gerçek fark edilmişti. Dahili telefondan doktora çağrı bırakmışlardı ve doktor on dakika sonra yanakları yastıktan kırışmış, kafası tamamen karışmış bir hâlde ortaya çıkmıştı. Günün sonunun geldiğini anlamamış, gün daha yeni başlıyor sanmıştı ve Pearl'ün kliniğe getirilişini hatırlamıyor gibiydi ama hafızasının zayıflaması onu pek tedirgin etmiyor gibiydi.

"Uzun saatler çalışınca böyle oluyor," dedi Esther'a güvenle.

Hayır, diye düşündü Esther, büyü etkisi altında olunca böyle oluyor ama sadece başını sallamakla ve gülümsemekle yetindi.

İlk akşam yemeği vardiyası başlamıştı ve koridorlar işlerinden dönen insanlarla doluydu, bazıları konuşuyor ve gülüyor, bazıları esniyor ve sessizce ilerliyordu. Esther önüne çıkan her kişinin merhaba demesinden etkilendiğini hissediyor, birinin "Hey, Trev'i gördün mü?" ya da "Hey, nasıl oluyor da tüm öğleden sonranı bir cesedi ortadan kaldırarak geçirmiş gibi görünüyorsun?" demesini bekliyordu. Ama neden böyle şeyleri merak etsinlerdi ki? Eğilip bükülen sadece Esther'ın dünyasıydı.

Mümkün olduğunca kimselere belli etmeden istasyonun etrafında dolanarak her aynadaki kan izini sildi: spor salonu, tüm ortak banyolar, mutfak. Bir aynaya her yaklaştığında kalbi sıkışıyor, bir şeyin ya da birinin aynalardan çıkageleceğini düşünüyordu ama hiçbir şey, hiç kimse gelmiyordu. İşini bitirdiğinde saat yediydi. Uçağı on iki saat sonra kalkacaktı. On iki saat içinde buradan gitmiş olacaktı.

Sonunda bir zamanlar Trev'in odası olan odaya gitti ve kapısının önünde durdu, neyle karşı karşıya olduğunu bilmese de kendisini topladı. İçerideki küçük alan, yatağın ayak ucuna

bırakılmış bir kazak dışında derli toplu ve düzenliydi. Esther lavabosunun üstündeki aynadaki kan izlerini sildi.

Sonra çalınan romanını ve nasıl soracağını bilmediği soruların cevaplarını aramak için üstünkörü bir arama yapmaya başladı. Çekmeceleri açtı, katlanmış kazakları karıştırdı, hatta Trev'in komodininin üzerindeki kontakt lens kutusunu açıp küçük boş tuzlu su birikintisine baktı.

Kurutulmuş civanperçemi ve tanımadığı birkaç bitki daha buldu ve bir havluya sarılıp yatağın altına sıkıştırılan, Trev'in muhtemelen aynalar üzerinde kullanmış olduğu kitabı buldu. Hafıza büyüsü gibi bu kitap da açıklanamayacak kadar yeniydi ve aynı düzgün, mekanik tarzda ciltlenmişti. Bir yerlerde, onu öldürmek isteyen insanların elinde, neredeyse bunun aynısı olan bir ayna kitabı olduğunu biliyordu.

Ayrıca dışarıda bir yerde belki de onu kurtarmak isteyen biri vardı. Dışarı çıkmasına yardım eden biri.

Gil'in romanını ne yazık ki hiçbir yerde bulamamıştı ve kitap ile şifalı bitkiler hariç, Trev'in Colorado'lu marangoz rolünün dışında gerçek kimliğine dair hiçbir kanıt yoktu. Ayna büyüsü kitabını Trev'in havlusuna tekrar sardı ve kendi odasına götürdü, sonra da hem o kitabın hem de hafıza büyüsünün her sayfasını çöp tenekesi ince kâğıt parçacıklarıyla dolana ve kitapların sırtları boş ve işe yaramaz hâle gelene kadar metodik bir şekilde parçaladı.

Sonra da eşyalarını toplamaya başladı.

16

Joanna annesini sundurmadaki merdivenlerden yukarı ve ön kapıya doğru götürürken, aslında hiç kimsenin kalkanları aşıp eve girmeye teşebbüs etmediğini fark etti.

Cecily'nin gözleri bağlıydı ve Joanna'nın koluna yapışmıştı. Dengesini koruyamıyordu ve Joanna'dan başka hiçbir şeyin farkında değil gibiydi; Joanna'nın eğilip annesinin ayaklarının her birine fiziksel olarak dokunarak bir sonraki basamağa çıkmasına yardım etmesi gerekiyordu. Cecily'yi bu kadar algısı azalmış ve çaresiz görmek korkutucuydu, aynı anda hem çok eskilere gitmiş hem de zamanda ileri yolculuk yapmış gibiydi, annesi şimdi tıpkı bir bebek gibi ama aynı zamanda yaşlı biri gibi ona bağımlıydı.

Joanna, Cecily'ye kapıya kadar eşlik etti, Cecily soluk soluğa antreye doğru tökezleyerek girdi, sonra ellerini dizlerine koyarak öne doğru eğildi. Joanna botlarını çıkarıp annesine bir bardak su getirmek için mutfağa gitti ve döndüğünde Cecily gözlerindeki eşarbı çözmüş, Abe'in hâlâ portmantoda asılı duran eski kahverengi deri ceketine bakıyordu.

"Al," dedi Joanna.

Cecily suyu yudumladı ve kenarına kırmızı öpücüğünü kondurarak bardağı geri uzattı. "Bu çok korkunçtu," dedi.

Joanna *iyi* deme dürtüsüne direndi. "Ayakkabılarını çıkar."

Cecily söyleneni yaptı. Evinde başka birinin olması Joanna için ne kadar tuhaftı. Buranın bir zamanlar Cecily'nin de evi olması da bir o kadar tuhaf hissettirdi.

"Kalkanlardan geçerken nasıl hissettin?" diye sordu merakla.

Cecily salondaki aynaya bakıyor, ellerini saçlarında gezdiriyor, Joanna'nın daha önce binlerce kez yaptığını gördüğü gibi kendini inceliyordu ama Joanna'nın sorusu üzerine, kendinin içgüdüsel bir hareketini yakalamışçasına ürkmüş gibi ellerini bıraktı.

"Hiçbir şey görmediğin ya da duymadığın bir rüyada olmak gibi," dedi Cecily, "ama bir teknede olduğunu ve teknenin batmakta olduğunu biliyorsun."

Joanna bunun nasıl bir şey olabileceğini tam olarak hayal edemiyordu ama söylenenle yetindi. Paltolarını eski portmantoya, Abe'inkilerin yanına astı ve Cecily'nin parmağını oymalı bir ahşap kancanın üzerinde dolandırmasını izledi.

"Hiç değişmemiş," dedi.

"Evin çoğu yeri aynı," dedi Joanna ama bunu söyler söylemez bunun doğru olup olmadığını merak etti. Cecily taşınırken yanına pek bir şey almamıştı ve ne Abe ne de Joanna eve yeni bir eşya almıştı ama yine de evin, annesi ve kız kardeşinin yaşadığı zamankinden farklı hissettirdiğini biliyordu. O zamanlar daha küçük, daha huzurlu hissettiriyordu.

Cecily onun arkasından mutfağa doğru ilerledi; öğleden sonra güneşi lavabonun üstündeki pencereden içeri giriyor, su ısıtıcısını ve soyulmaya yüz tutmuş sarı duvarları aydınlatıyordu. Joanna bu sıcak, gurur okşayıcı ışık için mutfağın iyi sayılabilecek tarafını aydınlatmasından dolayı minnettarlık duydu ama sonra böyle hissettiği için kendine kızdı. Annesinin ne düşündüğü önemli değildi. Annesi onu kandırmış ve tuzağa düşürmüştü.

"Yer döşemelerini bir türlü yenilememişti," dedi Cecily bir ayağını muşamba üzerinde sürüyerek. Ama Cecily'nin bakışları altında kendini basit ve hassas hisseden Joanna bile bunun kötü niyetli bir eleştiri olmadığını anlayabiliyordu; annesinin sesi karmaşık duygularla kısılmıştı.

"Evet," dedi Joanna. "Gerçi yeni bir tost makinesi almıştık."

Cecily gülümsedi ve çok geç olmadan Joanna öfkesini anımsadı.

"Otuz dakikan var," dedi. "Buraya ne yapmaya geldiysen onu yap."

"Bir iğneye ya da bıçağa ihtiyacım var," dedi Cecily.

Joanna kuruması için tezgâha bıraktığı temiz bulaşıkların arasından küçük gümüş bıçağını aldı. "Ben getiririm. Sen bana sadece onunla ne yapacağımı söyle."

Annesinin yüzüne bakınca bir tehdit olduğunun ima edilmesinden ne kadar hoşlanmadığını görebiliyordu. "Senin bunları düşünecek..."

"Benim evim," dedi Joanna. "Benim kurallarım."

Cecily tartışacak gibi oldu ama sonra gözle görülür bir şekilde vazgeçti. Arkasını döndü ve yemek odasından geçerek sola, mutfağa doğru yürüdü. Joanna çok geç de olsa masanın üzerine bıraktığı malzemeleri hatırladı: deri şeritleri, iplik çileleri, tutkal kavanozu, farklı türden kâğıt yığınları. Annesinin gözlerinin her şeyi kavradığını gördü ama bu dağınıklığı bir sonuca bağlamamasını umdu ama Cecily derin bir nefes aldı ve duruma göre çok abartı görünen bir korku ifadesiyle ona döndü.

"Jo," dedi. "Sen kitap yazmıyorsun... yazmazsın... değil mi?"

Cümlesine yargılarmış gibi başlamıştı ama sonu soru cümlesi olarak bitti.

"Sadece bir şeyler deniyorum," dedi Joanna ve Cecily'nin korku dolu yüz hatları gevşedi. Joanna onun ne düşündüğünü tahmin edebiliyordu: Joanna kitapları kendi başına yapmayı öğrenirse, bir daha ortaya çıkamayacak kadar derinlere gömülecek, yok olacaktı. Belki de annesi gerçekten de haklıydı. Joanna bunu asla bilemeyecekti.

Cecily oturma odasında durdu, köşedeki koltuğun üzerindeki battaniyelere, yastıklara, katlanmış giysi yığınlarına baktı.

"Burada mı uyuyorsun?"

Joanna'nın annesine herhangi bir açıklama borcu yoktu ama savunma dürtüsü yine devreye girdi ve "Burası daha sıcak. Ve ısınmakla ilgili faturalardan tasarruf sağlıyor."

"Yani propan tankını doldurmak için kullandığın büyüden tasarruf ediyorsun."

"Isınmakla ilgili faturalardan," diye tekrarladı Joanna.

Cecily oturma odasını ikinci kata çıkan merdivenden ayıran battaniyeleri araladı ve Joanna da onu takip etti. Yukarı çıktıkça

sıcaklık azaldı ve Joanna titreyerek keşke paltomu çıkarmasaydım diye hayıflandı. Parmaklarını tırabzanın üzerinde gezdirdi, ahşap yıllarca ailesinin el emeğiyle cilalanmış olduğu için hâlâ parlaktı.

Öfkesine, incinmişliğine, Cecily'nin bu duruma yol açmak için yaptıklarına rağmen Joanna'nın bir yanı, yıllardır tek başına çıktığı bu merdivenlerde annesinin peşine takılmış olmasına hiç kızamıyordu. Kedinin başının yumuşaklığını ellerinin arasında hissettiğinde de aynı çocuksu yanı heyecanlanmıştı.

Cecily ikinci katın sahanlığında durup etrafına bakındı. Koridorun sonuna ve bir zamanlar Abe'le paylaştığı en büyük yatak odasına doğru bir adım attı, sonra sırtını oraya verip diğer iki kapıyı inceledi. Joanna, annesinin ne yapacağını görmek için beklerken kalbinin güm güm attığını hissedebiliyordu. Tek bir tahmini bile yoktu.

Cecily, Esther'ın eski odasına doğru ilerledi. İçeride biri uyuyor olabilirmiş gibi kapıyı belli belirsiz araladı, sonra iterek tamamen açtı ve Joanna'yı peşine takarak içeri girdi. Odanın içi sahanlıktan daha da soğuktu ve bu soğuk, aslında sıcak olsa huzurlu bir hava verebilecek her şeyin kasvetli görünmesine neden oluyordu. Sıradan kitap kutularının, Abe'in eski giysilerinin, Joanna'nın bir gün tamir etmeyi düşündüğü kırık mobilyaların üzerinden bir Kurt Cobain posteri onlara bakıyordu.

Cecily gözleriyle odayı taradı, kalbine koymak istiyormuş ama kendini tutuyormuş gibi eli yakasına denk gelen kemiğinin üzerindeydi.

"Eskiden şu köşede başka bir şey vardı," dedi Cecily.

Joanna dolabın yanındaki köşeye baktı, artık orada el işi ve dikiş malzemeleriyle dolu küçük bir çekmece vardı. "Hatırlamam için biraz daha detay verebilir misin?"

"Hayır."

Joanna hafızasını yokladı ve odanın Esther'a ait olduğu zamanki halini gözünde canlandırdı. "Ayna?"

Cecily, "Nerede?" diye sordu.

Joanna cevap olarak odanın diğer ucuna ilerledi ve gardırobun kapısını açtı. İçerideki devasa ayna kış ışığını yüzlerine

vururken Cecily neredeyse iniltiye benzeyen bir rahatlama sesi çıkardı. Tekrar konuştuğunda sesi tedirgindi, sanki bu manzara onun için yeni bir acil durum çağrısı gibiydi.

"Bir parça kâğıda ve bir kaleme ihtiyacım var," dedi.

Çekmecelerde defter kâğıdı vardı ve Joanna her nasılsa hâlâ dolu olan eski bir mavi tükenmez kalem buldu. Kâğıdı ve kalemi annesine uzattı, Cecily gergin bir şekilde kızının elindekileri aldı, titrek hareketlerle ilerliyordu.

Cecily kâğıdı uzun bir şifonyerin üstüne koydu. Konsantre olup gözlerini kıstı ve devam etmeden önce bir iki kez durup yazdıklarını baştan okudu. Joanna ne yazdığını görmek için annesinin yanına gitmek yerine olduğu yerde kımıldamadan bekledi. Cecily yazmayı bitirdiğinde Joanna elini uzattı.

Annesinin tereddüdünü, isteksizliğini görebiliyordu ama yine de kâğıt parçasını ona uzattı.

Kelimeler anlamsızdı, başına işaret konmuş iki paragraf vardı; Joanna hiçbir anlam çıkaramadan yazılanları iki kez okudu.

- Hâlâ orada mısın, yoksa çok mu geç kaldım, bilmiyorum. Neden sana ulaşmaya çalıştığımı anlayabilirsin. Lütfen bana bunu kontrol altına aldığını söylemenin bir yolunu bul ya da bana ne yapabileceğimi söyle.
- Anlaşmamızın bana ait olan tarafını bozma vakti geldi. Bu mesajı alır almaz -eğer bu mesajı alırsan- lütfen sonunu getir.

-C.

"Nedir bu?" diye sordu Joanna.

Cecily tahmin edilebileceği gibi hiçbir şey söylemedi. Hırkasının cebine uzandı ve sert bir kâğıt parçası çıkardı. Joanna pembe gökyüzünü, kare yazı tipini hatırladı. Esther'ın Antarktika'dan gönderdiği kartpostal.

"Bıçağına şimdi ihtiyacım var," dedi Cecily.

Joanna net bir cevap alana kadar reddetmeyi düşündü ancak bu noktada reddederse sorularına çok daha az cevap bulabileceğinden endişelendi. Zaman tükeniyordu ve Cecily'nin bundan

sonra ne yapmayı planladığını görmek istiyordu. Bıçağı sapından tutarak annesine uzattı ve Cecily hızlı bir hamleyle daha önce Joanna'yı oturma odasında tutmak için kan bariyerleri çekerken açtığı kesiği yeniden açtı. Kartpostalın köşesine ve yazdığı notun üzerine parlak kırmızı lekeyi sürerek kartpostalı defter kâğıdının içine çok sıkı olmayan bir zarfa koyar gibi katlayarak yerleştirdi.

Sonra gözlerini kapadı ve uzun, yavaş bir nefes aldı. "Bunun artık işe yarayıp yaramayacağını bile bilmiyorum," dedi. "Son yapışımdan bu yana on yıl geçti."

Joanna hiçbir şey söylemedi. Cecily kendi kendine konuşuyordu, tamamen kendine odaklanmıştı. Joanna onu izlerken Cecily öne doğru uzandı ve kanlı başparmağını aynaya bastırdı: aynanın iki üst tepesine ve alt noktasına bir iz bıraktı.

Cecily bunu yaparken Joanna onu dikkatle izliyordu ama gözleriyle herhangi bir değişiklik hissetmedi ancak diğer duyusuyla, kulağının içindeki kulağıyla hissetti. Önce her şey sessizdi ama sonra değişti, büsbütün sessizlik bozuldu. Joanna'nın kafasının içinde alçak ve yavaş bir uğultu yükseliyordu. Bir büyünün yerine getirilmesinin sesiydi bu ve görünürde hiçbir kitap yoktu. Bu, bir şekilde zaten devam etmekte olan bir büyüydü, harekete geçirilmesi için değil ama yeniden harekete geçirilmesi için kana ihtiyaç duyulan bir büyü.

Cecily hızla uzandı ve notla kapladığı kartpostalı aynaya uzattı. Ancak aynaya *karşı* değildi çünkü ayna hiçbir direnç göstermiyordu. Ayna titredi ve üzerine taş atılmış bir su birikintisi gibi dalgalandı, sonra da not ve kartpostal yine bir taş gibi aynanın içine battı ve yutuldu.

Joanna ne olduğunu anlar anlamaz elini annesinin bileğine kenetledi ama çok yavaştı ve artık çok geçti. Cecily'nin eli çoktan boşalmıştı. Joanna telaşla uzanıp aynadan annesinin kanını silmeye çalıştı, her ne kadar hâlâ ıslak olsalar da, lekeleri Cecily dışında kimsenin silemeyeceğini çok iyi bilse de çabaladı.

"Yapma, tatlım," dedi Cecily. Yüzü sakindi, duruşundaki tüm aciliyet ifadesi kaybolmuştu; yapmak için geldiği şeyi yapmıştı.

"Ne yaptın sen?" dedi Joanna. Sesi titrek çıkmıştı. "O aynanın diğer tarafında kim var?"

Belli ki biri vardı, öyle olmalıydı: Kim bilir ne kadar zamandır bu dolapta aynanın arkasına sinmiş, harekete geçirilmeyi bekleyen isimsiz bir figür vardı. Joanna'nın tüyleri diken diken oldu.

Cecily, Joanna'nın yüzünü ellerinin arasına aldı, Joanna refleks olarak bir an geri çekildikten sonra durdu ve annesinin gözlerinin içine bakmasına izin verdi. Şu anda bile annesinin serin ellerinin Joanna'nın tedirgin bir ifadenin olduğu sıcak yanaklarına dokunuşu onu rahatlatıyordu.

"Aynanın içinden hiçbir şey geri gelemez," dedi Cecily. "Kalkanların bunu engeller. Sadece ben bazı şeyleri geçirebilirim."

"Nereye? Kime?"

"Senden zor bir şey istediğimin farkındayım," dedi Cecily. "Senden hiçbir açıklama yapmadan bana güvenmeni istiyorum. Bir gün sana her şeyi anlatacağım ve beni tamamen anlayacağını umuyorum ama şimdilik istediğimiz şeyin o kadar da farklı olmadığına inanman gerek. Senin çıkarlarına ters hareket etmiyorum ve asla sana zarar verecek bir şey yapmam. Bana bunu bildiğini söyle."

Joanna bunu biliyordu ya da en azından bedeni, kalbi ve içgüdüleri biliyordu. Ama aklı, böyle bir bilginin Joanna'nın yıllar boyunca tanık olduklarıyla bağdaşmadığı konusunda ısrar ediyordu. Cecily'nin kalkanları yakmaya çalıştığını ve planı başarılı olmayınca Abe'i terk ettiğini görmüştü. Babasının ona Cecily'yi tekrar içeri almamasını söylediğinde, Cecily taşındıktan sonra da tartışmaya devam ettiklerini duyduğunda ne konuştuklarını hep dinlemişti. Cecily'nin eve yeniden girmesi için yaptığı onlarca üstü kapalı ricayı ve Joanna'nın kendi rızasıyla kalkanlardan vazgeçmesi için tasarladığına inanmaktan kendini alamadığı yüzlerce üstü kapalı eleştiriyi dinlemişti. Cecily, Joanna'nın bu evi terk etmesini, kitapları unutmasını, sahip olduğu tek korumayı bırakmasını istediğini ondan hiç gizlememişti. Birinin korumasız kalmasını istemek ona zarar vermeyi istemekle aynı şey değil miydi?

Tek karşı argümanı Cecily'nin onu sevdiğini biliyor olmasıydı.

"Güven bana," dedi Cecily tekrar. "Sadece üç gün. Sonra geri gelip büyüyü askıya alacağım."

"*Bitireceksin*," dedi Joanna.

"Bunu yapamam," dedi Cecily ve ellerini Joanna'nın yüzünden çekti. "Kitap öbür tarafta, yıllar önce büyüyü yapar yapmaz onu öbür tarafa geçirdim." Joanna aynaya baktığında sadece kendini gördü, kendi kocaman, ince kirpikli ela gözleri ona bakıyordu. Yanında duran Cecily'yi gördü, arkasındaki odayı, çöp yığınlarını, Esther'ın eski mor yorganının kenarını gördü. Aynaya dokunduğunda herhangi bir aynaya dokunmuş gibi hissetti; soğuk, sert, kırılgan. Diğer oda, diğer ayna neredeydi? Arkasında kim vardı?

Sonunda kazanan Joanna'nın annesine olan güveni değil, merakı oldu.

"Üç gün," dedi. "Sonra büyüyü askıya alıyorsun, kanını tamamen siliyorsun."

Cecily hemen, "Tamam," dedi. Yüzünde bir rahatlama ifadesi vardı ve Joanna umutsuzca bunun nedenini öğrenmek istiyordu. Ama Cecily ona hiçbir şey söylemedi. Belki ayna söylerdi.

17

Nicholas kitap yazmaya başladığından beri bütün mürekkeplerini bodrumdaki iki mutfaktan birinde yapmıştı. Çocukken uygulamalı derslerini burada almıştı. Evdeki personelin kullandığı yeni mutfağın aksine bu mutfak, on dokuzuncu yüzyılın sonlarından beri yenilenmemişti ve ahşap duvarları, çukurlu taş döşemeleri ve demir ocağı onlarca yıllık yağlı dumanla lekelenmişti. Dumanla ve... kanla. Nicholas herhangi bir adli tıp incelemesinin her yeri çılgın gibi ortaya çıkaracağından oldukça emindi.

Şu anki hâliyle mutfak sadece sabah güneşiyle aydınlanıyordu ve Nicholas içeri girerken Richard kapıya sırtını dönmüş, pencerenin önünde duruyordu.

Nicholas mürekkebi tek başına da yapabilirdi ama biri ona yardım ettiğinde her şey daha kolay, daha çabuk ve daha az acı verici oluyordu ve genellikle Richard'ın sadece kendisine arkadaşlık etmesinden değil, onun tüm dikkatini üzerinde hissetmenin ender rastlanan sıcaklığından da memnun olurdu. Fakat bu sabah amcasını görmek karnının derinliklerinde sadece hastalıklı bir korku dalgasına neden olmuştu.

Bir gece önce zar zor uyumuş, çarşafları karmakarışık olana ve Sör Kivi itiraz ederek yatağı terk edip yerde uyuyana kadar dönüp durmuştu. O kavanozu, gözü, özenle kesilmiş damarları, Richard'ın Nicholas'ı güvende tutacağına dair söz verirken takındığı sert ve koruyucu bakışı ve Tretheway'in o aynalı odada yatan parçalanmış bedenini düşünüp duruyordu.

Önceki gece Collins'le birlikte hemen çalışma odasından çıkmışlar, Collins büyüyü okuyabilsin ve onları kitaplıktan geçirebilsin diye aceleyle geçitten geri dönmüşlerdi. Nicholas içinde bir yerde yüzlerinde suçlayıcı, öfkeli bir ifadeyle Richard ya da Maram'ın diğer tarafta kendilerini bekliyor olacağını düşünmüştü. Ama kimse yoktu. Nicholas'ın odasına geri döndüklerinde, Richard'ın çalışma odasının hemen yanındaki odada yatan cesede rağmen kimse onlarla konuşmaya gelmemişti.

Collins, "Bizim Tretheway meselesiyle hiçbir ilgimiz yok," diye ısrar etmişti. "Olay olduğunda orada bulunmuş olduk. O geçidi hiç bulmamış olsaydık bile ölecekti."

Bu doğruydu ama Nicholas bütün gece Richard'ın her an yatak odasının kapısından içeri girip kendisini cinayetle suçlayacağından emindi. Peki, Nicholas, Richard'ı neyle suçlayacaktı? Olası suçlamalar onun için dile getirilemeyecek kadar korkunçtu.

Richard mutfak penceresinden kendisine doğru döndüğünde gerilmekten kendini alamadı, arka taraftan ışık geldiğinden yüz ifadesini görmek zordu.

"Günaydın," dedi Richard.

Nicholas kayıtsız kalmaya çalışarak, "Günaydın," dedi. Richard cesedi şimdiye kadar bulmuş olmalıydı, değil mi? Tretheway'in öldüğünü biliyordu herhâlde. Olay sırasında Nicholas'ın da orada olduğunu biliyor muydu?

Ama Richard güneş ışığının yansımasından uzaklaştığında Nicholas onun gülümsediğini gördü; doğal, içten bir gülümsemeydi, zoraki değil, tamamen normaldi.

"İyi misin?" dedi. Sesi de normaldi. "Senin için biraz erken olduğunu biliyorum."

Nicholas da gülümsemek için kendini zorladı. "İdare ederim. Her şeyi ayarladığın için teşekkürler."

İğneler, leğen, hortumlar, arap zamkı, mumların olduğu aletlerin ortasında kocaman bir bardak portakal suyu duruyordu ve Richard onu işaret etti.

"İç," dedi. Nicholas bardağı alıp kurumuş ağzında akü asidi gibi bir tat bırakmasına rağmen bir yudum içti. Richard'ın

kaşlarını çatarak 21G kelebek setinin olduğu kutuya bakmasını izledi.

"Bunlarla yaparsak işimiz sonsuza dek sürer," dedi Nicholas. Kendi sesi de son derece rahattı, çabasını ele verecek en ufak bir titreme belirtisi bile yoktu. "Düz olanlar bitti mi?"

"Hayır," dedi Richard, "ama iyi damarların kalmadı."

"Sadece son bir kez vurdum," dedi Nicholas. "O da neredeyse iki ay önceydi."

"Bu damarlar çok değerli," dedi Richard. "Dikkatli olsak iyi ederiz."

Nicholas portakal suyundan büyük bir yudum daha aldı, bekliyordu. Ama Richard başka bir şey söylemedi, her zaman yaptığı gibi mutfak zeminini bir çember oluşturacak şekilde düzenlemeye başladı. Nicholas'ın nabzı yavaş yavaş düşmeye başladı. Richard cesedi gördüyse bile, onu hiçbir şekilde Nicholas'la ilişkilendirmişe benzemiyordu. Collins haklıydı. Nicholas'ın tek yapması gereken her zamanki gibi davranmak, hiçbir şey belli etmemekti.

Bardağını yere bıraktı ve kollarını sıvamaya başladı, yara izleriyle dolu ön kollarında kan almak için iyi bir nokta aradı ama görüşünü netleştirmekte güçlük çekiyordu. Bir anlık sükûnet kaybolmuş ve ardından kalp atışları yeniden hızlanmıştı çünkü Tretheway'den, Richard'ın Nicholas'ın gördüklerini bilip bilmemesinden bağımsız olarak kendi gözünün yapışkan bir madde içinde yüzdüğünü *görmüştü.*

Richard ona kaç kez kan alma işleminde yardım etmişti? Amcasının şefkatli, becerikli parmakları kaç kez Nicholas'ın kolunun üst kısmına basınç manşonunu sarmış ve yeni bir iğneyi plastik paketinden çıkarmıştı? Nicholas kaç kez orada oturup Richard'ın damarlarını cevher arayan bir madenci gibi açmasına izin vermişti? Aynı eller gözünü başından almış ve suçu yabancıların üzerine atmıştı.

Nicholas'ın elleri titriyordu.

Normal davran, dedi kendi kendine umutsuzca, *normal davran.* Ama nasıl yapabilirdi?

O kavanozu gördükten sonra Richard'ın kendisine iğneyi batırmasına nasıl izin verebilirdi?

"Aslında," dedi gömleğinin manşetini indirerek, "kendimi pek iyi hissetmiyorum."

Richard, "Ah, canım," dedi ve avucunu açarak ona doğru yürüdü. Nicholas, amcası alnını tutarken irkilmemeye çalıştı. "Ateşin yok."

"Sadece kendimi pek iyi hissetmiyorum."

"Geçen gece olanlardan sonra doğal," dedi Richard. "Ama bu meseleyle en iyi adamlarımız ilgileniyor ve burada sana hiçbir şeyin zarar veremeyeceğini biliyorsun."

Yalandı. Richard ona zarar verebilirdi. Nicholas bunu artık biliyordu.

"Mürekkep işi bekleyemez mi?"

Richard, "Bu işin aslını öğrenmek istiyorsak bekleyemez," dedi. "Birisi sana saldıran kişiye neler yapabileceğini söylemiş, bu da bize yakın, kütüphaneye yakın birinin güvenimize ihanet ettiği anlamına geliyor. Cevap alabilmemiz için hakikat büyülerine ihtiyacımız var ve ne kadar uzun süre beklersek, neler olduğunu öğrenme ihtimalimiz o kadar azalır."

"Belki de ne olduğu umurumda değildir," dedi Nicholas.

"Ah," dedi Richard yavaşça. İğne kutusunu yere bıraktı. "Geçen gece saldırıya uğramak seni güçsüz hissettirdi ve bu yüzden elinden geldiğince güç gösterisinde bulunuyorsun, anlıyorum. Doğal bir tepki." Ellerini teslim olmuşçasına uzattı. "Travma tepkisine karşı çıkamam, değil mi?"

Richard onu tuzağa düşürüyordu, bunu saklamıyordu bile, Nicholas bunu biliyordu ama nedense bilmesinin bir yararı olmuyordu. Richard'ın aptalca akıl oyunları yine de işe yarıyordu. Nicholas kendi kendine arkasını dönüp gitmesini söylerken bile, "Kendimi güçsüz hissetmiyorum, *hasta* hissediyorum," dedi.

"Maram'dan etkilendin kesin," dedi Richard. "Seni kandırmasına izin verme, kendi sınırlarını herkesten daha iyi biliyorsun."

"Benim sınırım bu işte!"

Richard'ın hoşgörülü şakacı edası yok oldu ve Nicholas'a daha yakından baktı. Sesinde gerçek bir endişe vardı, "Bu da ne demek oluyor, Nicholas? Hastaysan hastasındır ama seni rahatsız eden şeyin bu olduğunu sanmıyorum. Otur, konuş benimle."

Richard masaya oturdu ve karşısındaki sandalyeyi işaret etti, Nicholas da kendisine rağmen oturdu.

"Güzel," dedi Richard. "Şimdi bana neler olduğunu anlat."

Nicholas titreyen ellerini yumruk yapıp kucağına koydu. Richard'ın yüzünde Nicholas'ın çocukluğundan beri gözle görülür bir değişiklik olmamıştı. Nicholas, Richard'ın yüzündeki her kıvrımı ve ifadeyi biliyordu, hatta bazılarını aynada kendi yüzünde de görmüştü. Aile olmaktan gelen benzerlik olmadık anlarda ortaya çıkabiliyordu. Bu, onu sayısız kez çileden çıkaran ama aslında çokça da rahatlatan bir yüzdü. Hayatı boyunca amcasına güvenmişti. Güvenini kırması bu kadar kolay mıydı?

"Affedersiniz," dedi Collins kapı aralığından. Hem Nicholas hem de Richard onun sesiyle sıçradı, omuzları şaşkınlıkla sarsıldı.

"Of be, Collins," dedi Richard. "Ne zamandır orada gizleniyorsun?"

"Özür dilerim," dedi Collins. "Sadece Sör Kivi'nin gıcırdayan domuzunu görüp görmediğinizi sormak istemiştim. Şu smokinli olanı. Onu bulmak için çıldırıyor."

Artık Richard'la Collins, beklenti içinde Nicholas'a bakıyordu. Nicholas düşüncelerini düzene sokmaya çalıştı. "Gıcırdayan... Odamda, muhtemelen yatağın altındadır."

"Teşekkürler," dedi Collins. "Böldüğüm için özür dilerim."

Richard çoktan Collins'e sırtını dönmüştü ama Nicholas Collins'in yeniden kıpırdamadan durduğu açık kapıya bakıyordu. Richard'ın omzunun üzerinden başını bir iki kez iki yana salladı, gözlerini Nicholas'ınkilere dikmişti. Sonra da sadece dudaklarını kımıldatarak ama çok net bir şekilde şöyle söyledi: *Ona söyleme.*

Bir saniye sonra mutfak kapısını arkasından kapatıp gitti.

"Eee, sorunumuz nedir?" diye sordu Richard.

Nicholas'ın başı çatlayacak gibiydi. Başını ellerinin arasına aldı ve sonra tekrar kaldırdığında yüzünde alaycı bir gülümseme vardı.

"Dürüst olmak gerekirse haklısın," dedi Richard'a. "Özür dilerim. Ben sadece... İnatçılık ediyorum. Tanrım, beni okumak bu kadar kolay mı?"

Richard tereddüt etti, sonra sırıtarak onun omzuna vurdu. "Sadece seni benim kadar iyi tanıyan biri için kolay. Hasta değilsin yani?"

"Sadece huysuzum. Sabahın bu saatlerinde işe yaramaz biri olduğumu biliyorsun. Hadi, şu işi bitirelim de yatağıma dönebileyim."

Richard'ın, sözüne güvenmesinden memnun olduğunu, tekrar harekete geçmek ve birlikte sık sık yaptıkları ritüele başlamak için sabırsızlandığını görebiliyordu. Nicholas kendi kendine bunun o kadar da kötü olmayacağını söyledi, bir hakikat büyüsü için yaklaşık yirmi bin kelime gerekiyordu ve bunu bir bardaktan az bir miktarda kanla elde yazabilirlerdi. Yeterince yavaş ilerlerlerse ve sonrasında çok hızlı ayağa kalkmaya çalışmazsa muhtemelen hiçbir şey hissetmeyecekti. Richard bunu onun için yüzlerce kez yapmıştı, bugün herhangi bir şeyin farklı olacağını düşündürecek bir şey yoktu.

Tek fark Nicholas'ın artık ona güvenmemesiydi.

Kendini olacaklara hazırlamak için biraz daha meyve suyu içti. En çok korktuğu zihinsel etkilerdi; çok fazla kan kaybının zihninin köşelerini köreltmesi, onu yavaşlatması, sadece yatıp uyumak istemesine neden olmasıydı. Üstelik mürekkebi yapmak en az zaman alan kısımdı; önünde hâlâ çalışacağı, dikkatli bir şekilde nefesini tutarak yazacağı saatler vardı. Düşünmek için neredeyse hiç zamanı olmayacaksa düşüncelerini nasıl toplayacaktı?

Yazmak istemediği için büyünün kendisinin de zarar görüp görmeyeceğini merak etti.

Richard kanı biriktireceği torbayı düzenliyordu. Nicholas meyve suyunu bitirdi ve sonra kendini masanın içindekileri ciddiyetle incelemeye zorladı. Bir kâse dolusu hâlâ nemli olan toprak, taşlar, su ve tüyler.

"Gördüğüm kadarıyla bu sabah doğanın gücünden faydalanacağız," dedi kırmızı bir mum alarak.

"Senin için de mahsuru yoksa."

"Yok tabii."

Mürekkep için seremoni gerekiyordu ama bitkilerin eklenmesinde olduğu gibi, bu seremoninin nasıl olması gerektiğine dair belirlenmiş bir kural yoktu ancak bir Kâtip'in bu seremonideki ritüellerle duygusal, coğrafi, ailevi veya bunların tümüyle bir bağlantısı varsa mürekkep belirgin bir şekilde daha koyu oluyordu. Nicholas'ın büyülü hayal gücü büyük ölçüde çocukken sevdiği fantastik romanlar tarafından şekillendirilmişti ve bu fantastik romanların çoğu Britanya Adaları'na has dünya temelli spiritüel geleneklerden etkilenmişti, bu nedenle Nicholas en iyi mürekkebini güçlü bir doğal sembolizm çerçevesi içinde yapmıştı. Bu tür törensel koşullar altında yaptığı mürekkep diğerlerinden daha koyu oluyordu, bu da tek bir kitabın birden fazla kez kullanılabileceği anlamına geliyordu ve büyüler daha uzun sürüyor, etkileri daha güçlü oluyordu.

Bu mutfakta birçok kez çember kurmuştu, neredeyse hayatının normal bir parçası hâline gelmişti; kuzey kısmında bir çanak toprak, bir yığın taş ve bir küçük kuzu kafatası, doğu tarafında taze çiçekler ve tütsü, güney kısmında bir tabak çöl kumu ve yanan bir mum; batı tarafında su ve mavi ipek. Ortada ise Richard'ın ona çocukken verdiği ametist jeot vardı.

Richard işi bittiğinde, "Hazır mısın?" diye sordu. Elinde basınç maşonu vardı, Nicholas tekrar yerine oturarak onu koluna takmasına izin verdi; o tanıdık, sıkıştıran his gümbür gümbür atan nabzına rağmen neredeyse rahatlatıcıydı. Richard cırt cırtı bağladı ve durakladı, eli hâlâ Nicholas'ın kolundaydı, bakışları mesafeliydi.

"Ne?" dedi Nicholas.

Richard bir rüyadan uyanır gibi gözlerini kırpıştırdı ama gözlerini hâlâ odaklamamıştı. "Ha," dedi. "Hiçbir şey. Sadece... Gençken babanla bunu yaptığımızı hatırladım bir an." Kendi kendine gülümsedi, başını Nicholas'a doğru kaldırdığında katılaşmış, gerçek dışı, melankolik bir gülümsemeydi bu. "O da senin gibi inatçıydı ve yine senin gibi inatçı olduğunu kabul ederdi. Bazen, Nicholas, bana onu o kadar çok hatırlatıyorsun ki ben güçlükle..." Sözünü yarıda kesti, sonra boğazını temizledi ve tekrar aletlerle meşgul olmaya başladı.

Sonra, "Sana sahip olduğum için kendimi çok şanslı hissediyorum, hepsi bu," dedi.

Nicholas yutkundu. Richard'ın sözleri karşısında içinde kabaran karmaşık duyguları bastırmak için büyük bir mücadele vermek zorunda kaldı.

Richard'ın beyaz mumları saat yönünde yakmak için ayağa kalkmasını izledi ve sonra mumlar canlanırken, sesi kendi kulaklarına kısık gelecek şekilde her bir ana yön için isteksizce dualar mırıldanmaya başladı.

Richard iğneyi koluna batırmak için Nicholas'ın yanına dönerken, "Bugün şarkı söylemeyecek misin?" diye sordu.

Nicholas şarkı söylediğinde büyü her zaman daha güçlü olurdu, özellikle de şu anda yaptığı gibi bir hakikat büyüsü için mürekkep hazırlarken. Genellikle hakikat büyüleri yazarken, annesinin kendisine söylediğini hatırladığına yemin edebileceği bir İskoç halk şarkısı olan "The Bonnie Banks o'Loch Lomond"u söylerdi. Ama bu hatırası tamamen uydurmaydı. Annesi öldüğünde henüz iki aylıktı, böyle bir anıyı hatırlayamayacak kadar küçüktü. Fakat bir yandan da bu anı, duygusal olarak gerçek *hissettiriyordu* ve hakikat ile hayal arasındaki gerilim fevkalade güçlü bir mürekkep oluşturuyordu.

Ancak bugün, amcasının bakışları karşısında sesini aptalca bir melodiyle çıkarma düşüncesi dayanılmazdı. Başını bir kez hayır anlamında salladı ve Richard onu zorlamadı, sadece karşısındaki sandalyeye oturup beklemeye başladı. Nicholas'ın kulaklarında, kemiklerinde ve hatta bu kadar çok belirsizlik karşısında bile, büyünün doğruluğu, amacının kesinliği esneyerek tanıdık tatlı bulanıklığı canlandı. Her şeye rağmen kanatların yavaş kıpırtısıyla birlikte minnettarlığının da kabardığını hissetti. Bu dünyada kaç kişi tam olarak ne için yaratıldığını bildiğini iddia edebilirdi ki?

Mücevher tonlarındaki kanın şeffaf hortumdan geçip Richard'ın zarif elleriyle sevgiyle tuttuğu plastik hastane torbasına süzülüşünü izleyerek iç geçirdi. Dipte karanlık bir ayna gibi birikiyordu. Nicholas başını arkaya atıp gözlerini kapattı.

Hayal ettiği dehşet her neyse gerçekleşmemişti. Mürekkep yapımı her zaman olduğu gibi aksamadan devam etti ama Nicholas kazanın başında durup toz halindeki bitkilerin kanının koyu karanlığında eriyip gitmesini izlerken biraz sersemlemiş gibi hissetti. Daha önce mide bulantısı olduğunu iddia etmişti ve şimdi, sanki kendine lanet etmiş gibi, bu gerçekleşmişti ve korktuğu beyin sisi aslında rahatlatıcı bir şeydi. Endişesi azalmamış olsa da düşünceleri daha akışkan, daha rahat hissettiriyordu.

"Bugün Londra'da bir toplantım var," dedi Richard, "ama akşam yemeğinden önce dönmüş olurum. Dün Maram ve ben son hakikat büyüsünün yardımıyla birkaç çalışanla görüştük ve gönül rahatlığıyla şefin tamamen güvenilir olduğunu ve görevine geri döndüğünü söyleyebilirim, bu yüzden özellikle istediğin bir şey varsa ona söyleyebilirsin."

Yemek düşüncesi mide bulandırıcıydı. Nicholas yine de başını sallayarak onayladı. Richard onu dikkatle inceledi ve "Ben de seninle yatağına kadar geleceğim. Ama bugün yazının bir kısmını bitirebilirsen çok memnun olurum. Tam kadroya ne kadar çabuk dönersek o kadar iyi. Collins'in aynı anda hem koruma hem kâhya hem de bulaşıkçı olmaktan hoşlandığını sanmıyorum."

"Benim de hoşuma gittiğini söyleyemem," dedi Nicholas. "Collins berbat bir hizmetçi."

"Eh," dedi Richard, "buna biraz daha katlanması gerekecek, mutfağın toparlanması gerek ve benim zamanım yok." Richard saatine baktı ve Nicholas'ın omzuna vurdu; bu, Nicholas'ın azat edilişine dair bir işaretti. Nicholas bunu memnuniyetle karşıladı.

SOĞUK ELLERİNİN ARASINDA TUTTUĞU MÜREKKEP KAVANOZU sıcaktı. Nicholas birkaç kat merdiven çıktıktan sonra portrelerin asılı olduğu galeriden geçip odasına giderken onu göğsüne bastırıyordu. Collins, Sör Kivi'ye isteksizce minyatür bir tenis topu fırlatıyordu. Sör Kivi, Nicholas'ı görür görmez onu kovalamayı bıraktı. Bu kadar coşkuyla karşılanmak her zaman sevindiriciydi, Nicholas da onu selamlamak için eğildi. Doğrulduğunda

kulakları uğuldadı ve dengesini yeniden sağlayamayıp sendeledi. Collins gözlerini kaçırdı.

"Sana verdiğim sözü unutmadım," dedi Nicholas. "Birkaç gün dinlenmeye ihtiyacım var ama sonra gizlilik sözleşmesinin tersini yazacağım."

"Beni sorgulayabilesin diye mi?" dedi Collins.

"Evet," dedi Nicholas ve kendisini şaşırtan bir şekilde ikisi de güldü. Komik olan bir şey yoktu, hiçbir şey komik değildi. Nicholas'ın görüşü bulanıklaşıyordu, bir eliyle gören gözünü ovaladı, yorgunluğun kendisini ele geçirdiğini hissediyordu. "Ben biraz uyuyacağım," dedi. "Sör Kivi'yi alıyorum. Eğer içeride bir saatten fazla kalırsak kapımı çalarsın, olur mu?"

Collins cevap verecek gibi oldu ama sonra durdu, duruşu daha düz, daha kare bir şekle dönüştü, gözleri Nicholas'ın omzunun üzerinde sabitlendi. Nicholas onun neye baktığını görmek için döndü ve Maram'ı antrenin girişinde ayakta dururken buldu. Boynunda gösterişli bir fiyonk olan açık kahverengi ipek bluzlarından birini giymiş, omzuna bir çanta asmış ve bir koluna deve tüyünden paltosunu geçirmişti. Topuklu siyah çizmelerini giymişti. Dışarı çıkıyordu.

"İkiniz de buradaymışsınız," dedi. "Güzel. Nicholas, çalışma odana gidebilir miyiz? Collins, sen de. İkinizle de konuşmam gerek."

"Kesinlikle," dedi Nicholas. "Bana bıraktığın notu takip ettim."

"Çalışma odanda konuşacağız," dedi Maram, "çabuk, çabuk. Richard birkaç dakika içinde sizi kontrol etmeye gelecek."

Maram onları antreden odaya doğru yönlendirdi. Nicholas bir eliyle anahtarını ararken diğer eliyle mürekkep kavanozunu tutuyordu. Maram alışılmadık bir sabırsızlıkla onu itmiş, çoktan kendi anahtarını çıkarıp kilide sokmuştu bile, bir saniye sonra Nicholas'ın çalışma odasındaydılar. Maram kapıyı arkalarından kilitledi.

Perdeler çekiliydi ve çalışma odası karanlıktı ama Maram yakındaki bir ayaklı lambanın pirinç kulpunu çekti ve odaya ışık doldu. Nicholas mürekkebi masanın üzerine koyup sandalyeye

oturdu, boşlukta sallanıyormuş gibi hissettiren başını dizlerinin arasına koyma dürtüsüne direndi. Sör Kivi kucağına atladı ve Nicholas onun yumuşak tüylerine sarıldı.

"Dün gece olay olduğunda orada mıydın?" diye sordu Maram, sesi alçak ve aceleciydi. "Tretheway olayından bahsediyorum. Gördün mü?"

Nicholas cevap veremeyecek kadar şaşırmıştı ama Collins, "Evet, oradaydık. Her şeyi gördük," dedi.

"Kimdi o? Onu kim itti?"

"İki kız, yani kadın. Biri sarışın, diğeri siyah saçlıydı." Nicholas korumasına baktı. Cevap vermekte tereddüt etmemişti. Maram uzun bir nefes verince Nicholas onun rahatlamış mı, yoksa endişeye mi kapılmış olduğunu anlayamadı.

"Pekâlâ," dedi Maram. "Pekâlâ." Birdenbire Nicholas'a döndü, ipek gibi dalgalanıyordu. "Ve sen. Richard'ın çalışma odasını gördün mü? Görmeni istediğim şeyi gördün mü?"

"Ben... Gördüm, ne gördüğümü bilmiyorum, öyle gibi görünüyordu ama öyle değildi, değil mi?"

"Ne değildi? Söyle."

"Gözüm," dedi Nicholas, "gözüme benziyordu."

"Evet," dedi Maram. Daha fazlasını söyleyecekti ama tıkandı, manikürlü eli boynuna gitti, ani bir öksürük krizi yüzünden gözlerini kıstı, Maram'ın öksürük krizi arttıkça Nicholas'ın tüm bedeni buzun içine giriyormuş gibiydi sanki. Her bir kütüphane çalışanı sessizlik büyüsü altındaydı, Nicholas bunu biliyordu. Yine de son yirmi küsur yıldır bir kez bile Maram'ın da öyle olabileceği aklına gelmemişti. O bir çalışandı, evet ama aynı zamanda Richard'ın ortağıydı. Kütüphaneye Nicholas'ın kendisinden bile daha çok aitti. Yine de Richard'ın ona gizlilik sözleşmesini okumasına izin vermiş, herhangi bir hizmetçi ya da koruma gibi ona sessizliğini sunmuştu.

Ona gözünden bahsetmemiş olmasına şaşmamalıydı. Bunca yıldır ona söylemediği başka neler vardı?

Maram, Nicholas'tan önce kendini topladı ve el çantasını karıştırmaya başladı. Kalın bir zarf çıkardı ve Collins'in eline tutuşturdu. Collins zarfı hızla açıp içine bir göz attı ve "Ne, hemen şimdi mi? Bugün mü?" dedi.

"Richard ve ben gider gitmez," dedi Maram. "Gideceğin yere vardığında ne yapacağını hatırlıyor musun? Bunları teslim edeceksin. Mümkün olduğunca çabuk."

Nicholas, Maram ve korumasının kendisinden sır saklıyor olmasına şaşmamalıydı, görünüşe göre bu kadar kısa cümlelerle konuşabilmeleri için belli ki önceden var olan bir ilişkileri vardı. Herkes ondan sır saklıyordu. Bir tane daha olması şok edici olmamalıydı. Ama yine de ağzı açık kalmıştı.

"Ne bu?" dedi. "Maram?"

"Bana güvenmek zorundasın," dedi. "Zor olacağını biliyorum ve açıklayamadığım için üzgünüm. Açıklayabilseydim her şey çok daha kolay olurdu."

Sör Kivi aniden onun kollarından fırlayarak çalışma odasının kapısına doğru koştu. Heyecanlı, tiz bir havlama sesi çıkardı.

"Richard gelmiş olmalı," dedi Maram, hızla odanın diğer tarafına geçip kapıyı açtı, sonra geri dönüp şöminenin yanındaki koltuğa oturdu ve rahat, gündelik bir duruşa geçti. Hızla, "Collins, şunu sakla," dedi.

Collins, Nicholas'a doğru eğilerek masanın çekmecesini açtı ve zarfı içine attı. Richard kafasını içeri uzattığında Collins her zamanki gibi kapının yanındaki yerini almıştı. Richard da dışarı çıkmak için hazırlanmış, siyah yün paltosunu çoktan giymişti.

"Hazır mısın?" dedi Maram'a. Sonra Nicholas'a dönüp, "Bugünlük onu yanımda götüreceğim. Sen kendi başına da idare edebilir misin? Bir şeye ihtiyacın var mı?" diye sordu.

Nicholas bir zamanlar oyuncu olan annesini taklit ederek gayet sakin bir şekilde, "Aslında var," dedi. "Eğer vaktin varsa, kitapçıdan siparişimin gelip gelmediğini kontrol eder misin?"

Richard, "Kalkanlardan çıkar çıkmaz bakacağım," diye söz verdi. "Kendini iyi hissediyorsun, değil mi?" Göz kırptı. "Hasta falan değilsin?"

Nicholas uslu uslu gözlerini devirdi. "Gayet iyiyim ben."

"İyi." Richard eldivenli ellerini birbirine vurdu. "O zaman belki akşama kadar o kitabı yazmış olursun."

"Biz birkaç saate döneriz," dedi Maram ve paltosunu koluna geçirerek ayağa kalktı. Nicholas'ın sandalyesinin yanında

duraksadı, tereddüt ediyordu ve Nicholas onun eliyle çantasının ince deri kayışını sıkı sıkı kavradığını gördü, parmak eklemleri bembeyaz olmuştu. Maram ona doğru eğildiğinde Nicholas ne olduğunu anlayamadan kaskatı kesildi çünkü Maram onu daha önce hiç öpmemişti. Ama şimdi öpmüş, dudaklarını hızlıca yanağına değdirmişti. "Güle güle," dedi.

"Açık mı kalsın, kapalı mı?" Richard çalışma odasının kapısını abartılı bir şekilde salladı.

"Açık kalsın," dedi Nicholas ve sonra gözden kayboldular. Ayak seslerinin antredeki halının üzerinde çıkardığı sesi dinledi, sonra mermer koridordan tıkırtılar geldi ve giderek kayboldu, ta ki hiçbir şey duyamayana kadar. Collins'e sessizce, "O zarfın içinde ne var?" diye sordu.

"Şişşt," dedi Collins, pencereye doğru yürüdü ve perdeyi araladı. Nicholas kendini ayağa kalkmaya zorladı ve pencereye, Collins'in yanına gitti. Sabah güneşi yerini sise bırakmıştı, yeşil tarlalar ışıldıyordu, uzun siyah araba yolu otların arasında bir yılan gibi parlıyor, uzaktaki yola doğru kıvrılıyordu. Collins'le birlikte sessizce omuz omuza durdular ve kütüphanenin aracı araba yolundan aşağıya, kütüphaneden uzaklaşıp Londra'ya doğru ilerlemeye başlayana kadar izlediler.

Collins ancak araba gözden tamamen kaybolunca pencereden masaya doğru döndü.

Zarfı açtı ve içindekileri Nicholas'ın masasının üzerine kabaca bıraktı.

"Gitmeliyiz," dedi.

"Gitmek mi?" diye tekrar etti Nicholas, ilk gördüğü şeyi eline aldı ve şaşkınlıkla inceledi. Oldukça eski, İspanyolca başlıklı, ince, yeşil, ciltsiz bir romandı ve Nicholas onu açtığında sayfaların arasında Maram'ın el yazısıyla yazılmış bir not buldu. Notu okumaya başladı: *Bunu göstereceğin kadının yaşadığı yer* ama sonra durdu, zarftan çıkan diğer nesneler dikkatini dağıtmıştı.

Lastik bir bantla bir araya getirilmiş kalın bir deste euro ve iki mavi pasaport.

Collins her iki pasaportu da hızlıca çevirerek açtı ve ilk sayfayı gözden geçirdikten sonra birini Nicholas'a uzattı. "Bu senin."

Nicholas içine baktı. Oydu. Ama değildi. Fotoğraf ona aitti ama isim kısmında *Nathaniel Brigham* yazıyordu ve Kanada vatandaşı olarak gösterilmişti. Pasaportun içinde katlanmış bir dizi uçak bileti ve yine Maram'ın el yazısıyla yazılmış bir başka not vardı:

Güven bana.

"Eşyalarını topla," dedi Collins. "Gidiyoruz."

Nicholas konuşabilecek kadar gücünü topladı. "Sen neden söz ediyorsun? Bunu sen ve Maram mı planladınız?"

"Sayılır," dedi Collins kitabı tekrar zarfın içine koyarak. Başını onaylarcasına sallayıp kendi pasaportundaki bilet yığınını karıştırmaya başladı.

"Ne demek *sayılır*?"

"Eşyalarını topla demek," dedi Collins ve biletlerle pasaportu arka cebine sıkıştırdı. "İlk uçağımız yarın Paris'ten kalkıyor, bu da Londra'ya gidip son Eurostar'ı yakalamamız ve bu gece kanalı geçmemiz gerektiği anlamına geliyor, zaten geç oldu, bu yüzden kımılda."

"Aklını mı kaçırdın sen?" dedi Nicholas. "Hayır. Bu biletler *ekonomi* sınıfında, ben hiçbir yere gitmiyorum."

"Nick," dedi Collins ve bu takma ad Nicholas'ı susturmaya yetecek kadar tuhaf bir şaşkınlık yarattı. "O kavanozun içinde ne olduğunu gördün. Ne anlama geldiğini biliyorsun."

"Anlamı, şey, anlamı..."

"Burada güvende olmadığın anlamına geliyor," dedi Collins. "Zaten hiçbir zaman olmamıştın."

"Geçenlerde birinin beni öldürmeye çalıştığını hatırlıyorsun, değil mi? Ben dışarıda da güvende değilim."

Collins bir elini siyah saçlarının arasından geçirdi ve Nicholas'a hayal kırıklığı ve acıma karışımı bir ifadeyle baktı ve Nicholas birden bir gün önceki kış salonundaki tuhaf, suçlu bakışını hatırladı. Omuzlarına bir yorgunluk dalgası çöktü ve başını kollarının üzerine koyarak masaya yığıldı.

"Kimse beni öldürmeye çalışmadı, değil mi?" dedi, sesi başını masaya dayadığından boğuklaşmıştı. "Yine Richard yaptı. Beni korkutmak istedi."

Collins cevap vermedi. Muhtemelen cevap veremezdi. Nicholas başını eğdi, nefesine odaklandı. Arılar. Tabii ya. Maram'ın geçen gün ona gönderdiği kitabın etiketi gözlerinin önünde belirdi: *Barut gibi her türlü kimyasal itici gaz karışımı patlama anında metalin tüylü arıya dönüşmesine neden olur.* Collins'in silahına büyü yapmıştı, bu yüzden de Collins ateş ettiğinde mermi yerine arılar çıkmıştı. Collins kurtarıcı rolünü oynamıştı, tıpkı Richard ve Maram'ın endişeli rolünü oynaması gibi. Aralarından sadece Nicholas sahici korku hissetmiş, rol yapmamıştı.

Bir saniyeliğine karanlığa ve sessizliğe, düşüncelerini toplamak için bir saniyeye ihtiyacı vardı ama Collins omzuna sert bir yumruk indirdi.

Collins, Nicholas yaramaz bir köpekmiş gibi, "Hayır," dedi. "Mental çöküşünü arabaya bindiğimizde yaşayabilirsin."

"Hangi arabada?"

"Sen beni kalkanlardan geçirip yola çıkardıktan sonra hangi arabayı çalabilirsek o arabada." Nicholas kıpırdamadan ona baktı ve Collins ellerini Nicholas'ın boynuna dolayacakmış gibi havaya kaldırdı. Nicholas onun mavi gözlerinin neredeyse tamamının gözbebeği olduğunu gördü ve normalde kısa ve net konuşan Collins, Nicholas'ın sesi hiç duymadığı kadar telaşlıydı.

"Tek bir şansımız var," dedi Collins. "Buradan çıkmak için tek bir şans. Eğer şimdi gitmezsek Richard ve Maram geri gelecekler ve hiçbir şey yapamayacağız, asla yapamayacağız..." Kelimeleri boğazında düğümlendi, sonra küfretti. "Maram'a güvenmiyor musun? Ona güvenmek zorundasın."

Nicholas ona baktı. "Ve sana."

"Evet," dedi Collins. "Bana da güvenmek zorundasın."

Nicholas yine Richard'ın çalışma odasındaki rafta duran o kavanozu düşündü. Bileklerini kesen ipi ve hastane odasının parlak sisini hatırladı. Yarı kör olmaya alışması biraz zaman almıştı. İlk başlarda çok zorlanmıştı, bardakları masaların kenarından düşürüyor, eşyalara çarpıyor, başı sürekli gerginlikten zonkluyordu. Ama artık buna alışmıştı. Sol bacağı hâlâ sık sık morarıyordu ve yakalamada hiçbir zaman ödül kazanamayacaktı ama bu tür şeyler onu aktif olarak rahatsız etmiyordu. Olayın

üzerinden geçen on yıldan sonra tek gözlü olmak sağ elini kullanmak ya da güneşte çillerinin çıkması kadar onun bir parçasıydı.

Görüyorsun ya, dedi zihnindeki bir ses, *sana yapılan o kadar da kötü değil. Birçok insanın durumu daha kötü ama kendine bir bak, güzel bir evde lüks bir hayat yaşıyorsun, istediğin her şey elinin altında. Çok uzun zaman önce olan bir şey için bunlardan vazgeçmek istemezsin, değil mi?*

Makul ve sevecen bir sesti.

Richard'ın sesiydi.

Nicholas çalışma odasına, güzel halıya, güzel mobilyalara, güzel su manzarasına ve ötesindeki yeşilliklere baktı. Hayatındaki her şey gibi bu manzara da huzurlu ve değişmezdi. Ama hayatı *değişmişti.* Kayıp gözünü gördüğü an değişmişti: Richard'ın ona yaptığı şeyi gördüğü an değişmişti.

Sadece o da değildi. Richard'ın hâlâ neler yapabileceği gerçeğini de görmüştü. Ne de olsa Nicholas'ın bir tane daha gözü ve kanla dolu koca bir bedeni vardı ve Richard'ın tüm planlarını bilen Maram ona kaçmasını söylüyordu.

Collins gözlerini Nicholas'a dikmiş, sabırsızlığını dizginleme çabasıyla titriyordu, çenesi gerilmiş, dudaklarını birbirine bastırmıştı. Nicholas onun korkmuş olduğunu fark etti. Gerçekten korkmuştu.

Richard, Nicholas'ın tek ailesi, tek koruyucusuydu ve yine de yeğenine yapacağını yapmıştı.

Ailenin bir parçası, hatta onun arkadaşı bile olmayan, sadece bir çalışan olan Collins'e neler yapabilirdi?

Nicholas yıllar boyunca amcasıyla pek çok kez tartışmış, onun kısıtlamalarını gevşetmek için mücadele etmişti ama bu kısıtlamaların giderek sıkılaştığını, sert ve sarsıcı bir korkunun halkalarından oluşan zincirler hâline geldiğini hissetmişti. Richard'ın önce öldürülen anne babasının hikâyeleriyle, sonra da sahte tehditler ve gerçek yaralanmalarla kendisine aşıladığı korku ki Nicholas hâlâ korkuyordu, çok fena korkuyordu.

Ama kütüphaneden ayrılma düşüncesinden daha korkunç olan tek şey orada kalma düşüncesiydi.

"Sör Kivi'yi de götüreceğiz," dedi Nicholas.

Collins burnundan derin bir nefes aldı ve gözlerini kapadı. Gözlerini tekrar açtığında beklenmedik bir şey yaparak gülümsedi.

"E, tabii ki," dedi.

İKİNCİ BÖLÜM

KÂTİP

18

Pistte bekleyen kargo uçağı uçsuz bucaksız karın üzerinde bir oyuncak gibi görünüyordu. Gökyüzüne hâlâ gecenin en koyu mavisi hâkimdi ama ufuk çizgisi yeni doğan güneşle pembeleşmişti. Esther'ın Antarktika kıtasındaki son gününde şafak sökü-yordu.

Uçağa kargoların yüklenmesini beklerken görevli insanlarla anlamsız, kısa sohbetler ediyordu. Her kelimesi ve hareketi, sanki bir elini uzatıp dünyanın dokusunu değiştirebilecekmiş gibi aşırı bir gerçek dışılık duygusuyla doluydu. Öldürmek böyle bir şeydi, değil mi? Birinin varlığını sona erdirmek gerçeklikte bir delik açmaktı. Trev'i kendisi vurmamıştı ama vurmuş gibi hissediyordu ve eğer silah onun elinde olsaydı kendisinin de vuracağını biliyordu. Yapabilecekleri listesine aniden öldürmek de eklenmişti. Bu düşünülemez bir şeyken mümkün hâle gelmişti. İnsanlar karanlığa böyle mi sürükleniyordu?

Sersemlemiş bir hâlde evraklarını doldurmayı bitirdi. Sersemlemiş bir hâlde veda etti. Yemek yememesi ve uykusuzluk gerçek dışılık hissini daha da arttırdı ve yüzler birbirine karışıp hareketleri giderek daha mekanik hale geldikçe bayılabileceğinden endişelendi ama bayılmadı.

Pearl bu sabah klinikteki yatağında tek başına uyandığında Esther gitmiş olacaktı. Nedenini bilmeyecekti. Acı çekecekti. Bedeni ona korkunç bir şey olduğunu söyleyecek ama zihni bunun ne olduğunu bilmeyecekti. Esther'ın verdiği sözü, onun için geri dönme ve ona her şeyi anlatma sözünü hatırlamayacaktı

ama Esther hatırlayacaktı. Esther'ın şu anda yaptıklarından, tek kelime etmeden çekip gitmesinden sonra, Pearl onunla bir daha konuşacak mıydı? Bunu bilmenin hiçbir yolu yoktu.

Bir şekilde küçük uçağa bindi. Küçük, mavi yastıklı koltuğa oturup kemerleri bağladı, anlamadığı ayarlamaları yapan pilotun kafasının arkasını izledi ve aniden büyük bir özlemle babasının eski kırmızı kamyonetinde kız kardeşiyle oturduğunu, babasının direksiyonun arkasında ne kadar güvende hissettiğini, ne kadar kontrollü olduğunu düşündü. Duyuları pistte hızla ilerleyen uçağın motorunun gürültüsüyle doldu. Penceresinin dışında gün ışığını gördü, bu ışıklar sonraki birkaç ay boyunca burada olacaktı. Yer uçsuz bucaksızdı, bembeyazdı, gittikçe uzaklaşıyordu. İstasyon önce bebek evi büyüklüğünde, sonra çay fincanı büyüklüğünde, sonra karınca büyüklüğünde oldu ve sonra kayboldu.

Alnını soğuk pencereye yaslayıp gözyaşlarının akmaması için savaştı. Bunu pek çok kez yapmıştı: On iki aylık bir hayatın ellerinin arasından kayıp gidişini, sonsuza kadar kayboluşunu daha önce de izlemişti. Eğer sahip olduğunuz tek şey o bir seneyse, göz açıp kapayıncaya kadar geçerdi.

Bundan önce, yani Pearl'den önce en zor ayrılığı Mexico City'den uçup gitmek olmuştu çünkü oraya vardığı uçuşu çok net hatırlıyordu. Sonsuz ışıklardan bir halıya baktığını ve en azından bir tanesinin bir cevabı aydınlatabileceğini düşündüğünü anımsıyordu.

Tıpkı Abe gibi, Isabel de büyüyü duyabilen bir aileden geliyordu ve yine Abe'in ailesi gibi, onlar da koleksiyoncuydu. Abe, Esther'a annesinin kızlık soyadını hiç söylememişti ve Esther'ın büyükannesi ve büyükbabası hakkında bildiği tek şey hem yeni hem de ikinci el sıradan kitaplarla dolu bir kitapçıya sahip olduklarıydı... Tabii arka tarafa girebilmek için doğru cümle kombinasyonunu bilmiyorsanız. Arka taraftaki kitaplar kesinlikle farklıydı. Abe, Isabel'le bu şekilde tanışmıştı; Abe, New York'tan ziyarete gelmişti, Isabel de yüksek lisansını tamamladıktan sonra aile işini devralmak için eve dönmüştü.

Isabel'le ilk konuşmaları İspanyolca olmuştu ve Isabel boynundaki zincirden altın bir iğne çıkarıp parmağına batırdıktan

sonra kanlı ucunu bir anda kapıya dönüşen duvara bastırırken bile, onun telaffuzunu düzeltmişti. Esther babasına Isabel'in nasıl biri olduğunu sorduğunda söylediği standart cümle hep şuydu: "Hiçbir zaman tereddüt etmezdi."

Abe o aileye ait dükkânın ne adını ne de yerini hatırladığını iddia etse de Esther ona zerre kadar inanmıyordu. Mexico City'deki ilk haftasında yabancı bir iç mimar için el altından elektrik işleri yaptığı bir iş bulmuş, aylık bir akıllı telefon almış ve her öğleden sonra işten çıkınca harita uygulamasına kendini kaptırıp kitapçılarla dolu bir şehirde hepsini gezmişti. Donceles'teki tozlu, dağınık mağazalara, La Condesa ve Coyoacán'ın dışındaki havalı, lüks mağazalara girip çıkmıştı, hatta zincir mağazalara, Gandhi'lere ve Sanborn'lara bile bakmıştı.

İlk başta her kitapçı büyülü geliyordu. Esther'ın büyürken şahit olduğu türden bir büyü değil, romanlarda okuduğu türden bir büyüydü bu; tümüyle olasılıklardan oluşan, ormanda bir sağa dönüş ya da yaşlı bir kadınla edilen bir sohbetin üzerine kaderin bir cilvesi olarak bir insanın hayatının sonsuza dek değişebileceği türden bir büyü. Bir dükkâna girdiğinde raflara dizilmiş ciltlerin sıralanışına, güneşte parlayan toz zerreciklerine, kâğıt, karton, tutkal ve kelimelerin ağız sulandıran kokusuna bakar ve *işte, burası* diye düşünürdü. Her seferinde.

Ama asla öyle olmamıştı.

Her tezgâhtara ve kitapçı çalışanına aynı cümleyi tekrarlamıştı, babasının annesine söylediği ilk sözleri, kitapçının gizli odasına girmesini sağlayan cümleyi: "*Sé verlas al revés.*" Bir palindromdu. *Onları tersten nasıl göreceğimi biliyorum.* Ama Esther'ın yanıt olarak aldığı tek şey eğik kafalar ve şaşkın gülümsemelerdi. "Bunu hiç duymadım," derlerdi. "Şiir mi bu? Bir sanat kitabı falan mı?"

Esther kolay kolay pes edecek türden biri değildi. Bunu çok erken yaşlarda öğrenmişti; hayatın büyük bir kısmının ya cesaretini kırmak ya da devam etmek için bir fırsat olduğunun farkına varmıştı ve o her zaman devam etmeyi seçmişti. O sonbahar iki yüzden fazla kitapçıyı ziyaret etmiş ve ne büyüyle ilgili tek bir

işaret ne de annesinin bu insanlarla bir bağının olduğuna dair bir kanıt bulabilmişti.

Ekim ayının sonunda oda arkadaşlarından uzak kalmak için kendini banyoya kilitlemiş, babasıyla Skype görüşmesi yapmıştı. Abe'in arkası yerel kütüphanenin tepe ışıklarıyla aydınlatılmıştı. Arkasında dizili sıra sıra bilgisayarların hepsi ekranı sallantılı görsellerle bezeli bir nişancı oyunu oynayan gençler tarafından işgal edilmişti ve her seferinde Abe'in mikrofonundan onların zafer çığlıklarından birini duyabiliyordu.

"Bana bir ipucu bulabileceğim başka bir şey veremez misin?" diye yalvarmıştı. "Bir mahalle adı, bir simge, soyadları, herhangi bir şey?"

Abe bu sefer hatırlamadığını iddia etmemişti. Bunun yerine, başı ağrıdığında yaptığı gibi parmaklarını ensesine götürmüş ve şöyle demişti: "Tatlım, lütfen. Bu konuyu kapatsan daha iyi olur."

"Gelecek hafta buradan gitsem, bir yıl uzak kalsam ve sonra geri dönsem nasıl olur?" diye sordu.

Bu görüşmeyi yaptıkları sırada Esther evden gideli beş yıl olmuştu ve Abe şimdiden yaşlanmış görünüyordu, yüzündeki stres noktalarındaki kıvrımlar sertleşmişti. "Bu riski almaman için gerekirse sana yalvarırım."

Esther hayal kırıklığı içinde başını banyo duvarına vurdu. "Anlasaydım bu kurallara uymak çok daha kolay olurdu."

"Kuralları zaten anlıyorsun. Sadece onları sevmiyorsun."

"Neden yılda bir kez? Neden kasım? Neden..."

"*Neden* diye sorup durman hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Sana koruma kalkanlarının en ince detaylarına kadar her şeyi anlatabilirim ama seni tanıyorum Esther, bu sadece onu alt edebileceğini, bir açık bulabileceğini düşünmene neden olur. Öyle bir şey olsaydı, bunu yıllar önce çözmüş olmaz mıydım sanıyorsun? Sence ben de tek bir yerde kalabilmeni, normal, düzenli bir hayatın olmasını, eve dönebilmeni istemiyor muyum?"

Abe tıpkı Joanna gibiydi, duyguları yüzünün en ince ayrıntısına işlerdi ve şimdi yaşaran, kenarları kızaran gözlerinden dışarı çıkmayı bekliyordu. Bu onu daha da yaşlı gösteriyordu.

Esther o an birden babasını bir daha asla göremeyeceğini fark etmişti.

Bu düşünce onu öylesine yıkmıştı ki babasının önünde ağlamadan önce aramayı bitirmek zorunda kalmıştı. Dizüstü bilgisayarını kapatıp küçük banyonun köşesine oturmuştu, fayanslar çıplak ayaklarına serinlik veriyordu. Oda arkadaşlarından biri kapıyı çalana kadar ağladı.

Sonra asla yapmamaya çalıştığı bir şeyi yaptı. Vazgeçti. Devam etmeyecekti. Bunu, o mutlak cesaretsizliği tüm bedeninde hissedebiliyordu: kurşuni uzuvlar, taş kesmiş göğüs, taşlaşmış ahşaptan boğaz. Birkaç gün sonra bir uçaktaydı. Bir gece yarısı uçuşuydu ve o ışık okyanusuna bakmış ve bir yıl önce şehrin olasılıklarla ışıl ışıl parladığı zamanki hâlini hatırlamıştı. Orayı terk ederken uçak yükseldikçe şehrin ışıkları bulutlar tarafından örtülmüştü.

Şimdi Esther gittikçe gözden kaybolan ve bir nokta hâlini alan araştırma istasyonuna bakıyordu ve bedeninde Mexico City'deki banyonun zemininde hissettiği aynı ağır, yabancı hissi tekrar duyumsuyordu. "Umutsuzluk" kelimesini kullanmak istemiyordu.

Pearl güvendeydi, önemli olan da buydu. Esther da güvendeydi, şimdilik. Felaketi bir kez daha ertelemişti. Fakat bir kez daha erteleyecek güce sahip olup olmayacağını bilmiyordu.

"Başardım," dedi yüksek sesle bunun doğru olduğuna kendini inandırmaya çalışarak. Sesi uçağın gürültüsü arasında kayboldu.

19

Cecily geldikten sonraki gün ev sanki yankılanıyordu, döşemeler ve kirişler seslere tutunmuş gibiydi. Hava kışla flörtünü bırakmış ve bir kez daha sonbaharla oyalanıyordu. Joanna'nın günlerdir ilk kez sobanın alev alev harlanan kömürünün yumuşak beyaz küle dönüşmesine izin vermesine yetecek kadar sıcaktı. Cecily'nin aynasını kontrol etti ama hiçbir şey gelmemişti. Parmaklarıyla dokunduğunda ayna kaskatı duruyordu. Annesinin kanının izleri hâlâ oradaydı.

Kahvesini içmek ve kediye biraz daha ton balığı vermek için verandaya çıktığında kediyi onun için bıraktığı yorganın içine kıvrılmış hâlde buldu. Kedi, Joanna'nın gelişiyle irkilerek uyandı, sonra esnedi, ağzı pembe ve mağara gibi girintili çıkıntılıydı.

"Günaydın!" dedi Joanna kediyi battaniyenin içinde görmekten heyecan duyarak ve ton balığını yere koydu. Kedi tekrar esnedikten sonra kahvaltısının ne olduğuna şöyle bir bakmak için kıpırdandı. Kedi yemeğini yerken onunla oturmak için Joanna evin köşesine doğru gitti. Yemeğini bitirdiğinde kendini temizlemekle meşgul oldu. Saf ve masum hareketleri rahatlatıcıydı.

Joanna anlamadığı pek çok şey olduğunu hep biliyordu: dünya hakkında, kitaplar hakkında, anne babası ve onların geçmişi hakkında bilmediği çok şey vardı. Ama insanın hayatının fiziksel ve duygusal sınırları küçük olduğunda, kendisine ayrılan alanın her santimini defalarca yürüdüğünde, cehaletini unutması ve bunun yerine bir tür ustalık hissetmesi kolaydı. Bu ev, bu

yol, bu kitaplar, bu dağ; Joanna bu alanda uzman olmaya ve uzmanlığın getirdiği güvenliğe alışkındı.

Ama önceki gün yaşananlar Joanna'nın aslında ne kadar deneyimsiz olduğunu ortaya çıkarmıştı ya da ona bunu hatırlatmıştı. Onca zamandır kendi evinde büyülenmiş bir ayna vardı ve uykuya dalmış, bekliyordu. Onca zamandır Cecily'nin sırları, kalkanları indirme arzusunun çok ötesine geçmişti, gerçi sır olan arzusu değil, nedenleriydi. Onca zamandır çarklar dönüyordu ama Joanna ortada bir makine olduğunu bile bilmiyordu.

Belki de en kötüsü, kendisi söz konusu olduğunda bile, bir uzman olmadığının farkına varmasıydı.

Sürekli annesinin oturma odasında, büyünün ardına hapsolduğu ve kalkanların yıkılacağına inandığı, o aniden hissettiği rahatlama duygusunun geldiği o âna dönüp duruyordu. İçinde bu duyguların olduğunu bile bilmiyordu ve aniden sanki biri isimlerini haykırmış gibi oradaydılar. İlk kez, eğer kalkanların belirlediği sınırlar yok olursa, hayatının sınırlarının da onlarla birlikte yok olacağını tam olarak anlamıştı.

İstediği şey bu muydu?

Cecily yıllardır ona bu soruyu çeşitli şekillerde soruyordu ama Joanna hiçbir zaman tam anlamıyla dinlememişti; bunun bir nedeni de bu soruların her zaman bir soru şeklinde değil, tavsiye şeklinde, istenmeden ve "-meli -malı" kalıplarıyla önüne konmasıydı. Soru Joanna'ya düşünmesi için alan tanırdı, tavsiye ise sadece Cecily'ye yer bırakıyordu. Joanna'nın biraz boşluğa ihtiyacı vardı.

Kedi, tükürüğüyle yaptığı banyosunu bitirdi ve Joanna'nın kahve fincanını incelemek için yanına geldi. Joanna elini kedinin sırtına koyduğunda eli hafifçe ıslandı ama onu sevmesine izin verilmesinin verdiği zevk onu caydıramayacak kadar çoktu. Kısa süre sonra kedi boğuk bir sesle mırıldandı.

"Eğer içeri gelirsen," dedi kediye, "bunu her zaman yapabiliriz. Kıvrılabileceğin milyonlarca yumuşak şey olur. Bir odun sobası ve paramparça edebileceğin çirkin bir koltuk var. Ben sana iyi bakarım."

Ama Joanna bir süre sonra ayağa kalkıp kapıyı açtığında, kedi teklifi reddetti. Bacaklarına dolandı, umutla boş ton balığı kâsesine burnunu soktu, sonra da büyük bir ormanda küçük bir kediyi bekleyen maceralara doğru koştu. Joanna ağaç gövdeleri, ölü yapraklar ve çam iğneleri arasında gözden kaybolana kadar koşuşturan kediyi takip etti.

Joanna onun eve girme konusundaki isteksizliğini anlıyordu. Onun için orman iyi bildiği bir dünyaydı. Tehlikeleri ve memnuniyet verecek yanları tahmin edilebilirdi ve belki de bu kelimelerden noksan kedi beyniyle içeri girmenin dışarıdaki deneyimini sonsuza dek değiştireceğini sezmişti. Sonuçta hiç ısınmamışsanız soğuğa katlanmak daha kolaydı.

20

Esther, Christchurch'ten Auckland'a giden aktarmalı uçağına sorunsuz bir şekilde binebilmişti ama pistten çıkıp Auckland'ın kalabalık havaalanına adımını attığında gerginliği hiç azalmamıştı. Sahte belgelerinin insanların onu tutuklamak, takip etmek ya da öldürmek için harekete geçmesine yol açacak bir alarmı tetikleyeceğinden endişelenerek ilerledi ve "Emily Madison" Christchurch'te girişteki güvenlikten o kadar yüksek bir nabızla geçmişti ki tarayıcıların bunu bir şekilde tespit edeceğinden korkmuştu. Ama tespit etmemişlerdi.

Şimdi Auckland'a sağ salim varmıştı. Los Angeles'a giden 209 numaralı uçuş için sırada beklerken Esther çantasını omzuna atıp derin bir nefes aldı. Uçağa binmeden önceki saatlerde kendini sakinleştirmek için bir bara gidip tezgâha oturmuş ve çok sert iki bira içmişti; içkinin, sohbetin ve sessiz rugby maçının onu sakinleştireceğine güveniyordu ama alkol tam ters bir etki yapmıştı. Kendini her zamankinden daha gergin hissediyordu ve bira yüzünden yavaşlayan reflekslerini telafi etmek için her hareketinde başını öne ve arkaya esnetiyor, üzerinde olduğundan emin olduğu bakışları yakalamaya çalışıyordu.

"Kenara çekilin lütfen hanımefendi."

Esther kapı görevlisinin kendisiyle konuştuğunu fark ederek duraksadı, bir elini uzatmış, pasaportunun geri verilmesini bekliyordu. "Pardon?"

"Ek güvenlik kontrollerinden geçmeniz gerektiği bilgisini aldım," dedi kapı görevlisi ve Esther'ın pasaportunu bir anda

arkasında beliren üniformalı görevliye uzattı. "Bu beyefendi size eşlik edecek."

Esther şaşkın şaşkın bakakaldı, henüz korkamayacak kadar kafası karışıktı. Sahte bir pasaportla havaalanına adım attığından beri bunu bekliyordu ama tam da beklemeyi bıraktığı anda başına gelmişti. Şimdi ne yapacağı konusunda şaşkın ve hazırlıksızdı.

"Sorun neyle ilgili?" diye sordu, sesinin sakin ve otoriter çıkmasını sağlamaya çalışıyordu ama bunu pek beceremedi.

"Ek güvenlik kontrolleri," dedi üniformalı güvenlik görevlisi kapıdaki görevlinin sözlerini tekrarlayarak ama Yeni Zelanda aksanının rahatlatıcı tonu yerine tamamen düz bir Amerikalı aksanıyla konuşuyordu. Koyu saçları ve konuşurken ağzının neredeyse hiç oynamadığı savunmacı bir bıyığı olan soluk beyaz bir yüzü vardı. "Bu taraftan, hanımefendi." Eli, fiziksel bir tehditmiş gibi Esther'ın kolunda geziniyordu.

"Ama uçağım," dedi Esther son bir kez işe yaramayan bir kontrol çabasıyla, "uçağımı kaçıracağım."

"Uzun sürmez," dedi güvenlik görevlisi. Esther kıpırdamadı, zihninde bir çıkış yolu arıyordu, koşmaya başlayıp havaalanından geri dönmeyi, güvenliği geçip otoparka koşmayı hayal ediyordu. Ya da belki bir şekilde güvenlik görevlisinin elinden kurtulabilir ve olay çıkarmadan gizlice dışarı çıkabilirdi, belki tuvalete gitmek için yalvarabilirdi ve belki de tuvaletin bir penceresi olurdu ve.... Ve...

Adamın parmakları Esther'ın koluna dolandı.

"Bırak beni," dedi. "Geliyorum, işte."

Ama adam elini gevşetmek yerine onu daha sıkı kavradı ve Esther'ı kısa süre önce bir parçası olduğu sıradan uzaklaştırdı. Meraklı bakışların altında ilerlemeye başladılar. Kocaman, kırmızı plastik gözlüklü, genç, Asyalı bir kadın arkalarından birkaç adım attı ve yüzündeki sempatik endişe ifadesi Esther'ın kendi korkusunu, sanki kendini görmek için bir aynaya ihtiyaç duymuş gibi yeniden arttırdı. Güvenlik görevlisi Esther'ı koridordan aşağıya, beyaz bir duvarda neredeyse görünmez olan bir kapıya getirdiğinde nefesinin kesildiğini ve başının döndüğünü hissetti.

Kaçmak için tek şansını kaybettiğini anlayamadan adam onu içeri soktu.

Güvenlik görevlileri tarafından ayakkabılarından örnek alınan ve telaşa kapılmış insanlarla dolu bir odadaydı, yarı yarıya açılmış valizlerin yığılı olduğu bir masa ve birkaç büyük, bipleyen X-ray makinesi vardı. Onu buraya getiren güvenlik görevlisi dışında, odadaki en açık tenli insanlardan biriydi, bu nedenle neredeyse rahatladı, belki de bunun gerçekten rasgele bir güvenlik kontrolü olabileceğini düşündü (ve kesinlikle ilk kez kendini her şeyin sıradan bir ırkçılıktan ibaret olduğunu *umarken* buluyordu) ama güvenlik görevlisi onu güvenlik ekipmanının yanından geçirip başka bir kapıdan, dar bir koridordan geçirdi ve bir masa, bir bilgisayar ve ekrana bakan pembe dudaklı bir kadının bulunduğu küçük bir odaya soktu. Onlar içeri girdiğinde kadın kafasını kaldırıp başını salladı.

"Dört numaralı oda," dedi.

Dördüncü oda başka bir koridorun sonundaydı ve güvenlik görevlisi, Esther'ı kendisinden önce içeri itti, sonra Esther'ın sinirlerinde korkunç bir şekilde yankılanan bir klik sesiyle kapıyı arkalarından kilitledi.

Gri oda çıplaktı ama boş değildi: bir köşede kumaşla kaplı büyük bir nesne vardı.

Diğer köşede ise bir insan vardı.

Yetişkin bir adam, başı çıplak göğsüne düşmüş, duvara yaslanmış, oturuyordu. Üzerinde sadece iç çamaşırı ve çorap vardı ve Esther panikten duyduğu salt bir heyecanın omurgasından aşağı süzüldüğünü hissetti. Acaba o da soyunup aranmaya boyun eğmek zorunda kalacak mıydı? Köşedeki adam başını kaldırıp ona baktı. Yüzündeki bir şey o kadar tekinsizdi ki ilk başta tam olarak ne gördüğünü anlayamadı ama anladığında istemsizce küçük bir ses çıkardı.

Alnında kurumuş bir kan izi dışında, tıpkı güvenlik görevlisine benziyordu. Tıpatıp aynısıydı. Aynı yumuşak yüz hatları, koyu renk saçlar, savunmacı bıyıklar. Aynı yüz.

"Boş ver onu," dedi güvenlik görevlisi o düz Amerikan aksanlı sesiyle. Yerdeki adam hiçbir şey söylemedi, gözleri odaklanmamıştı, başı geriye doğru sarkıyordu.

"Neler oluyor?" Esther spor çantasını bırakıp görevliye döndü. Saygınlığının ve kontrolünün bir parçasını korumak için sesini ciddileştirdi ama görevli ona sadece gülümsedi.

"Birkaç tane sakinleştirici aldı," dedi. "İyileşecek, merak etme."

Esther yerdeki adam için endişelenmiyordu. Kendisi için endişeleniyordu. Güvenlik görevlisi çıplak adama doğru eğildi ve bir eliyle saçlarından bir tutam aldı, aynı yüz ifadesiyle başını geriye doğru salladı. Neredeyse şefkatle kiri silen bir anne gibi, başparmağını yaladı ve adamın alnına bulaşan kanı ovuşturdu.

"Hadi, biraz bekleyelim," dedi görevli, "bakalım beni hatırlayacak mısın?"

Esther'ın görevlinin kim olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ve tam bunu söyleyecekti ki birden adamın gerçekten de tam çıkaramasa da tanıdık geldiğini fark etti. Belki ağzının yapısıyla ya da kaşlarının tonuyla ilgili bir şeydi bu; kaşları o kadar açık bir renkti ki kemiğinin üzerinde kaybolmuş gibiydi.

Gözlerini kırpıştırdı. Üst dudağını gizleyen bıyığı ona baktıkça kayboluyor ve kahverengi saçları hızla açılarak kaşlarıyla uyumlu bir mısır ipeği sarısına dönüşüyordu. Yumuşak çenesi artık sertti ve ortasında belirgin bir yarık vardı. Birkaç saniye içinde tamamen farklı bir yüze bürünmüştü ve birdenbire onu hatırladı; Reggie'nin Spokane'deki dairesini ve yataklarının üzerinde kendilerine doğru eğilmiş bu adamın solgun yüzünü, karanlıkta silahının parıltısını. Adam ona vurduğunda Reggie'nin başının nasıl geriye düştüğünü.

Esther hiçbir şey söylemedi çünkü konuşursa adam onun dehşete kapıldığından artık hiç kuşku duymayacaktı ama Esther ona bu zevki tattırmayacaktı.

"Bu pasaportu nereden buldun?" dedi sarışın adam cebinden çıkarıp sayfalarını çevirirken. "İyi iş çıkarmışlar."

"Beni zaten bunun sayesinde bulmadın mı?" dedi Esther. "Pasaportun izini sürmüyor muydun?" Eğer şu anda saldırırsa

onu hazırlıksız yakalayabilir, kafasını duvara çarpacak bir açı yakalayabilir ve...

Adam keyif alıyormuş gibi rahat bir hareketle ceketini açtı ve elini silahının kabzasına dayadı. Kolunun gergin duruşu Esther'ın ne düşündüğünü çok iyi bildiğini ve ona bu fırsatı vermeyeceğini gösteriyordu.

"Sahte pasaportunun izini mi?" dedi ve gülerek pasaportunu ayaklarının dibine fırlattı. "Hadi ama. Araştırma üssünden sadece bir uçuş vardı. Haftalar öncesinden planlanmıştı, senin de orada olacağını tahmin etmek zor olmadı. Auckland'a geldiğinden beri seni takip ediyorum."

"Yine mi beni öldürmeye çalışacaksın?" dedi.

Cevap olarak uyuşturulmuş adamın karşısındaki köşede duran kumaş kaplı nesneye doğru geri gitti ve tek bir hareketle kumaşı çekerek büyük bir aynayı ortaya çıkardı. Ayna duvara yaslanmıştı, gümüş yüzeyi kan lekeleriyle kaplıydı.

Esther'ın halihazırda güm güm atan kalbi daha da hızlandı. İçeri girdiğinden beri büyü bu havaalanının her yerindeydi, onu takip ediyordu ve o da bir bara gidip, kesilmeden önce yalakta öylece oyalanan duygusuz bir kuzu gibi içki içmişti. Kız kardeşi bunu anlardı. Joanna, sarışın adam dikkat çeken cazibesiyle yaklaştığı anda büyüyü hissederdi ama Esther'ın ruhu bile duymamıştı ve büyüye karşı duyarsızdı. İşe yaramazın tekiydi.

Öyle öfkelenmişti ki neredeyse korkmayı unutacaktı.

"Seni öldürmeyeceğim," dedi adam. "En azından doğrudan değil. Seni bu aynanın içinden geçireceğim. Aynanın içinden geçmek insana ne yapar, biliyor musun?"

Esther cevap vermedi.

"Biliyorsun," dedi adam. "Çünkü bunu Tretheway'e yaptın. Bu arada, o benim yakın arkadaşımdı."

Trev. Trev'den bahsediyor olmalı. "Beni bunu yaparken gördün mü?" dedi Esther, aynanın diğer tarafında kendisini izleyen kişinin o olduğu düşüncesi tüylerini diken diken etmişti.

"Sonrasını gördük," dedi adam. "O kadarı bile yeterliydi. Kıyma makinesinden geçmiş gibi görünüyordu."

Yine *biz* demişti. Esther yutkundu. "Ben Tretheway'i aynadan geçirmeden önce vurmuştum. Sen de beni vuracak mısın?"

Esther vakit kazanmaya çalışıyordu ama adam bunu biliyordu, Esther'ın oyalamasına göz yumdu çünkü Esther'ın şüpheleri doğruysa bu bir intikamdı ve adam bunu yavaştan almak istiyordu.

"Belki," dedi adam. "Onu tam buradan vurmuştun," diyerek Esther'ın omzuna dokundu, "ama sanırım ben biraz daha aşağıya nişan alırdım. Karnından vurulmak kulağa hoş geliyor, değil mi?"

Paniğinin ortasında minik bir pırıltı gibi küçük bir rahatlama hissetti. Yani Trev'i onun vurduğunu düşünüyordu, bu da onun -ya da *onların*, *onlar* artık her kimse- Pearl'ü görmediği anlamına geliyordu. Öyleyse onun bu işe karıştığını bilemezler, peşine düşmezlerdi. En azından Pearl muhtemelen güvendeydi.

Esther'ı burada, havaalanında vurmak konusunda blöf mü yapıyordu? Silah sesini duyan birileri koşarak gelirdi. Tabii çevredeki herkes bir şekilde onunla çalışmıyorsa... Ama o zaman neden güvenlik görevlisinin kılığına bürünme zahmetine katlansındı ki? Masadaki pembe dudaklı kadının sarışın adama başını sallamasını düşündü, en azından o da işin içindeydi.

"Ne düşündüğünü anlayabiliyorum," dedi adam sırıtarak. "Benimle dövüşeceğini, silahımı alacağını, durumu tersine çevireceğini falan düşünüyorsun."

Esther aslında hiç de bunları düşünmüyordu ama adamın tarif ettiği senaryonun neredeyse tek seçeneği olduğu ve en iyi silahı olan şaşırtmacanın artık mümkün olmadığı doğruydu. Buradan kaçmak için kaçırdığı tüm fırsatları umutsuzca zihninden geçirdi: kapı görevlisi pasaportuna el koyduğunda ardına bakmadan kaçmalıydı, bu adam koluna girmiş onu koridorda yürütürken kaçmalıydı, onu bu odaya kilitlemeden önce kaçmalıydı ama yapmamış, donup kalmıştı ve artık zerre kadar şansı yoktu.

Ama eğer...

Eğer üsteyken Perarl'ün dediği gibi, Trev, Esther'ı öldürmeyi hiç istememişse işler başka olurdu. Eğer Trev onu öldürmek yerine ailesi hakkında bilgi arıyorsa, eğer gerçekten istediği şey kız

kardeşine ve kız kardeşinin kitaplarına ulaşmaksa, o zaman bu sarışın adam da muhtemelen onun ölmesini istemiyordu. Silah sadece bir tehditti ve ayna onu öldürmek için orada değildi: Bu adam her kim için çalışıyorsa, Esther'ı sorguladığı sırada onu izleyebilsin diye oradaydı.

Esther, "Sana karşı koymayacağım," dedi, kollarını iki yana açıp gücünü sınadı. Teorisinin doğru olup olamayacağını sınıyordu. "Hadi, vur beni karnımdan."

Adam hayal kırıklığına uğramış gibi başını iki yana salladı. "Bunu benim için kolaylaştırmak mı istiyorsun?" dedi. "Peki." Silahın emniyetini açtı.

Esther'ın uzuvları uyuştu. Yanılmıştı. Adam ona tek bir soru bile sormuyordu, gerçekten de onu öldürmek için buradaydı. Silahı bacaklarına doğrulttu, parmağıyla tetiği buldu ve "Dizlerinden başlayalım," dedi.

Esther tetikteki parmağa bakarken vücudundaki her kas gerildi, kendini silahın önünden kaçmaya, bir atış sesi duymaya hazırladı ama odada yankılanan bir sonraki ses bir silahın patlama sesi değil, bir klik sesiydi.

Kapı açılıyordu.

"Bu ne şimdi?" dedi sarışın adam. Gözlerini Esther'dan ayırıp açılan kapıya doğrulttu ve tekrar Esther'a döndü, silahı hâlâ elindeydi. Hiçbir şey olmadı, kimse içeri girmedi. Kendini bir casus filminde sanıyormuş gibi silahı iki eliyle tutan adam açık kapıya doğru geri geri ilerledi, koridora baktı ve tek şansı bu olduğu için Esther bunu değerlendirdi.

Adamın ateş etme ihtimaline karşı önce bir tarafa, sonra diğer tarafa hamle yaptı ve kapıya doğru bir hamle daha yaptı ama tam da o anda kapı kendi kendine kapandı.

"Tanrım," diye bağırdı sarışın adam ve Esther adama doğru hızlıca ilerledi, ona o kadar yaklaşmıştı ki ateş etmek için açısı kalmamıştı ama yeteri kadar güçlü değildi. Bedeni yumuşak, hafif bir gümbürtüyle adamınkine çarptı. Bu, adamın sendelemesine bile yetmezdi aslında ama adam sendeledi, hem de çok kötü bir şekilde ve bir saniye sonra Esther'ın ayaklarının dibine yığılıp alnını yere çarptı. Hiçbir şekilde hareket etmiyordu.

Esther yerde yatan adama baktı. Birkaç saniye geçmesine rağmen kıpırdamayınca Esther kıpırdandı çünkü hayatta kalma şansı vardı ve bu yeni gizemi çözmek için sonra çok zamanı olacaktı. Adamın kendini yere bırakması bir tuzak olabilirdi ama adam kapıda parmaklarını koluna doladığından beri ilk kez umut dolu hissediyordu ve kaybedecek hiç vakti yoku. Spor çantasını omzuna attı, sahte pasaportunu düştüğü yerden aldı ve artık neredeyse varlığını unuttuğu, ilaçla uyuşturulmuş yarı çıplak adama tekrar baktı. Silahı güvenlik görevlisinin gevşek parmaklarından çekip almak, mermileri avucuna boşaltmak ve odadan çıkarken kabzasını aynaya şöyle sertçe vurmak dışında onun için ne yapabileceğini bilmiyordu.

Bedeni ona koşması için bağırıyordu ama koşmadı çünkü koşmak kovalanmaya davetiye çıkarırdı. Bunun yerine koridorda hızla yürüdü, pembe dudaklı kadının ergonomik koltuğuna yığılmış, ağzı açık bir halde bilgisayarının arkasında baygın yattığını görünce sadece biraz yavaşladı. Herhangi bir boğuşma izi yoktu. Esther'ın kollarındaki tüyler diken diken oldu. Yine de hareket etmeyi bırakmadı, sadece elindeki mermileri masanın yanındaki çöp sepetine attı. Büyük odada telaşlı yolcular hâlâ üstlerinin aranmasına ve sorulan sorulara boyun eğiyordu. Kapıya doğru ilerlerken güvenlik personelinden birkaçı ona şöyle bir baktı. Elleri titriyor ve kontrolsüzce terliyor olmasına rağmen mutlak bir güven ve rahatlık havası yansıtmaya odaklandı. Üniformalı bir kadına gülümsemeyi bile başardı ve bir saniye sonra ana terminale geri döndü.

Her şey sahnelenmiş gibi gerçek dışıydı: tepe ışıkları, zeminin benekli karoları, bagaj yüklü bir arabanın uğultusu, çocuklarını çağıran, kapılarda kuyrukta bekleyen ve kaşını çatıp telefonuna bakan onca insan. Onu takip eden biri olup olmadığını kontrol etmek için arkasına dönmedi ama çıkış yönünü bulmak için tabelalara bakarak hızını biraz arttırdı.

Birden biri bileğini yakaladı.

İçgüdüsel olarak çekilip arkasını döndü ama orada kimse yoktu, aslında en yakındaki kişi neredeyse on adım ötede, bir otomatın başında duran takım elbiseli bir adamdı. Hızlı nefes

alıyor, neredeyse nefessiz kalacak gibi hissediyordu. Tüm vücudu sinirden alev alev yanıyordu; onu kavrayan soğuk parmakları hayal mi etmişti?

"Hemen yanındayım," dedi kulağına bir ses ve bu sefer Esther arkasını döndüğünde eline değen kumaşı hissetti. "Hiçbir şey söyleme," dedi hafifçe kadınsı ve Yeni Zelanda aksanlı bir ses. "Ve bu havaalanından ayrılma. Buradan çıkmaya çalışırsın diye çıkışta seni bekleyen insanlar var. En yakın tuvalete git ve beni bekle."

"Kimi bekleyeyim? Sen kimsin? *Neredesin?*"

"Birazdan konuşuruz," dedi ses. "Şu anda bilmen gereken tek şey seni oradan kurtaranın ben olduğum ve söz veriyorum, senin tarafındayım."

Esther tekrar çıkışa doğru yürümeye başladı, bu sefer daha da hızlıydı. Vücut bulmamış bir sesi dinlemenin doğru bir hareket olduğunu daha önce hiç duymamıştı.

"Esther," dedi ses, o soğuk parmaklar yine bileğine dokunmuştu ve sonra titrek, etkileyici olmayan bir İspanyolca ile "La ruta nos aportó otro paso natural. Doğru mu söyledim? Sana bu havaalanından ayrılmamanı söylediğimde, lütfen bana inan," dedi.

Esther adımlarını yavaşlatanın kendisine adıyla seslenilmesi mi, yoksa bu tanıdık cümle mi olduğunu bilmiyordu ama durdu. Olduğu yerde kaldı, spor çantası omzuna baskı yapıyordu, endişeli olduğu için ceketinin içine giydiği tişört terden ıslanmıştı, dişlerini hayal kırıklığından çığlık atmamak üzere sıkmıştı. Sadece kendisinin aldığı bir kararla bir adım atmak, bağımsız olarak yapmaya karar verdiği bir hamleyi yapmak istiyordu ama her seferinde ipleri görünmeyen eller tarafından çekiliyormuş gibi hissediyordu.

"En son bu cümleye güvendiğimde," dedi sessizce, "beni buraya, doğruca bir tuzağa düşürmüştü."

"O tuzağı beni gönderen kişi kurmadı," dedi ses. "Yemin ederim." Sonra Esther'ın saçlarını hafifçe havalandıran sert bir iç çekişle, "Lütfen, tuvalete gel ve beni dinle, olur mu? Görünmez olmak aslında o kadar rahatsız edici ki sanki derimin içinde arılar geziniyor. Gerçekten çok sıkıldım," dedi.

Bu küçük insanlık belirtisi bir numara olabilirdi ama Esther yorgundu ve hiç arkadaşı yoktu ve sesin kendini kandırmasına izin verdi. Sessizce, çenesi hâlâ öfkeyle kenetlenmiş bir hâlde topuğunun üzerinde döndü ve en yakındaki tuvalete girdi, kızıl saçlı küçük bir kız aynada rimel sürmeyi bitirdikten sonra Esther'a gergin bir bakış atarak aceleyle dışarı çıkarken o, kollarını kavuşturmuş bir hâlde orada durdu. Kızıl saçlı kız gittikten sonra musluklardan biri kendi kendine açıldı ve bir kâğıt havlu duvarda asılı olduğu yerde açılmaya başladı, rulo döndükçe döndü ve musluğa gelip akan suyun altında durdu. Görünmeyen bir şeyi ovalamaya başladı ve sonra lavabonun başında genç bir kadın belirdi, elinde bir kitap, sayfalarını siliyordu, kâğıt havlunun üzerinde kan lekeleri vardı.

"Iyyy!" dedi örümcek ağlarından kurtuluyormuş gibi kendini sallayarak. "Bu hiç hoş değildi. Sen iyi misin?"

Esther bakakaldı. Saatler önce kuyrukta gördüğü kızdı bu: Sarışın adam tarafından sürüklenişini izleyen kocaman, kırmızı gözlüklü, Asyalı kız. Esther'dan birkaç yaş daha genç görünüyordu ve siyah bir blazer ceket, siyah bir postacı çantası ve çok temiz beyaz spor ayakkabılar giyiyordu. Esther'ın televizyonda gördüğü ama gerçek hayatta hiç karşılaşmadığı türden genç bir profesyonele benziyordu.

"İyisin," dedi kız kendi sorusuna cevap vererek. "Sadece biraz sarsıldın galiba."

Bir kadın ve iki çocuk içeri girdi ve hem Esther hem de yabancı sessizleşti, işlerini halletmelerini beklediler, bu sonsuza kadar sürecek gibi görünüyordu ve küçük kızın gerçekten işemesi gerekip gerekmediği konusunda çok fazla tartışma içeriyordu (Nihayetinde çocuğun işemesi gerektiğine karar vermişlerdi; Esther kızın çişini yapmasını dinlemek zorunda kalmıştı).

Anne kız oradan gittiğinde Esther, "Oradaki insanlara ne yaptın? Güvenlik görevlisine ve girişteki kadına?" diye sordu.

Kız ciddiyetle, "Onlara sakinleştirici enjekte ettim," dedi ve kırmızı gözlüklerini burnuna doğru itti.

"Bunu yapmanı kim söyledi?"

"Sana bir cevap verebilmeyi öyle isterdim ki," dedi kız, "ama bilirsin işte." Dudaklarını fermuarla kapatıp anahtarı fırlatırmış gibi yaptı. "Şimdi dinle, uçağını kaçırdın, bu da her şeyin sarpa sarmasına neden oldu ama ben hallettim. Seni oradan çıkarmam bu yüzden biraz zaman aldı, bu arada gecikme için özür dilerim, gerçi o sana gerçekten zarar vermezdi. Bana seni canlı istedikleri söylendi."

Bu son korkunç açıklamayla birlikte kitabı çantasına tıkıştırdı ve Esther'a hepsi Emily Madison adına düzenlenmiş bir deste biniş kartını uzattı.

"Los Angeles'a giden yeni uçağın otuz dakika içinde kalkıyor, bu iyi bir şey çünkü sakinleştiricinin etkisi sadece bir saat kadar sürüyor ve o insanlar uyanıp bağırmaya başlayana kadar gitmiş olmanı istiyoruz."

Esther elindeki biniş kartlarını sıkıca kavradı. Bu yabancının neşeli, dosdoğru tavrı ona Pearl'ü hatırlatıyordu, eğer tabii Pearl bir çift spor ayakkabısını temiz tutabilecek türden bir insan olsaydı. Esther karşı koymak istese de güzel, otoriter bir kız tarafından ne yapması gerektiğinin söylenmesi yıpranmış ruhuna merhem gibi gelmişti.

"Bana kim için çalıştığını söylemeyecek misin?"

"Beni buraya kimin gönderdiğini söyleyemem," dedi kız. "Ama sana Kültür ve Miras Bakanlığı'nda çalıştığımı *söyleyebilirim*? Gerçi bunun konuyla pek ilgisi yok."

"Eğer bu uçağa binersem," dedi Esther, "bana ne olacak?"

"Kötü bir şey olmayacağını umuyorum."

Esther'ın duymak istediği güven verici sözler değildi bunlar. "Peki, ya binmezsem?"

Kız ona sempatiyle baktı. "İşte, bu pek iyi olmaz."

21

Yarım saat sonra Esther uçağın koridorunda dikkatle arkaya yakın bir yerdeki koltuğuna doğru ilerlerken hiçbir şey olağan dışı görünmüyordu. Etrafındaki herkes bagajları yerleştirmek, bebeklerle uğraşmak ve uçuş görevlilerine yüksek sesle kompresyon çorabı satıp satmadıklarını, satmıyorlarsa neden satmadıklarını sormak gibi işlerle meşguldü. Ama bu insanlardan herhangi biri büyüyle gizlenmiş olabilirdi ve Esther bunu bilemezdi. Hepsinin çantasında kitap olabilirdi. Hepsi gizemli emirler altında adını vermeyecekleri kişiler için kimsenin kendisine açıklamayacağı nedenlerle çalışıyor olabilirdi. Hepsi birer tehdit olabilirdi.

Ama Esther buradaydı işte. Yeni Zelanda'nın taşrasına (Yeni Zelanda'nın taşrası var mıydı?) kaçmak yerine kendini gönüllü olarak uçan metal bir tüpün içine kapatıyordu. Yine bir yabancıya güvenmişti, hem de sırf İspanyolca bir cümleyi bildiği için; Esther için çok şey ifade eden, onu harekete geçiren bir cümle. Son zamanlarda kelimenin tam anlamıyla bu etkisi olmuştu.

Ona cam kenarı bir koltuk tahsis edilmişti. Şimdilik hem cam kenarı hem de koridor koltuğu boştu, çantasını üstündeki bölmeye koyup yerleşti ve gözlerini asfalta dikti. Eğer biri onu uçakta *öldürecekse*, varsın öldürsündü. O gri gözaltı odasında ölmektense mavi gökyüzünde ölmeyi tercih ederdi.

Bakışlarını tekrar koridora çevirdiğinde, biri koridoru kapatmış, ona bakıyordu. Aslında iki kişi, ikisi de kendi yaşlarında genç beyaz erkeklerdi. Biri kızıl saçlı ve kirli sakallıydı, yakışıklı ve iyi giyimliydi; arkasındaki diğer adam ise çok uzun boylu ve

geniş omuzluydu, parlak mavi gözleri ve küfredecekmiş gibi duran bir ağzı vardı.

Görünüşleriyle ilgili hiçbir şey Esther'ın içinde oluşan, onların yanında oturmak istemediğine dair ani ve açıklanamaz hissi tam olarak açıklayamazdı.

Ona bakışları bir anda içinde bir uyarı zilinin çalmasına neden oldu ve kısa boylu olanın geniş, çalışılmış gülümsemesi bu uyarı zillerini susturmaya yetmedi. Adam koltuk numaralarını iki kez kontrol ettiğinde kalbi hızla çarpmaya başladı.

Burası değil, diye düşündü, *lütfen, burası olmasın* ama bir saniye sonra adam çantasını üstündeki yere kaldırmış, sonra da kucağında başka bir çantayla Esther'ın yanındaki koltuğa yerleşmişti bile. İri yarı arkadaşı koridordaki koltuğa kıvrılmış, önündeki koltuğun dizlerine baskı yapmasını kaşlarını çatarak karşılamıştı.

Daha kısa boylu olan adamın elindeki çanta hafifçe sallandı ve boğuk bir viyaklama duyuldu; Esther yarım yamalak bir sevinçle çantada bir köpek olduğunu anladı. Adam koltuğunda iki büklüm oldu, tüm bedenini Esther'a doğru döndürdü ve avuçlarını gerginmiş gibi pantolonunun paçalarında gezdirdi ama yüzünde hâlâ o rahat gülümseme vardı. Adamın her hâlinden pahalılık akıyordu.

"Merhaba," dedi. "Tanrım, oturduğuma çok sevindim. Havaalanı tam bir tımarhaneydi, değil mi?"

Adamın, Esther'a at yarışlarını ve corgis cinsi köpekleri hatırlatan türden bir İngiliz aksanı vardı. Esther belli belirsiz başını salladı ama başka bir yanıt vermedi. Adam pes edecek gibi değildi.

"Son uçağımıza binemedik, tam binmek üzereyken biletlerimizde aniden bir sorun çıktı, bu yüzden bu uçağa yeniden bilet alabilmek için tonlarca işle uğraşmak zorunda kaldık," dedi. "Tam bir eziyet! Siz nereye gidiyorsunuz?"

Esther mümkün olan en düz ifadesiyle adama baktı. "Sizinle aynı yere," dedi.

"Ha, doğru ya," dedi, sonunda Esther'ın tavrını anlamış gibi görünüyordu. Taşıdığı çantayı önündeki koltuğun altına

kaydırmak için eğildi, sonra elini içeri sokabilmek için file pencerelerden birinin fermuarını açtı. Esther kısa bir süreliğine köpeğin ıslak siyah burnunu ve kabarık tüylerini gördü ve ellerini yumruk yaptı. Bir köpek görmeyeli neredeyse on ay olmuştu ve bu köpeği sevme dürtüsü karşı konulmazdı. Uçak havalandıktan sonra adamın taşıdığı çantayı tekrar kucağına koymasını, hatta belki küçük köpeğin kafasını uzatıp merhaba demesine izin vermesini umdu. Adam pencerenin güneşliğini indirip koltuğuna yerleşti, koyu renk pantolonuna düşmüş bir kılı alıp yere attı.

Esther, "Köpeğin cinsi ne?" diye sordu kendini tutamayarak.

"Pomeranian," dedi adam botlarıyla taşıdığı çantayı sevgiyle dürterek. Botları yüksek kaliteli deriydi, mumlu bağcıkları vardı.

"Merak etmeyin," diye ekledi. "Uçakla arası iyidir, yol boyunca havlamaz."

Esther köpeğin sahibinin sandığından daha genç olduğunu ama gözle görülür bir yorgunluk yüzünden dışarıdan yaşlı gösterdiğini fark etti. Cildi solgundu, dudakları çatlamıştı ve biri kan çanağına dönmüş gözlerinin altında mor renkli yarım aylar oluşmuştu. Güzel kıyafetleri ve havalı aksanı dikkatini dağıtmıştı.

Geniş yapılı, mavi gözlü adam arkadaşının kucağına eğildi ve Esther'a bir kedinin sincaba baktığı gibi sabit bir dikkatle baktı, ta ki sosyetik adam belli ki kibar olduğunu düşündüğü bir hareketle dirseğini diğer adamın kaburgalarına saplayana kadar. Birbirleriyle konuşmuyorlardı ama en azından Esther'la da konuşmaya çalışmamışlardı. Esther yavaş yavaş rahatlamaya başladı. Ne de olsa şu anda sinirleri çok gergindi; mümkün olan her şeyden tehlike sinyalleri alıyordu.

Tepedeki hoparlörden çatırdama sesi geldi, uçuş görevlisi neşeli bir tavırla aktif ordu mensuplarına ve Gold Wings Plus programı üyelerine teşekkür etti ve çok geçmeden uçak pistte hızla ilerlemeye başladı. Kanatlar havalanıp zemin altlarında küçülmeye başladığında Esther'ın midesi kalktı. Yollar ve binalarla yamalı bohça gibi görünen mücevher yeşili zemin yerini körfezin ışıltılı mavisine bırakmıştı.

Bakışlarını pencereden çekti ve saatler önce havaalanından aldığı polisiye romanı açtı. Sırf bir şey yapmak için kitabı eline almıştı. Kelimelere anlam veremeyecek kadar dağılmış hissediyordu. Yanındaki adam kendi kitabını çıkardı ama açmadı ve evet, Esther oldukça gergindi ama yine de adamın enerjisinde bir şeyler olduğuna yemin edebilirdi. Adam sürekli bacağını sallıyordu ve Esther da onun uçmaktan korkup korkmadığını merak ediyordu. Köpeğinin uçaklarla arasının iyi olduğunu söylemiş ama kendisi hakkında hiçbir şey söylememişti.

Adam birden, "Ne okuyorsunuz?" diye sordu, başını tekrar ona çevirmişti, hareketleri bir baykuşunkine benziyordu.

Esther konuşmak yerine ona kitabın kapağını gösterdi, adamın bir noktada konuşmak istemediğine dair işaretleri anlamasını umuyordu.

Adam, "Kitapları sever misiniz?" dedi, motorun gürültüsü sesini bastırıyordu. Esther hayal mi görüyordu, yoksa "kitaplar" kelimesinin üzerinde ince bir vurgu mu vardı? Hafifçe eğilip arkadaşının arkasından Esther'a bakan adama baktı.

"Evet," dedi.

"Bunu okumuş muydun?"

Küstahça adamın kucağındaki kitaba baktı ve kitabı tam olarak anımsayamadan fiziksel şeklini tanıdı. Kalbi bir an durdu ve sonra eski hızının on katına çıktı, yüzü şok içinde karıncalandı. Alejandra Gil'in *La Ruta Nos Aportó Otro Paso Natural* kitabıydı bu. Bir başka kopyası değildi, bariz bir şekilde Esther'ın kopyasıydı. Köşesindeki kırışıklıktan, sırtındaki küçük yırtıktan nerede olsa tanırdı.

"Nereden buldun bunu?" diye fısıldadı. Bilerek fısıldamamıştı ama ses telleri çalışmıyordu, boğazında bir yumru vardı sanki, nefesi ciğerlerini zorluyordu.

Bir kez daha bir tuzağın sivri dişleri etrafını sarıyordu.

"Maram verdi," dedi, sanki bu isim onun için bir şey ifade etmeliymiş gibi.

"Ben..." Esther biraz hava almak için çırpındı. "Onun kim olduğunu bilmiyorum."

"O senin kim olduğunu biliyor," dedi mavi gözlü adam şaşırtıcı derecede güçlü bir Boston aksanıyla.

"Ama *biz* bilmiyoruz," dedi İngiliz olan. "Kimsin sen?"

Bu soruya nasıl cevap vermesi gerekiyordu ki? "Ben o kitabı çaldığınız kişiyim."

"Biz bir şey çalmadık," dedi İngiliz hakarete uğramış gibi bir ifadeyle; kitabın onda olduğu ve Esther'da olmadığı gerçeği göz önüne alındığında, bu onun için çok haksız bir duygu gibi görünüyordu.

"O zaman geri verin," dedi Esther.

Adam omuz silkip başını onaylarcasına sallayan arkadaşına baktı ve Esther'ın tüm şaşkınlığına rağmen kitabı bir anda elinde buldu. Kitabı sıkıca göğsüne bastırdı, oyuncak ayısı olan bir çocuk gibi görünse bile umurunda değildi.

"Madem Maram'ı tanımıyorsun, neden bizi sana gönderdi?" dedi adam. Sadece onunla değil, arkadaşıyla da konuşuyor gibiydi. "Çünkü bizi o gönderdi, değil mi? Göndermek zorundaydı. Bu kitabı Paris'ten Zürih'e, Singapur'dan Auckland'a götürüp biletlerimizi aynadaki kadına göstermemizi söyledi. Dürüst olmak gerekirse, kuyrukta seni gördüğümüzde neredeyse altıma işiyordum."

"*Ben* gördüğümde," diye düzeltti yanındaki adam.

"Doğru, Collins görmüştü."

"Sean."

İngiliz kısa bir süre şaşkın şaşkın baktıktan sonra başını salladı. "Evet. Sean. Bu Sean. Sen kimsin?"

"Size adımı falan söylemeyeceğim," dedi Esther inanamayarak. "Kitabımın neden sizde olduğunu, neden yanıma oturduğunuzu ve kim olduğunuzu açıklayana kadar size hiçbir şey söylemeyeceğim."

"Bak, bizim de kafamız en az seninki kadar karışık," dedi İngiliz.

İri mavi gözlü olan ki adının Sean olmadığı çok açıktı, öne doğru eğilerek arkadaşının kucağının üzerinden ona baktı. "Seni gördük," dedi, sesi uçağın gürültüsünden zar zor duyuluyordu. "Seni bir aynanın içinden Tretheway'le dövüşürken gördük."

Esther neredeyse Gil'in kitabını düşürecekti. "O siz miydiniz?" dedi. "Diğer taraftakiler? Onca zaman? Bana biletleri veren siz miydiniz?"

"Ne? Hayır," dedi İngiliz.

"Şişşt," dedi diğeri, her ne kadar hepsi sessizce konuşuyor olsa da Esther üçünün de öne doğru eğildiğini, kafa kafaya vermiş olduğunu fark etti. Aniden arkasına yaslandı ve elini emniyet kemerine götürdü, oldukça anlamsız bir hareketti çünkü gidecek bir yeri yoktu.

İri olan Esther'ın hareketini gördü ve "Sana zarar vermeyeceğiz," dedi.

Ona kesinlikle zarar verebilecek gibi görünüyordu.

"Evet," diye onayladı İngiliz. En azından o kendisine zarar verebilecek gibi görünmüyordu. Esther onları şimdiden kötü adam türlerine ayırıyordu: kas gücü olan ve beyin gücü olan, gerçi ikincisiyle ilgili somut kanıtları henüz görmemişti. "Biz sadece cevap istiyoruz," dedi. "Mesela Tretheway neden senin peşindeydi? Kütüphaneyle bağlantın ne? O kavga sırasında neredeydin? Ve o sarışın kız iyi mi? Ve o kitabın senin üzerinde neden hiçbir etkisi olmadı? Ve..."

"Dur," dedi Esther, "yavaşla, söylediklerinin yarısını bile anlamıyorum. Hangi kütüphaneden bahsediyorsun? Ve Trev, yani Tretheway, aynalara büyü yapan kişi değil miydi? Yani siz hepiniz aynı tarafta değil misiniz?"

"Biz Tretheway'in tarafında değiliz," dedi iri olan yüksek sesle, sonra daha alçak ama daha az öfkeli olmayan bir sesle, "Tretheway pisliğin teki."

Esther şu anda içgüdülerine güvenemeyecek kadar korkmuş ve yorgundu... Ama bu insanların onu öldürmek istiyor gibi görünmediğini düşünmeden edemiyordu, bu da cesaret vericiydi. Ama meşhur son sözlerden biri de şuydu: Bana hiç de beni öldürecekmiş *gibi gelmemişti.*

İngiliz bir parmağını kaldırdı. "Pekâlâ, her şey sırayla. Büyülü kitaplar. Neden senin üzerinde işe yaramıyorlar?"

Birden Esther'ın başı döndü. Yakın ailesi dışında hiç kimsenin büyünün varlığını kabul ettiğini, hele büyülü kitapların

var olduğunu bu kadar açık bir şekilde ifade ettiğini hiç duymamıştı; bu terim onun hayat boyu edindiği tecrübelere kıyasla neredeyse gülünç derecede çekici görünüyordu. Dürüstçe cevap vermesine neden olan şey her şeyden çok bu yenilikti.

"Bilmiyorum," dedi. "Hiçbir zaman etkili olamadılar."

Biri kan çanağına dönmüş, diğeri tuhaf bir şekilde beyaz olan adamın gözleri Esther'ın yüzüne kilitlenmişti, sanki anlamadığı bir dilde yazılmış bir kullanım kılavuzuymuş gibi onu inceliyordu. "Büyüleri okuyamıyorsun yani?"

Esther yalan söylemek için bir neden göremiyordu. "Hayır."

"Yani büyünün senin üzerinde bir etkisi yok?"

"Hiçbir şekilde yok, evet."

Adamın gözleri daha da büyüdü ve başını önce yavaşça, sonra daha hızlı bir şekilde iki yana salladı. Sonra birdenbire gülmeye başladı.

O kadar yorgun birinin kahkahasıydı ki yorgunluğu enerjiye dönüştü, öyle ki elektrik yüklü, çatırdayan, yarı histerik bir hâl aldı.

"Tanrım," dedi, başını ellerinin arasına aldı, hâlâ gülüyordu. "Olamaz."

"Ne?" dedi Esther. "Ne oldu?"

Adam başını tekrar iki yana salladı, omuzları titriyordu.

"*Ne oldu*?" dedi iri olan ve Esther kısa bir süreliğine teselli bulduğunu hissetti, kafası karışan tek kişi o değildi.

"Her şeyi çözdüm," dedi İngiliz. "Maram'ın neden bizi sana gönderdiğini şimdi anladım." Tekrar Esther'a baktı, ağzı hâlâ manik bir sırıtışla bükülmüştü. "Sen de benim gibisin," dedi ve tekrar gülmeye başladı. "Sen lanet olası bir Kâtip'sin."

22

Boston'da kar yağıyordu.

Nicholas, Collins'in onları götürdüğü köhne iki katlı evin önündeki kaldırımda titreyerek, "Keşke Los Angeles'ta inseydik," dedi. Collins beton basamakları tırmanmış ve kapının yankılanarak çalınmasını beklerken, Sör Kivi tasmasının uzanabildiği en uç noktaya gitmiş, Nicholas'ın çimenlik olduğunu var saydığı küçük ölü ot yığınında işeyecek bir yer arıyordu.

Esther, "Sorun ne, Nicholas?" diye sordu. Nicholas ve Collins sahte isimlerini Güney Pasifik'te bir yerlerde bırakmışlardı. "Bu muhteşem New England havasını sevmedin mi?" Esther, Yeni Zelanda'dan ayrıldıklarından beri hiç uyumamış birinden beklenmeyecek bir enerjiyle kaldırımda volta atıyordu.

"Biraz fazla eski İngiltere'ye benziyor, tarzım değil."

Yaklaşık otuz saat önce, Nicholas ve Collins kütüphanenin arazisinde yola koyuldukları sırada karla karışık yağmur başlamıştı ve Nicholas o andan beri hiç ısınamamıştı. Collins'in ona düzgün bir paltoya ihtiyacı olduğunu hatırlatmış olmasına şükretti, yoksa sadece kazağıyla kaçacaktı. Sırt çantasını ve Sör Kivi'nin çantasını zamanın şurup gibi akmasına neden olan bir tür rüya gibi pus içinde hazırlamış, yatak odasında dolaşarak bir şeyleri alıp tekrar yerine koymuştu. Diş fırçasına ihtiyacı vardı elbette ama Church ayakkabılarına gerçekten ihtiyacı var mıydı? Keten sabahlığına? Peki, ya kol düğmelerine?

"Hayır, hayır, hayır," demişti Collins her şeyi sırt çantasından çıkarıp Nicholas'ı yatağa iterek. "Sen otur. Ben yaparım."

Nicholas itiraz edemeyecek kadar yorulmuş ve sersemlemişti. Israrla istediği tek şey *Üç Silahşor* kitabının eski bir kopyası, rulo haline getirilmiş bir kan alma torbası ve birkaç temiz iğneydi çünkü daha önce hiç onlar olmadan seyahat etmemişti. Ayrıca ulaştırma güvenlik idaresinin şırıngalara el koymaması için sahte bir insülin reçetesi. Collins'in kendisiyle kıyaslandığında ne kadar hızlı ve becerikli olduğunu görünce bir aşağılanma hissetmişti ama bu aşağılanma, Collins'i yarım dönümlük korumalı kütüphane arazisi boyunca neredeyse taşımak zorunda kaldığında hafiflemişti.

Daha önce de kalkanlardan geçen insanlar görmüştü elbette ama onlar hep arabalardaydı, bu yüzden kalkanların etkileri hem daha kısa sürüyor hem de daha az fark ediliyordu. Ama Nicholas onu uzun, ıslak otların arasından yola doğru sürüklerken Collins güçlükle ayakta durabilmiş, gözleri kafasının içinde kriz geçiren bir at gibi dönmüş, saçma sapan şeyler mırıldanmıştı. Collins'in azımsanmayacak ağırlığı ikisinin de tökezlemesine neden olmuştu. Kalkanların sınırını geçer geçmez Collins dizlerinin üzerine çökmüş ve pantolonunun dizleri karla karışık yağmurda ıslanıp çimenlere batmış hâlde küfrederek öğürmüştü. Sonra ayağa kalkmış, hiçbir şey olmamış gibi omuzlarını dikleştirmiş ve çalacak bir araba bulmak için kaldırıma doğru yola koyulmuştu.

Bu da Nicholas'a Collins'in gizlilik sözleşmesini bir an önce kaldırması için bir neden daha vermişti: Collins'in arabalara düz kontak yapmayı nereden öğrendiğini bilmek istiyordu. Gerçi şimdi burada, Boston'da yapmayı planladıkları şey bu değildi. Görünen oydu ki şimdi yasal yoldan bir araba bulacak, onu ödünç alacaklardı.

Brattleboro'ya olan seyahatlerinin son ayağı olan uçağa binmemek ve bunun yerine Boston'da kalıp Vermont'a giden yolu kendi başlarına bulmak Esther'ın fikriydi.

"Ama biletler..." demişti Nicholas, Amerika'nın orta batısının üzerinde bir yerlerde bir uçakta.

"Aynen öyle," dedi Esther. "Sen bu Maram denen kadına güveniyor olabilirsin ama ben kendi adıma konuşacak olursam

onunla hiç tanışmadım bile. Her hareketimizi bilmesinden, o *planladığı* için her adımımızı bilmesi düşüncesinden hoşlanmıyorum. İzimizi biraz kaybettirmek için tek şansımız bu. Sonunda onun istediği yere varacağız ama bunu kendi yöntemimizle yapacağız."

"Nasıl?" diye sormuştu Nicholas. "Araba kiralamak için kimlik ve pasaportlara falan ihtiyacın var. Yani bu iş bile bir uçağa binmek kadar takip edilebilir. Sanırım otobüsler de öyle."

Esther sessizdi, bu da onun haklılığını kabul ettiği anlamına geliyordu ve Nicholas onu bunu anlayacak kadar iyi tanıdığı için içten içe kendini mutlu hissetti. Yirmi dört saatlik bir uçak yolculuğu ve yoğun bir sohbet onları tanışıklığın ilk aşamalarından oldukça hızlı bir şekilde geçirmişti ve hayatının dörtte biri geride kalmış olan Nicholas, karşılığında para almayan ilk arkadaşını ediniyor olabileceğini düşünüyordu.

"Bize bir araba bulabilirim," demişti Collins. Şimdiye kadarki konuşmanın çoğunda sessiz kalmıştı çünkü konuşmanın öncesinde atıştırmalık arabasını görmüştü ve oradan aldığı tek porsiyonluk Cheez-its peynirli krakerleri dikkatinin çoğunu çekmişti. Son portakal taneciklerini de ağzına atıp ellerini sildi.

"Nasıl?" dedi Nicholas.

"Ben Boston'lıyım," dedi Collins. "Tanıdıklarım var."

"Aile gibi mi?" Collins'i dünyaya getirmek için hangi devlerin çiftleşmiş olması gerektiğini görme ihtimali Nicholas'ın ilgisini çekmişti ama Collins sarsakça başını iki yana salladı.

"Tanıdıklar," diye tekrarladı. "Bize araba bulabilecek tanıdıklar."

Esther, Nicholas'a, "Bize araba bulabilecek tanıdıkları varmış," dedi.

"Evet, teşekkür ederim, ben de buradayım."

"Öyleyse anlaştık," dedi Esther, "Brattleboro uçağına binmeyeceğiz."

Böylece o uçağa binmemişlerdi. Bunun yerine, Logan havaalanına iner inmez Nicholas'ın daha önce sadece filmlerde gördüğü bir ankesörlü telefon bulmuşlardı. Collins telefona sarılmış ve kısa ama hararetli bir telefon konuşması yapmış, bunun

sonucunda da gri şehrin bir caddesinin sıradan bir köşesindeki bu iğrenç eve doğru sefil, gürültülü bir metro yolculuğu başlamıştı.

Nicholas bulunduğu noktadan bir çamaşırhaneyi, bir İrlanda barını, bir Salvation Army ikinci el mağazasını, bir başka İrlanda barını, bir pizzacıyı ve tabelasında Satürn gibi gezegen halkalarıyla çevrili bir hamburger olan bir dükkânı görebiliyordu. Dudaklarının arasına sıkıştırdığı sigarasıyla yaşlı bir kadın yanlarında durmuş, böceğe benzeyen köpeğinin bir bacağını birinin arabasının lastiğine dayayıp dumanı tüten bir sidik şelalesi bırakmasını izlemek için çömelmişti.

"Küçük bir oğlan için amma işedin he!" diye bağırdı kadın.

Eğer dünyanın diğer yarısı böyle yaşıyorsa, diye düşündü Nicholas, belki de evinde kalmalı ve şansını kütüphanede denemeliydi.

Esther birdenbire volta atmayı bırakınca Nicholas başını kaldırıp onun bakışlarını takip ederek açılan kapıya baktı. Collins'in geniş sırtı yüzünden içeride duranı görmüyordu ama Collins başını eğip dinledi, sonra döndü ve Nicholas ile Esther'ın beklediği yere doğru koşar adımlarla ilerledi.

"Arabayı bize vermeden önce içeri girmemizi istiyor," dedi bir elini saçlarında gezdirerek. "Hiçbir şey söylemeyin, tamam mı? Lütfen ve teşekkür ederim dışında."

"Kim o *kadın*?" diye sordu Esther.

"Lisa," dedi Collins, çoktan merdivenlerden çıkmaya başlamıştı. Esther hemen peşine takılmıştı, bu enerjiyi nereden buluyordu bilmiyordu ama Nicholas duraksadı, sinirlerinin gerildiğini hissetti. Collins'in kütüphaneden önceki hayatına bir göz atma merakına rağmen, bir yanı Esther'la birlikte buradan gidecekleri vakit geldiğinde, Collins'in onlarla birlikte olmayacağından endişeleniyordu. Burada, kendi şehrinde kendi insanlarıyla birlikte Maram ve kütüphanenin entrikalarından uzak kalmayı tercih edecekti. Nicholas'ın karşı çıkabileceği bir seçim değildi bu; ne de olsa ikisi de kendi açısından özgür kalmayı umuyordu... Gerçi Nicholas'ın özgürlüğünün neye benzeyeceği belirsizdi.

Boston'a benzememesini umuyordu.

Esther'ın peşinden içeri girdi.

Kapıyı açan kadın -muhtemelen Lisa'ydı- paltolar, botlar ve şapkalarla dolu koyu renk ahşap fuayede onları bekliyordu. Nicholas daha çok Collins'e benzeyen, karanlık tipli ve kaba saba birini bekliyordu ama Lisa hiç de böyle biri değildi. Geniş, hareketli bir yüzü, mor ruju ve soluk pembe Cape Cod beyzbol şapkasıyla kırk yaşlarında, koyu tenli, siyahi bir kadındı.

Nicholas ve Esther'ı dikkatlice süzdü. "İş arkadaşların mı?" diye sordu.

"Hayır," dedi Collins. "İstifa ettim."

Kadının hafif ve biraz da alaycı olan ifadesi değişti. "Ne demek istifa ettim? Kimse istifa etmez."

"Karışık bir mesele."

Lisa'nın boynunda küçük bir altın haç vardı. Collins'i incelerken bir yandan da onunla oynuyordu. "Sana bir araba verebiliriz," dedi. "Ama sana koruma sağlayamayız. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Ben koruma istedim mi?"

Esther kaşlarını kaldırarak Nicholas'a döndü. *Ne oluyor*, diye mırıldandı. Nicholas başını iki yana sallayarak cevap verdi.

Lisa, Collins gözlerini kaçırana kadar ona baktı, sonra iç çekti. "Muhtemelen soru sorma zahmetine bile girmemeliyim. Kendi rızanla bile bana bir şey söyleyebilir misin ki?"

Nicholas gözlerinin büyüdüğünü hissetti.

Collins, "Hayır," dedi.

"Anlaşıldı." Kadın aşağıya baktı ve Sör Kivi'yi ilk kez fark eder gibi oldu. "*Ahhh!*" dedi. "İşte, bu çok *şirinmiş*, Tanrım. Kedilerle arası nasıl?"

"Aslında daha önce hiç kedi görmedi," dedi Nicholas.

"İngilizmiş," dedi Lisa, Collins'e. Kulağa suçlayıcı geliyordu.

"Bowie de öyleydi."

Lisa elini kalbine götürdü. "Tamam, pes ediyorum."

"Ben İngiliz değilim," dedi Esther neşeli bir sesle. "Bize bir araba ödünç verdiğiniz için teşekkürler."

"Görene kadar teşekkür etme," dedi Lisa. "Pekâlâ, çantalarınızı şimdilik buraya bırakıp içeri gelin. Tansy arabayı getirecek ama on dakika kadar daha sürer." Ağır kapıyı iterek alt kattaki yere girerken omzunun üzerinden konuşmaya devam etti. "Dün gece portakallı kek yapmıştım, açsanız."

"İçinde alkol var mı?" diye sordu Collins.

"Eğer iki çorba kaşığı romu alkolden sayıyorsan, evet."

Kek Nicholas'ın umurunda değildi. Lisa'nın oturma odasının girişinde büyülenmiş gibi durmuştu. Daha önce hiç normal bir evde bulunmamıştı. Sayısız çatı katında, otelde ve hatta birkaç pansiyonda bulunmuştu ama hiçbir zaman sadece birinin günlük yaşamını sürdürmesi için var olan bir mekânda bulunmamıştı.

"Siz geçin, oturun," dedi, Lisa, Collins'e işaret ederek, "Sen de benimle mutfağa gel," diye ekledi.

Odanın sonundaki kapısız bir kemerden çıktılar ve Esther kendini hemen fuşya bir çarşafla kaplı, oturduğunda soluk kedi tüylerinden gözle görülür bir bulut oluşturan bir kanepeye attı. Nicholas koyu renk giysilerine baktı ve oldukça yorgun olmasına rağmen şimdilik oturmamaya karar verdi ve Sör Kivi'nin tasmasından kurtulup etrafı keşfedebilmesi için çömeldi. Sör Kivi her köşeye dalıp çeşitli kokuların envanterini çıkarırken Nicholas etrafa dik dik baktı.

"Bir evin bu kadar... küçük olması normal mi?"

Esther inanamayarak etrafına bakındı. "Bu oda kocaman."

"Hımm," dedi Nicholas.

Esther güldü, kedi kürküyle kaplı kanepeye sanki kadifeden yapılmaymış gibi yayılmıştı. Nicholas kısa bir süredir tanışıyor olmalarına rağmen Esther'ın her zaman bir şekilde rahat görünebildiğini fark etmişti. "Sıradan insanların evlerini ziyaret etmeye alışık değiliz, değil mi Prens Nicholas?"

"Ben bir prens değilim," dedi Nicholas. "Teknik olarak çok küçük bir baronum."

"Affedersiniz, majesteleri."

"Doğru hitap, *lordum* olacaktı."

"Hayır," dedi Esther. "Şakası bile hoş değil."

Nicholas etrafındaki mobilyaların uyumsuzluğunu incelemeye devam etti. Fuşya rengi kanepe, turuncu ve sarı çizgili bir kumaşla döşenmiş koltuklardan birinin yanında neredeyse sönük kalıyordu; diğer koltuk ise daha makul, nötr bir ten rengi olmasına rağmen gökkuşağı renklerinde minderlerle donatılmıştı. Yıpranmış döşeme tahtaların üzerinde tek bir halı vardı, bir zamanlar güzel olabilecek ama şimdi yıpranmış olan Fas işi, nane yeşili bir Boujad.

Nicholas "yıpranmış" sözcüğünü kitaplardan okumuştu ama nasıl bir şey olduğunu hiç *görmemişti.*

Duvarlar sanat eserleriyle kaplıydı, bunlardan bazıları oldukça güzeldi -bir bahçede uyuyan, kuyruğunun ucunda küçük bir yumru olan siyah-beyaz bir kedinin altın çerçeveli yağlıboya portresi gibi, bazıları ise açıkçası rahatsız ediciydi. Vajinasından üç başlı bir yılan çıkaran, dolgun kalçalı çıplak bir kadının resmini incelemek için yaklaştı. Kadın her şeyden memnun görünüyordu. Nicholas tablodan tekrar uzaklaştı.

En azından içerisi sıcaktı. Hatta öyle bir sıcaklıktı ki bu, Nicholas'ın doğrudan soğuk çekirdeğine iniyor, erimiş altın gibi kemiklerine işliyordu. Bu ancak alevden gelebilecek bir sıcaklıktı, bu da bir yerlerde bir şömine olması gerektiği anlamına geliyordu ancak duman kokusu almıyordu.

Tam bu düşünce aklından geçerken Esther, "Nicholas," dedi.

Nicholas ona döndü. Kanepeden kalkmış ve odanın koridorunda çömelerek bir şeye bakıyordu. Esther'ın yanına gitti ve dikkatini çeken şeyin en ham haliyle ahşap zeminde duran büyük bir kayadan başka bir şey olmadığını gördü. Nicholas'ın bildiği kadarıyla kayaların genellikle evlere ait olmadığı gerçeğini bir kenara bırakırsa, bu kayanın hiçbir özelliği yoktu.

"Evet, kadının oldukça tuhaf bir zevki var, değil mi?" dedi.

"Buraya gel," dedi Esther.

Nicholas isteksizce onun yanında yere diz çöktü. İnsanlar kendi seviyesine inince Sör Kivi heyecanlanmış, daha yakından görmek için koşar adım onlara katılmıştı. Nicholas kayanın gri hatlarını ve mika parçalarını inceleyerek dikkat kesildi. Nedense burası daha da sıcaktı, kazağının kollarını sıvadı.

"Yakından bakınca görüyorum ki evet, bu gerçekten de bir kaya," dedi Nicholas.

"Elini üzerine getir," dedi Esther. "Ama sakın dokunma."

Nicholas onunla dalga geçerek itaat etti ama bir saniye sonra homurdanarak elini geri çekti. "Çok sıcak!"

"Evet," dedi Esther. "Aslında bütün odayı bunun ısıttığından eminim."

Nicholas taşa daha yakından baktı. Dikkatli bakılmadığı sürece kolayca fark edilmeyen, muhtemelen kan olan koyu kahverengi lekeler gördü. "Ama bu..."

Esther başını onaylarcasına salladı. "Büyü."

"Bu büyünün ısınma faturalarında ne kadar tasarruf sağladığına inanamazsın," dedi Lisa, Collins'in peşinden mutfaktan çıkarken. Elinde bir tabak dilimlenmiş kek tutuyordu.

Esther, "Propan mı, elektrik mi?" diye sordu.

Lisa eğlenmiş görünüyordu. "Elektrik. Neden?"

"Profesyonel merak." Esther ayağa kalktı.

Nicholas, Lisa'ya, "Senin bir kitabın var," dedi çünkü bu söyleyeceği şeyi soru olarak formüle edememişti.

"Bir sürü kitabımız var," dedi Lisa ve yan gözle Collins'e baktı. "İşvereni sağ olsun."

Nicholas, "İşvereni mi?" diye cümlesine başladı ama Collins ona susmasını ifade eden sert bir bakış fırlattı.

"Kek gerçekten çok güzel olmuş," dedi Collins tabağı aynalı bir sehpanın üzerine bırakırken. "Biraz alsana."

Sör Kivi neredeyse uluyacak kadar heyecanlı bir ses çıkardı ve Nicholas küçük beyaz bir kedinin kuyruğunu havaya kaldırıp sallanarak odaya girdiğini gördü. Kedi yeşil gözlerini Nicholas'a dikti ve sonra Sör Kivi yaklaşırken iğne gibi keskin dişlerini göstererek bir uyarı tıslaması çıkardı. Sör Kivi hemen sırt üstü yuvarlandı.

Esther ağzı kekle dolu hâlde, "Bu ısıtma büyüsü ne kadar uzun süre dayanıyor? Yani kaç kez kullanabiliyorsunuz?" diye sordu.

"Onu bu kadar harika yapan da bu zaten," dedi Lisa. "Bir kez kayaya işlediğinde, sen büyüyü sona erdirene kadar sıcak kalıyor.

Bu yüzden onu yaz boyunca bodrumda, fişi çekilmiş bir mini buzdolabında tutuyoruz ve asla devre dışı bırakmıyoruz."

"İşte, bu büyü, incelemeyi isteyeceğim türden bir şey," dedi Nicholas ve Esther'ın sözlerini tekrarlamaktan kendini alıkoydu: *profesyonel merak.*

Lisa gözlerini Collins'e dikti. "Özür dilerim," dedi. "Seni üst kata çıkarmayacağıma söz vermiştim. Tansy'den alıntı yapacak olursak, biz satılmışlara evimizi açmayız."

Collins doğal bir tepki olarak yüzünü biraz ekşitti.

"Biz kim?" dedi Esther. "Siz ve Tansy mi?"

Lisa gözlerini hiç ayırmadan Collins'e bakıyordu. "Sanırım hâlâ arkadaşlarından bir şeyler saklama alışkanlığından vazgeçememişsin." Esther'a dönüp, "Biz, sadece ben ve Tansy'den çok daha fazlası. Son toplantımızdan bu yana üye sayımız yirmi sekize çıktı," dedi.

"Üye mi?" dedi Nicholas.

Lisa başını aşağı yukarı salladı ama ayrıntı vermedi.

"Bakın, bize zaten bir iyilik yaptığınızın farkındayım," dedi Esther, "ama kullanabileceğim bir bilgisayarınız var mı? Bir e-posta göndermem gerekiyor." Lisa tereddüt etti ve Esther ekledi, "Söz veriyorum, tüm bunlarla bir ilgisi yok. Kişisel bir şey. Eğer kendinizi daha iyi hissedecekseniz yazarken beni izleyebilirsiniz."

Lisa omuz silkerek politik mesaj çıkartmalarıyla kaplı, hırpalanmış bir dizüstü bilgisayarı almaya gitti ve açarak yıpranmış tuşlarına şifresini yazdı. Nicholas ekranın iyi bir temizliğe ihtiyacı olduğunu fark etti. Bir web tarayıcısı açtı ve dizüstü bilgisayarı sehpanın üzerinden Esther'a doğru itti, Esther da bilgisayarın üzerine eğilip e-postasına giriş yaptı, gözleri heyecanla ekranı tarıyordu. Ekrandaki bir şey Esther'ın yumruk yemiş gibi bir nefes almasına neden oldu ve Nicholas kedi tüyünün, merakını gidermek için makul bir takas olduğuna karar verip kanepede onun yanına oturdu.

Esther'ın okuduğu e-posta büyük harflerle yazılmıştı.

ESTHER SEN BENİMLE DALGA MI GEÇİYORSUN? GECENİN BİR YARISI ORTADAN KAYBOLUYORSUN VE BANA "AÇIKLAMALAR" VADEDEN BU BAŞTAN AŞAĞI YETERSİZ MEKTUBU MU BIRAKIYORSUN? "BİR GÜN?" BİR GÜN YAPACAĞIN BİR AÇIKLAMAYI İSTEMİYORUM, SENİ BURADA, KANLI CANLI İSTİYORUM. KEŞKE DÜN YANIMDA OLSAYDIN. NEREYE GİTTİN YA? NE KADAR KIZGIN, KIRGIN YA DA SENİN İÇİN NE KADAR ENDİŞELİ OLDUĞUMU ANLATMAYA NEREDEN BAŞLAYACAĞIMI BİLEMİYORUM. TANRI AŞKINA, KIRIK BİR KOLLA GEZİYORUM. HİÇ Mİ ACIMAN YOK? ŞU YENİ ÇOCUK TREV KAYIP VE HERKES ONUN BUZULDA BİR ÇUKURDA ÖLDÜĞÜNÜ DÜŞÜNÜYOR. LÜTFEN BANA BUZULDA BİR ÇUKURDA OLMADIĞINI SÖYLE. SANA ÇOK KIZGINIM!!!!!!!!!!

Esther başını kaldırdı, yanakları pembeleşmişti. Lisa ve Nicholas kendilerinden geçmiş bir hâlde omuzlarının üzerinden ona bakıyorlardı.

"Ne?" diye sordu Collins. "Yüksek sesle oku."

"Hayatta olmaz," dedi Esther.

Nicholas, Collins'e dönüp, "Antarktika'da terk ettiği kızdan," dedi.

"Jewel?" dedi Collins.

"Pearl," dedi Esther ve mesajını gizlemek için dizüstü bilgisayarın üzerine daha da eğilerek cevap yazmaya çalıştı ama Nicholas ve Lisa da onunla birlikte eğilmişti. "Çocuklar," diye yalvardı Esther.

"Bakabileceğimi söylemiştin," diye belirtti Lisa.

Nicholas bir bahane bulma zahmetine bile girmedi, Collins için Esther'ın yazdıklarını yüksek sesle okudu:

Sevgili Pearl, bana elektronik olarak bağırıyor olsan bile, sesini duymaktan çok memnunum. Buzun ortasında bir delikte değilim, seni terk ettiğim için kendimi boktan hissetmem dışında iyiyim. Dün orada olamadım ama söz veriyorum yakında iletişime geçeceğim ve AÇIKLAYA-

CAĞIM. O zamana kadar, oradan kesin suretle gitmek zorunda olduğumu söylediysem eğer, bana inanmana ihtiyacım var. Hiç aklımdan çıkmıyorsun ve herkese açık bir bilgisayarda olduğum için yazamadığım pek çok şekilde seni özlüyorum.

"Devam et, yaz," dedi Collins.

"Evet, bizim için sakıncası yok," dedi Nicholas.

"Hadi," dedi Lisa arkasına yaslanarak, "kızı biraz yalnız bırakalım."

Nicholas ihanete uğramışçasına baktı ama Esther'ın mesajını rahatça bitirebilmesi için arkasını döndü. Nicholas birine karşı hiç Pearl'ün Esther'a karşı hissettiği gibi büyük harflerle bağıracak kadar tutkulu hissetmemişti ve kimse de ona karşı böyle hissetmemişti. Bunun farkına varınca üzüleceğini düşündü ama aksine meraklandığını fark etti. Belki de gerçekten kütüphaneden sonsuza dek kurtulmayı başarır, kendi şartlarına göre bir hayat sürmeye başlarsa, büyük harflerle yazacak kadar sevmek bir gün kendisinin de keşfedebileceği bir duygu olabilirdi.

Esther dizüstü bilgisayarı kapatırken girişin bulunduğu yönden boğuk bir patlama sesi geldi.

Lisa ayağa kalkarak, "Tansy arabayı getirecekti," dedi. "Hepiniz yeterince kek aldınız mı?"

Karanlık antreye doğru geri döndüler ve Nicholas büyüyle ısınan aydınlık oturma odasına son bir kez meraklı gözlerle baktı. Daha önce bir kitabın bu şekilde, lüksten ziyade tamamen pratik bir şey için kullanıldığını hiç görmemişti ve bu göğsünde bir şeyi, uzun zamandır uykuda olan bir koru ateşledi. Uzun zamandır ilk kez, sipariş üzerine olmadan, sadece büyünün kendisine duyduğu ilgiden dolayı yazma dürtüsü hissetti. Büyünün ne yapabileceğini, nasıl faydalı olabileceğini düşünmek için. Kendisinin nasıl faydalı olabileceğini görmek için.

Dışarıda hurdaya dönmüş kırmızı bir arabanın kaputuna yaslanmış, uzun boylu, iri yarı beyaz bir kadın vardı, gümüş renginde saçlarını yılan gibi iki kalın uzun örgü şeklinde toplamıştı. Muhtemelen altmış yaşının üzerindeydi ve Nicholas'ın bile

çirkinliğini yadırgamayacağı kadar sıcak tutuyor gibi görünen ekose bir yün tulum giyiyordu. Tansy bu olmalı, diye düşündü. Tansy elindeki anahtarları şıngırdatarak Collins'e soğuk soğuk baktı. Nicholas onun çıplak parmaklarında soluk dövmeler olduğunu gördü ve tarotun dört takımını tanıdı: bir kupa, bir asa, bir kılıç ve bir beş köşeli yıldız.

"Müsrif çocuk geri dönmüş," dedi Tansy, sesi hırıltılı ama canlıydı. Dikkatini doğrudan Esther'a yöneltti. "Merhaba. Düz vites kullanabilir misin?"

Esther parlayan gözleri ve gamzeleriyle bir adım öne çıktı. "Elbette kullanabilirim," dedi.

"Asla olmaz!" dedi Collins.

Tansy başını çevirip ona baktı, saç örgüleri sallanıyordu. "Seni en son manuel vites araba kullanırken gördüğümde otoyolda stop etmiştin."

"Bu on yıl önceydi!"

"İki."

Esther, "Zaten nereye gittiğimizi bilen bir tek ben varım," dedi ve Tansy'nin anahtarları uzattığı avucuna bırakmasına izin verdi. "*Teşekkür ederim.*"

Tansy, Lisa'ya döndü ve "Ona neden araba ödünç verdiğimizi bana hatırlatır mısın?" dedi. Lisa cevap vermeden önce, "Şimdiye kadar yüz tane araba alabilecek paran olur sanıyordum," dedi.

"Evet, sen öyle san," dedi Collins.

"Kız kardeşini aramayı düşünüyor musun?"

Nicholas merakla öne doğru eğildi.

"Şu anda yapamam," dedi Collins. "Ona geldiğimi söyleme, tamam mı? Güvenli değil."

Tansy'nin yanına gelmiş olan Lisa kaşlarını çattı. "Biz de endişelenmeli miyiz?"

"Bilmem, sen seç," dedi Collins.

"Ah," dedi Tansy. "Seçimler hakkında konuşmak istersen bana uyar."

"Ben sadece arabayı istiyorum. Hadi."

"Tamam, tamam," dedi Tansy. "Al, senin olsun. Arabaya yakın bir zamanda ihtiyacımız olmayacak zaten malum

sebeplerden dolayı." Gözlerini Colins'e dikti. "Senin gibi, o araba da çöp olma yolunda ilerliyor."

"Tansy!" dedi Lisa.

"Ah," dedi Collins ama Tansy'ye gülümsedi ve Tansy uzanıp onun kolunu sıktı. Aralarındaki öfkenin sebebi ne olursa olsun, sevgi de vardı ve Nicholas birden Tansy'nin bir şekilde Collins'in ailesinden biri olduğunu düşündü.

"Bin," dedi Collins, Nicholas'a ve Sör Kivi'nin tasmasını eline dolayarak köpeği kendine yaklaştırdı.

"O pofuduk küçük ponpon da mı seninle geliyor?" dedi Tansy.

Collins yanından geçerken Nicholas'ın omzuna vurdu. "Tabii ki."

"Ha, ha," dedi Nicholas, bagajı açmaya odaklanmıştı. Kulp paslanmış gibiydi. Sonunda gıcırdayarak yukarı doğru kalktı ve kirli kumaştan yapılmış iç kısma bakıp burnunu kırıştırarak birkaç çantayı yüklemeye başladı.

Araba Nicholas'ın daha önce bindiği tüm araçlardan daha eskiydi: koltuklar bej rengi sentetik kumaşla kaplıydı ve yer yer dikişleri açılmış, yırtık pırtık, içi haşere kaynıyor gibi görünen sünger dolgusu ortaya çıkmıştı. Tekerlekleri çevreleyen metal parçalar pasla kaplıydı. Nicholas alışkanlıktan dolayı arka koltuğa geçti, Sör Kivi'yi taşıdığı çantasını yanına bağladı ve içine bir ödül maması atıp onu kandırarak içeri soktu.

Esther ve Collins ön tarafa yerleşti. Lisa sürücü tarafındaki camdan eğilmiş, Esther'la aracın farlarıyla ilgili kafa karıştırıcı bir sorunu konuşuyordu. Collins yolcu koltuğuna kıvrılmış, kollarını kavuşturmuştu, içinde bulunduğu durumdan açıkça hoşnutsuzdu ve Nicholas kendisinden hiçbir şeyin istenmediği yerde, arka koltukta olmaktan memnundu.

Pencereden iki kadına el salladı ve başını arkaya attı, göz kapakları sanki ağırlaşmış gibi hemen aşağıya indi. Araba bir hırıltıyla hareket etti ve kaldırımdan uzaklaştıklarını hissetti ama gözlerini açmayı başaramadı.

"Kimdi o insanlar?" diye sordu Esther.

"Lisa ve Tansy," dedi Collins.

"İkisini de sevdim."

"Tabii ki sevdin." Sesi çok uzaklardan geliyordu.

Saniyeler geçmiş gibi gelen bir süre sonra Nicholas aniden kendine geldi. Araba hızla ilerliyordu. Pencereden binalar yerine ağaçlar görünüyordu ve Collins yolcu koltuğunda geriye dönmüş, Sör Kivi'nin çantasının fermuarını açmak için konsolun üzerinden arkaya doğru eğilmişti. Nicholas gören gözünü açtığında donakaldı.

"Uyuyakalmışım," dedi Nicholas.

"Evet," dedi Collins. "Sör Kivi çantasında bunalmış, mızmızlanıyordu."

Nicholas ona yerine oturması için eliyle bir işaret yaptı ve Sör Kivi'yle kendisi ilgilenmeye başladı. Arka koltuğu keşfetmesi için dışarı çıkmasına izin verdi. Kendini halsiz ve huzursuz hissediyordu. "Ne zamandır uyuyorum?"

Collins, Esther'a baktı.

"Aşağı yukarı otuz dakika," dedi Esther. "Çok uyumamışsın. İstersen uyumaya devam et."

Nicholas aslında uyumayı gerçekten de istiyordu ama ceketinin cebini karıştırıp göz damlasını buldu. Protez gözü kumda yuvarlanmış gibi hissediyordu. "Kimdi o arkadaşların?" diye sordu Collins'e.

"Lisa ve Tansy," dedi Collins, tıpkı Esther'a söylediği gibi.

"Hadi oradan. Lisa sana koruma sağlayamayacağını söylerken ne demek istiyordu? Kitaplar hakkında ne biliyorlar? Şu üyelik meselesi de neydi? Tansy sana neden bu kadar kızgın? Gizlilik sözleşmeni biliyorlar mı? Neden..."

Collins, "Bak, boğazın ağrıyana kadar soru sorabilirsin ama ben bu konuda konuşamam," dedi. "Gerçekten. Konuşamam. Cevap istiyorsan, anlaşmanın sana düşen kısmını yerine getireceksin."

Gizlilik sözleşmesini bozmak. Nicholas gözüne bir damla daha sıktı ve ovalama isteğine karşı koydu. "Bu arabada ısıtma var mı? Donuyorum."

Collins bir elini ön havalandırmanın üzerine koyarak, "Az biraz çalışıyor," dedi. Nicholas soğuktan kaskatı kesilmiş ellerini

kazağının kollarının içine soktu ve Sör Kivi'yi kucağına aldı ama en küçük battaniyeler bile kıvranmadıkları için daha etkili olurdu.

"Ben üşümüyorum," dedi Esther.

Collins ona, "Nicholas hastalıklı bir tip," diye bilgi verdi.

"Ah, hadi ama," dedi Nicholas.

"Öyle misin?" Esther dikiz aynasından ona bakarak sordu.

"Kansız," dedi Collins. "Belli nedenlerden dolayı."

Esther neden bahsettiğini hemen anlayamadı. Sonra, "Kitaplar," dedi ve kaşları da ağzıyla birlikte düzleşti. "Siz bu kütüphaneden bahsettikçe," dedi, "sahibi olan insanların, ne bileyim, iyi insanlar olduğu fikrine nasıl kapıldığınız konusunda kafam daha da karışıyor."

"Onların iyi olduğunu düşündüğümü hiç söylemedim," dedi Nicholas. "Sadece hiçbir şey düşünmedim. Büyürken ailenin *iyi* insanlar olup olmadığını sorgulamazsın, değil mi? Özellikle de başka bir şey bilmiyorsan. Onlar senin ailendir, o kadar."

"Ve sanırım delicesine zengin olmak da işleri kolaylaştırmıştır."

Nicholas bir öfke patlaması hissetti, gözleri yolda olan Esther onun tepkisini bir şekilde hissetmiş olmalıydı çünkü hemen ekledi, "Zengin olduğun için seninle dalga geçmiyorum. Bu bariz ki Collins'in alanı, ihlal etmeye cüret edemem."

"Teşekkür ederim," dedi Collins.

"Demek istediğim," dedi Esther, "her şey görünürde çok güzel ve rahat olduğunda, altındaki çirkinliği görmek daha zor olabilir."

Nicholas neden itiraz etme ihtiyacı hissettiğini bilmese de "Her şey çirkin değildi," dedi. Bu konuşma için artık çok yorgundu. "Kütüphanenin tamamı, ailemizin mirası amcama kaldı. Bu çok büyük bir sorumluluk. Sırada ben olduğum için beni de ilgilendiren bir sorumluluk."

"Bu sonradan ortaya çıkarılmış bir sorumluluk," dedi Esther. "Ailen bu sorumluluğu bilerek aldı, tıpkı benim ailemin yaptığı gibi. Sen buna 'sorumluluk' diyorsun ama ben bunu 'güç' olarak duyuyorum."

"İkisi de aynı şey değil mi?"

"Hayır! Ama her neyse, seni kendisine sadık kalman için kaçırıldığını düşünmene neden olacak dümenler çeviren ve sana karşı gerçek şiddet uyguladığını söylediğin adamı nasıl savunabildiğini anlamıyorum."

Nicholas'ın parmakları Sör Kivi'nin kürkünü sıkıca kavradı. "Onu savunmuyorum," dedi.

"Nicholas'la uğraşma," dedi Collins. "Göz olayını yetmiş iki saat önce falan öğrendi. Sindirmesi biraz zaman alır."

"Ne demek biraz zaman alır?" diye sordu Nicholas. "O evden çıktım gittim, değil mi? Bunu yapabildiğim için biraz övgüyü hak etmiyor muyum?"

"Ediyorsun," dedi Collins.

Bu sohbetin üzerine arabada bir süre sessizlik oldu, sadece motorun gürültülü hırıltısı ve tekerleklerin yoldaki hışırtısı duyuluyordu. Nicholas eğildi ve yanlarından geçip giden ağaçların yeşil bulanıklığına ve çıkışlarda sıraya girerek geçtikleri düzenli trafik çizgilerine baktı.

Sonra Esther'a, "Peki, ya senin ailen?" diye sordu.

"Ne olmuş aileme?"

"Geldiğimizi biliyorlar mı?"

"Hayır," dedi Esther. "Joanna'nın telefonu yok. Annem Cecily'yi, yani üvey annemi şimdilik bu işin dışında tutmak istiyorum."

"Yani bilmem kaç yıl sonra hiçbir şey söylemeden öylece ortaya mı çıkacaksın?" dedi Collins.

"Planlarımızı ne kadar az kişi bilirse o kadar iyi," dedi Esther. "Arkadaşın Maram'ın sırf bizi öldürmek için hepimizi bir araya getirmeye çalışmadığına hâlâ ikna olmuş değilim. Özellikle de sen haklıysan ve ben de senin düşündüğün kişiysem."

Nicholas beş yüzüncü kez, "Öylesin," dedi. Esther'ın şüphesi onu hayal kırıklığına uğratmıştı. İnkâr edilemez iki kanıtı vardı: büyüye karşı mutlak dayanıklılığı ve Esther'ın babasının her yıl taşınma emrinin tam da Richard'ın yıllık Kâtip arama büyüsünü harekete geçirdiği zamana denk gelmesi.

Ama bir yandan da Richard'ın Nicholas'a defalarca söylediği bir şey vardı: Nicholas hayatı boyunca kendi türünün son ve tek örneği olduğunu düşünmüştü.

Daha birkaç gün önce Richard'ın bu konudaki ısrarı aksi yönde bir kanıt gibi görünebilirdi ama Esther sadakati hakkında ne düşünürse düşünsün, Nicholas kendisi hakkında bildiği neredeyse her şeyin yalan olduğunu kabul etmeye, dolayısıyla tüm kişiliğinin üzerine kurulu olduğu bu yalanın da gerçeklikten uzak olduğunu kavramaya başlamıştı.

"Evine varır varmaz test ederiz," dedi. "Oraya vardığımızda biraz karaçalı bulabilir misin sence?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi Esther, "çünkü neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"Bir ağaç," dedi Nicholas. "Meyveleri, dalları ya da tohumları da işimizi görür ama bulmak zor olabilir, tohum almak için özel bir dükkân bulmamız gerekebilir ya da..." durdu çünkü Esther aynada ona sırıtıyordu.

"Nicholas," dedi. "Eğer aradığın şey otlarsa sana kız kardeşimi iyi anlatamamışım demektir. Kardeşim başlı başına bir dükkân."

"Karaçalı ne işe yarıyor?" Collins koltuğunda dönerek Nicholas'a baktı, yüzünde temkinli bir umut ifadesi vardı.

"Pek çok şey için kullanılabiliyor," dedi Nicholas, "ama bizim bu özel durumumuz düşünülünce, gizlilik sözleşmesi büyünü bozmaya yardımcı olacak. O büyüyü Esther yazacak."

"Hı, harika," dedi Collins. "Beni bir amatöre ver." Ama gözlerinin kenarları kırışmıştı bile.

Esther ise Nicholas, Yeni Zelanda uçağında anlattıklarını bir araya getirip bağlantıyı kurduğundan beri bu konuda sessizdi. Nicholas, ondaki inançsızlığın dalga dalga yayıldığını ve bunun altında başka bir şeyin yattığını hissedebiliyordu. Nicholas'a mantıklı gelmeyen gerginlik ve acı verici bir şey vardı. Esther'ın her zaman bir zayıflık olduğunu düşündüğü şeyin aslında gücün en yoğun hali olduğunu duyduğuna memnun olması gerekmez miydi?

Nicholas, *mutsuz olması gereken biri varsa, o da benim*, diye düşündü. İçindeki küçük, çocuksu bir taraf özel olmadığına inanmak istemiyordu. Benzersiz, tek ve eşsiz biriydi o.

Ama tek ve benzersiz olduğunuzda bu, yalnız olduğunuz anlamına gelirdi.

Nicholas hayatı boyunca yalnız kalmıştı. Son birkaç bulanık gün korkunç geçmişti: tüm hayatının altüst oluşu, daha sindirmeye bile başlayamadığı korkunç sırlar ve Nicholas *hastalıklı* biri değildi, Collins ama kendini bok gibi hissettiğini inkâr edemezdi. Yine de tüm bunlara rağmen yıllardır olmadığı kadar neşeliydi. Neredeyse mutluluktan başı dönüyordu. Kabul etmesi gerekirdi ki çok kan kaybetmişti, çok kez şok yaşamıştı ve neredeyse hiç uyumamıştı, bu yüzden duyguları tamamen mantıklı olmayabilirdi ama yine de böyle hissediyordu işte.

Maram kaçmasına yardım ederek onu önemsediğini ilk ve son kez kanıtlamıştı; o ve Collins belki, muhtemelen arkadaş oluyorlardı; o ve Esther belki, muhtemelen arkadaş olabilirlerdi; Sör Kivi güvendeydi ve yalnız değildi.

"Nicholas?" Collins aynadan bakıp ona seslendi.

"Collins?"

"Kendi kendine böyle gülümsediğinde çok ürkütücü oluyorsun."

Nicholas daha da geniş gülümsedi. Esther çok hızlı bir şekilde bir ara yola saptığında Collins pencereye tutunmak zorunda kaldı.

Ayışığı Kitaplığı

23

Joanna mutfak tezgâhının başında durmuş, ağzı sıkıca kapatılmış bir domates konservesini açmaya çalışıyordu ki bir motor sesi duydu. Kavanoz elinde, kahvaltı bıçağı kavanozun kapağının havasını almak için hazır, öylece kalakaldı ve sesi dinledi. İşte: Kışın yaprak döken ağaçların hışırtıyla yapraklarını döktüğü zamanda ara sıra kasaba yolundan geçen araba yolunun aşağısına ilerleyen kamyonların vızıltısından daha yakın bir yerden geliyordu bu ses.

Domates kavanozunu tezgâha bıraktı.

Rüzgârın bir oyunu olmalıydı, uzaktaki caddeden bir şekilde buraya kadar taşınan bir sesti. Bir köpeğin kulağını bile kıpırdatmadan hissedebileceği şeyleri doğrulamak için duyularına konsantre oldu ama ses buradan geçip gitmek, azalmak, kaybolmak yerine giderek yaklaşıyordu. Bu bir motordu, bir arabaydı, hem de gürültülü bir arabaydı ve onun evinin garaj yolundaydı.

Ama bu mümkün değildi. Bir adım attı ve durdu, bir adım attı ve yine durdu. Kalbi aniden o kadar hızlı atmaya başlamıştı ki nefessiz kaldığını hissetti. Ne yapacağını bilemiyordu. Saat yediyi geçiyordu ve koruma kalkanlarını evin etrafına henüz yerleştirmişti, kalkanlar ait oldukları yerde yükselirken çıkardıkları karıncalanmayı ve hışırtıyı hissetmişti, bu yüzden bu sesin, bu arabanın eve bu kadar yaklaşabilmesi *mümkün değildi.*

Saniyeler içinde avuç içleri nemlenmişti. Ellerini kot pantolonuna sildi. Koridorun arka tarafındaki dolapta bir av tüfeği vardı, onu almak için hızla hareket etti ama mermileri yılların

soldurduğu kutusundan çıkarıp namluya sürerken bile birini gerçekten vurma fikrini yeniden gözden geçirdi. Bu fikre alışmak için ne kadar zamanı vardı? Bir dakika? Yoksa daha mı az?

Araç homurdanarak yaklaşıyordu.

Joanna kapıya gitti ve koridorun ışığını kapattı. Bu açıdan dört bölmeli küçük pencereden karanlık araba yolunu görebiliyordu ama onun orada olduğunu kimse fark edemezdi. Terleyen ellerinin arasında tuttuğu tüfek kayganlaşmıştı ve hızlı nefes alıp verişlerini duyabiliyordu. Panik olması bir işe yaramayacaktı. Kendini sakin bir duruş sergilemeye zorladı, omuzlarını gevşetti, sıktığı çenesini gevşetti, bedeninin zihnini kandırmasını diledi ama bunu yaparken ince dalların arasından bir arabanın farları parladı ve bir başka adrenalin dalgası gevşetmeyi başardığı tüm kaslarını gerdi.

Joanna arabanın ön camından içeriyi görüp gelenlerin kim olduğunu anlamak için umutsuzca öne doğru eğildi ama güneş batmıştı ve araba onun kamyonetinin yanında durana ve verandanın ışığı ön koltuktaki iki figürü aydınlatana dek hiçbir şey göremeyecek kadar karanlıktı.

Biri iri yarıydı ve kare formunda bedeni vardı, diğeri ise ufak tefek ve siyah saçlıydı. Joanna'nın ilk bakışta seçebildiği tek şey buydu. Dikkati iri olan adamın üzerindeydi ama korkmuş bir şekilde o adamın geniş omuzlara takılmışken bile, diğer yanı yavaş yavaş diğer yolcunun kim olduğunu anlamaya çalışıyordu. Siluetleri görünce karnına yumruk yemiş gibi oldu ve ani bir baş dönmesiyle irkildi. Beynine sinyal gidemeden önce bedeni sürücüyü tanımıştı.

Sonra beynine sinyal gitti.

Sürücü ışığa doğru döndüğünde açık ve inanılmayacak bir şekilde kendi kız kardeşi olduğunu anladı.

Esther'ın yüzü Joanna'nın bilincinin her bir parçasına aynı anda işledi. Sanki kafasının içinde bir bomba patlamıştı, kulakları çınlıyor, kalbi çarpıyordu. Esther. Esther *buradaydı*, araç yolundaydı. Gözlerini sıkıca yumdu ve tekrar açtı. Esther yok olmamıştı. Esther arabanın motorunu kapatıyordu.

Joanna hareket edemiyor, zar zor nefes alabiliyordu. Tüfek parmaklarının arasından kayıp bir gümbürtüyle yer döşemesine çarptığında yerden bir santim havaya sıçradı. Titreyerek tüfeği geri aldı. Kız kardeşinin -kız kardeşi, buradaydı, evdeydi- ellerini saçlarında gezdirmesini ve yanındaki kişiye bir şeyler söylemesini izledi. Sonra sürücü koltuğundan indi ve arabanın kapısını öyle gürültülü çarptı ki ses neredeyse somut bir hâl almış, Joanna'nın bedeninden bir kurşun gibi sekmişti.

Kapıdan geriye doğru fırladı, boştaki elini göğsüne bastırdı, diğer eliyle hâlâ tüfeği tutuyordu. Bunun, kız kardeşinin eve dönüşünün hayalini kaç kez kurmuştu? Yine de yapabildiği tek şey bir televizyon ekranıymış gibi pencereden dışarı bakmaktı, sanki diğer tarafta her ne varsa bu tarafa, hayatına girmesi mümkün değilmiş gibiydi.

Esther artık arabadan inmiş, kaputun yanında duruyordu. Eve bakıyordu, gölgeler arasında kalan yüzü hareketsiz ve okunaksızdı; daha yaşlı, daha yetişkin biri gibi görünüyordu. Onun arkasında, Joanna'nın fark etmediği üçüncü bir kişi küçük bir tüy yumağıyla birlikte arka koltuktan dışarı fırlamıştı ama Joanna gözlerini kız kardeşinden ayıramıyordu.

Esther o kadar derin bir nefes aldı ki göğsünün inip kalktığı belli oluyordu, sonra döndü ve arabanın yolcu tarafına geçti. Kapıyı açtı ve diğer kişiyi ayağa kaldırmak için eğildi. Diğer iki kişi de erkekti ve iri olan Esther'dan çok ama çok daha uzun ve çok ama çok daha geniş olmasına rağmen, Esther'ın omzuna sanki o olmasa yere düşecekmiş gibi yapışmıştı ki muhtemelen koruma kalkanları yüzünden düşecekti.

Fakat diğer yandan arka koltuktaki yolcu akıl almaz bir şekilde kalkanlardan etkilenmemiş görünüyordu. Karanlık ön bahçede volta atıyordu, yüzü evden ziyade gökyüzüne dönüktü ve hiç başı dönmüş ya da kafası karışmış gibi görünmüyordu.

Evden belki üç kamyonet boyu uzaktaydılar ve Joanna ne konuştuklarını anlayamasa da seslerini duyabiliyordu. Avluda volta atan adam ağaçların hizasına kadar gitmişti ve Esther ona yüksek sesle seslenerek el salladı. Sözcükleri anlamasa bile kız kardeşinin sesi Joanna'ya cama vuran bir çekiç gibi çarptı. Bu ses

hiç değişmemişti. Joanna'nın çocukluğuna benziyordu, güneşli, güvenli ve kayıp.

Hem Esther hem de diğer adam şimdi iri olanın iki yanında duruyor, ona destek oluyorlardı. Verandaya ve evinin sarı ışığına doğru geliyorlardı. Verandanın basamaklarındaydılar. İkisinden biri o an bakışını yukarı kaldırsa Joanna'nın camdan bakan solgun yüzünü görebilirdi ama ikisi de arkadaşına odaklanmış, bacaklarını bükerek merdivenleri çıkmasını sağlamaya çalışıyorlardı. Onu ilk basamaktan yukarı çekmeyi başardılar. Sonra ikinciden. Geriye iki basamak kalmıştı.

Joanna'nın kız kardeşinin sesiyle içinde dağılan tüm o küçük parçaları yeniden bir araya getirmesi için yeterli zamanı yoktu.

Bu yüzden doğruldu, omuzlarını geri attı ve kontrollü bir duruşa geçti. Burası onun eviydi. Koridorun ışığını tekrar yaktı. Kapıyı açtı.

Esther tam karşısındaydı.

Birbirlerine baktılar. Joanna gözlerinin ne kadar büyüdüğünü hissediyordu ama bunu kontrol edemiyordu. Esther'ın dudakları refleks olarak çok tanıdık bir gülümsemeyle kıvrıldı. Bir an için, tıpkı kendisi gibi, Joanna'nın onu hatırladığı gibi, güler yüzlü ve enerjiyle canlanmış bir şekilde sevimli göründü ama sonra Joanna değişiklikleri fark etmeye başladı. Yüzü hâlâ yuvarlaktı ama daha inceydi, çenesi daha sivriydi, gamzeleri artık daha derindi ve kaşlarını kaldırdıkça alnında derinleşen belli belirsiz çizgiler vardı; Joanna için bu ifade, neredeyse kendi yüzünde hissedebileceği kadar tanıdıktı.

"Merhaba Jo," dedi Esther. Boştaki elini şaklattı. "Sürpriz."

Joanna, evi terk ettiği andan beri Esther'ın döneceği günü bekliyordu. Yıllar boyunca bu sahneyi pek çok kez hayal etmişti; kollarını ablasına doladığını, saçlarına sarılıp ağladığını, ikisinin birden konuştuğunu, yaylım ateşi gibi birbirlerine sorular sorup cevaplar verdiklerini, birbirlerini suçladıklarını, özür dilediklerini ve sonra da her şeyi çözdüklerini hayal etmişti. Şimdi Esther buradaydı ama Joanna bunların hiçbirini yapamıyordu.

Onu gördüğü için çok mutluydu.

Ve çok kızgındı.

Ne kadar kızgın olduğunu daha önce fark etmemişti. Meğer ne kadar öfke doluymuş. Esther'ın arkasına bakmadan gitmesine, belli ki ailesine zerre kadar bile sevgi duymamış olmasına, Abe'in cenazesi için bile dönmemesine, Joanna'yı bu çürüyen, ölmekte olan evde çürümesi ve ölmesi için yalnız bırakmış olmasına çok kızgındı. Öyle kızgındı ki ağzını açıp tek kelime edemiyordu.

Sessizliği belli belirsiz bir inilti çıkaran iri adam bozdu.

Esther, "İçeri girebilir miyiz?" dedi. Gözleri Joanna'nın hâlâ elinde tuttuğu tüfeğe kaydı. "Bizim tarafımızdalar, inan bana."

Joanna boğazını temizledi. "Hangi tarafmış o?"

"Sana anlatmam gereken çok şey var," dedi Esther.

"On yıl boyunca biriken şeyler mi?"

"Evet ama aslında hayır, şimdi anlatmam gerekenler yetmiş iki saatlik bir mesele."

"Şu zavallı Collins'in haline bir bak," dedi arka koltuktaki yolcu ve Joanna adamın İngiliz olduğunu duyunca irkildi. İri olan adamın -Collins'in- başı omuzlarının üzerinde sallanıyordu, çenesi gevşemişti ve acıyla inliyordu. Acınası bir manzaraydı ama Joanna'nın dikkati kaval kemiğinde hissettiği iki küçük patiyle dağıldı ve aşağı baktığında parlak gözlü ve ıslak burunlu bir köpeğin ona doğru atladığını gördü. Öyle pervasızca sevimliydi ki sanki kesilip yapıştırılmış gibiydi.

"Aşağı in, Sör Kivi," dedi İngiliz adam. "Yoksa kibar hanımefendi seni vurabilir."

Joanna, "Kim bu insanlar?" diye sordu kız kardeşine. Sesinin sert çıkmasını istemişti. Bunun yerine kelimeleri ağlamaklıydı. "Neden kalkanlar bu arkadaşında işe yarıyor da onda yaramıyor?"

"Ben Nicholas," dedi kendini Nicholas olarak tanıtan adam ve elini öyle bir özgüvenle uzattı ki Joanna tam olarak düşünüp karar veremeden kendini adamın elini sıkarken buldu. Soğuk parmakları, güçlü bir kavrayışı ve hoş görünümlü, hafif muzip yüzünde çok inandırıcı bir gülümsemesi vardı. "Diğer sorunun ise daha uzun bir cevabı var."

Joanna elini geri çekti. Ondan uzaklaşıp kız kardeşine döndü, bekliyordu ama Collins'in dizleri büküldü, öğürmeye başladı ve

onu elleriyle dizleri üzerinde verandaya indirmek için bir telaş yaşandı.

Nicholas, Joanna'ya baktı, yüzünde sabırsızlık hâkimdi. Joanna onun çok yorgun göründüğünü fark etti, gözlerinin altında koyu halkalar vardı, dudakları kupkuru olmuştu, hafif kızılımsı kirli sakalın altında saklanan yanakları solgundu.

"Büyü okuyamam veya büyü yapamam," dedi Nicholas. Esther'ın aksine, Collins için duyduğu endişe onu Joanna'ya kısa ve öz cevap vermeye itmişti. "Üstelik büyü bana işlemiyor. Buna senin kalkanların da dâhil. Ama belli ki Collins o kadar şanslı değil."

Nicholas'ın açıklaması Joanna'yı şaşkına çevirmişti. Esther'ın dokunulmazlık konusunda eşsiz olduğunu düşünmüştü.

"O da senin gibi mi?" diye sordu kız kardeşine. Esther omuz silkti ve başka tarafa baktı. Cevap veren Nicholas oldu.

"Tahmin ettiğinin de ötesinde," dedi. "Bunu birazdan sana tüm detaylarıyla açıklayacağız ama Collins'in o kadar çok beyin hücresi yok, bu yüzden lütfen, bir tanesini daha kaybetmeden onu içeri alır mısın?"

Aptalca bir güç gösterisi yapmaya devam etmenin bir anlamı yokmuş gibi görünüyordu, bu yüzden Joanna geri adım atmaya başladı, sonra duraksadı. Ne de olsa pazarlık etmek istediği bir kozu vardı.

"Tek bir şartla içeri girebilir," dedi kız kardeşine dönerek ve sesinin titrememesini diledi. "Babamı öldüren kitabı incelemek zorundasın."

Esther yutkundu. "Bakacağım," dedi. "Ya da Nicholas bakar, uzman olan o."

"Katil bir kitap hakkında hiçbir şey söylememiştin," dedi Nicholas, sesi telaşlı geliyordu. Ama sonra ekledi, "İstediğin her şeye bakarım, yeter ki bizi içeri al."

Joanna geri çekildi ve Esther ile Nicholas'ın arkadaşlarını ayağa kaldırıp ilerlemelerini izledi; hayatı boyunca ilk kez yabancıların evine girmesini izliyordu.

"Sör Kivi!" Nicholas omzunun üzerinden seslendi ve küçük köpek Joanna'nın bacaklarının arasından fırlayarak peşlerinden içeri girdi. Joanna arkalarından kapıyı kapattı ve arkasını döndü.

Collins duvara yaslanmıştı, bilinci yerinde olsa da biraz hasta görünüyordu. Joanna, Collins'in gözleri tam olarak odaklandığında ve başı dik durduğunda ilk başta gözünden kaçan ama sinirleri gerilmiş bir hâldeyken bile artık görmezden gelemeyeceği bir şey fark etti: Joanna panik duygusu ve pürdikkat kesilmiş olmasına rağmen adamın çok yakışıklı olduğunu fark etti.

"Tanrım," dedi. "Kütüphanenin kalkanları kadar kötüydü."

"En azından bu sefer çok uzak mesafe gitmemize gerek kalmadı," dedi Nicholas.

Bu kısa konuşma bile Joanna'nın kafasında binlerce soru uyandırdı. "Kalkanlar," demişti Collins "kamyon" ya da "sandviç" diyormuş gibi rahat bir şekilde. Esther'ın kendisine baktığını hissedebiliyordu ama kız kardeşinin gözleriyle tekrar karşılaşmak çok zordu, bu yüzden onun yerine adamlara döndü ve bu tür bir durum için kendisine verilen tek senaryoya yaslandı: Ev sahibi Cecily rolü.

"Aç mısınız?"

"Açlıktan ölüyorum," dedi Collins, bunu o kadar yüksek sesle demişti ki Nicholas ve Esther'ın cevaplarını bastırmıştı.

"Ben de et yemeği yapmak üzereydim," dedi Joanna. "Bir açıklama karşılığında size yemek verebilirim."

"Duruma göre değişir," dedi Esther. "Yemeğe fıstık ezmesi ekleyecek misin?"

Joanna şimdi kız kardeşine dönmüştü. Bir keresinde, on iki yaşındayken fıstık ezmeli et yemeği yapmıştı; Abe'le birlikte çok hoşlandıkları, Esther'la Cecily'nin ise küfür olarak nitelendirdikleri bir mutfak deneyiydi bu. Esther'ın gözleri ışıl ışıl ve anlam yüklüydü. *Seni hâlâ tanıyorum*, diyordu.

"Et yemeğine bayılırım," dedi Collins.

"Mutfağa gelin," dedi Joanna.

Arkası dönük olsa bile, Esther'ın evi uzun uzun incelediğini hissedebiliyordu. Bu kadar uzun süre uzak kaldıktan sonra aklından neler geçtiğini merak etti. Cecily geldiğinde yaptığı gibi, eve şimdi de kız kardeşinin gözünden bakarak kendi bakışını yeniden çerçevelendirmekten kendini alamadı: Evdeki her şeye sinmiş kirli ve solgun hava şimdi her zamankinden daha da kirli

ve solgun görünüyordu. Bir zamanlar parlak olan koridordaki halı yıpranmış ve rengi solmuştu, pervazların çizgileri tozdan yumuşamıştı ve yamuk yumuk yer döşemesi üzerinde derme çatma mutfak tezgâhları vardı.

"Evin retro havasını sevdim," dedi Nicholas. "Şu avokado rengi buzdolabına bakın."

Joanna onunla dalga geçilip geçilmediğini anlamak için adama baktı ama Nicholas gerçekten heyecanlanmış görünüyordu ve başıyla onaylayarak asılı bakır tavalardan birine tırnağının ucuyla şöyle bir dokundu. Görünüşe göre köpek, Sör Kivi her köşeyi koklamayı kendine iş edinmişti, minik tırnaklarını tıkırdatarak kendi işiyle meşgul oluyordu.

"Hiç değişmemiş," dedi Esther. "Sanki bir anıya adım atmak gibi." Ekmek kutusunu açtı, içinde ekmek değil, Abe'in çocukluklarından beri biriktirdiği, bazıları geçen senelerle kahverengileşen sirkeli acı soslar vardı. Esther orada durmuş, kırmızı şişelere bakıyordu, bir eli boynundaydı. Joanna içindeki keder artarak onu ele geçirmeden önce arkasını dönmek zorunda kaldı.

İki adam mutfak masasına hiç çekinmeden yerleşti ve daha önce sadece aile üyelerinin olduğu bir yerde şimdi yabancıların olması odada tuhaf, dönüştürücü bir etki yarattı. Mutfak aynı anda hem daha küçük hem de daha canlı hissettirdi.

"Su?" diye sordu Joanna. "Bira?"

"Galiba kahve içeceğim," dedi Esther. "Uzun birkaç gün oldu."

Collins, "Ama Nicholas'a kahve vermeyin," dedi. Sonra Nicholas'a dönüp, "Kahve içmiştin," dedi.

"Sanırım bu kuralı kütüphanede bıraktık, sence de öyle değil mi?"

Collins, "Bu bir kütüphane kuralı değil, tıbbi bir kural," dedi.

"Eh, yanıma ısırgan otu çayı almadığıma göre..."

"Isırgan otum var," dedi Joanna.

Esther diğerlerine dönüp, "Size söylemiştim," dedi.

Üçü de Joanna'nın dâhil olmadığı bir sohbete dalmış gibiydi. Onlar sohbet ederken Joanna kahve makinesine döndü ve

sabahtan kalan kalıntıları boşalttı. O kadar çok şey hissediyordu ki neredeyse hiçbir şey hissetmiyor gibiydi. Fakat bir kelime dikkatini çekmişti.

"Kütüphane nedir?" diye sordu.

Masadaki küçük grup sessizliğe gömüldü. Joanna yüzünü onlara döndü ama sonra sinirleri üç çift gözle karşı karşıya kalmak için fazla yıpranmış olduğundan bunu yapmaktan vazgeçti ve bir kenara bıraktığı domates kavanozuyla meşgul olup kapağını açmaya çalıştı.

"Anlatmaya burada da başlayabilirsin," dedi Esther.

"Kütüphane," dedi Nicholas, "dünyanın dört bir yanından getirilen nadir ve güçlü el yazmalarının toplanmasına ve korunmasına adanmış bir organizasyon." Sesi BBC spikeri gibi çıkıyordu. "British Museum, Biblioteca Ambrosiana, Oxford, Cambridge ve American Ivies gibi saygıdeğer kurumlarla ortaklığımızın yanı sıra, özel şahıslara ödünç verme ve onlara yaratıcı hizmetler sunma gibi faaliyetlerde de bulunuyoruz."

Collins içten bir homurtu çıkardı. Joanna'nın elinde tuttuğu kavanozun kapağı nihayet bir patlamayla açıldı ve havaya başka bir mevsimin esintisi olan yemyeşil, asitli domates kokusu yayıldı.

"Nadir el yazmaları derken," dedi Joanna, "kastettiğin şey..."

Yakın ailesi dışında kimseyle kitaplar hakkında konuşmamıştı ve cümlesini tamamlayamadığını fark etti.

"Evet," dedi Nicholas. "Kütüphane bir aile kuruluşu ve ben orada büyüdüm. Anladığım kadarıyla sizin de burada büyümeniz gibi."

"Kütüphanede kaç kitap var?" diye sordu.

"Ah," dedi Nicholas, "on bin kadar sanırım?"

Joanna dönüp ona baktı. "On *bin* mi?"

"Yüzlerce yıldır bu işi yapıyoruz," dedi Nicholas. "Benim büyük büyük bilmem kaçıncı büyükbabam 1600'lerin başında amatör düzeyde koleksiyon yapmaya başlamış ve yakın zamanda da büyük büyük büyükbabam kitapları ödünç vermeye, bağlantılar kurmaya, sermaye oluşturmaya başlamış ki sipariş almaya başlayan da oydu."

Joanna ağzının açık kaldığını hissetti ve yavaşça kapattı. *Amatör düzeyde* koleksiyonculuk yapmak, onun da Abe ile birlikte yaptığı şey bu muydu? Biraz düşününce kendi koleksiyonunun en büyüğü olmasa bile, en büyüklerden biri olduğunu düşündü. Yoksa neden birileri onları hedef alıp Isabel'i öldürsündü ki?

"Demek sen gerçekten de bir uzmansın," dedi gururunu bir kenara bırakarak. "Güzel. Babamın kitabına bakarsan seni içeri alacağımı söylemiştim. Bakacak mısın?"

"Yarın bakacak," dedi Esther. "Şimdi sana anlatmamız gereken daha çok şey var."

Joanna, kız kardeşinin mutfak masasında oturduğunu, sevimli, yetişkin ve hâlâ çok uzakta olduğunu görünce bir kez daha şoke oldu. "Ama bir anlaşma yapmıştık," dedi.

"Jo," dedi Esther. "Nicholas sadece kitap toplamıyor."

"Teknik olarak *ben* toplamıyorum," dedi. "Maram'ın bunun için sahada çalışan küçük bir işçi ordusu var."

"Nicholas kitap yazıyor," dedi Esther.

Joanna sol elinde yarım bir soğan tutuyordu, o eli hâlâ bandajlıydı. Gazlı bezin altındaki kesiği iyileşiyordu, o işe yaramaz, büyülü olmayan mürekkebi ise hâlâ kan ve külle kararmış bir hâlde buzdolabındaki bir çerez kâsesinde duruyordu.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Sör Kivi," dedi Nicholas yer döşemesinin soyulmaya yüz tutmuş bir köşesinde deneysel bir uğraş veren köpeğini tersleyerek. "Yapma." Sonra Joanna'ya döndü ve "Doğru, Esther bunun senin için bir soru olduğundan bahsetmişti. Kitapların nasıl yazıldığı. Şey..." dedi. Kollarını iki yana açtı, ağzı acı ve kendini küçümseyen bir şekilde büküldü. "İşte, böyle yazılıyor. Bildiğim kadarıyla bize Kâtip deniyor, büyük K harfiyle ama muhtemelen bu dramatik bir kütüphane olayıdır, bilmiyorum."

Kahve makinesi demlemenin bittiğine dair bir uyarı verdi ve Joanna uyuşuk bir şekilde ona uzandı. Nicholas'ın sözlerini mantıklı bir şekilde bir araya getirmeye çalışıyordu. Süslü köpeği olan bu tuhaf, havalı genç adam, Joanna'nın tüm hayatını üzerine çalışarak ve koruyarak geçirdiği kitapları yaratan insanlarla ilgili kafasında kurduğu imaja hiç mi hiç uymuyordu.

Hayallerinde ve düşüncelerinde bu kişileri hep kadın olarak hayal etmişti. Yaşlılardı, bilgelerdi, cadılardı. Onların narin, kırışmış yüzleri bilinçaltında o kadar uzun süre yer etmişti ki bu yüzün yerine genç, erkek, daha önce hiç ihtimal verilmemiş bir yüz koyması istenene kadar kadın figürlerinin zihninde ne denli güçlü bir şekilde yer ettiğinin farkına varmamıştı.

"Bunu nasıl yapıyorsun?" dedi. Bu soru aynı zamanda bir testti. Adamın doğruyu söylediğine pek ikna olmamıştı.

"Kanımla," dedi adam. "Otlarla, ritüellerle ve bazen de ayın evreleriyle."

Joanna bunların hepsini denemişti.

"Ama en önemlisi kan," dedi Nicholas. "Özellikle de benim kanım. Otlar, ritüeller ya da ay olmadan da bir kitap yazabilirim ve zayıf da olsa yine bir etkisi olur. Oysa senin gibi biri kanını kurutsa, tam güneş tutulması altında on bin mum yaksa da sonunda eline geçen tek şey sadece bir yığın kâğıt olur."

Nicholas bunu acıtmak için söylemiş olamazdı ama acıtmıştı. Joanna'nın elindeki kesik aniden aptalca geldi, son birkaç yıldaki tüm çabalarıyla alay edildiğini hissetti.

"Ya sen?" dedi gözleri, çok mavi gözleri kendisine sabitlenmiş olan Collins'e. "Sen de bu... Kâtip'lerden biri misin?"

Collins, Esther'a bir bakış fırlattı ve başını iki yana salladı. "Hayır," dedi. "Ben de senin gibiyim."

Tekrar Nicholas'a döndü. "Senin kanını farklı kılan ne?"

"Bilmiyorum," dedi Nicholas. "Nasıl oluyor da sen büyüyü duyabiliyorsun da diğer insanlar duyamıyor?"

Joanna'nın midesi sıkıştı. Esther'a baktı, Joanna'nın yüzündeki ihanete uğramış ifadeyi görmüş olmalıydı ki gözlerini kaçırdı. Kız kardeşi bu adamlara Joanna'nın tüm hayatı boyunca sakladığı bir sırrı söylemişti.

"Ben hiçbir şey duyamıyorum," diye devam etti Nicholas. "Bir şey hissedemiyorum ya da bir şey yapamıyorum. Bu yüzden kalkanlar bizi etkilemiyor." Mimikleriyle aniden sakinleşen Esther'ı işaret etti. "Hiçbir büyü tesir edemez. Kâtip'ler büyü yapamaz, biz sadece onları yazabiliriz."

Nicholas, *biz,* demişti. Joanna gözlerini kız kardeşine dikti.

"Nicholas'ın bir teorisi var," dedi Esther parmaklarını bu fikri savuşturur gibi havada sallayarak.

"Yakında test edeceğimiz bir teori," dedi Nicholas. "Collins'in gizlilik sözleşmesini bozacaksın."

Esther, sanki konuyu bir an önce değiştirmek istiyormuş gibi, "Jo'ya gizlilik sözleşmelerini anlatsana," dedi.

Joanna, Esther'a, "O neden bahsediyor?" dedi ama sonra kendi sorusuna kendisi cevap verdi. "Senin büyü yazabildiğini söylüyor."

"Bir ihtimal," dedi Esther.

Ama Joanna bunun doğru olduğunu hemen anladı. Bunu biri görse de görmese de ayın her gece doğacağını bildiği gibi biliyordu. Joanna kitapları duyabiliyor olabilirdi ama asıl büyülü olan Esther'dı, her zaman öyle olmuştu.

Joanna bunca zaman her konuda nasıl da yanılmıştı!

24

"Al," dedi Joanna ve Esther'ın kollarına katlanmış bir battaniye koydu. Bir de yastık ekledi. "Daha fazlasına ihtiyacın olursa haber ver."

"Teşekkür ederim," dedi Esther, kendini rahatsız ve tuhaf bir şekilde resmî hissederek. O ve kız kardeşi oturma odasındaydılar; Nicholas kanepede sızmış, Collins ise açılır kapanır deri koltuğa gömülmüş, uyanık kalmaya çalışıp başaramadığı için gözlerini bir açıyor bir kapıyordu. Nicholas masada uyuklayıp kahve fincanını kırdığında saat sabahın ikisini geçmişti ve Esther kendisinin de aynı şeyi yapmak üzere olduğunu kabul etmek zorundaydı. Yorgunluğun öyle bir noktasındaydı ki hiçbir şey gerçek gibi gelmiyordu, sanki çoktan rüya görmeye başlamıştı. Ya da belki de bu eve geri dönmüş olmak baş döndürücü ve gerçek dışı hissettiriyordu. Belki de küçük kız kardeşine bakıp yetişkin bir kadın gördüğü için böyle hissetmişti.

Joanna akşam yemeğini hazırlarken üç konuğu nihayet onları oraya getiren şeyin ne olduğunu baştan sona anlatmış, sonra da Joanna son birkaç günde kendi başından geçenleri onlara aktarmıştı. Esther, Cecily'nin ayna büyüsü kullandığını duyduğunda donup kalmıştı; bu, kendisinin yaşadıklarına çok benzer bir şeydi. Belki de bunca zamandır camın arkasında olanın, çocuğunu eve güvenli bir şekilde getirmek için her şeyi ayarlayanın annesi olduğuna dair parlak bir umut ışığı hissetmişti ama Joanna, Cecily'nin aynadan geçirdiği şeyi gördüğünü ve bunun bir pasaport olmadığını söylemişti. Annesinin aynadan diğer tarafa

gönderdiği şey, Esther'ın kendi kartpostalı ve Joanna'nın kendisi kadar anlaşılmaz bir nottu.

Esther küçük kız kardeşini sessiz, karmaşık, olağanüstü tuhaf bir genç kız olarak hatırlıyordu ve şimdi sessiz, karmaşık, olağanüstü tuhaf bir genç kadına dönüşmüş olsa da bu tam olarak doğrusal bir büyüme değildi. Çocukken duygularını saklamaktan ya da olduğundan farklı hissediyormuş gibi davranmaktan acizdi ama çocukluğunda büyüleyici olan bu savunmasız sıcak yanı şu anki yetişkin hâlinde endişe vericiydi. Rahatsız ediciydi ama itici değildi. Aslında tam tersiydi. Kız kardeşinin yüzü, başkaları tarafından görülmeye alışık olmadığı için hareketli ve okunaklıydı ve sonuç olarak başka tarafa bakmak garip bir şekilde zordu. Joanna'nın bu sevimli ama tuhaf yanı insanları kendine çeken bir karizmaya dönüşmüştü. Joanna'nın bu değişimin farkında olduğundan emin değildi ama en azından Collins fark etmiş gibiydi. Esther, geldiklerinden beri onu Joanna'ya gizlice bakarken yakalamıştı.

Esther kız kardeşinin okunabilir yüzünde, onun aniden yeniden ortaya çıkışıyla ilgili iki şeyi çok net bir şekilde gördü: Joanna hiç şüphesiz çok heyecanlanmıştı ve Joanna hiç şüphesiz öfkeden köpürüyordu.

Esther kendi duygularını henüz tam olarak irdelememişti çünkü o kadar büyüklerdi ki ağızlarını açmalarına izin verirse kendisini yemelerinden korkuyordu.

Şimdi Joanna onu, sanki bir pansiyonda misafirmiş gibi çocukluğunun geçtiği kendi evinin merdivenlerinden yukarı çıkarıyordu. Esther bunun tuhaflığı karşısında çığlık atabileceğini düşündü. Küçük kız kardeşinin kibarlığını, ertesi sabah bir kazana kan akıtacağı ve bir büyü yazmaya kalkışarak kendini utandıracağı gerçeğinden bile daha tuhaf bulmasının, hayatının son zamanlarda ne kadar tuhaflaştığının bir göstergesi olduğunu düşünüyordu.

Basamakların köşelerinde toz yumakları birikmiş, yer döşemesi zamanla aşınmıştı ve üst kattaki koridor öylesine yankılanarak boş geliyordu ki boğazı düğümlenmeye başladı. Bu koridorda koştuğunu, merdivenlerden inip çıktığını, bütün odalara

girip çıktığını, çığlık atıp güldüğünü, anne babasının dolabına saklanıp dışarı fırladığını ve onların çok korkmuş gibi yaptıklarını hatırlıyordu ve sonra da bu kapalı kapılardan sessizce geçip dışarı çıktığını ve onunla buluştuğunu hatırlıyordu; çocuğun adı neydi, hani, şu kasaba panayırında tanıştığı çocuk? Harry gibi bir şeydi. Banyo kapısına vurduğunu ve Joanna'ya acele etmesi için bağırdığını hatırlıyordu. Burada yaşadığını hatırlıyordu.

"Eski odanda uyuyamazsın," dedi Joanna. "Orada ayna var."

"Ama tehlikeli değildir, değil mi? Kalkanlar sayesinde kimsenin buraya bir şey göndermesinin ya da bu tarafı görmesinin mümkün olmayacağını söylemiştin."

"Evet, hiçbir şey yapamazlar," dedi Joanna. "Ama yine de. Çok ürkütücü. Benim yatağıma yatabilirsin. Ben yemek odasına bir şilte kurup orada uyuyacağım, hem böylece her şeye göz kulak olurum."

"Nicholas ve Collins'e göz kulak olurum demek istedin sanırım."

"Evet."

"Ben bir... İçeri bakmamın bir sakıncası var mı?"

"Hayır, geç bak. Tepe lambası yanmıyor," diye ekledi Joanna, Esther kapıdan içeri girerken.

Esther, "Evde bir elektrikçi olduğu için şanslısın," dedi ama Joanna merdivenlere geri dönmüştü. Esther ışığı açtı.

Oda eski mobilyalarla doluydu ama yine de onun eşyaları olduğu belliydi. Kurt Cobain posteri, mor yorganı, karanlıkta parlayan tavan yıldızları, beyaz çalışma masası, köşedeki soğuk lav lambası. Burası Joanna'yla birlikte minik parçaları olan Playmobil köyleri inşa ettikleri, sayısız kez gizlice kaçtığı, anne babasının ona iyi geceler öpücüğü vermek için geldikleri odaydı. Bütün bunları da hatırlıyordu. Esther uykuya dalarken Cecily'nin sırtını sıvazladığını ve detone sesiyle Alman ninnisi söylediğini hatırladı, bir yanında Esther, diğer yanında Joanna'yla babasının yatağında yattığını, babasının kolunun yanağının altında ne kadar da sıcak hissettirdiğini, yüksek sesle okuduğu hikâyedeki sesleri çıkarırken sesinin önce yükselip sonra alçaldığını hatırladı.

Burada uyumayacağı için sevindi. İçeri girdiğinde Joanna'nın odasının en azından biraz değişmiş olduğunu görünce rahatladı; yeni bir masa, yeni bir çalışma masası almış ve duvarları lisedeyken çok sevdiği lavanta rengindense şimdi dingin, yetişkin grisine boyamıştı. Oda hoş görünüyordu. Bir süre yatakta oturup kendini hazırladıktan sonra koridora çıktı.

Anne babasının odasının kapalı kapısının önünde durdu. Çocukluğu boyunca Cecily ve Abe burada uyumuştu ama Cecily gittikten sonra Abe bu odada tek başına kalmıştı. Esther çok yorgundu ve sarsılmıştı. Duygularına yenik düşecek zamanı yoktu ama içgüdü olduğunu düşündüğü güçlü bir dürtü, ona bu odanın içine bakması gerektiğini söylüyordu. Hem Abe'in bir zamanlar burada olduğuna hem de artık gitmiş olduğuna dair kanıtları görmesi gerekiyordu. Yıllar sonra bile bu ona inanılmaz geliyordu.

Abe öldüğünde Esther, Oregon'da yaşıyordu ve haberi aldıktan sonra gri, dalgalı sahil şeridine gidip kayalıklarda oturmuş ve babasının yasını tek başına tutmuştu. Joanna'nın sesi dalgalarla birlikte hâlâ kulaklarında çınlıyordu: *Eve dön, sana ihtiyacım var, bunu sensiz yapamam.* Babalarının vasiyetini yerine getirdiği için uzaklarda olduğunu açıklamak için doğru zaman değildi. Joanna'nın babasıyla ilgili anılarını çarpıtmak istemiyordu. Kız kardeşinin onu asla hayal kırıklığına uğratmadığı bir aile üyesi olsun istemişti. O zamanlar bu bir hediye gibi gelmişti ama şimdi o kadar emin değildi.

Cecily'ye dair her şey yok olmuş olsa da yatak odası neredeyse tam olarak hatırladığı gibiydi. Açık yeşil duvarlar, yeşil yatak örtüsü, kitaplarla dolu komodin ve Abe'in hayatından geriye kalan ıvır zıvırlarla dolu şifonyer aynıydı: bir saat, bir tarak, kızlarının çerçeveli bir fotoğrafı ve Isabel'in kucağında henüz bebek olan Esther'la çekilmiş bir fotoğrafı vardı. Esther bunun dışında Isabel'in başka hiçbir fotoğrafını görmemişti.

Esther başparmağını annesinin fotoğrafının üzerinde gezdirerek tozunu aldı. Fotoğrafta Isabel, Esther'ı bir dizinin üzerinde küçük bir vantrilok kuklası gibi tutuyordu; Esther'ın Cecily'yle çekilmiş fotoğraflarına kıyasla her zaman tuhaf bulduğu bir

duruştu bu. Cecily her zaman yüzünü Esther'ın yüzünün yanına koyar, gülümserdi. Bu fotoğrafta Isabel'in yüzünün üst yarısı kesilmişti ve sadece ağzı görünüyordu, gizli bir gülümsemeyle kıvrılmıştı, Esther ya da kameranın arkasındaki kişi için değil, kendisi için olan bir gülümsemeydi. Esther bu gülümsemeyi severdi. Bu fotoğraf sayesinde annesi bir hayaletten ziyade bir insan gibiydi.

Fotoğrafı bırakıp babasının yatağının kenarına oturdu ve ne okuduğunu görmek için komodinine baktı. Birkaç polisiye roman ve *Cook's Illustrated* dergisinin bir kopyası vardı. Dergiyi eline aldı ve babasının her zaman yaptığı gibi daire içine aldığı ve tarih attığı bir tarifi bulana kadar karıştırdı. Babası Fransız güveci pişirmek istemişti. Bunu yapıp yapmadığını merak etti.

Okuma gözlüğü romanlardan birinin üzerinde duruyordu, bu görüntü o kadar tanıdıktı ki başını çevirmek zorunda kaldı. Sonra gözlüğü eline aldı, cılız metal ağırlığını hissetti. Gözlüğün kenarlarını açtı ve taktı, etrafındaki oda gözlüğün camlarının arkasından şişip yumuşuyordu. Burun kısmı sıkıyordu. Abe'in yüzünde bıraktığı izleri, burnunda göze çarpan kırmızı çukurları hatırladı ve nedense bu ayrıntı sıkı sıkıya kilitlediği kapıları açtı.

Birisi yarı açık kapıya hafifçe vurdu. Esther kapıdakinin Joanna olduğunu görünce şaşırmadı. Gözyaşları ve Abe'in gözlüğü yüzünden yüzü bulanıklaşmış olan kız kardeşine baktı.

"Merhaba," dedi Esther.

"Merhaba," dedi Joanna.

Bir süre ikisi de konuşmadı. Sonra Esther sesinin titrememesi için güçlükle çabalayarak, "Bana sarılmadın bile," dedi.

Joanna odaya doğru bir adım daha attı. "Sen de bana sarılmadın."

Haklıydı. Esther yatakta yanındaki boşluğa dokundu ve Joanna yavaşça gidip oturdu, uzun örgüsünü bir omzunun üzerinden önüne çekti ve bir cankurtaran halatı gibi tuttu. Esther yaklaştı, kollarını kız kardeşinin dar omuzlarına dolamak için uzandı ve bir an için korkunç hissetti: Joanna kaskatı ve uzaktı. Bir yabancıydı.

Sonra çok ama çok minik bir değişiklik olsa da kardeşinin dokunuşuyla gevşedi, Esther daha kısa olduğu için hafifçe sırtını büktü, bu çocukluklarından beri böyleydi ve ikisi de bunu nasıl yapacağını bir anda hatırlamış gibi birbirine gerçekten sarıldı; Joanna'nın başı Esther'ın omzundaydı, Esther yüzünü kız kardeşinin saçlarına gömmüştü. Her zaman sarıldıkları gibi sarıldılar, Joanna sanki daha küçük olan oymuş gibi Esther'ın kollarına gömülmüştü, Esther onu öyle sıkıyordu ki Joanna'nın kemiklerinin onu tutarken hareket ettiğini hissedebiliyordu. Gözleri kendiliğinden kapanmıştı ama yine de gözyaşları bir şekilde yanaklarına doğru süzülüyordu.

Joanna söze başladığında Esther onun sesinden ağladığını fark etti. "Eve neden gelmedin?"

Esther biraz bekledi çünkü küçük kız kardeşine on yıldır sarılmamıştı ve henüz onu bırakmaya hazır değildi. Sonra geri çekildi, Abe'in okuma gözlüğünü çıkardı, gözlerini sildi ve Joanna'ya gerçeği söyledi.

On sekiz yaşındayken Abe'in ona kalkanlara karşı bağışıklığının evdeki herkesi tehlikeye attığını söylediği gerçeğini. Abe ona bir seçenek sunmuştu. Burada kalıp kendini ve ailesini riske atabilir ya da buradan ayrılıp hayatının geri kalanını kaçarak geçirebilirdi. Aslında bu bir seçim değildi çünkü ikisi de onun ne yapacağını biliyordu.

Joanna onu dinlerken sessizdi ama duyguları yüzünde sahne almış gibi netti. Şok, idrak, dehşet, öfke ve son olarak Esther konuşmasını bitirdiğinde, bir taş ocağının kenarından içeri çok fazla eğilmiş gibi hissettirecek kadar derin bir hüzün. Esther dengesini kaybetmeden önce gözlerini kaçırmak zorunda kaldı.

"Babam biliyordu," dedi Joanna. "Senin bir... Nicholas sana ne demişti? Kâtip."

"Eğer bir Kâtip'sem."

"Öylesin," dedi Joanna. "O da biliyordu."

"Evet," dedi Esther. "Muhtemelen."

"Beni kullandı," dedi Joanna. "Beni koruduğun gibi kendini asla korumayacağını biliyordu. Bu yüzden sana kendi iyiliğin

için değil, benim iyiliğim için kaçmanı söyledi. Ama *bana* başka seçenek bırakmadı."

Esther başını iki yana salladı. "Sana ne tür bir seçenek sunabilirdi ki?"

"Aynısını," dedi Joanna. "*Seni* korumak için bir seçenek sunabilirdi. Korurdum. Seninle gelirdim ya da sen burada kalırdın ve bir şeyleri birlikte çözebilirdik. Her şeyi senin üzerine yıkması hiç adil değildi. Sen daha çocuktun."

"Sen de öyleydin."

"Ondan nefret ediyorum," dedi Joanna ancak yüzü tamamen farklı bir hikâye anlatıyordu.

"Ben etmiyorum," dedi Esther. Gözlerinde yeniden yaşların sıcaklığını hissetti. "Onu özlüyorum." Joanna bir eliyle yüzünü kapattı, sırtı inip kalkıyordu ama diğer eliyle uzanıp Esther'ın elini tuttu. Babası için duyduğu kedere rağmen, yorgunluğuna rağmen, her şeye rağmen, Esther derin bir duygu hissetti... Neydi bu? Geniş ve baş döndürücü bir şey, kadim yıldızlarla dolu bir gökyüzünün altında sırt üstü yatmak gibi, o yıldızların altında kendi hayatının küçüklüğünü titreyen bir mum gibi hissediyordu. Huşu. On yıl sonra bile Joanna hâlâ onun kız kardeşiydi.

"Ama bunun ne anlama geldiğini anlamıyorum," dedi Joanna sonunda. "Neden o kadın... Adı neydi?"

"Maram."

"Maram'ın hepinizi neden buraya gönderdiğini anlamıyorum. Ona güveniyor musun?"

"Onu tanımıyorum," dedi Esther. "Yani cevabım hayır. Ama..." Düşüncelerini nasıl dile dökeceğini bilemedi. "En azından bir şeyler oluyor. Farklı bir şeyler. Bu şekilde devam edemezdim."

Joanna'nın parmakları onunkileri sıkıca kavradı, sessiz bir tutuştu bu. Etraflarını saran odada, babalarının hayatının küçük, sıradan kalıntıları onları bıraktığı yerde sessizce duruyordu: birinin koluna takılmayı bekleyen bir saat, harcanmayı bekleyen bir avuç çeyreklik, okunmayı bekleyen bir roman. Esther ve Joanna bir süre yatağın üzerinde birlikte oturdu, ikisi de yakında bu sessizliği bozup ayağa kalkması ve yoluna devam etmesi gerektiğini biliyordu ama henüz vakti değildi. Şu an dünya, saat, bozuk paralar, roman gibi şeyler bekleyebilirdi.

25

"Bu bir vampir," dedi Nicholas.

Son derece saçma bir cümleydi ama yine de Esther, Joanna'nın bodrumdan getirdiği kitaba baktı ve ürperdi. Kitap sehpanın üzerinde açık bir şekilde duruyordu, hafif bir ışıkla aydınlanmıştı ve olması gerekenden çok daha zararsız görünüyordu. O, Nicholas ve Collins geç saatlere kadar uyumuştu, bu yüzden çoktan öğlen olmuştu, bir önceki gibi gri ve soğuk bir gündü. Oturma odası odun ateşiyle ısınmıştı ve üç kişinin orada uyumasından dolayı havasızdı ama Esther pencere camından gelen soğuğu hissedebiliyordu. Dün gece Joanna'yla hissettiği yakınlık azalmıştı; bu sabah kız kardeşi uzak davranıyordu, uzun saçları omuzlarına dökülmüş, piyanonun başına oturmuştu, bakışları Nicholas'ın önündeki kitaba sabitlenmişti, bir portre gibi güzel ve bir o kadar da uzaktı. Gün ışığında Joanna'nın Esther'a da miras kalan aynı gamzeleri ve ince köprülü burnuyla hâlâ Abe'in kızı olduğunu ama artık bir yetişkin olduğu için Cecily'ye daha çok benzediğini gördü. Bu da Joanna'nın mesafeli hissettirmesinin bir başka nedeniydi.

Esther'ın çocukken aynaya bakıp yüzünde kendi öz annesinin, kendi ailesinin izlerini ararken hissettiği o eski kıskançlık acısını hâlâ hissettiğini anladığında şaşırmaması gerekirdi ama işte, oradaydı, yağmur öncesi sızlayan bir diz kadar bariz bir şeydi. Bir başka acı da Cecily'ye fiziksel olarak ne kadar yakın olduğu düşüncesiydi, aralarında sadece birkaç kilometre olmasına rağmen yine de çok uzaktaydı. Üvey annesi şu anda ona sarılsa,

diye düşündü, ağlamaya başlayabilir ve bir daha asla durmayabilirdi.

"Bir vampir mi?" diye tekrarladı Joanna.

Bir köşede durmuş, kahvesini höpürdeten Collins, "Kahretsin," dedi.

"Buna çıplak ellerinle mi dokundun?" diye sordu Nicholas.

"Babam onu kandan uzak tutmamı söyledi, cildimden değil," dedi Joanna biraz savunmacı bir sesle. "Vampir derken ne demek istiyorsun?"

"Vampir, etkinleştirilmiş kitapları koruyan bir on beşinci yüzyıl büyüsüdür," dedi Nicholas. "Birisi devam eden büyüye kendi kanını katmaya kalkıştığı anda devreye girer ki baban bunu yapmış olmalı. Çok üzgünüm," diye ekledi ve gerçekten de üzgün görünüyordu.

"Bana babamın bir çeşit... büyülü bir bubi tuzağı yüzünden öldüğünü mü söylüyorsun?"

Nicholas tekrar, "Üzgünüm," dedi.

Joanna başını ellerinin arasına aldı ve Esther kararsızlık içinde onun yanına oturdu. Joanna perişan bir ifadeyle ona doğru döndü, dudakları çocukken ağlamamaya çalıştığı zamanlarda olduğu gibi büzülmüştü.

"Bunu bilmeliydi," dedi Joanna ve Esther bu bilginin kız kardeşini neden bu kadar etkilediğini anladı. Joanna için babaları her zaman bilginin zirvesi olmuştu ama sadece aptalca bir hata yüzünden öldürülmüştü. Nicholas'ın fark etmesinin bir dakikadan az sürdüğü bir hata.

"Daha önce hiç böyle bir şey görmüş müydün?" diye sordu Esther. "Bir... Ne diyordunuz buna, bubi tuzaklı bir kitap mı?" Cevabı zaten biliyordu, Joanna mutsuzca başını iki yana salladı. "Yani babam bunu bilemezdi," dedi Esther.

Joanna yine başını salladı, gözleri dolmuştu ve Esther'ın boğazı düğümlendi. Onu rahatlatmak için ne söyleyeceğini bilemiyordu. Ne de olsa babalarını bulan kişi kız kardeşiydi. Abe'in hatasının acımasız bedelini o görmüştü.

Nicholas aniden, "Joanna," dedi. Sesindeki bir şey değişmişti. "Baban bu kitabı nereden buldu?"

Joanna başını kaldırdı, gözleri hâlâ nemliydi. "Bilmiyorum," dedi. "Benimle bu konuda hiç konuşmadı. Ölene kadar onda olduğunu bile bilmiyordum."

Nicholas kitabı uzattı, tutuşu tuhaftı, sanki köpeğinin ağzından zorla aldığı çürümüş bir şeyi tutuyormuş gibiydi. "Bu bir kütüphane kitabı. Yani bir kütüphane kitabıydı."

Esther'ın nabzı hemen hızlandı.

"Bunu nereden biliyorsun?" dedi Joanna.

"Bu sembolü fark ettin mi?" diye sordu arka kapağı açarak. Onlara küçük, kabartmalı, altın bir kitap sembolü gösterdi ve Joanna başıyla onaylayınca, "Bu süs olsun diye konulmadı, bir işlevi var. Son kullanma tarihi dediğimiz bir büyünün işareti, koleksiyonumuza gelen her kitaba uygularız," dedi.

Esther dizlerini kırdı oturduğu yerde ve kollarını dizlerinin etrafında birleştirdi, korkmuş bir hayvanın kendini küçültme, rakibin hedef alanını daraltma dürtüsü. "Son kullanma tarihi," dedi, "ne işe yarıyor?"

Nicholas, "Nesne bağlantılı sezgisel bir kehanet büyüsü," dedi ve Esther, Joanna'nın her şeye rağmen buna gülümsediğini, jargondan açıkça memnun olduğunu gördü. İnek. Esther onun gibi hissetmiyordu.

"Bunu bir aptala anlatır gibi tekrar açıklayabilir misin, lütfen?"

"Büyü bir nesneye uygulanır," dedi Nicholas, "ve nesne de bilgiyi doğrudan birinin zihnine aktarır. Bu durumda bu kitap Richard'ın zihnine konum bilgisi gönderiyor."

"Bir izleme büyüsü," dedi Joanna.

"Kesinlikle," dedi Nicholas onu işaret ederek. "Hayır, o kadar telaşlanma, kitabı kalkanların sınırları dışına çıkarmadığın sürece kütüphane bizi bulamaz. Kitabı buradan hiç çıkarmadın, değil mi?"

"Çıkarmadım," dedi Joanna. "En azından son iki yıldır. Daha öncesini bilmiyorum. Ama kitabın kendisi ne işe yarıyor?"

Nicholas, "Bu elimdeki kitabı daha önce hiç görmedim," dedi, "ama sanırım, hayır, eminim, bir taslağını gördüm."

Ayakta duran Collins en yakın yüzey olan pikabın üzerine ağır ağır oturdu. Kasetler tıkırdadı ve karton bir plak kapağı yere

düştü ve Joanna hafifçe ayağa kalktı, endişeliydi. Esther bunun Collins için mi, yoksa plak çalar için mi olduğundan emin olamadı.

Nicholas kitabın sırtını sağ gözüne çok yakın tutuyor, gözlerini kısarak cilde bakıyordu. "Eğer bu düşündüğüm kitapsa... İnsan olduğuna oldukça eminim."

Esther'ın boğazından sıcak, ekşi bir şey yükseldi. "İnsan derken ne demek istiyorsun?"

"Yani iplik, saç ve sinirin bir karışımı olabilir gibi görünüyor. Yapıştırıcı da muhtemelen kolajen." Kapağı baş ve işaret parmakları arasında sıkıştırdı. "Deri muhtemelen insan derisi."

"Tamam," dedi Collins, "harika, bana ihtiyacın olursa dışarıda çığlık atıyor olacağım."

"Baban bunu nasıl ele geçirmiş bilmiyorum," dedi Nicholas, "ya da bu kitap kime bağlı bilemiyorum ama..."

"*Kime* bağlı mı?" diye araya girdi Esther. "*Neye* bağlı demek istedin herhalde? Eğer bu bir nesne devamlı büyü ya da her neyse?"

"Nesne bağlantılı," diye düzeltti Nicholas, "ama evet, o dediğinden de var." Nefes almak için durakladı. "Pardon, bunu öğrenmek zorunda kalan tek kişi olduğumu unutmuşum. Bakın, iki Kâtip tarafından yazılan her kitapta iki farklı büyülü eylem noktası vardır. Bunun bir nesne bağlantısı ve bir de beden bağlantısı var."

"Yani hem bir nesneye hem de bir insana bağlı," dedi Joanna.

"Evet," dedi Nicholas. "Bugüne kadar böyle bir şeyin mümkün olduğunu bile bilmiyordum."

"Ama bu ne işe yarıyor?" dedi Esther.

Nicholas yine şakaklarını ovuşturuyordu. "Bir insanın yaşam gücünü bir nesneye bağlıyor," dedi. "Nesne sağlam olduğu sürece yaşam da devam ediyor." Esther bir açıklama bekleyerek Joanna'ya baktı ama Joanna bile onun ne dediğini hemen anlayamadı. Anladığında ise gözleri kocaman oldu.

"Bu bir ölümsüzlük büyüsü."

Nicholas başını sallayarak onayladı. "Tam anlamıyla evet."

"Devam ettiğini söylemiştin," dedi Collins. "Yani birine mi bağlı?"

"Evet," dedi Nicholas ve Joanna'ya baktı. "Belli ki bu senin baban değildi çünkü şey..."

"Eğer öyle olsaydı, yaşıyor olurdu."

Nicholas yüzünü sertçe ovaladı. "Bu konuda ne düşüneceğimi bilmiyorum. Sör Kivi!"

Esther arkasını döndüğünde köpeğin birinin çizmesini kaptığını ve şöminenin önüne uzanıp hevesle kemirdiğini gördü. Köpek, Nicholas'ın sesiyle dondu, göz teması kurdu, sonra kemirmeye devam etti.

"Onu dışarı çıkarmalıyım," dedi Nicholas. "Kitaba daha sonra tekrar bakarız. Teorimi kanıtladıktan sonra." İfadesini nötr tutan Esther'a dikkatle baktı.

Esther bugün bir kitap yazacaktı.

"Bu ne kadar sürer?" diye sordu Joanna.

"İlk kitabı olduğu ve tüm yazım işlerinin el yazısıyla tamamlanması gerektiği için muhtemelen önümüzde sekiz saatlik bir süreç var," dedi Nicholas. "Gündüz mürekkep yapıp yazacaksın; sayfalar öğleden sonra kuruyacak, akşam da ciltleyeceğiz. Sonra da Joanna kitabı Collins'e okuyabilir."

"Yaşasın," dedi Collins.

"Collins'in gizlilik sözleşmesinden kurtulması gerçekten bu kadar önemliyse," dedi Esther, "cevaplar için bu kadar acelemiz varsa, belki de çılgın bir teoriyi test etmenin zamanı değildir. Belki de büyüyü kendin yazmalısın."

"Hayır," dedi Nicholas pahalı görünümlü kazağından birkaç köpek tüyünü temizleyerek. "Seni ne kadar çabuk test edebilirsek, elimize o kadar kısa sürede bir cevap geçer en azından ve kendi adıma konuşacak olursam, şu anda herhangi bir şey hakkında kesin bir cevap alabilmek kulağa hoş geliyor."

"Ayrıca," diye araya girdi Collins, "Nicholas daha fazla kan verirse muhtemelen ölür."

Nicholas isteksizce bir onaylama sesi çıkardı.

"Yani onun yerine benden kan almak istiyorsunuz?" dedi Esther ama bu bir itirazdı. Bilmek istiyordu. Gerçekten bilmek istiyordu. Sadece hangi cevaptan daha çok korktuğundan emin değildi.

"Evet," dedi Nicholas ve koltuktan kalktı. Bir kez sendeledi, sonra dengesini sağladı ve Esther'ın endişeli bakışlarını üzerinde topladı. "Merak etme," dedi, "sadece tek bir kitaba yetecek kadar kanaman olacak, hissetmeyeceksin bile. Bu arada Joanna, hiç mumun var mı? Varsa kaç tane?"

MUM SORUSU BASİT BİR CEVABI OLAN BASİT BİR SORUYDU: Çok mum vardı. Ancak Nicholas'ın bir sonraki sorusu çok daha karmaşıktı. Esther'ın güçlü bir bağ kurduğu sembolik gelenekler olup olmadığını öğrenmek istiyordu, özellikle de sırların paylaşılması ya da sessizliğin bozulmasıyla ilgili olanları.

"Gelenekler," diye tekrarladı Esther. "Yani... Din gibi mi?"

Nicholas başını iki yana salladı. "Açıkçası dini gelenekler nadiren işe yarar. Ben kişisel olarak sana güçlü gelen bir törensel bağlam yaratmaktan bahsediyorum. Ve bu mürekkebi bir sessizlik büyüsünü bozmak için yapıyoruz, bu yüzden belki de... ses seviyesi hakkında falan düşünsen iyi olur. Gürültülü olma geleneği ya da sessiz olma geleneği. Sırları anlatmak. Gerçeği paylaşmak. Anlatabiliyor muyum?"

Söyledikleri pek açık değildi. Ama Esther yine de aklına koymuştu. Daha küçük bir çocukken keşfetmeye yönelik dine merak sardığı kısa bir dönem olmuştu ama hiçbir zaman maneviyatla ilgilenmemişti. Cecily ve Abe teknik olarak Yahudi olsalar da pek ibadet etmezlerdi. Ancak Esther biyolojik annesinin kökleri hakkında yeterince araştırma yapmış ve Meksikalıların çoğunun Katolik olduğunu öğrenmişti, bu yüzden on iki yaşındayken ailesini kendisini diğer kasabadaki ayine götürmeleri için ikna etmişti. Kilise çok güzeldi, yosunlu taştan yapılmıştı ve etkileyici vitray pencereleri vardı; İsa, kürsünün arkasındaki devasa bir haçtan aşağı bakıyordu. Esther onun kederli ve kahraman yüzüne, kaslı ve çıplak göğsüne ve kalçalarına, ince bileklerine bakmış ve atalarının inancının damarlarında dolaştığını, kutsal bir karıncalanma hissettiğine inanmıştı.

Ama ayinin kendisi o kadar sıkıcıydı ki İsa'yı yeniden çağırma ve ona yumuşak, şöyle tepeden tırnağa bir sünger banyosu

yaptırma fantezileri bile onu uyanık tutamamıştı. On iki yaşının sonlarında Esther dine karşı hevesini kaybetmiş ve bunun yerine Kurt Cobain'in narin, trajik gözlerine kanalize olmuştu.

Esther tüm bunları Nicholas'a aktardığında, Nicholas'ın içten içe gizlediği hayal kırıklığıyla karşılaştı.

"Hâlâ teolojiye takılıyorsun," dedi Nicholas. "Bu benim demek istediğim..."

"Kamyonet," dedi Joanna.

Üçü -Esther, Nicholas, Joanna- mutfak masasında oturuyordu. Sör Kivi de Nicholas'ın ayaklarının dibindeydi. Collins ortalıkta görünmüyordu (Nicholas'ın söylediğine göre, işin bu kısmında hiç ortalıkta görünmezmiş) ve Joanna şimdiye kadar çoğunlukla sessiz kalmıştı. Esther ona döndü.

"Babamın kamyoneti mi?" dedi Esther. Arabayı park ettiklerinde görmüştü onu, yıpranmış, kırmızı ve evin kendisi kadar tanıdıktı.

"Evet," dedi Joanna. "Nicholas ses hakkında düşünmemizi söylemişti, değil mi? Sırlar hakkında."

"Kamyonetin sesi çok mu yüksek?" diye sordu Nicholas kaşlarını çatarak. Joanna'nın mantığını anlamadığı açıktı ama Esther onu anlamıştı. Direksiyonun yumuşak derisini neredeyse ellerinin altında hissediyor, müziğin sesini sonuna kadar açıp şarkı sözlerini açık camlardan dışarı haykırırken hoparlörlerin tıkırtısını ve sarsıntısını duyuyor, arada bir dönüp yanındaki yolcu koltuğunda oturan Joanna'nın acı dolu yüz ifadesi karşısında sırıtıyordu. En güzel sohbetlerini o kamyonette yapmışlardı. Kamyonet, Esther'ın hem Joanna'ya hem de kendisine bir kızdan hoşlandığını ilk kez yüksek sesle itiraf ettiği yerdi ve kamyonet, Joanna'nın kendisine kitaplar hakkında şikâyet etmesine izin verdiği, üzerindeki baskıya içerlediğini itiraf ettiği tek yerdi.

"Dâhice," dedi Esther. Belli ki Joanna bu işte doğuştan yetenekliydi. Nicholas'a döndü. "Seremoniyi dışarıda, kamyonetin içinde yapabilir miyiz?"

Nicholas dudaklarını birbirine bastırarak düşündü. "Evet," dedi ama sözcüğü uzatarak ve kuşkuyla söyledi. Sonra daha özgüvenli bir sesle, "Evet. Benim için uygun," dedi.

Kurulumun tamamlanması bir saatten fazla sürdü, Nicholas arada sırada Joanna'ya bazı aletlerin mevcut olup olmadığı konusunda danışıyor ve Esther'ı kucak dolusu malzemeyi kamyonete taşıması için görevlendiriyordu. Nicholas'ın estetik bir vizyonu olduğu açıktı ve Esther başlangıçta şüpheci olsa da işini bitirdiğinde kamyonetin içi artık pek de bir kamyonete benzemiyordu; araç artık içinde birinin büyü yapabileceği bir kamyonete benziyordu. İçeri kış ışığı girmesin diye pencereleri tüllü kırmızı kumaş katmanlarıyla örtmüşlerdi ve bu, kabini ürkütücü bir parıltıyla dolduruyordu, renkli minderler ve battaniyeler araba koltuklarının hatlarını gizliyor ve gösterge panelinde çok sayıda minik mum yanıp sönüyordu. Tüm bu değişikliklere rağmen, kamyonet Esther'a kendi kalp atışları kadar tanıdık geliyordu. Bir eliyle direksiyonu kavradı ve diğerini vites koluna koydu, kendini o alana iyice yerleşmiş hissetti, eskiden hissettiği rahatlık ve konforu bedeni tanıdı. Günlerdir ilk kez kendini güvende hissediyordu; bu başlı başına büyülü bir duyguydu ve hiçbir mum ya da tül kumaş bu duygunun yanından dahi geçemezdi. Nicholas ön koltuğa, onun yanına oturdu, Joanna da arkaya yerleşti, hepsi de soğuk havaya karşı kulağına kadar sarınmıştı ama Esther yanaklarını okşayan mumların sıcaklığını hissedebiliyordu.

"Hazır mısın?" dedi Nicholas.

Esther buna tam olarak nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. Kendisine bir iğne batırmaya ve kanını bir torbaya doldurmaya hazır mıydı? Elbette. Kendisi, güç, ailesi ve genel olarak dünyayla ilişkisi hakkında bildiğini sandığı her şeyi muhtemelen yeniden değerlendirmeye hazır mıydı?

Buna hazır olunabilir miydi?

"Hazırım," dedi.

"Pekâlâ," dedi Nicholas. "Şarkı söyle."

Esther, "Şimdi mi?" dedi.

"Şimdi."

Anlamlı dualar ya da ilahiler bilmiyordu ama Nicholas bunun önemli olmadığına dair ona güvence vermişti. Dinin bu konuyla alakası yok, demişti; önemli olan *bağlılıktı.* Böylece Est-

her boğazını temizledi, iki elini direksiyonun üzerine koydu ve elinden geldiğince bu araca olan bağlılığına yoğunlaştı.

Çok kısa bir süre sonra, enstrümansız söylenmek için "Smells Like Teen Spirit"in uygun olmadığı anlaşıldı.

Esther, Nicholas'ın yüzüne teşvik edici bir gülümseme yerleştirmeden önce irkildiğini gördü. İlk mısrayı söylerken o ve Joanna başını sallayarak eşlik etmişti ancak sadece "merhaba" kelimesinin tekrar tekrar söylenmesinden oluşan bölüme geçtiğinde daha uzun aralıklarla baş sallamaya başlamışlardı. Gençken arka yollarda araba sürmenin, müziğin sesini bangır bangır açmanın ve avazı çıktığı kadar bağırarak şarkı söylemenin, sesinin nasıl çıktığı konusunda endişelenmemenin nasıl bir his olduğunu hatırlamaya çalıştı çünkü önemli olan ses yüksekliği, kendi sesinin gücüydü... ama oraya tam olarak ulaşamadı.

Nakaratı ve ikinci kıtayı tamamladı, bazı gitar akor sesleri ekledi, sonra durakladı. "Bir şey... hissetmeli miyim? Eğer bu işe yarıyorsa?"

"Ne hissedeceğini ben bilemem," dedi Nicholas. "Benim durumumda... sanki göğsümde bir kurdele varmış da biri onu çözüyormuş gibi oluyor. Bir de arılar."

"Arılar mı?"

"Ya da bal. Aynı şey."

Esther bunun peşini bırakmadı: "Saygısızlık etmek istemem ama hayır değiller."

"Joanna?" dedi Nicholas.

"Evet," dedi Joanna arka koltuğun gölgelerinden. "Arılar ya da bal. İkisi de aynı şey."

Esther bu saçma dayanışma karşısında sinirlenerek sustu.

Kendi içine döndü, arıları ya da balı hissetmeye çalıştı ama sadece nabzının her günkü gibi atışını hissetti. "Hiçbir şey hissetmiyorum," dedi. "En azından beklenmedik bir şey yok."

İlk kez Nicholas'ın kendinden kesinlikle emin tavrının sarsılmaya başladığını görebiliyordu ve aniden çocuksu bir hayal kırıklığı hissetti. Tabii ki büyülü değildi. Aksine inanmasına izin vermiş olması bile gülünçtü. O sıradan bir kana ve plan okumak ya da akış ölçerleri ayarlamak gibi sıradan becerilere sahip sıradan bir insandı.

"Daha güçlü bir bağ kurduğun başka bir şarkı var mı? Daha az... bağırılan ve daha çok... şey ifade eden bir şarkı?"

Esther müzik kutusunu zihninde gözden geçirmeye başladı, sonra duraksadı. Aklına bir fikir gelmişti ama bunu yüksek sesle söylemekten utanıyordu. "Ezbere bilmek zorunda mıyım?" dedi. "Sözlerini okusam da olur mu?"

"Neden olmasın."

"Dini bir şey."

Nicholas iç çekti. "Onunla bir bağın var mı?"

"Evet. Sayılır."

"Deneyebiliriz."

Esther yutkundu ve Joanna'ya baktı. "Babamın bazen çıkardığı dua kitabı var ya, ne oldu ona?" dedi. "Yas Tutanın Kaddish'i* vardı içinde? Hâlâ duruyor mu?"

Joanna'nın yüzü anlayışla aydınlandı ve başıyla onayladıktan sonra arka kapıyı iterek açtı ve soğuk hava ile parlak güneşin arasında kayboldu. Esther bunun işe yarayacağını umarak sürücü koltuğuna geri oturdu ve bunu ne kadar içten istediğini fark ettiğinde sinirlendi. Aradan geçen bunca yıldan, Abe gittikten ve artık çok geç olduktan sonra bile, hâlâ ailesinde kendine bir yer bulmaya çalışıyor, sonunda, *evet, sen buraya aitsin*, diyebileceği herhangi bir şeye tutunmaya çalışıyordu.

Joanna sayfaları eskimekten sararmış, sırtı çatlamış eski dua kitabıyla hızla yeniden ortaya çıktı. Doğru sayfayı çoktan açmıştı ve kitabı vermek için şoför kapısını açtığında Esther onu bileğinden yakaladı.

"Burada benimle oturur musun?" dedi. "Eskiden yaptığın gibi?"

Joanna bir sakıncası olup olmadığını anlamak için Nicholas'a baktı ama o çoktan koltuğundan inmiş, arka koltuğa tırmanmış, kendini ve malzemelerini yeniden yerleştirmekle uğraşmaya başlamıştı. "Bu iyi bir fikir," dedi Nicholas. "Tuhaf bir açı oluşturup etrafında denemeler yapabiliriz."

Joanna, Esther'ın yanındaki koltuğa yerleşti, neredeyse otomatik olarak arkasına yaslandı, bir ayağını kaldırıp gösterge paneline yerleştirdi ve Esther gülümsedi. Bu da tanıdık gelmişti.

* Kaddish: Yahudilikte şükür duası.

"Bu ilahiyi ayakta söylemek gerekiyordu," dedi Esther, Nicholas'a. "Koltuğun üzerine çıkıp diz çöksem olur mu?"

"Ne yapman *gerektiği* önemli değil. Sence doğrusu neyse öyle yap."

Esther tuhaf bir oturuşa geçip dizlerinin üzerine çöktü ve aracın tavanı yüzünden başını hafifçe öne eğdi. Şu ana kadar, babasının ölümünü takip eden aylarda dine olan eski merakının kısa bir süre için yeniden canlandığını ve yas tutmak için Portland'daki birkaç kilise ve sinagoga gittiğini unutmuştu. Hissettiği acı çok ağır gelmişti ve onu koyacak bir yer, yeterince büyük, yeterince güçlü ve onu taşıyacak kadar eski bir kutu bulmak istemişti.

Acısını *paylaşmak* istemişti.

Gözlerini kısarak sayfaya bakarken ve Yas Tutanın Kaddish'ini okumaya başlarken bu duygulara odaklandı; babasının ölümünün ardından duyduğu derin keder ve içinde her zaman daha büyük bir şeyin, bir ailenin, bir geleneğin, tüm o bilinmez dünyanın parçası olmak isteyen o sonsuz uçurum.

Babasını çocukluğunda bildiği hâliyle, sevgi dolu, güler yüzlü, eksantrik ve pratik olmayan, her yıl doğum gününde ona beş çeşit yemek yapan titiz bir aşçı ve harika bir dansçı olarak hayal etti. Ona sarıldığında kendini ne kadar güvende hissettiğini, onu nasıl da her zaman ağlatana kadar güldürebildiğini düşündü. Diğer soyundan gelen ataları her pazar kilisede birlikte şarap içip bunu dillerinin üzerinde kan olarak hayal ederken, aynı duayı binlerce yıldır binlerce evde, binlerce gökyüzünün altında kayıp babaları için okuyan tüm insanları hayal etti. Joanna'nın omzunun üzerinden uzanıp çok sessiz bir şekilde Kaddish'i onunla birlikte okuduğunu hissetti, bu esrarengiz kişi Esther'ın aidiyet acısını asla anlamamıştı çünkü Joanna, Esther'ı her zaman öyle sevmişti ki Joanna için bu bir tamamlanma gibi hissettirmiş olmalıydı. Aralarında binlerce yıllık şarap ve kan bağı vardı; ritüel ve inanç, özlem ve bağlar, büyülü düşünce ve gerçek sihirden oluşan bir soy.

Birden Esther bunu hissetmeye başladı.

Dilinde uzun zamandır sertleşmiş olan eski bal kristalleri dökülen kanının sıcaklığında çözülüyor, teninden akan kana

karışıp şuruba dönüşüyordu. Derinlerden yekpare ve çok sayıda yavaş ve tatlı bir kanat çırpışın uğultusu geliyor ve dışarı, göğsündeki peteğe, damarlarındaki işçilere ve etrafındaki kovana doğru döne döne yükseliyordu.

Nicholas, "Esther?" diye sordu, aynı anda Joanna, "Duyuyorum," dedi.

Esther titriyordu. Joanna ve Abe'in yıllardır duydukları şey buydu. Hayatlarını dinlemeye adadıkları şey buydu ve tüm bu zaman boyunca Esther bunun kendisinde olmadığına inanmıştı, oysa aslında başından beri içindeydi. İçeride olan şey Esther'dı. O sıcak, uğultulu merkez. Uğultu ondan geliyordu.

"İşe yarıyor!" dedi Nicholas.

Esther neşeyle güldü. "Ne, şimdi de şaşırdın mı?"

"Şüphelenmek," dedi, "hatta inanmak başka, bilmek başka bir şey. Çabuk, kolunu aç."

Esther bir kolunu paltosundan çıkardı ve kazağının kolunu sıvadı. Nicholas'ın getirdiği ekipman steril ve tıbbi görünüyordu, kırmızı, parlayan mum ışığıyla zıt bir görüntü sergiliyordu ve Nicholas orta konsolun üzerine eğilerek bir doktor edasıyla Esther'ın ön koluna bir lastik bağladı. Sonra bileğini soğuk parmaklarının arasına aldı ve bir şırınga doğrulttu, duraklayarak soran gözlerle ona baktı. Esther başıyla onayladı.

İğne yumuşak deriyi delip geçerken hafif bir sızı oldu. "Mükemmel," dedi Nicholas. "Damarların çok güzel, benimkiler kıvrım kıvrım. Şimdi devam et."

Esther tekrar duaya başladı, kolundan kan akmaya başladığında sıcak, uğultulu ışıltıya gömüldü. Göğsünün içinde bir yerden çekiştiren bir baskı hissetti, tüm bedenini saran devasa bir tatlılık dalgası kolunda yoğunlaştı ve tüpün içinden canlı kırmızı renkte çıkıp plastik torbanın dibinde birikti. Bu kadar kanı en son Pearl'le birlikte Trev'i öldürüp aynanın içine ittikleri zaman görmüştü. Bu gerçekten sadece birkaç gün önce miydi? O sırrı itiraf etmişti; hem Joanna hem de Nicholas biliyordu ve bunu onlara anlatmak üzerindeki ağırlığın bir kısmını almıştı.

Sonra Collins'i, onun ne kadar uzun zamandır sessiz ve yalnız olduğunu düşündü. Ne de olsa bunu onun için yapıyordu;

Collins de kendisiyle ilgili bir şeyler paylaşabilsin diye Esther kalbinden bir parça döküyordu.

Duayı bitirdi ve bir süre kimse konuşmadı, üçü de o iç sese, sonsuz, ballı uğultuya uyumlandı. Esther bu sesi ilk kez duyuyordu ama yine de bir şekilde onu hep dinlemiş olduğunu hissediyordu. Belki de duyduğu ilk ses buydu ve bu dünyadan ayrılma zamanı geldiğinde duyacağı son ses belki de yine bu olacaktı.

"Kaç yaşındaydın?" diye sordu Esther sonunda Nicholas'a. "İlk kez böyle kan verdiğinde?"

"Sekiz," dedi Nicholas. "Geç olgunlaştım."

Nicholas şaka yapmak istemişti, Esther bunu komik bulmasa da hafifçe gülümsedi. Nicholas bunu sekiz yaşında yapmaya zorlanmamalıydı, tıpkı Esther'a bu seçeneğin tanınmış olması gerektiği gibi. Bir an önce yazmaya başlamayı, ritüel değiştikçe duygularının nasıl değişeceğini, gücünün, bu tatlı şurubun zamanla azalacağını mı yoksa artacağını mı ya da aynı mı kalacağını görmeyi arzuladığını fark etti.

Nicholas tekrar ön tarafa uzanarak, "Bu kadarı yetecektir," dedi. "İşte, başlıyoruz." Esther'ın kolundaki iğneye ustaca hareketlerle hafifçe bir şey yaptı ve birdenbire iğne çıktı ama Esther o güzel tınıyı hissetmeye devam etti. Nicholas, "İyi misin?" dedi.

Soğuk parmaklarıyla iğnenin ardından çıkan parlak kan kabarcığına bir tomar kâğıt havlu bastırıyordu. O her yerine yayılan duygunun anısı hâlâ Esther'ın içinde zonkluyordu. Daha fazlasını istiyordu.

Nicholas torbayı mum ışığının altına doğru hafifçe eğdi. "Oksijen seviyen çok iyi, baksana ne kadar kırmızı."

"Bu tahmin ettiğimden daha tıbbi bir işmiş," dedi Joanna.

"Her zaman böyle değil," dedi Nicholas. "Bazen kanı dışarı çıkarmak için daha özel bir yöntem gerekebiliyor." Torbayı bir avucunun içinde kek için un ölçer gibi tarttı. "Örneğin ısı ya da ateşle ilgili herhangi bir şey için kendini yakman gerekir. Bu da oldukça zor çünkü yanmış et birbirinden ayrılmak değil, birleşmek ister." Esther'ın yüzüne baktı ve güldü. "Biraz erkek ol, Esther. Kimse elinde yanan bir kibritle üzerine üzerine gelmiyor. Henüz."

Esther'ın bu *biraz erkek ol* lafından duyduğu rahatsızlık, ifadesini çarpıtan düşüncelerden onu uzaklaştırma konusunda oldukça iyi bir iş çıkarmıştı. Kendini düşünmüyordu. Yine Nicholas'ı, ona yapılanları düşünüyordu.

Her şeyden bihaber Nicholas kan torbasını Esther'a uzattı. "Hadi, içeri girelim ve biraz şifalı ot kavuralım."

Mumları söndürdüler ve döşemeleri hâlâ kumaşla örtülü olan kamyoneti terk ettiler. Mutfağa geldiklerinde Nicholas tüm ışıkları söndürüp daha fazla mum yaktı ve üçü ocağın etrafında toplaştı. Bir tencereye doldurdukları otları kavurmaya başladılar. Nicholas tahta bir kaşıkla karıştırırken Esther kanı yavaşça karışımın içine döktü. Esther kafasındaki kötü cadı imgesine o kadar benziyordu ki neredeyse gülecekti ama sonra yine bir şeyler hissetmeye başladı. Yarı saydam kanatların kıpırdanışını. Her şey loş ve titrekti ve mürekkebin yüzeyi o kadar koyuydu ki mum ışığını ona geri yansıtıyordu, yıldızlarla parıldayan kırmızı rengindeki bir gece havuzu gibiydi.

Nicholas sonunda, "Oldu," dedi. Esther uzun, yavaş bir nefes aldı ve karıştırmayı bıraktı, sıvı dingin bir hâl alırken hissin kaybolmasına izin verdi. "Artık işin daha zor kısmı başlıyor. Şimdi yazacaksın."

26

Joanna, Esther'ın aslında kitabı kendisinin yazmıyor olmasının mantıklı olduğunu düşündü; Esther kitabı kopyalamıştı. Asıl yazıyı yazan Nicholas'tı, Joanna'nın her yerde tanıyabileceği türden, kendi başlarına anlamsız ama her tekrarda anlam kazanan döngüsel, yinelenen cümlelerle dolu bir belgeyi bitirene kadar yemek odasındaki bilgisayarda yazmış da yazmıştı: ... *ve kapalı ağızdan kapalı bir zincir çıkar ve kapalı zincir bir ağız gibi açılır. Zincirdeki her halka, kapalı ağzın açılacağı gibi açılan bir ağızdır.*

"Bu bana senin kendini emo bir şair sandığın dönemini hatırlatıyor," dedi Esther, Joanna'nın tozlu yazıcısından çıkan ilk birkaç sayfayı gözden geçirirken.

"Günlüklerimi çalmış olman yeterince kötü zaten," dedi Joanna ve sayfaları Esther'ın elinden alıp kendisi baktı. "İçindekileri hatırlaman ise daha da kötü."

"Bu bir şiir değil," dedi Nicholas sandalyesinde arkasına yaslanarak, alınmış gibiydi. "Ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum, şiir yazıyor olsaydım ortaya harikulade işler çıkarırdım. Bu bir büyü. Size mürekkep yapmanın temel kanunlarını bir sabahta öğretebilirim ama kelimeler konusunda ustalaşmam yıllarımı aldı, bu yüzden biraz saygı gösterin lütfen."

"Ama işe yarayacak, değil mi?" dedi Esther. Kâğıt yığınını yemek odasındaki masanın üzerine, kanlı mürekkebin olduğu derin kâsenin yanına koydu. Mürekkep, 1970'lerden kalma sahte avizenin ışığında gözleri kadar koyu görünüyordu. "Kelimeler benden çıkmamış olsa bile işe yarar mı?"

"Evet," dedi Nicholas. "Aslında iş birliğiyle büyünün güçlenip güçlenmeyeceğini merak ediyorum. Ya da belki sadece birimiz hayatını yazmaya adarsa bu işe yarıyordur. Başka bir Kâtip ile çalışmak hakkında bilmediğim çok şey var."

"Benim de bu ev hakkında bilmediğim çok şey var," dedi Collins ve Joanna sıçradı. Collins hiçbir uyarıda bulunmadan arkasından yaklaşmıştı. Joanna'nın arkasında duruyordu, ondan neredeyse bir baş daha uzun ve iki kat daha genişti ama Joanna döndüğünde sanki daha az korkutucu olmak için biraz kambur duruyordu. "Özür dilerim," dedi. "Seni korkutmak istememiştim."

"Korkutmadın," dedi Joanna ve bu doğruydu. Cüssesine ve içindeki bastırılmış enerjiye rağmen, Collins'in varlığında garip bir şekilde sakinleştirici bir şey vardı. Nicholas'tan etrafındakileri küçümseyen bir drama, Esther'dan ise hareket ve enerji yayılıyordu ve Joanna da bugün iki kez gözyaşlarına boğulmuştu, bu durumda Collins evdeki en sakin kişiydi.

"Belki bize evi gezdirirsin diye düşünmüştüm," dedi Collins. "Esther büyüyü yazarken."

"Çoğunu gördünüz zaten," dedi Joanna.

"Koleksiyonu kastetmiştim," dedi Collins. "Kitapları."

Nicholas, Esther'ın birazdan bir kopyasını çıkaracağı sayfaları katlıyor ve numaralandırıyordu ama bu sırada başını kaldırdı.

"Evet," dedi. "Bu talebi yürekten destekliyorum."

Joanna, Esther'a baktı. "Bize ihtiyacın olmayacak mı?"

Esther, Nicholas'a döndü. "Sadece kalemi doldurup işe koyulacağım, değil mi?"

"Eğer 'işe koyulmak' derken tüm konsantrasyonunu sürece vermeyi ve azami özen göstereceğini kastediyorsan, evet. Unutma, el yazının mümkün olduğunca okunaklı olması gerek. Eğer harfleri karıştırırsan hiçbir şeyin üzerini çizemezsin, tüm sayfaya baştan başlamak zorunda kalırsın."

"O zaman tamam, size ihtiyacım yok. Aslında ensemde solumak yerine odadan çıksanız benim için daha iyi olur."

Joanna tereddüt etti. Koleksiyonu saklamak, onu korumak öyle uzun zamandır hayatının tek amacı olmuştu ki bunun aksi

bir şey yapması imkânsız görünüyordu. Abe bunu aklından geçirdiği için bile dehşete düşerdi... Ama yine de Abe şu anda kızını eleştiremezdi. Birbirlerine herkesten çok güvenmek babasının kurallarının ana ilkesiydi ama Abe ona hayatı boyunca yalan söylemişti, bu da kurallarının en iyi ihtimalle ikiyüzlüce, en kötü ihtimalle de tartışmaya açık olduğu anlamına geliyordu. Keşke Joanna duygularını mantığına uydurabilseydi. Babası için üzülmekten başka bir şey, örneğin öfke ya da acı duymayı her denediğinde, babasını son gördüğünde nasıl göründüğünü düşündü, soğuk, nemli zemine yayılmış, o gizemli kitap tarafından tüketilmiş bir hâldeydi.

Nicholas sayesinde artık eskisi kadar gizemli olmayan bir kitap.

"Pekâlâ," dedi.

Nicholas ayağa kalktı, sonra dengesini kaybetti ve bir sandalyenin sırtına tutundu, yüzü solmuştu. Collins'in yüz ifadesi etkileyici bir şekilde nötrden tehlike sinyalleri saçan bir ifadeye büründü ama Joanna onu, mimiklerinin cinayetle değil de endişeyle ilgili olabileceğini anlayabilecek kadar iyi okumaya başlamıştı.

"Ani kalktım," dedi Nicholas. "Siz önden buyurun."

JOANNA KOLEKSİYONU BİRİNE GÖSTERDİĞİNİ HAYAL ETTİğinde, karşısında yüzü belli olmayan ama gördükleri karşısında etkilenmiş birinin olacağını düşünürdü. Birinin onu bodrumdaki merdivenlerden aşağıya, gizli yer altı odasına kadar takip edeceğini, geçidin ve kilitli kapının gizemi karşısında hayrete düşeceğini, özenle etiketlenmiş şifalı bitkiler dolabına hayran kalacağını, düzenli raflarda sıralanmış yüzlerce antika cildi büyük bir beğeniyle inceleyeceğini hayal ederdi. "Aman Tanrım!" diye haykırırdı yabancı. "Bu olağanüstü!" Ya da buna benzer bir şey derdi.

Bu kapıyı, kendisinden yirmi kat daha fazla kitaba sahip olmakla kalmayıp, onları saklamak için koca bir İngiliz malikânesi olan, ayrıca damarlarında sihirli kan dolaşan ve yüzyıllardır soyunu devam ettiren birine açmayı hayal etmemişti. Tepedeki

ışıkları yakıp büyünün uğultusunu beklerken, koleksiyonunun küçük ve önemsiz görünmesinden neredeyse utanacaktı.

Ama Nicholas gerçekten heyecanlanmış görünüyordu.

"Kütüphane genelde özel koleksiyonların tamamını satın alır," dedi cam kapaklı bir dolabın içindekileri inceleyerek. "İzin var mı?"

Joanna, "Tabii," dedi ve Collins dolaplardan birini açıp bir kitap çıkarırken biraz korku, biraz da gururla karışık bir heyecan hissetti. Collins kavanozlanmış kuru otların bulunduğu rafları inceliyordu, yüzü ifadesizdi.

"Mineçiçeğim kalmamış," dedi Joanna ve Collins kaşlarını çatarak ona baktığında kendini aptal gibi hissetti. Doğru ya. Stoklarının durumu neden umurlarında olsundu ki?

Ama o, "Karaçalı da azalmış. Büyüyü okumaya yetecek kadar var mı?" dedi.

"Üç kişiye yetecek kadar var," dedi. Arkalarında Nicholas kitapların şömizi hakkında kendi kendine bir şeyler mırıldanıyordu.

"Burası harika bir yer," dedi Collins ve Joanna onun sözleri üzerine kıpkırmızı oldu ama bu yabancıların ne düşündüğü onun için önemli olmamalıydı.

"Belirli bir düzen var mı?" Nicholas ona seslendi. "Sistemin nedir?"

Joanna gözlerini Collins'ten kaçırarak, "Şu anda tahmini kullanım hakkı sürelerine göre gruplandırılmış durumdalar," dedi. "Gerçi sırf eğlence olsun diye onları sık sık yeniden düzenliyorum."

Joanna bunun kulağa hiç de eğlenceli gelmediğini çok geç fark etti ama Collins onun yüzünü gördü ve "Merak etme, Nicholas da eğlenceli değil," dedi.

"Eh, bana pek bir seçme hakkı sunulmamıştı ama, değil mi?" Nicholas kitabı dikkatle yerine koydu. "Bilemeyiz, belki de karaokede inanılmaz yetenekliyimdir."

"Karaoke dans etmeyi beceremeyen insanlar içindir." Collins gözlerini kısmış, toz haline getirilmiş nergis kavanozuna bakıyordu, sonra tekrar Joanna'ya baktı ve "Peki, kalkan büyüsü kitabı nerede?" diye sordu.

"Ne zamandan beri bu kadar meraklısın?" Nicholas, Joanna cevap vermeden önce araya girmişti. "Genelde kitaplardan söz edildiğinde odanın öbür ucuna kaçarsın."

Collins omuz silkti. "Bilmem. İşler ilginçleşti."

"Burada," dedi Joanna, "ön tarafta." Collins bakmak için masaya geldi, Nicholas da daha yavaş adımlarla peşlerinden gitti. Kalkan büyüsü, Abe'in sırf bu kitap için yaptırdığı sehpanın üzerinde gururla duruyordu. Joanna'nın geniş ellerinden çok da büyük sayılmazdı ama sahip olduğu en kıymetli şey buydu.

Nicholas elini uzattığında Joanna istemeden de olsa yüksek sesle, "Dokunma!" dedi.

Nicholas hızla geri çekilince kitaba bakmak için omzunun üzerinden eğilmiş olan Collins'e doğru tökezledi.

"Özür dilerim," dedi Joanna. "Sadece... Lütfen ona dokunmayın."

Nicholas iki elini de havaya kaldırdı. "Dokunmayacağım," dedi, "söz veriyorum. Benim için açabilir misin? İçini görmek isterim."

Joanna hafifçe titrediğini fark etti, kendi güçlü tepkisi karşısında şaşkına dönmüştü. Alanında bu kadar çok insan olduğunu yeni idrak ediyor ve geldiklerinden beri kalp atışlarının hiç durmadığını hissediyordu. Ama derin bir nefes aldı ve ellerini yıkamak için lavaboya doğru ilerledi, akan suyun ve kurutucunun hırıltılı sesinin Nicholas'a çıkışmasının ardından oluşan rahatsız edici sessizliği doldurmasına izin verdi. Parmakları tamamen kuruyunca kalkan büyüsü kitabının ilk sayfalarını açtı, eskimiş sayfaların tanıdık hissi ve birbirine yakın harflerle yazılmış karalamasıyla biraz sakinleşti.

Nicholas bir adım geride durdu, elleri cebinde eğilerek Joanna on beş sayfayı teker teker gösterdiği sırada kitaba baktı.

"İnanılmaz," dedi. "Kütüphanenin kullandıklarının aynısı ama babam bizimkini iletişim büyülerinin geçebileceği şekilde yeniden ayarlamıştı. Ama ayna büyüleri ve onun gibi diğer büyüler... burada işe yaramaz."

"Ama sana geçen gün annemin aynadan bir şey geçirdiğini söylemiştim."

"Ama geri hiçbir şey gelemez. Kütüphanede ise geri gelebilir. Baban bunları nereden bulmuştu?"

"Esther'ın annesine aitti. Onun ailesinde vardı."

"İlginç," dedi Nicholas.

"Joanna, hazır aşağıdayken benim kanımı da kalkan büyüsüne ekler misin?" diye sordu Collins. "Düşmeden dışarı çıkabilmem için?"

Joanna nazik bir şekilde nasıl cevap vereceğini hiç mi hiç düşünmeden direkt, "Hayır," dedi.

"Hadi ama," dedi Collins. "Birinin köpeği gezdirmesi lazım."

"Merhaba," dedi Nicholas elini kaldırarak.

Collins, "Tamam ama birinin *beni* de yürütmesi lazım," dedi. "Bütün gün evde kapalı kalamam, biraz egzersize ihtiyacım var, yoksa kafayı yiyeceğim. Lütfen? Sana yalvarıyorum. Burada kalkan engeline takılan tek kişi benim. Ayrıca beni istediğin zaman kalkan büyüsünden çıkarabilirsin."

Joanna onu inceledi. Kapalı kapılar ardında kalamayacak kadar iri görünüyordu ve sabahtan beri evin içinde volta atıyor, merdivenlerden inip çıkıyor, mutfakta sıçan gibi dolaşıyor, gücünün çok altında kalan Sör Kivi'yle güreşe tutuşuyordu. Onda da güven duyduğu bir şeyler vardı ve bunun nedeni (kendi kendine yemin etti) yakışıklı olması değildi. Yakışıklı, mavi gözlü erkekler genellikle en az güvenilen tiplerdi, kaç kez "buz gibi mavi gözleri" olan bir kötü adam hikâyesi okumuştu? Ama Collins'in gözleri hiç de buz gibi değildi. Ev gibiydiler, yumuşak bakıyorlardı, mükemmel bir şekilde yıpranmış gibi eski bir kot mavisiydiler ve şimdi ona odaklanmışlardı, umut doluydular. Ona hayır demek istemediğini fark etti. Ama...

"Olmaz," diye yineledi.

Collins, Nicholas'a yalvaran bir bakış attı ve Joanna, Esther'la birlikte annelerinden bir şey isteyip Cecily hayır dediğinde daha tatmin edici bir yanıt almayı umarak Abe'e gittiklerini hatırladı. Bu durumda kendisinin Cecily olduğunu söyleyebilirdi.

Nicholas, "Eve hapsedilen tek kişinin o olmasının pek de adil görünmediğine katılıyorum," dedi ve sonra ikisi de ona baktı, iki çift yalvaran göz. Şimdiye kadar bu kalkanların ardında

sadece onun ailesi kalmıştı ama zaten yakın zamana kadar evde sadece onun ailesi vardı. Kendisi hazır olsa da olmasa da değişiklikler oluyordu ve yıllarca direndikten sonra şimdi pes etmek daha kolaydı.

"Peki," dedi gümüş bıçağı masadan alarak. "Elini uzat."

Collins, sanki fikrini değiştirmekten korkuyormuş gibi hızla öne çıktı ve gereksiz yere kolunu sıvadı. Collins'in elinin de vücudunun geri kalanı gibi iri, güçlü ve biçimli olduğunu gördü. Hafif nasırlıydı, kaslı kolunun arka tarafına ve yukarılarına doğru uzanan gergin damarları vardı ve parmakları uzun ve küt uçluydu, geniş yataklı tırnakları bakımlıydı. Joanna avucunun sıcak ağırlığını hissederek yere baktı, ta ki Nicholas boğazını temizleyene ve Joanna yeniden dikkat kesilene kadar.

Joanna güçlükle yutkundu ve bıçağı Collins'in işaret parmağına bastırdı, sonra da kitabın arkasında kendi kanlı parmak izinin hemen yanındaki alana bastırmasını izledi. Tam da bir zamanlar Abe ve Cecily'nin kanının sayfayı lekelediği yere. Kalkanların Collins'e uyum sağlamak için yer değiştirdiğini hissetti, Collins'in geri çekildiğini ve hâlâ kanayan parmağına baktığını gördü.

"Özür dilerim," dedi Collins, sesi kısıktı. "Bütün bunların senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum."

Joanna onun elini tutan elini büktü. "Sorun değil," dedi.

Kalkan büyüsünü kapatıp masanın üzerindeki cam kapakçığın arkasına, Nicholas'ın ısrarı üzerine eski bir cekete sıkıca sarılmış olan vampir kitabının üzerine koydu. Gerçi hâlâ duyabiliyordu, diğer kitapların huzurlu uğultusunu bölen derin, rahatsız edici bir gong sesi geliyordu, tekrar tekrar çalınan yanlış bir nota gibiydi.

Nicholas'ın da dikkati kitabın üzerindeydi.

"Bunu yukarı götürmemin bir sakıncası var mı?" dedi. "Bir kez daha bakmak istiyorum."

"Nasıl istersen," dedi Joanna.

ÜST KATTA ESTHER ÇALIŞMASININ ÜZERİNE EĞİLMİŞTİ, BİTMİŞ sayfalar kurumaları için yemek masasının üzerinde birikiyordu. Nicholas sayfalara profesyonel bir gözle baktı, Esther onu itmek için uzanana kadar bir midilli gösterisi jürisi gibi burnunun üzerinden bakarak, "Çok güzel, çok güzel, ah, çok güzel," dedi durdu.

"Konsantre olmayı son derece zorlaştırıyorsun," dedi. "Ya bir kelimeyi yanlış kopyalarsam ve Collins'i kazara bir tavuğa dönüştürürsem?"

Nicholas, Joanna'ya dönüp, "Hiç yumurtan kalmadığını fark ettim," dedi.

Collins yukarı çıkar çıkmaz Sör Kivi'yle birlikte ortadan kaybolmuş, çıkmak için sabırsızlanıyormuş gibi kapıyı arkasından çarparak dışarı çıkmıştı. Joanna onun gidişini izlerken kıskançlık olduğuna karar verdiği bir keyifsizlik hissetmişti. Kendisi de yürüyüşe çıkmak isterdi ama Esther ve Nicholas'ı büyü yazdıkları sırada evde yalnız başına bırakma düşüncesi onu tedirgin ediyordu. Bu kısmen onun paranoyasıydı, onları gözetimsiz bırakmak istemiyordu, kısmen de yardım edecek gücü olmasa bile, dâhil olma arzusuydu.

Bir süre sonra soğuk verandaya çıkmakla yetindi ve Collins'in ortalıkta görünmediğini görünce biraz hayal kırıklığına uğradı; Sör Kivi'yi ormana götürmüş olmalıydı. Ama kedinin kuyruğunu kaldırmış, parmaklıkların etrafında dönerek onu beklediğini görünce sevinçle gülümsedi. Yabancı köpek ve insan kokularının onu korkutacağından endişelenmişti.

"İçeride büyük bir parti var," dedi ve uzanıp başını okşadı. Her zaman olduğu gibi, onun ne kadar sıcak ne kadar canlı olduğuna şaşırmıştı. "İçeri girmek istemediğine emin misin?"

Kedi yüzünü Joanna'nın parmaklarına dayadı ve bacaklarının arasından geçti. Joanna onu kucağına almasına izin verip vermeyeceğini merak etti. Onu kollarına almayı çok istiyordu. Ama diğer eliyle uzanıp yan tarafına dokunduğunda kedi sıçrayarak uzaklaştı.

"Pekâlâ," dedi kedi geri çekilirken, kedinin elma şarabı rengi gözlerinde sitemkâr bir ifade vardı. "Özür dilerim. Sana baskı kurmak istememiştim."

Aynı şeyi nazik sesli birinin ona söylemesini dilemekten kendini alamadı.

Collins geri dönüyordu; dalların arasından onun siluetini görebiliyor, patikada ilerlerken ağır bedeninin altındaki dalların ve ölü yaprakların çıtırtısını duyabiliyordu. Otlarla kaplanmış ikili salıncağın arkasındaki çalılıktan çıktı, bir eline Sör Kivi'nin tasması dolanmıştı, gözleri yere odaklanmıştı, ağzı dümdüz bir çizgi hâlindeydi. Başını kaldırıp Joanna'nın verandada durduğunu görünce donakaldı.

"Ne yapıyorsun?" dedi Collins.

"Kediye merhaba diyorum," dedi Joanna.

Collins kaşlarını çattı, sonra tasmasına bağlı Sör Kivi'nin nasıl hırıldadığını fark eder gibi oldu. "Kedi," diye tekrarladı söz konusu hayvan verandadan fırlayıp ormana doğru koşarken. Sör Kivi acı dolu bir havlama sesi çıkardı ve kedi gözden kaybolurken Collins karanlık ağaçlara baktı.

"Sen iyi misin?" diye sordu Joanna.

"Burası çok güzelmiş," dedi. "Bu patikayı sen mi açtın?"

"Babam ve ben yapmıştık," dedi. "Ve Esther. Yıllar önce, biz daha çocukken."

"Ama her şeyi temiz tutmuşsun. Bu çok zahmetli bir iş olmalı." Sör Kivi verandanın basamaklarını tırıs tırıs çıktı ve tasmasını zorlayarak Joanna'nın bacaklarının üzerine atlamaya çalıştı. Collins birkaç adım ötede çimlerin üzerinde durmuş, ona bakıyordu. "Bu patika nereye kadar gidiyor?"

"Arazinin etrafını dolaşıyor," dedi. "Kalkanların ana hatlarını takip ediyor. Toplamda neredeyse beş kilometre. Dereye ulaştın mı?"

Collins başını evet anlamında salladı. Kendisini saran kötü ruh hâlinden kurtulmuş gibi görünüyordu. "Evet," dedi. "Orası da çok güzel."

Joanna şimdi yine, tıpkı bodrum katında olduğu gibi keyifsten dört köşe olduğunu hissetti ve yine Collins'in ne düşündüğünün önemli olmadığını söyledi kendi kendine. Ama Collins haklıydı, bu patika için çok çalışmıştı ve birçok yönden tıpkı kitaplar, bu sundurma ya da kendi kanı gibi bu yol da onun bir

parçasıydı. Ne de olsa etrafını saran orman çemberinin içinde kalan bu evi güvende tutan şey onun kanıydı.

Collins merdivenleri çıkmaya başladı, tahtalar gıcırdıyordu. Joanna ona yer vermek için geri çekildi. Collins onun tam önünde durdu, gözleri Joanna'nın omzunun üzerinden uzakta bir yere kilitlenmişti, mutsuz ifadesinden dolayı dudakları ince bir çizgi hâlindeydi. Kötü haberlerle dolu bir yüzdü bu ve Joanna birden onun söyleyeceği her neyse bunu duymak istemediğinden emin oldu. Collins'in bakışları kısa bir süreliğine onunkilere yöneldiğinde kendini hazırladı, nabzı yükseliyordu.

"Burada her şey çok güzel," dedi.

Sonra Joanna'nın yanından geçip eve girdi, Sör Kivi de ona yol gösteriyordu. Joanna hayret ve şaşkınlıkla öylece kalakalmış, arkasından kapının çarpılışını dinlemişti. Yüz ifadesi şimdiye kadar gördüğü en korkunç ifadeydi, sözlerine rağmen bedeninden gerginlik yayılıyordu.

Kendine hepsinin çok stres altında olduğunu, Collins'in de en az diğerleri kadar stres altında olduğunu hatırlattı. Esther'ın yazdığı büyü konusunda endişeli olmalıydı; büyünün işe yaramayabileceği, hatta işe yarayacağı, içinde bulunduğu sessizliğin yakında bozulacağı düşüncesi kafasını kurcalıyor olmalıydı. Kısıtlamalar rahatlatıcı olabilirdi. Joanna bunu herkesten daha iyi biliyordu.

İçeri dönmek için kapıyı açtığında, vampir kitabının sesi onu yeniden çarptı. Collins antrede Sör Kivi'nin çamurlu patilerini eski bir havluyla siliyordu, Joanna içeri girdiğinde köpeğin son arka ayağını da serbest bıraktı ve Sör Kivi sıçrayarak uzaklaşınca onun peşinden gitti. Joanna peşlerinden oturma odasına gitti ve Nicholas'ı kanepede oturmuş, elindeki kitabı bir kenara bırakmış, şakaklarına masaj yaparken buldu. Joanna aynı anda hem bu kadar gösterişli hem de bu kadar bitkin görünmeyi başarabilen bir insan ya da nesneyle daha önce hiç karşılaşmadığını düşündü ve biraz da etkilendi.

Collins, Nicholas'ın tepesinde durarak, "Sorun ne?" diye sordu.

"Rahata geç asker," dedi Nicholas, "Tanrım. Artık benim korumam değilsin, unuttun mu? Bir sorun yok, sadece başım ağrıyor. Ve bu iğrenç bir kitap."

Ses Joanna'nın kafasına takılmıştı, dilinin arkasında her yutkunduğunda tadını aldığı acı bir tabaka gibiydi. Kitabın neyden yapıldığını bilmek duyduğu sesin doğasını değiştirmişti ama şimdi bunun ne denli yanlış bir şey olduğunu duymak ve deriyi, kemiği, siniri, acıyı düşünmemek daha zordu.

"Kitapla işin bitti mi?" dedi Joanna.

"Şimdilik," dedi Nicholas kaşlarını çatarak. "Bir şeyler daha olduğunu düşünüp duruyorum, anlamadığım bir şeyler ama... Bilemiyorum."

Esther yemek odasından içeri girdi, gerinip kapı pervazına yaslandı.

"Onu bodruma geri koyabilir miyim?" diye sordu Joanna. "Bu kitabın sesini duymak hiç hoş değil."

"Evet," dedi Nicholas ve Nicholas'ın yanındaki kanepeye oturmak üzere olan Collins tekrar ayağa kalktı. Sonra oturacak gibi oldu. Sonra fikrini değiştirdi ve ayağa kalktı. Nicholas kaşlarını çatarak ona baktı ve Joanna onun tuhaf davranışlarını fark eden tek kişinin kendisi olmadığına sevindi. "Collins," dedi Nicholas, "sen iyi misin?"

Collins, Esther'a dönüp, "Yazma işi bitti mi?" diye sordu.

"Evet, az önce bitti," dedi Esther.

Collins, Nicholas'a döndü. "Şimdi ne yapacağız?"

"Şimdi sayfaların kurumasını bekleyeceğiz ki Esther onları ciltleyebilsin."

"Ne kadar sürer?"

"Çok değil, belki otuz ya da kırk dakika."

"Kitabı henüz aşağıya koyma," dedi Collins, gözleri Joanna'nınkilere kilitlenmişti. Sesi gergindi, sanki sakin tutmak için mücadele ediyordu. "Lütfen. Büyü hazır olana kadar götürme."

"Neden götürmesin?" dedi Nicholas.

"Sana söyleyemem."

Joanna ve Esther şaşkın şaşkın birbirine baktı. Kitap, bir elektrikli testere gibi sehpanın üzerinde duruyordu. "En azından başka bir odaya koyabilir miyim?"

"Bodrum katı hariç herhangi bir yer olur," dedi Collins.

Joanna, Collins'i ele geçiren açıklanamaz kaygıyı yatıştırmak istedi ve kitabı kilere koydu; araya birkaç kapı girince alçak, nahoş vızıltısı azalacaktı ama o sesi evin içinde dolaşırken hâlâ belli belirsiz duyabiliyordu. Yine de daha sessiz ve katlanılabilirdi.

Esther'ın mürekkebi çabucak kurudu ve Joanna, Nicholas'ın ciltleme sürecinde ona yol göstermesini ilgiyle izledi. Sonunda çoğunu Nicholas kendisi yaptı, sıradan siyah pamuk ipliğiyle dikilmiş hızlı bir kıpti ciltleme yapmış, eski bir ceketten deri kapak için bir parça kesmiş ve zamandan tasarruf etmek için yapıştırmak yerine dikmişti. Nicholas ciltli olduğu sürece cildin kendisinin çok önemli olmadığını açıkladı. Parşömenler ya da dilin var olmasından önceki oymalar gibi eski türde büyüler, büyünün etkisini göstermesi için bir zamanlar benzer şekilde "tamamlanmak" zorundaydı; kanla karıştırılmış kilin pişirilmesi, sayfaların mükemmel bir şekilde hizalanması gerekiyordu.

Joanna, Nicholas'ın cildi ustalıkla dikmesini izledi ve onun varlığıyla hayatı boyunca sorduğu soruların ne kadar çoğunun cevaplanabilmesine hayret etti.

Nicholas son dikişi attı ve ipliği bağladı, sonra dişlerinin arasından geçirip Esther'a sırıttı. "Tebrikler," dedi. "İlk kitabını yazdın."

"İşe yaradığını görene kadar beni tebrik etme," dedi Esther ama Joanna işe yarayacağını gayet net bir şekilde duyabiliyordu. Ortaya çıkan şey Joanna'nın koleksiyonundaki diğer kitaplara çok az benziyordu: sayfaları, yazıcıdan aldıkları ucuz beyaz kâğıttan yapılmaydı ve cildi düzgün olmasına rağmen çok basitti, kapağı ise sert ve süssüz bir deriydi. Joanna'nın önemsediği şey görünüşü değildi. O, sesi önemsiyordu ki öz kız kardeşinin eliyle, öz kız kardeşinin vücudundan alınan kanla bir günde yazılan bu ev yapımı cilt, temmuz sıcağının altındaki bir arı kovanı gibi uğulduyordu.

"Pekâlâ, hadi, yapalım şu işi," dedi Collins, tüm vücudu neredeyse beklentiyle seğiriyordu. "Bana oku."

Esther'ın elindeki büyünün rahatlatıcı sesi bastırıyor olsa da Joanna hâlâ kilerdeki kitabın çirkin mırıltısını duyabiliyordu,

zihninin kulağına yapışıp kalmıştı sanki. Yeni kitabı yemek masasına geri koydu ve mutfağa doğru döndü. "Vampir dikkatimi dağıtıyor. Ben bir gidip onu aşağı..."

Collins, "Elleme," diye tersleyince Joanna sesindeki sertlikten etkilenerek ona doğru döndü. Collins boğazını temizledi, sesini yumuşatmak için bariz bir çaba harcadı. "Hadi, Joanna, lütfen. Önce bana büyüyü oku, sonra bodrum katında ne yapmak istiyorsan yap."

Joanna'nın bedeninde bir gerginlik dalgası yükseldi. "Neden aşağı inmemi istemiyorsun?"

Collins bembeyaz kesildi. "Ben... Öyle bir şey demedim."

"Söylemene gerek yok." Joanna ondan, şaşkın yüz ifadeleriyle bakan Nicholas ve Esther'dan uzaklaşıp mutfağa doğru ilerlemeye başlamıştı bile, Collins'in ona seslenmesini duymazdan geliyordu, sesi hiç duymadığı kadar panik içindeydi. Kilerden kitabı alırken bir an bile tereddüt etmedi; ani ve kesin bir içgüdü tüm endişelerini başka bir yere itmişti.

Bodrum katındaki ahşap kapıyı iterek açtığı anda bir şeylerin farklı hissettirdiğini ya da kulağa farklı geldiğini duydu. Bu, ezbere bildiği bir şarkıyı dinlerken arka planda çalan enstrümanlardan birinin eksik olduğunu fark etmek gibiydi. Nabzı, masaya gidip masada bir şeylerin değişmiş olduğunu fark etmeden önce bile hızla atıyordu.

Kalkan büyüsü kitabının bulunduğu bölme, hayatı boyunca boş kaldığını hiç görmediği o bölme boştu.

Dizlerinin üzerine çöktü, masanın arkasına, altına, etrafına baktı, dikkatsiz davranıp kalkan büyüsünü kendisi bir şekilde düşürmüş gibi her yeri aradı ama bunu yapmayacağını biliyordu, ne olduğunu biliyordu. Kapıyı arkasından kilitlemeden bodrum katının kapısına doğru koştu ve merdivenlerden yukarı çıktı. Yemek odasına geri döndü ve doğruca Collins'in yanına gitti, önünde durdu, öfkeden nefesi kesilmişti, kelimeler ağzından zar zor çıkıyordu.

"Ne yaptın sen?" dedi.

Collins ona baktı, yüzü bembeyazdı, mavi gözlerinin gözbebekleri kocaman olmuştu. Güçlükle yutkundu ama hiçbir şey söylemedi.

"Ne?" dedi Nicholas. "Sen neden söz ediyorsun?"

Joanna gözlerini Collins'in gözlerinden ayırmıyor, bir an bile başka bir yöne bakmıyordu. Bütün vücudu adrenalin, korku ve acıdan titriyordu. "Kalkan büyüsü kitabımı almış," dedi.

Collins hâlâ tek kelime etmiyordu. Nicholas, "Bu çok saçma. Collins kitabına dokunmadı," dedi.

Collins boğazını temizledi. Başını iki yana salladı. Ağzını açtığında sesi sertti.

"Hayır," dedi. "Dokundum. Onu aldım. Ve geri vermeyeceğim."

Ayışığı Kitaplığı

27

Collins sözlerini bitirdikten sonra bir an için başka kimse konuşmadı. Ama Nicholas sessizliğin farkına varmadı. Kan beynine hücum ederken kulaklarına bir uğultu çöktü, Collins'in itirafına rağmen zihni, duyduklarını inkâr eden çığlıklar atıyordu. Collins yemek odasının duvarına çarpana kadar geri geri gitti ve bakışlarını Joanna'dan Nicholas'a çevirdi, ifadesi kasvetliydi. Nicholas yaşadığı şokun ve acının yüzünden okunabildiğinden emindi ama kırılan gururunu kurtarmak için bile ifadesini kontrol edecek gücü yoktu.

"Collins," dedi Joanna. Sesi alçalıp yükseliyordu ve dengesini koruyamıyormuş gibi iki elini yemek masasına dayamıştı. Nicholas oturuyor olmasına sevindi. "Saat beş oldu. İki saat içinde kalkanları yerleştirmem gerekiyor, yoksa ev artık korunmayacak, saklanamayacak, nereye bakması gerektiğini bilen herkes bizi bulabilir."

Joanna, Collins'e onun hakkında kötü düşünmüyormuş gibi yaklaşıyordu ama Nicholas bunun gülünç olduğunu düşünüyordu. Collins belli ki kalkan büyüsü kitabını saklamanın ne işe yarayacağını çok iyi biliyordu. Esther masanın kenarından dolandı, ellerini sanki onunla dövüşmeye hazırlanıyormuş gibi iki yanında yumruk yapmıştı. Collins kollarını göğsünde kavuşturdu, her zamanki sert adam tavrıyla değil, kendini korur, korkmuş gibiydi.

"Kitabı nereye koydun?" Joanna, Collins cevap vermeyince Nicholas ve Esther'a dönerek, "Evi aramalıyız," dedi.

Collins, "Evde değil," dedi. "Joanna. Çok özür dilerim. Ama kitabı bulamayacaksınız."

Joanna elini masaya vurdu, bu hareketi öyle beklenmedikti ki Nicholas yerinden sıçradı. Geldiklerinden beri Joanna'nın çıkardığı en yüksek sesti bu. "Bana kitabın nerede olduğunu söyle."

"Bana büyüyü okumanı istiyorum," dedi Collins.

"Sen bana kitabımı geri vermeden olmaz."

Nicholas şimdiden son birkaç yılda öğrendiklerini yeniden gözden geçiriyor, Collins'le olan her etkileşimini temiz bir mercek altında inceliyor ve hepsini hastalıklı, pis bir utanç filminin parçasıymış gibi yeniden canlandırıyordu. Nicholas, sadece birkaç dakika önce olduğu hâlini tiksintiyle düşündü: Birkaç dakika öncesine kadar Collins'le gerçekten arkadaş olabileceklerine inanan acınası bir insandı.

"Bunu yapmamı Maram söyledi," dedi Collins, gözleri Joanna ile Nicholas arasında bir ileri bir geri gidip gelirken. "Bana gideceğimiz yerde kalkanlar olduğunu ve onları bir an önce indirmem gerektiğini söyledi. Bunu yaptığım zaman sana haber vermemi söyledi."

Demek Maram da rol yapmıştı. Nicholas hiçbir zaman umurunda olmamıştı, o sadece kütüphanenin anlaşılmaz oyununda bir piyondu, her zaman olduğu gibi bir rehineden ibaretti. Collins'e bakamıyordu. Sandalyesinin tahta kollarını kavradı ve Collins'e bakmak yerine masaya, Esther'ın ilk kitabına baktı. Daha birkaç dakika önce Esther'ın başarısı, Collins'in gizlilik sözleşmesini bozma ve sonunda onun gerçek adını öğrenme ihtimali onu heyecanlandırmıştı. Çok ama çok aptaldı.

"Neden?" diye sordu Esther. "Neden sana bunu yapmanı söyledi ki?"

"Bilmiyorum!"

"*Sormak* aklına gelmedi mi?"

"Tabii ki sordum!" Collins ve Esther şimdi birbirlerine bağırıyorlardı. "Bana söyleyemezdi çünkü o da muhtemelen aynı..." derken sözlerini yarıda kesti, bir eliyle kendi koluna vuruyordu, onu sessiz tutan büyünün adını bile söyleyemiyordu.

"Hı, harika," dedi Esther. "Kendini ifade edemiyorsun bile çünkü denersen boğularak ölürsün. Mükemmel."

"Bekle," dedi Joanna. "Şu öksürük." Birden öfkeli olmaktan çok, bir şeyin peşindeymiş gibi göründü ve Collins'in oksijensizlikten kızarmış yüzüne baktı. "Collins, söylememen gereken bir şey hakkında konuşmaya çalıştığında büyünün etkisi böyle mi oluyor?"

Collins cevap vermedi çünkü gizlilik sözleşmesi kendisi hakkındaki sorulara cevap vermeyi yasaklıyordu ama Esther, "Eğer gerçekten büyü altındaysa," dedi.

"Bekle," dedi Joanna, o kadar hızlı geri adım attı ki yemek odasının duvarına çarptı. Sulu boyayla yapılma bir dağ resmi çerçevesinin içinde titriyordu. "Bekle."

Collins nefesini düzenlemişti. "Maram bana bir mesaj verdi. Richard'ın bizi bulmak için kullanacağı şeyi bulmamız gerektiğini söyledi."

Esther, "Bu da ne demek oluyor?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedi Collins ve içgüdüsel olarak sandalyesinde geriye çekilen Nicholas'a doğru bir adım attı. Collins durdu. "Bir şey söyle," dedi, "lütfen."

Joanna, "Bekle," diye tekrarladı ama kendi kendine konuşuyor gibiydi ve Nicholas'ın başı şu anda onu düşünemeyecek kadar hızlı dönüyordu. Bütün dikkatini Collins'e, Maram'a, çalınan kalkan büyüsüne ve bozulmamış gizlilik sözleşmesine vermişti ama bunların hiçbiri mantıklı değildi.

"Maram doğruyu söylüyorsa bile," dedi Esther, "ve bir şekilde, ne bileyim, kitabı saklayarak *yardım ettiğini* düşünüyorsa..."

"Yardım ettiğini *düşünmüyor*," dedi Collins, "biliyor!"

"Öyle olsa bile," diye tekrarladı Esther daha yüksek sesle, "Maram'a neden güveniyor ve biz neden güvenelim ki?"

"Bana o kitabı oku Joanna," dedi Collins ve ona dokunacakmış gibi uzandı, sonra Nicholas gibi Joanna da ondan uzaklaşınca parmaklarını kıvırarak avucunu kapattı. "Lütfen. Sana yalvarıyorum."

Nicholas, Joanna'nın yeni yazılmış kitabı kucağına aldığını, Collins'ten uzak bir noktada ellerinin arasında koruyucu bir

şekilde tuttuğunu, yemek masasından mutfağa açılan kapıya doğru geri geri gittiğini gördü. Joanna, Collins'e, "Öksürüğün," dedi, "bunu daha önce de duymuştum, aynısını."

"Ne?" dedi Esther. "Nerede?"

"Annemde." Kitabı daha sıkı kavradı ve Nicholas'a baktı. "Sanırım annemiz de aynı büyünün etkisi altında. Sessizlik büyüsü. Bir gizlilik sözleşmesi."

Joanna'nın sözlerinin ardından sessizlik çöktü.

"O büyü özel teknolojiyle yapıldı," dedi Nicholas, "Kütüphane tarafından geliştirildi. Babam tarafından. Onun notlarını gördüm."

"Peki, bu ne anlama geliyor?" Joanna'nın yüzü solgunlaşmıştı.

Nicholas'ın aklına Abe'in korkunç kitabı geldi. "Bu demek oluyor ki bir noktada anne ve babanın kütüphaneyle bir bağlantısı olmuş olmalı."

Joanna çenesini kaldırdı ve dimdik durdu. Nicholas geç de olsa Joanna'nın uzun boylu olduğunu, belki de kendisinden daha uzun olduğunu fark etti. Uzun saçları, iri gözleri, sessiz sesi, tüm bunlar onu küçük gösteriyordu ama öyle değildi.

"Bunu annemin üzerinde denemek istiyorum," dedi Joanna. "Collins üzerinde değil."

"Joanna," dedi Collins, sesi alçak ve yalvarır gibiydi ama Joanna ateş püskürmeye başlayacakmış gibi görünüyordu.

"Sana hiçbir şey borçlu değilim," dedi Joanna.

Collins, "Ama kalkanlarını çaldım," diye denedi. "Nedenini bilmek istemez misin?"

"Zaten işe yaramaz," dedi Nicholas. "Collins'in gizlilik sözleşmesi büyüsünü ben yazdım. Orijinal büyünün dilini biliyorum, bu yüzden onu geri almak için gereken dili de ben biliyorum. Anneninkini benim yazmış olma ihtimalim yok, babamın Kâtip olarak görev yaptığı dönemden kalma daha eski bir versiyonu olmalı."

Joanna yıkılmış görünüyordu. "Ama..."

Esther ellerini kulaklarına götürerek, "Durun, herkes dursun," dedi. "Teker teker konuşun! Bakın, Nicholas, Collins'e Maram'a neden güvendiğini sordu, her şeyden önce bilmemiz

gereken şey bu. Bizi kukla gibi yöneten o, bizi buraya o getirdi, *nedenini* bulmamız gerek."

Collins onu işaret ederek, "Evet," dedi.

Esther, Joanna'ya, "O kitabı ben yazdım," dedi. "Bu yüzden onunla ne yapacağımıza benim karar vermem gerektiğini düşünüyorum. Ve Collins'in gizlilik sözleşmesini bozmak istiyorum."

"Teşekkür ederim!" dedi Collins.

"Nicholas?" dedi Esther.

Nicholas kendisine emir verilmesine çok alışkındı. İtiraz etmek, kendini savunmak istiyordu ama gerçek şuydu ki neye *karşı* kendini savunacağını bilmiyordu ve Esther'ın sesindeki emredici ton karşısında hiç de önemsiz olmayan bir yanı kendini gösterdi. "Karar senin," dedi.

"Jo," dedi Esther, kız kardeşine hitap ederken sesi fark edilir derecede yumuşaktı. "Sence de uygun mu? Büyüyü okuyacak mısın? Aramızda bunu yapabilecek tek kişi sensin."

Joanna elindeki kitaba baktı, başparmakları deri kapağın üzerinde ileri geri hareket ediyordu. Sonunda boyun eğerek başını salladı. "Ben otları ve bıçağı getireyim," dedi.

"Oturma odasında buluşuruz," dedi Nicholas. "Bunu yaptığımız sırada Collins oturuyor olmalı."

Collins kanepeye oturdu, Joanna da onun yanına oturacak gibi oldu ama sonra vazgeçmiş gibi önündeki sehpaya oturdu, kitap kucağındaydı. Nicholas bir iki adım ötede durmuş, kollarını kavuşturmuş, Esther ise deri koltuğa tünemiş, bir ayağını sanki aniden yerinden fırlayacakmış gibi minderin üzerine çekmişti. Joanna gergin bir şekilde ikisinin arasına baktı.

"Nicholas, tepemde dikilmesen olmaz mı?"

"Dikilmiyorum, ben..."

Joanna, "Tepemde dikilip bana bakıyorsun," dedi. "Bu beni sinirlendiriyor."

Nicholas isteksizce geri çekildi. "Böyle daha iyi mi?"

Joanna başıyla onayladı. Yumuşak başlayıp sonra da sanki kızgın olduğunu hatırlamasıyla sertleşen bir sesle, "Collins, hazır mısın?" diye sordu.

"Hazırım," dedi.

Kucağındaki kitabı açtı ve derin, yavaş bir nefes aldı. Sonra hiç irkilmeden bıçağın ucunu yüzük parmağına sapladı ve kanlı ucu ot dolu kâseye daldırdı. Collins onun her hareketini izliyordu, duruşu gergin ve beklenti içindeydi, nefes alıp verişi hızlıydı. Joanna parmağını sayfaya bastırdı ve başladı.

Nicholas onun alçak sesiyle belli belirsiz duyulabilen bir okuyucu olduğunu sanmıştı ama kızın hayatı boyunca bu işi yaptığını unutmuştu. Sesi kendinden emin, kesintisiz ve güzel bir şekilde çıkıyordu, sanki kelimelerle sohbet ediyormuş gibi yükselip alçalıyordu. Okumaya başladığında hiçbir şey dikkatini dağıtamamıştı: Sör Kivi kanepenin arkasına sıçrayıp pencereden bir sincaba havladığında, Nicholas'ın başı dönüp ağır ağır piyanonun önündeki tabureye oturduğunda ya da Collins'in elleri kucağında titremeye ve sarsılarak yutkunmaya başladığında bile dikkatini koruyabilmişti.

Nicholas ve Esther öne doğru eğilmişlerdi, Nicholas öyle dikkatli izliyordu ki gözleri kurumaya başlamıştı. Bu sırada Collins birkaç kez başını kaldırıp ona baktı, Nicholas'ın anlam veremediği bir şekilde başını hafifçe aşağı yukarı salladı. Nicholas büyünün işlemeye başladığını hissetmedi ama Joanna'nın bunu duyacağını biliyordu ve etkilerini Collins'in vücudundaki çizgilerde, omuzlarının sertleşmesinde, boynundaki tendonların öne çıkmasında, büyünün üzerinden kalkarken verdiği rahatsızlıkla nefes alırken titreyen ellerinin yumruk hâline gelmesinde görebiliyordu.

Joanna son sözcüğü daha yüksek sesle söylediğinde Collins'in nefesi kesildi, bir ızgara deliğinden akan su gibi bir sesti. Öne doğru yığıldı, bir elini kendini desteklemek için kanepeye, diğerini boğazına koydu, hırıltıyla nefes alıyordu.

Joanna kitabı kapatıp alçak sehpanın üzerine koydu ve Nicholas, "Eee?" diye sordu.

"Bir saniye bekle, Tanrım," diye homurdandı Collins.

"Ama işe yaradı," dedi Esther. Ayağa kalkmıştı ve ağzı gülümseyecekmiş gibi seğiriyordu ama buna izin vermedi. "Bir büyü yazdım," dedi, "ve büyü işe yaradı!"

"Bunu henüz bilmiyoruz," dedi Nicholas. "Bir şey oldu ama..."

"Benim adım," dedi Collins bir şey deniyor gibi, "Nicholas."

"Ne?"

Collins'in yüzünde Nicholas'ın daha önce hiç görmediği bir ifade vardı, bütün yüzünü değiştiren, gözlerini aydınlatan, ağzının çevresindeki somurttuğunda oluşan çizgileri silen bir sırıtış. "Diğer adım," dedi. "Nicholas."

"Ne?" dedi Nicholas. "Hayır."

"Nicholas Collins," dedi Collins ve elini ona doğru uzattı. Ne yaptığını tam olarak anlayamadan Nicholas elini sıkmak için sehpanın üzerinden ona doğru eğildi, Collins'in eli Nicholas'ın sürekli buz kesen parmaklarına karşın çok sıcaktı. El sıkıştılar.

"Bunca zamandır tahmin yürüttüm durdum," dedi Nicholas, "ve sen bana adımızın aynı olduğunu mu söylüyorsun?"

Nick Collins, "Bana hep Nick derlerdi," dedi. "Vay anasını, bunu yüksek sesle söylemek çok iyi hissettiriyor!" Joanna'ya baktı ve biraz daha çekingen bir tavırla ona da elini uzattı. "Nick Collins?" dedi.

Nicholas, Joanna'nın yüzündeki çekingen ifadeyi izledi; bir kalp atışı, iki kalp atışı kadarlık bir süre geçti ama Joanna kıpırdamadı, Collins'in umut dolu yüzü de saniyeler geçtikçe düşmeye başladı. Sonra tam Collins elini çekecekken, Joanna ani ve kararlı bir hareketle elini uzattı ve Collins ona gülümseyip kızın elini iki elinin arasına alırken, Nicholas onun adına rahatlama hissetmekten kendini alamadı. Sonra Esther'a döndü ama ardından bunu yapmamaya karar verdi. Esther kelimenin tam anlamıyla ellerinin üzerine oturmuştu.

"Bekle," dedi Nicholas. "Sana şimdi nasıl sesleneceğim?"

"Collins," dedi Collins kararlılıkla. "Bu arada onları duyabiliyorum. Kitaplar. Büyü. Her neyse. Senin yanında çalışan her koruma onları duyabilir, bu yüzden işe alınıyoruz."

"Ama sen kitaplardan nefret edersin," dedi Nicholas şaşkınlıkla.

"Eskiden etmezdim," dedi Collins. "Eskiden onları severdim. Boston'da kitaplarını ortak bir havuzda toplayan bir kolektif için

güvenlik görevlisi olarak çalışmıştım, ana üsleri Lisa'nın evi, o ve Tansy de benim gibi üyeydi. Küçük kız kardeşim Angie de öyle. Kütüphane beni böyle buldu, koleksiyonumuzu satın almak istediklerinde onun yerine beni satın aldılar. Lisa ve Tansy dahil tüm arkadaşlarım ve muhtemelen Angie... Hepsi maaş çeki karşılığında kendimi sattığımı düşünüyor ama durum öyle değildi." Yüzü karardı. "Meğer ben çok kıymetli biriymişim, büyüyü duyabilen eğitimli bir koruma. Bana sundukları ilk iş tekliflerini reddettiğimde, Richard işin içine küçük bir şantaj karıştırıp anlaşmayı allayıp pulladı. Kütüphane, koleksiyonumuz için para teklif etmişti elbette ama Richard'ın yeterince kendi büyüsü var, bizimkini almak için para ödemesine gerek yoktu. Kitapları satın almak daha kolay bir yoldu. Kütüphane için çalışmaya tamam dediğim sürece, gizlilik sözleşmesini imzalarsam ve sözünü dinlersem, kolektifin güvende olacağını söyledi. Ve kastettiği şey, sadece kitaplar değildi. Arkadaşlarımı da tehdit ediyordu." Esther'a baktı, yüzünde anlayışla yaklaştığını gösteren bir çeşit ifade arıyor gibiydi. "Ve kız kardeşimi."

Joanna, "Ama şu anda pek sözünü dinliyor gibi değilsin," dedi.

"Evet," dedi Collins asık bir suratla, "dinlemiyorum. Ama Maram, Nicholas'ı kütüphaneden sağ salim çıkarırsam, kolektiften kimsenin zarar görmeyeceğinden emin olacağını söyledi."

Esther homurdandı. "Ve sen de ona öylece inandın, öyle mi?"

"Bana biraz olsun güven," dedi Collins. "Ona bir hakikat büyüsü okumama izin verdi. Gerçekten ciddi olmasaydı söz veremezdi."

Demek Richard, Nicholas'ın son hakikat büyüsünü bu yüzden bu kadar soluk bulmuştu. Nicholas ayağa kalkarken bir bulantı hissetti ve istemeden piyanonun tuşlarına sertçe yaslandı. Uyumsuz bir çınlama Joanna'nın ürkmüş bir tavşan gibi sıçramasına neden oldu. Nicholas, "Özür dilerim," dedi.

Collins, "Otur," dedi ve Nicholas oturdu. Baş dönmesi dalgasının Collins'in sözlerinden mi, yoksa kırmızı kan hücrelerinin az üretilmesinden mi kaynaklandığından emin değildi ama her iki durumda da kendini bariz bir şekilde iyi hissetmiyordu.

Parmaklarını şıklatarak Sör Kivi'yi çağırdı; köpek siyah gözleri ışıl ışıl neşeyle koşarak geldi, söz dinleyerek Nicholas'ın ayaklarının ucuna yerleşti.

Esther sandalyesine yerleşmişti ama huzursuz bir şekilde sürekli yer değiştiriyordu. "Demek Maram sana bir sürü emir verdi ve dediklerini yaparsan Richard'ı arkadaşlarının üzerine salmayacağını söyledi. Tamam. Bu yine de birine güvenmek için bir neden gibi görünmüyor. Aslında daha çok şantaj gibi geliyor."

"Ona güvenmemin sebebi bu değil," dedi Collins. "Ona güveniyorum çünkü o da dışarıdan birini koruyor ama Richard'ın bundan haberi yok."

Nicholas açıklayamadığı bir tedirginlik duydu, düşüyormuş gibi hissetti. Collins boğazını temizledi.

"Gala gecesi," dedi Nicholas'a ve duraksadı. "Sanırım saldırganın kim olduğunu çoktan anladın, değil mi?"

Nicholas başını evet anlamında salladı. "Arılar," dedi.

"Ne saldırganı?" dedi Esther. "Ne *arısı*?"

"Nicholas'ı peşinde birilerinin olduğuna inandırıp korkutmak için bir adamı öldürmüş gibi yapmak zorunda kaldım," dedi Collins. "Maram silahıma bir büyü yapmıştı, mermileri arıya dönüştüren bir büyü."

"Çok güzel yazılmış bir büyü," diye mırıldandı Nicholas.

"Gerçek, canlı arılar mı?" diye sordu Joanna merakla.

"Bilmiyorum ama vızıldadıkları kesin," dedi Collins ve elini havada salladı, asıl mesele arılar değildi. Sör Kivi bu el sallamasını bir davet olarak algıladı ve Nicholas'ın ayağından fırlayıp kanepeye, Collins'in yanına sıçradı, bacağının yanına yerleşmeden önce etrafında bir tur attı. Nicholas, köpeğinin sadakatsizliği karşısında bir kızgınlık hissetti. "Maram bunu, büyüyü çalışma odasında yaptı, Richard'ın gözleri önünde." Collins gözlerini Nicholas'a çevirdi ve sonra yere bakarak elini Sör Kivi'nin başına koydu. "Tabii ki bu olanlar hiç hoşuma gitmemişti ama başka seçeneğim yoktu. Ve sana söyleyemedim. Özür dilerim. Söyleyebilsem söylerdim. Bunu yapmayı çok istedim."

Nicholas listeye bir de affetmeyi ekleyemeyecek kadar çok duygu hissediyordu. "Gizlilik sözleşmesinin şartları tam olarak neydi?" diye sordu.

"Özel hayatım hakkında hiçbir şey söyleyemeyecektim," dedi Collins parmaklarıyla bir bir sayarak. "Kütüphanenin kendisi hakkında hiçbir şey söyleyemeyecektim ve Richard ya da Maram'ın bana söylediği hiçbir şeyi tekrarlayamayacaktım. Ne yazılı olarak ne de yüksek sesle. Bu arada bu oldukça standart bir sözleşme. Maram da muhtemelen benzer bir sözleşme büyüsünün etkisi altında. Her neyse, büyüyü yaptı, silahımı bana geri verdi, Richard odadan çıktı, sonra bana..." Yutkundu. "Senin kan kaybından ölmeni izlemek konusunda ne hissettiğimi sordu."

Nicholas bunu beklemiyordu. Bu soru, boğazıyla kalbi arasında bir yere çarptı. "Ben... ne? Ben, ben kan kaybı..."

"Evet, çok kan kaybediyordun," dedi Collins. "Yavaş yavaştı belki ama kütüphanede bulunduğum birkaç ay içinde bile durumun kötüye gittiğini görebiliyordum, Richard iyileşmen için sana hiç zaman tanımıyordu. Bir insanın ne kadar kan kaybedebileceğini, ne noktada bunun bir sorun hâline geleceğini biliyorum. Senin için sorun olmaya başladığını biliyordum." Collins boğazını temizledi. "Ona bundan pek hoşlanmadığımı söyledim."

"Erdemli hareket," dedi Esther.

"İşte, o zaman Maram bana bir planı olduğunu söyledi," dedi Esther'a ters ters bakarak. "Her şeyi sona erdirecek bir plan, sadece sana yapılanları değil, kütüphanenin kendisini de değiştirecek; benim anlaşmamı, herkesin anlaşmasını, tüm o cehennem çukuru yeri yerle bir edecek bir plan."

"Ah, ne eğlenceli," dedi Esther. "Tamamen habersiz bir şekilde bir başkasının büyük dramatik planının bir katılımcısı olmaktan daha çok sevdiğim bir şey yoktur."

Nicholas başını iki yana sallayarak, "Hayır," dedi, "bu mümkün değil. Maram kütüphaneyi çok sever. Her zaman sevdi. Kütüphaneyi o istedi, onlar Maram'ı bulmadılar, Oxford'dan çıkar çıkmaz onu işe alması için Richard'ı kendisi ikna etmişti." Tekrarlamaya değer olduğu için tekrar söyledi bunu. "Maram, kütüphaneyi seviyor. Richard'ı da seviyor. Onu yok etmek istemesi için ne gibi bir nedeni olabilir?"

Collins parmaklarını Sör Kivi'nin kürkünde gezdirdi, bir anda gerilmiş gibiydi. "Ben de aynı şeyi sordum. Uzun bir süre bana baktı, sanki bir şeye karar veriyormuş gibiydi. Sonra yatak odasına gitti ve elinde bir fotoğrafla çıkageldi, eski bir fotoğraftı, tek kullanımlık bir fotoğraf makinesinde çekilmiş gibi köşesinde küçük turuncu bir tarih vardı. Görüntü bulanıktı, yeşil gibiydi, yağmurlu bir manzaraya benziyordu... Ama bir köşesinde biraz kurumuş kan vardı. Onu ovaladığında görüntü değişti."

Collins artık hiçbirine bakmıyordu, görünüşe göre, ilgi ve zevkten dili dışarı çıkmış olan Sör Kivi'yi okşamaya odaklanmıştı. "Hastane yatağında yatan bir kadındı," dedi. "Kucağında yeni bir bebek vardı. Kadının Maram olduğunu anlamam bir saniye sürdü. Çok daha gençti ama hemen hemen aynı görünüyordu."

Esther şüpheci bir şekilde bir kaşını kaldırdı. "Bütün bu olanlarla bir bebeğin ne alakası var?" diye sordu.

Nicholas ona, o koyu renkli yay şeklindeki kaşına baktı. Bu ifadeyi daha önce de görmüştü. Neredeyse hayatının her günü görmüştü. Hatta ayna karşısında yüzünü o forma sokmaya çalışmıştı. Esther'ı aynada ilk gördüğünde ona neden tanıdık geldiğini bir anda anladı.

Bunu çenesinin genişliğinde, üst dudağının girintisinde, kalp şeklindeki saç çizgisinde görebiliyordu. Alnındaki o belli belirsiz çizgiler, kaşları dans etmeyi sürdürdükçe daha da derinleşecekti. Doğrudan bir benzerlik değildi, bir fotoğraf görüntüsünden ziyade daha çok izlenimlere dayalı bir benzerlikti. Ama bunu bir kez fark ettiğinde artık görmezden gelmesi mümkün değildi.

Esther, Maram'a benziyordu.

Dördünü de Vermont kırsalının ortasındaki bu odada bir araya getiren, Nicholas'ın hayatına Esther'ın annesinin ortadan kaybolmasıyla aynı anda giren Maram.

"Ne?" dedi Esther çünkü Nicholas gözlerini dikmiş, ona bakıyordu, Collins ve Joanna da öyle. Esther'ın yüzünde çaresizlikle bakan bir şaşkınlık ifadesi vardı ama Nicholas onun aslında hiç de şaşkın olmadığını biliyordu.

O da Nicholas ve Joanna gibi, Collins'in onlara ne anlatmak üzere olduğunu anlamaya başlamıştı.

"Gizlilik sözleşmesi hiçbir şeyi doğrudan açıklamasına izin vermiyordu, bu yüzden o sırada fotoğrafla ilgili anladığım tek şey Maram'ın bir çocuğu olduğuydu," dedi Collins. "Bu elbette büyük bir sırdı ama ona güvenmem için yeterli değildi, ben de bunu ona söyledim. Beklememi, yakında anlayacağımı söyledi. Sanırım bu yüzden Nicholas'a Richard'ın ofisine nasıl gireceğini anlattı, sadece gözünün o odada olduğunu anlasın diye değil, aynı zamanda Kâtip arama büyüsünü görmem ve o aynalardan Antarktika'ya bakmam için. Sonunda olayı çözmüştüm. Sonunda Richard'ın büyüsünün başka bir Kâtip bulduğunu fark ettim: kanını akıtacak, öldürecek başka birini bulmuştu. Ve bulduğu kişi Maram'ın kızıydı."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

SOY

28

Nicholas'ın kendi anne babasına dair hiçbir anısı yoktu ve çok az fotoğrafı vardı. Annesinin Nicholas'ta olan tek fotoğrafı tiyatro günlerinden kalmaydı; neredeyse her zaman üzerinde kostümleri vardı, gülümseyen dudakları boyalı, cildi doğal olmayan bir şekilde pürüzsüz ve mat, siyah saçları kıvrılmış hâlde çekildiği oyun afişleri ve eski oyuncu seçmeleri fotoğraflarından ibaretti bunlar. Annesinin rol aldığı tüm oyunların metinlerini okumuştu ve onun genellikle saf ya da naif, anlatıdaki gerilimlerde karakterini ilerletmek için değil, dramatik ya da komik bir etki yaratmak için kalıplaştırılan sevimli kız rollerini aldığını biliyordu ve bu onun sahne dışında da oynadığı rol gibiydi. Kütüphanenin kıymetli Kâtip'ine âşık olacak kadar şanssız bu genç kadının Nicholas'ın hayatındaki varlığı, tüm oyunlarındaki varlığı gibiydi: sadece Nicholas'ın kendi trajedisini beslediği ölçüde bir trajediydi. Onu başka bir şeye benzetecek kadar iyi tanımıyordu. Elindeki tüm o fotoğraflara baktığında kimsenin annesini görmüyordu.

Maram da kimsenin annesine benzemiyordu. Çocukken bazı zamanlar Maram'ın Richard'la evleneceği, kendisini Nicholas'a yasal olarak sonsuza dek bağlayacağı ve zaten aile birliği olarak düşündüğü şeyi resmen sağlamlaştıracağı hayaline kapılmıştı ama bir keresinde ona sorma hatasında bulunmuş ve Maram ona gülmüştü.

"Amcanla ilişkimiz başarılı bir şekilde yürüyor çünkü kütüphaneye olan sevgimize dayanıyor," demişti ona. "Birbirimize olan sevgimize değil."

"Onu sevmiyor musun?"

Nadiren de olsa dışarı çıkarlardı, o gün öğleden sonra da böyle yapmışlardı, sadece ikisi. Nicholas'ın öğle yemeğinin çoğunu etrafta gevezelik eden yabancılara hayretle bakarak geçirdiği South Bank'teki bir kafedeydiler. Bu soru üzerine Maram çatalını bırakmış ve ona ciddiyetle bakmıştı.

"Yetişkin cevabı mı istiyorsun, yoksa on yaşındaki bir çocuğa uygun bir cevap mı?" demişti.

Nicholas homurdanmıştı. Hangi on yaşındaki çocuk ikinci seçeneği seçerdi ki?

"Richard'ı seviyorum çünkü hiçbir zaman olduğumdan başka biri olmamı istemedi," demişti Maram. "Olduğum kişi de bir âlim. Kendimi her şeyden önce kütüphaneye, kitaplarımıza ve bilgi birikimimizin korunmasına adadım ve Richard da bu yönümü seviyor."

"Yani o seni sevdiği için sen de onu seviyorsun," demişti Nicholas bu cevapta romantizm olmamasından dolayı hayal kırıklığına uğrayarak.

"Bu birini sevmek için iyi bir neden gibi gelmiyor mu?"

Nicholas cevabı bilmiyordu. Richard'ı bu nedenle mi sevdiğini merak etti; Richard onu sevdiği ya da en azından hayatındaki herkesten daha çok onu seviyor gibi göründüğü için. Bunun nedeni, Nicholas'ın da Maram gibi kütüphanenin bir uzantısı olması mıydı? Onları bir arada tutan tek şey kütüphane miydi?

Bu konuşmadan sonra aile olma hayallerini bir kenara bırakmaya çalışmıştı. Maram bir koruyucu, bir arkadaştı, asla başka bir şey olamazdı. Ama gerçek şuydu ki uzunca bir süre biri ona gelip Maram'ın bunca yıl annesi olduğunu sakladığını söyleseydi sevinçten kendini kaybederdi.

Omuzlarını silkip Esther'ın yaptığı gibi, "Mümkün değil," demezdi.

"Mümkün değil mi?" diye tekrarladı Nicholas. "Esther, tıpkı ona benziyorsun."

Joanna sesine dikkat ederek, "Mantıklı," dedi.

"Hayır, mantıklı değil," dedi Esther. "Bizi buraya, Vermont'a neden gönderdiğini ya da Collins'e neden kalkanları indirmesi

gerektiğini veya bizden ne istediğini söylemedi. Bize hiçbir şey söylemiyor."

Nicholas yerinde oturamayacak kadar tedirgindi. Ayaklarının onu odanın uzak ucuna götürmesine izin verdi ve sonra geri döndü. "Yanılıyorsun," dedi. "Bu birkaç şeyi açıklıyor aslında. Bir düşünce egzersizi yapalım, diyelim ki Maram senin annen ve seni tehlikeden uzak tutmak için çabalıyor. Bu, neden o biletleri sana aynadan verdiğini kesinlikle açıklar: seni araştırma üssünden ve Tretheway'den uzaklaştırmak için. Ve neden birdenbire son yirmi beş yıldır kendini adadığı kurumun çıkarlarına karşı çıkmaya karar verdiğini de açıklıyor. Antarktika'da fazla kaldın, Kâtip arama büyüsü sonunda yerini buldu ve Maram'ın hareket geçmekten başka çaresi kalmadı."

"Kütüphanenin çıkarlarına karşı gelmiyor," dedi Esther, "tam da onun çıkarlarına uygun hareket ediyor! Bizi buraya *birlikte* gönderdi ve Collins'e mümkün olan en kısa sürede kalkanları indirmesini söyledi. İkimizi aynı yere getirmek Richard için zor olacaktı, Maram onun için bu işi kolaylaştırdı."

"Ama Kâtip arama büyüsü bu yıl için sona erdi," dedi Nicholas. "Kalkanların inmiş olması Richard'ın birdenbire nerede olduğumuzu bileceği anlamına gelmez, tabii bir yıl daha burada beklemezsek. Bizi izlemesinin başka yolu yok..."

Kelimeler dilinin ucunda kaldı çünkü odanın öbür ucunda duran Joanna'nın yüzü korku doluydu. Ona bakıyor ve başını iki yana sallıyordu.

"Ah," dedi Nicholas. "Kahretsin."

Kilerdeki kitap. Üzerinde bariz bir şekilde kütüphanenin iz sürme büyüsü olan kitap.

"Ben diyeceğimi dedim," dedi Esther. "Bu yüzden saçma sapan bir durumdan anlam çıkarmaya çalışmayı bırakıp o kitabı alıp okyanusa atmayı öneriyorum."

"Okyanus kitaba zarar vermez," dedi Joanna, "büyüsü devam ediyorken işe yaramaz."

"Ben zarar verebilirim," dedi Nicholas. "Esther da öyle."

"Hayır," dedi Collins. Oturma odasının kapısına doğru ilerledi. Geniş gövdesi olduğu ortamı dolduruyor ve duruşu,

sıçramak üzere hazırlanan bir yırtıcı hayvan gibi sarmal bir enerji yayıyordu. Nicholas bazen Collins'in ne kadar iri olduğunu, kendini ne kadar iri gösterebileceğini unutuyordu.

Esther ona doğru yürüdü. "Ne demek hayır?"

"Kütüphanenin," dedi Collins, "yıllar boyunca kaç kişiyi öldürttüğü hakkında bir fikrin var mı? Kaç kitap için rüşvet verdiler, kaç kitap için şantaj yaptılar ve kaç kitabı çaldılar? Yüzyıllardır süren bu saçmalıktan bahsediyoruz. Büyülü bir tekelden. Neden kalan iki Kâtip sizsiniz sanıyorsunuz? Sizin gibi olan diğerleri kütüphane için büyü yazarken öldü. Kütüphane 'bilgiyi korumak' istemiyor, sadece kendi gücünü korumak istiyor, türünün tek örneği olmayı, herkes gelip onu görmek için bilet alsın istiyor." Nicholas'a döndü. "Annenle babanın başına ne geldiğini bilmiyorum ama bahse girerim ki sana anlattıkları her neyse öyle değildir... Amcan sana ne demişti? İşlerin karmaşıklaştığı bir soygun mu? Saçmalık bu, Nicholas. Saçmalığın daniskası. Baban da kütüphanenin sahip olduğu diğer tüm Kâtip'ler gibi kanı için öldü. Tıpkı senin de öleceğin gibi."

Collins'in sözcüklerinin her biri Nicholas'a bir darbe gibi çarptı, kulakları çınlıyordu.

"Bence Maram'ın gerçekten de bir planı var," dedi Collins. "Bence Richard'ın saçmalıklarından bıktı ve sonunda bu konuda bir şeyler yapmaya hazır, ben de hazırım. Kaçmak ya da okyanusa bir şey fırlatmak istemiyorum, bizden ne yapmamızı istediğini anlamak ve bunu uygulayıp uygulayamayacağımızı görmek istiyorum. Kalkanların inmiş olduğunu bilmeni o istedi ve o şeyi, Richard'ın seni bulmak için kullanacağı şeyi bulmanı söyledi. O kitaptan bahsediyor olmalı. O kitapta bir şey var, sadece onu bulmamız gerek. Lütfen."

Bu sonuncusunu çok yumuşak bir sesle bir yakarış gibi söyledi. Collins'in gözleri sabitti ve ifadesi o kadar ciddiydi ki Nicholas gözlerini kaçırmak zorunda kaldı. Joanna alt dudağını ısırıyor, uzun saçlarını bir omzundan diğer omzuna atıyor, kaşlarını çatıyordu. Esther bütün bu olanlardan sıkılmış gibi tırnaklarını inceliyordu.

"Kalkanlar inmeden önce ne kadar zamanımız var?" diye sordu Nicholas, Joanna'ya.

"Yaklaşık iki saat."

"Öyleyse iki saatimiz var," dedi Nicholas, gözleri Collins'in bakışlarıyla buluşarak. "Bunu enine boyuna düşünmek ve Maram'ın planının bize zarar vermeye mi, yoksa yardım etmeye mi yönelik olduğuna karar vermek için iki saat."

"Peki, sonra ne olacak?"

Joanna, "Bana kalkan büyüsünü geri vereceksin ve onları yeniden kuracağım," dedi.

Collins özür dilercesine omuzlarını indirse de "Maram kalkanların inmesi gerektiğini söyledi," dedi. "Kalkanları kurmana izin veremem."

"O zaman gidiyoruz," dedi Esther. "Kitabı yok ediyoruz, bu evi terk ediyoruz ve geri dönmüyoruz."

Joanna titrek bir nefes aldı ama itiraz etmedi. Nicholas, Joanna'nın yüzünde bir kararlılık ifadesi belirdiğini gördü ve Joanna'nın kendi planında kaçıp gitmek diye bir şeyin olmadığını hissetti. Öğrendiği onca şeyden sonra bile, kitapları ya da evi terk etmeyecekti. Joanna'nın vücudundaki her çizgide bu gerçeği görebiliyordu ve Esther'ın da bunu gördüğünü biliyordu.

"Teşekkür ederim," dedi Collins. Duruşu değişti, omuzları aşağı indi, kasları gevşedi, bir anda küçülmüş gibi göründü. Nicholas bunu yapmayı nasıl öğrendiğini merak etti, sonra da bunu öğrenmeye, hayatını emanet ettiği bu insanı gerçekten tanımaya fırsat bulup bulamayacağını düşündü.

Nicholas, Joanna'ya, "Gidip kitabı tekrar getirir misin?" diye sorunca Joanna'nın burun delikleri itiraz edecekmiş gibi genişledi ama sonra başıyla onayladı ve kitabı kilerden almak üzere odadan çıktı. Joanna geri dönüp kitabı Nicholas'a verinceye kadar kimse konuşmadı; Nicholas kitabı sanki parmaklarının altında çürük bir şey tutuyor gibi bir tiksintiyle aldı. Ama kitap her zamanki gibi neredeyse sıradan, yumuşak ciltli ve düzgün görünüyordu. İlk sayfayı çevirdi ve piyano sehpasına oturup Richard'ın çalışma odasında gördüğü taslağı düşündü.

Canımdan bir can.

Kitap ciltleyen malzeme insan kalıntılarından, bir Kâtip'in kalıntılarından yapılmaydı. Hayatı uzatılan kişi her kimse, aynı bedenin bir parçasına bağlanmıştı.

Richard'ın çalışma odasını düşündü, her köşede merak uyandıran şeyler vardı: doldurulmuş kuşlar, mumyalanmış yarasalar, kilden yapılma hayvanlar, hepsi muhtemelen büyülere bağlıydı. Richard'ın hiç hastalanmadığını, sadece Nicholas ve Maram için koruma tuttuğunu, kendisi için asla tutmadığını düşündü. Ayrıca Richard'ın masasının arkasında asılı cerrah portresini, atasını, kütüphanenin kurucusunu düşündü. Gözlüklerin arkasından parlayan soğuk gözler dışında neredeyse her yönüyle Richard'a benziyordu. Richard'ın gençken çekilmiş bir fotoğrafını hiç görmediğini, her zaman tıpkı şimdiki gibi göründüğünü düşündü: Richard hep elli yaşlarında, yakışıklı, şakaklarındaki kırlar hiç artmamış biriydi.

Portreyi tekrar düşündü. Kütüphanenin ilk Kâtip'ini, cerrahın kendi kız kardeşini ve fildişi çerçevedeki o tek uyluk kemiğini düşündü. *Kemiğimin kemiği.*

Richard'ın Esther'ı bulmak istediğini, böylece Nicholas'ı bulduğu taslak büyüyü kullanmaya zorlayabileceğini, Esther'ın kanını akıtmaya ve bedenini kesip Richard'ın sonsuza dek yaşamasını sağlayacak bir büyü yazmaya zorlayabileceğini sanmıştı.

Başka neyi yanlış anlamıştı?

Nicholas kitapta yazılanları okurken diğer üçü alçak sesle konuşmaya başlamıştı ama o susmalarını beklemedi. Onlar sözlerini bitirmeden konuşmaya başladı.

"Bu Richard'ın hayatı."

Üçü de ona doğru döndü.

"Richard'ın hayatı," diye tekrarladı kitabı nazikçe tutarak. "Eminim. Hiç yaşlanmıyor, hiç hastalanmıyor..." Konuşurken titriyordu, odun sobasına bu kadar yakınken bile bedeni buz gibi soğuktu. "Sanırım uzun zamandır hayatta. Belki de kütüphaneyi kuran kişi oydu."

Joanna ellerini ağzına götürdü ve hareketsiz durmasına rağmen göz kapakları belli belirsiz seğiren kız kardeşine baktı. Nicholas nefesini tuttu. Bu konuda kendisine meydan okunmasına

dayanabilir miydi, Esther'ın bir Kâtip olduğunu anladığı zamanki kadar emin olduğu, içgüdüsel olarak bildiği bir şeyi tartışacak enerjisi var mıydı, bilmiyordu. Mantıklı bir savunma yapmaya hazırlandı.

Collins, "Evet. İçine düştüğümüz bu boktan durumda bu bizi hiç şaşırtmaz," dedi.

Nicholas ona minnetle baktı ama Esther, "Bu doğru olsa bile, bu sadece başka bir karmaşaya, başka bir soruya neden olur," dedi.

"Hayır," dedi Nicholas. "Hayır, bu bir soru değil. Bu bir cevap."

Aklından geçen her türlü düşünceye rağmen, Maram'ın hem kendisini hem de kızı, bir Kâtip olan Esther'ı ıssızlığın ortasındaki bu eve göndermiş olmasının tek bir nedeni vardı. Onu Richard'ın çalışma odasına göndermesinin ve Richard'ın zalimliği gerçeğiyle yüzleşmeye zorlamasının, sonra da gizlilik sözleşmesinin dayatmaları etrafında dolanarak dikkatlerini bu kitaba, Richard'ın kitabına, Richard'ın hayatına yöneltmesinin tek bir nedeni vardı.

Kitap iki Kâtip tarafından yazılmıştı. Onu yok etmek için iki Kâtip gerekiyordu. Ama büyünün içine yazılmış bir koruma vardı, aynı zamanda bir boşluk olan bir koruma.

Sadece kendi kanım beni yok edebilir.

Kâtiplerden biri Nicholas olmalıydı.

Esther artık ona doğru eğilmiş, kitabı elinden almıştı. Nicholas buna izin vermişti. Dayanacak gücü kalmamıştı.

29

Parmakları Richard'ın kitabının yağ rengi koyu kapağına değer değmez Esther'ın aklına o anı geldi. Bu kitabı daha önce nerede gördüğünü hatırladı.

Babası önünde çömelmiş, "Bunu yırtıp atabilir misin? Sadece bir şey deniyoruz," demişti.

Yırtılmayan kâğıdı hissetmenin tuhaflığını, kitabın dayanıksızlığının nasıl imkânsızlığı hissettirdiğini, başarısızlıkla duyumsadığı öfkeyi ve Abe'in hayal kırıklığına uğramış bakışlarını anımsadı. Kibritle tutuşturmuş, odun sobasına atmış, lavaboda sabunlu suyun altına batırmıştı. Ne yaparsa yapsın kitap bozulmamıştı.

"Ya yanılıyorsam?" demişti Nicholas. "Ya Esther ve ben kitabı yok edersek ama o hayat Richard'ın değilse, ailesiyle birlikte pazar yemeğinin ortasında düşüp ölecek masum bir ruha aitse ya..."

"Masum bir ruh mu?" dedi Collins. "O kitaba elini süren hiç kimse masum olamaz."

"Biz kimiz ki bu yargıda bulunuyoruz?"

Nicholas'ın tedirginliği anlaşılabilir, diye düşündü Esther. Nicholas'ın amcasının ona yaptığını yapmış olsa bile, tanıdığı birini öldürmek zorunda kalacağını düşünecek olsa muhtemelen kendisi de tedirgin olurdu. Bildiği kadarıyla Esther'ın bir amcası yoktu tabii. Merak etmemek için kendini zor tutarken, Maram veya Isabel'in kardeşleri olup olmadığını ve bu hayali kardeşlerin aslında aynı kişiler olup olamayacağını merak etti.

Bütün çocukluğu boyunca annesi ölmüş ya da kaybolmuş çocukların hikâyelerini yalayıp yutmuştu; bu hikâyeleri bulmak, anneleri hayatta ve iyi olan çocukların hikâyelerini bulmaktan daha kolaydı. Annenin yokluğu bir macera kapısını aralıyordu; anneler her şeyi fazla güvenli, fazla rahatlatıcı kılıyordu. Anneleri olan çocukların, birinin hikâyesinde üstünlüklerinin onaylanması için cevabı evlerinin dışında aramasına gerek yoktu. Kendi kahramanlıklarını yazmalarına gerek yoktu.

Esther *Küçük Deniz Kızı*, *Külkedisi* ve *Pamuk Prenses*'i izlediklerinde, Cecily'nin bundan yakındığını, sevgi dolu öz annelerin yokluğundan ve canavar üvey annelerin bu kadar yaygın olmasından rahatsız olduğunu hatırlıyordu. Esther'ı sıkıca sarar, yanağına kırmızı öpücükler kondurur ve "Bu kötü üvey anne seni çok seviyor," derdi. Ama Esther, Cecily'nin sevgisinden asla şüphe duymamasına rağmen, Ariel'i kıyıya, Külkedisi'ni baloya, Pamuk Prenses'i ormana sürükleyen aynı annesizlik hissini kendi içinde çoktan tanımlamıştı. Annesiz olmak benlik duygusuna işlemişti ve bu duygu bunca yıldır tek başına sahip olduğu tek şeydi.

Annesi hayatta olsaydı bu ne anlama gelirdi? Üstelik sadece hayatta değil, Esther'ın farkında ve onu izliyor, sihirli aynalar aracılığıyla notlar iletiyor ve kendi iyilik perisi gibi onu uzaktan koruyor olsa? Annesi ölmemiş ama onu terk etmiş olsa, bu ne anlama gelirdi?

Esther elinde Richard'ın kitabıyla bir koltuğa oturdu ve zihninde özenle bir dizi bölme oluşturdu, bu düşüncelerin istedikleri kadar hızlı bir şekilde etrafta dolaşabilecekleri, duvarlara çarpabilecekleri, kendilerini yere atabilecekleri, Esther kapıyı açmadıkça alamayacakları ilgi için öfke nöbeti geçirebilecekleri küçük bir oda. Kapıyı açacak zaman yoktu. Kapı bekleyebilirdi. Anahtarı kilidin içinde sıkıca çevirdi.

Collins, Nicholas'a, "Kendini bu işi yapmamak için ikna etmeye çalışma," dedi.

Nicholas sırtını piyanoya yasladı. "Belki de kendimi bu işi yapmamak için ikna etmek istiyorumdur," dedi. "Belki de bir Shakespeare trajedisinde rol almaya ve amcamı öldürmeye hazır değilimdir."

Collins, "Hamlet'ten bahsediyorsan, amcasını öldürmedi, hikâyenin bütün meselesi bu zaten," dedi. "Bir türlü karar veremedi ve bu yüzden herkes öldü."

"Onu üçüncü perdede öldürüyor!"

"Peki, bu hangi lanet perde o zaman?"

Esther ayağa kalktı. Hâlâ kitabı tutuyordu ve kitabı Nicholas'a uzatmadan önce parmaklarının kitaba dokunuşunu hafifletti. "Al," dedi, "artık buna dokunmak istemiyorum."

Hâlâ Collins'e dik dik bakan Nicholas kitabı almak için uzandı. Esther, Nicholas'ın parmaklarının kapağı sıkıca kavradığını görene kadar bekledi ve sonra kitabı *kendine çekti.*

İçgüdüsel olarak Nicholas da kitabı çekti, bu çekişme Collins'in kitabı yakalayıp öfkeyle bir kenara bırakmasıyla son buldu.

"Esther!" dedi Joanna. Sesi etkilenmiş gibi geliyordu.

"Sen," diye kekeledi Nicholas, "Sen... sen... senin yüzünden az önce birini öldürüyorduk, beni oyuna getirdin!"

"Evet," dedi Esther, elinde hâlâ hiç bozulmamış ve sağlam duran kitaba bakarak. "Ve işe yaraması gerekirdi. En azından bir iki sayfayı yırtacak kadar sert çektik ama bak, kâğıt hiç kırışmamış bile."

Nicholas'ın öfkesi hâlâ yüzünden okunabiliyordu ama bu öfke yerini meraka bırakmıştı. "Tuhaf," dedi, kendi gözleriyle görmek için eline aldı. "Haklısın."

"Tekrar deneyelim mi?"

Nicholas ona sertçe baktı ama sonra bir anda öfkesi söner gibi oldu. Boştaki elini duvara dayayıp kendini sabitledi. "Evet. Tekrar deneyelim."

Nicholas kitabı açık tutarken Esther yırtılması imkânsız bir sayfayı koparmaya çalıştı, sonra yer değiştirdiler, Nicholas narin eski kâğıdı tüm gücüyle çekerken Esther kapağı kavradı. Sonra her ikisi de bir kapağı tutarak lades kemiği gibi parçalamaya çalıştı. Ateşte yanıp yanmayacağını görmeyi denediler. Mutfak lavabosunda sıcak suyun altında tuttular.

Hiçbir şey, hiçbir şey, hiçbir şey etki etmiyordu. Tıpkı Abe'in onu yok etmeye çalıştığı zamanda olduğu gibi, hiçbir şey sonuç vermiyordu.

Kitabı lavabodan çıkardıklarında, ellerinden sular damlıyordu ama kitap sapasağlamdı, Nicholas bitkin ve hasta görünüyordu ve Esther da en az onun kadar kötü hissediyordu.

"Boşuna uğraşıyoruz," dedi Nicholas mutfak masasında içmediği bir fincan ısırgan otu çayının üzerine eğilerek. "Bilmem gerekirdi. Richard'ın hayatını bağladığı nesneyi yok edene kadar kitabı yok edemeyeceğiz ki bu da kesinlikle portredeki çerçevedeki kemik. Maram bunu bilirdi, öyle zeki ki bunu anlamaması imkânsız, bu da tüm teorinin değersiz olduğu anlamına geliyor. Başarısız olacağımızı bildiği bir şeyi yapmamız için bizi okyanus ötesine göndermez."

Joanna, sanki orada bulunan herkes saate bakmıyormuş gibi, "Kalkanların inmesine otuz beş dakika var," dedi.

Nicholas, "Pes ediyorum," dedi ve başını masaya koydu.

Ama Esther'ın teslim olma lüksü yoktu. Esther onu bayıltıp sürüklemedikçe kız kardeşinin evi terk etmeyeceğini biliyordu ki bu ihtimal dışı değildi ama yaralarını henüz sarmaya başladıkları bir ilişkiyi onarmak için fazla ileri gitmeyeceği de kesindi.

"Collins, Maram'ın kalkanların kesinlikle inmesi gerektiğini söylediğinden emin misin? Çünkü eğer sadece dikkatimizi kitaba çekmek istediyse bunu yaptı, bu durumda artık kalkanları yerleştirebiliriz."

"Eminim," dedi Collins, "çok açık konuştu. Kalkanlar inecek."

Joanna, Esther'ın yanındaki sandalyeye çökmüştü ve Esther uzanıp onun koluna dokundu. "Jo, bu kalkanları hepimizden daha iyi biliyorsun," dedi. "Richard'ın o kitabın izini sürebilecek olması dışında, kalkanlar indiğinde başka ne olacak?"

"Ev hakkında bilgisi olan herkes birdenbire evin nerede olduğunu hatırlayacak," dedi Joanna. "Burayı tekrar bulabilecekler. Bildiğim kadarıyla bu kategorideki tek kişi annem ama aslında pek bir şey bilmediğimi az önce hepimiz gördük."

"Tamam," dedi Esther bu bilgileri zihninde sıralayarak. "Başka?"

Nicholas ve Collins şimdi tüm dikkatlerini Joanna'ya vermişti. Joanna baskı altında hissedince biraz çökmüş göründü. Ama sonra, "Herkes araba yolunu ve evin kendisini görebilir," dedi.

Yüzünde alaycı bir ifade belirdi. "Elektrik şirketi o hattan bir ev için yeterli elektriğin çekildiğini muhtemelen fark eder. Telefonlar ve internet çalışmaya başlar ve su büyüsü ya da ayna büyüsü gibi her türlü iletişim büyüsü içeriden olduğu kadar, dışarıdan da işe yaramaya başlar."

"Yani üst kattaki ayna," dedi Esther yavaşça. "Eğer kalkanlar inerse, o zaman diğer uçtaki kişi bir şeyler gönderebilecek ve alabilecek. Bunu mu demek istiyorsun?"

"Evet," dedi Joanna ve başını kaldırdığında Esther'ın bakışlarıyla karşılaştı. "Ah."

"Ah ne?" dedi Collins.

Nicholas, "Aynanın diğer tarafında Maram'ın olduğunu düşünüyorsun," dedi.

"Bence bu oldukça mümkün," dedi Esther.

"Ama eğer öyleyse, sadece buradan gönderilen şeyleri alabilir. Hiçbir şeyi geri gönderemez," dedi Nicholas. "Ama kalkanlar inince..."

"*Ah*," dedi Collins.

30

Esther, Joanna'nın bazı ıvır zıvırı koridora taşımasına yardım etti, böylece hepsi eski yatak odasına doluşabildi, sonra Collins ince sırtlı tahta bir sandalyeye otururken o da Nicholas ve Sör Kivi ile birlikte yatağa tünedi. Joanna, içerideki aynaya göz kulak olabileceği kadar aralık duran dolap kapısının önünde yere bağdaş kurarak oturdu. Kalkanlar iki dakika içinde inecekti. Bu noktadan sonra ne kadar bekleyeceklerini henüz konuşmamışlardı.

"Hemen harekete geçilmesini bekleyemeyiz," dedi Collins. "Bir kere İngiltere'de gece yarısı oldu, Maram'ın uyuyor olma ihtimali çok yüksek. Yani saat yediyi vurur ve hemen hiçbir şey olmazsa çıldırmaya başlamayalım, tamam mı?"

"Bir dakika," dedi Nicholas.

Joanna başını ellerinin arasına aldı ve Esther onun titrediğini gördü. "Bu kalkanlar otuz yıldır hiç inmedi," diye mırıldandı. "Otuz yıl boyunca tamamen korunduk ama şimdi? Ne yapıyorum ben?"

"Cesurca davranıyorsun," dedi Collins.

"On saniye," dedi Nicholas. Joanna inledi ve midesi ağrıyormuş gibi büzüldü.

"Şimdi," dedi Nicholas.

Kısa bir süre sonra hem Collins hem de Joanna irkildi, sanki gürültülü bir patlama duymuş gibi başlarını eğdiler ve Collins kulaklarındaki basıncı açıyormuş gibi çenesini döndürdü.

"Ah," dedi.

Joanna'nın yüzü kül rengine dönmüştü ve konuştuğunda sesi titriyordu. "İndiler."

Bu kalkanların altında yetişen tek kişi Joanna değildi. Esther da Abe'in dizinin dibinde durmuş ve geceler boyu babasının kalkanları yerleştirmesini izlemişti. Sekiz yaşındayken, iki kızından sadece Joanna'nın büyüyü okuyabileceğini, sadece Joanna'nın evlerini güvende tutmayı öğrenebileceğini açıkladığında onu dinlemişti ve on sekiz yaşındayken, ona kalkanların ailesini korumaya devam etmesinin tek yolunun Esther'ın kalkanların sınırları altında kalmaması olduğunu söylediğinde onu dinlemişti. Kalkanlar anne babasının evliliğini bitirmişti. Kalkanlar kız kardeşini bu eve bağlamıştı. Kalkanlar Esther'ı on uzun yıl boyunca uzaklara kaçmaya zorlamıştı.

Bunun Joanna'ya neye mal olduğunu biliyordu. Acısı yüzünden okunuyordu, dudaklarını büzmüş, gözlerini kapatmıştı. Joanna'nın acısını kendi uzuvlarından birinin acısı gibi hissediyordu.

Ama Esther kalkanların inmiş olmasından memnundu.

Yeniden tanıştıkları kısa süre içinde bile, Joanna'nın bu yalnız, tek düze hayata, Esther'ın kendi yalnız, hareketli hayatında kalamayacağından daha fazla devam edemeyeceğini görmüştü.

"Hiçbir şey olmuyor," dedi Joanna aynanın önünde dua edecekmiş gibi diz çökerek.

"Daha dur bakalım," dedi Nicholas. "Collins haklı, beklemek zorundayız."

"Ama ne kadar bekleyeceğiz?"

"Bu bir tuzak olsa ve Richard şu anda hepimizi öldürmek için bir jete el koyup buraya uçuyor olsa bile en az beş saat sürer," dedi Nicholas. "Kütüphanede bir insanı sihirli bir şekilde Atlantik Okyanusu'nun ötesine taşıyabilecek bir büyü yok."

Esther ellerini kalçalarına vurarak ayağa kalktı ve Joanna sıçradı.

"Ben çay yapayım," dedi Esther.

"Köpeği dışarı çıkarmalıyım," dedi Nicholas ama oturmaya devam etti, kollarını dizlerine dayamış, öne doğru eğilmişti. Esther hepsinin farklı şekillerde dağılmış olduğunun farkındaydı

ama Nicholas'a bakıp beş yüz dolarlık bir gömleğin kan kaybını, stresi ve yorgunluğu ne kadar başarılı bir şekilde örtebileceğini görünce bir kez daha etkilendi. Esther kendini tavada kızarmış yemek sonrası dağınıklık gibi hissediyordu ama Nicholas'ın yüzüne fazla odaklanmadığı sürece dağılmış hâli bile zarifti. Tüm bunlar sona erdiğinde Esther kendine birkaç "yatırımlık" kaliteli üst baş alacaktı. Belki gerçekten güzel bir kaşmir kazak bile alırdı.

Bu sığ düşüncelere bitter çikolata gibi daldı, kenarlarını ısırdı ve dilinin üzerinde erimelerine izin verdi, sonunu önemsemiyordu. Kaşmir kazakları, ince deri ayakkabıları, içinde birinin nefesini hissedebileceği kadar ince ipek iç çamaşırlarını düşündü.

Mutfağa gidince suyun altını açtı ve kaynamasını beklerken oturma odasına geçti. Spor çantasını kanepenin arkasında bir köşeye saklamıştı, onu çıkardı ve yanındaki kanepeye oturdu. Fermuarını açtığında araştırma üssündeki yatak odasının kokusunu aldı; kirli hava, limonlu deterjan ve biraz da Pearl'ün lavantalı şampuanının kokusuyla boğazı düğümlendi. Çantasını karıştırmaya devam etti.

Maram'ın aynadan gönderdiği notu saklamış ve plastik kan şişeciğiyle birlikte kalın bir yün çoraba sarmıştı. Notu ve şişeyi dikkatle açtı ve sehpanın üzerine koydu. Sonra *La Ruta Nos Aportó*'yu çıkardı ve annesinin "Unutma: yol bir sonraki adımı doğurur" yazılı başlık sayfasını açtı.

Aynadan gelen nota ve şişenin üzerindeki etikete baktı: "*Yol bu. Bir sonraki adımı sana o gösterecek.*"

Romanın içinde yazılı neredeyse aynı kelimelere tekrar baktı. Sonra tekrar nota. İkisini karşılaştırdı, kendi kalp atışının arttığını hissedebiliyordu.

El yazısı çok ama çok benzerdi.

O kadar benziyordu ki aynı elden çıktı mı diye tartışılabilirdi bile.

Bunu daha önce nasıl fark etmemişti? Titrek bir nefes aldı. Üst kattaki döşeme gıcırdadı ve diğer herkes yukarıda olduğu için minnettarlık duydu, böylece bir anlığına da olsa gördüklerine inanmak için biraz yalnız kalabilirdi. Parmaklarını annesinin romanın içindeki el yazısının üzerinde dolaştırdı. Yukarı

çıktığında, eski yatak odasının zemininde aynı el yazısıyla yazılmış başka bir not daha bulabilirdi. Aynanın diğer tarafında ona benzeyen bir kadın bekliyor olabilirdi.

Çaydanlık ıslık çalmaya başladı. Esther notu ve kan şişesini cebine koydu ve çay hazırlamaya gitti.

Bir elinde fincanlar, diğerinde çaydanlıkla yukarı çıktığında, odadaki atmosfer o kadar gergindi ki neredeyse arkasını dönüp dışarı çıkacaktı. Nicholas ayaklarını yere sabitlemiş, bakışlarını aynaya dikmiş, yatakta oturuyordu ve Collins ileri geri volta atıyordu. Joanna hâlâ dolabın önünde diz çökmüş, duruyordu.

Esther, "Jo, şu bardakları taşımama yardım etsene," dedi ve bir süre bardakları doldurmakla, elden ele geçirmekle, yudumlamakla, yüzlerini buruşturmakla, suyun buharlı yüzeyine üflemekle, yudumlamakla, tekrar yüzlerini buruşturmakla oyalandılar.

"Otuz üç dakika oldu," dedi Nicholas. "Ama kimin umurunda ki? Benim değil belli ki. Görünüşe göre oturmuş, bir çay partisi veriyorum."

"Bütün gece bu odada oturmamıza gerek yok," dedi Esther. "Hadi, aşağı inelim ve bir plak falan açalım."

Joanna, "Belki de sadece birimiz evde kalmalı ve geri kalanımız eşyalarını toplayıp gitmeli," dedi.

Esther bu öneriden hiç hoşlanmadı ve bunu söyleyecek gibi oldu ama Joanna'nın yüzündeki ani bir değişiklik onu durdurdu.

Kız kardeşinin gözleri aynaya sabitlenmiş, dudakları küçük bir "O" şeklini almıştı. Esther ne yaptığını anlayamadan ayağa kalktı, sıcak çay bardağın kenarından ve parmaklarından aşağı dökülüyordu ama sıcaklık çok uzakta, önemsiz görünüyordu. Joanna öne doğru uzanıp dolabın kapağını daha da açtığında Nicholas'ın nefesini tuttuğunu duydu, böylece Esther'ın çoktan görmüş olduğu şeyi hepsi net bir şekilde görebilecekti: Aynadan aşağı süzülen bir kâğıt parçası.

Bunun üzerine ayna dalgalandı ve duruldu ve içinden geçip gelen kâğıt yere düşmeden önce sallandı. Joanna uzanıp onu yerden aldı, sonra ayağa kalkıp Nicholas'a uzattı. Esther, Joanna'nın

parmaklarının kâğıdı neredeyse düşürecek kadar fena bir hâlde titrediğini gördü.

"Sen bak," dedi Nicholas'a. "Ben bakamam."

Nicholas boğazını temizleyip yüksek sesle okumaya başlayana kadar Esther sabırla bekledi.

"Evden çıkmak üzereyiz," dedi. "Kütüphane yakında boşalacak. Unutmayın: yol bir sonraki adımı doğurur."

Esther'ın kollarında tüyler diken diken oldu.

"Hepsi bu kadar mı?" Nicholas kâğıdı ters çevirdi. "Dakikalardır bunun için mi bekledik yani?"

Joanna ayağa kalkarak, "Yoldalar," dedi. "Richard nerede olduğumuzu biliyor. Kaçmamız için bizi uyarıyor olabilir mi?"

"Peki, ya son kısım?" dedi Nicholas. "*Yol bir sonraki adımı doğurur.* Ne yolu? Hangi adım?"

"Kütüphane yakında boşalacak," diye okudu Collins, Nicholas'ın omzunun üzerinden uzanıp. "Eee? Ne yapmamızı istiyor, bir uçağa atlayıp, sonra da bir araba kiralayıp kütüphaneye gitmemizi, Richard'ın ofisine girmemizi ve birileri peşimize düşmeden önce her şeyi kırıp dökmemizi falan mı?"

"Hımm," dedi Nicholas. "Belki de evet?"

Esther için tüm bu konuşmalar gürültü, uğultu ve anlamsız şeylerden ibaretti. Köprücük kemiğine, kazağının altında dövmesinin bulunduğu yere, iki taraftan da okunduğunda aynı anlamı veren sözcüğe dokundu. Aynadan yansıdığında da aynı anlamı verebilecek bir cümle. Cebinden plastik kan şişesini ve Maram'ın aynadan gönderdiği notu çıkardı ve onları elinde tutarak yıllardır boş zamanlarında çevirdiği romanı düşündü. Gil'in dünyasında kadınlar kendilerini aynalarda bulurlardı: hipnotize olurlar ve kendilerini tanıyana kadar kendi gözlerine bakarlardı ve bir kez tanıdıklarında ayna bir tuzak olmaktan çıkıp bir kapıya dönüşürdü. Bir kaçış rotası. Bir yol.

Eğer ayna bir yolsa, doğal olarak bir sonraki adım da aynanın *içinden* geçmekti.

Esther, Abe'in zavallı, ölüme mahkûm edilmiş köstebeklerini düşündü. Trev'in simsiyah bir hâl alan ve doğal olmayan bir şekilde parçalanmış parmağını düşündü. Trev'in kanına bulanmış

kendi eli aynanın yüzeyine değecekmiş gibi olduğunda hissettiği dehşeti, acı çekeceğini düşünerek elini geri çektiğini ama eline hiçbir şey olmadığını gördüğünü anımsadı.

Esther ve Nicholas sıradan büyülerden etkilenmiyorlardı, tıpkı zifiri karanlık bir odada gölgelerin varlığının sona ermesi gibi çünkü karanlık karanlığa eklenemezdi. Richard'ın Kâtip arama büyüsü Esther'ı görebilmek için Nicholas'ın gözüne ihtiyaç duyuyordu çünkü sadece büyü büyüyü görebilirdi. Nicholas ve Esther *sihirdi.* Sihir, onlara kendisinin bir parçasıymış gibi davranıyordu.

Eğer Maram bu aynanın diğer tarafında büyüyü harekete geçirdiyse, o zaman bu taraftan da bir şeyleri geçirmek için onun kanı gerekliydi. Onun ya da Cecily'nin ama Cecily'nin kanı burada değildi.

Esther çantasından çıkardığı içi kırmızı dolu şişeye baktı. Maram'ınki işe yarayabilirdi.

Aynanın yanına gitti ve yüzeyine hafifçe vurdu: sert ve sağlamdı. Şişenin kapağını dikkatlice açtı ve içindeki sıvıdan bir damla döktü, avucuna düşmesine ve cildine bulaşmasına izin verdi. Elini tekrar cama koydu, direnç, acı, karıncalanma ya da herhangi bir şey, herhangi bir his bekliyordu ama hiçbir şey hissetmedi. Parmakları camın içinden sanki havada salınıyormuş gibi geçti. Nabzı hızla atarken elini geri çekti.

"Esther," dedi Joanna. "Ne yapıyorsun?"

Esther onu duymazdan geldi. Aynanın çerçevesini iki eliyle kavradı ve derin sulara atlamak üzereymiş gibi derin bir nefes aldı. Sonra kimse onu durduramadan ve fikrini değiştiremeden yüzünü aynanın gümüşi yüzeyine daldırdı. Arkasında Joanna'nın çığlığını duydu.

Gözlerini sıkıca kapatmıştı ama hiç acı hissetmeyince açtı. Önünde sayvanlı bir yatak, duvarlarda koyu renkli yağlı boya tablolar ve güzel mavi bir halıyla boş, görkemli bir oda vardı, sonra birinin elleriyle bedenini kavradığını ve onu geri çektiğini hissetti ve bir saniye sonra görkemli oda kayboldu ve tekrar dolaptaki aynaya bakıyordu, aynanın yüzeyi hafifçe dalgalanıyordu.

Joanna onu geri çekmek için belinden yakalamıştı, kardeşini kendine döndürdü ve dehşet dolu gözlerle yüzünü inceledi. Ama herhangi bir hasar görmeyince ifadesi dehşetten kuşkuya dönüştü.

"Aynadan geçebiliriz," dedi Esther. "Nicholas ve ben, kütüphane boşken oraya gidip Richard'ın kendini bağladığı nesneyi bulabilir ve onu yok edebiliriz."

31

Nicholas o kadar uzun süredir var olan tek Kâtip'ti ki kendi güçleri hakkında bilmediği bir şey olabileceği aklına bile gelmemişti. Babasının tüm notlarını ve kütüphanedeki her kitabı en az iki kez okumuştu, Maram'ın bazıları bir asır, bazıları bin yıl önce ölmüş olan diğer Kâtip'lerin defterlerinden bulup derlediği binlerce sayfadan bahsetmiyordu bile. Maram bu bilgilere erişmek için dünyanın dört bir yanını dolaşmış, müzelerle özel arşivlerden muazzam ücretler karşılığında satın almış, bir şeylerle takas etmiş ya da çalmıştı. Bunun için muhtemelen adam bile öldürmüştü. Tüm bunları, bilgiyi Nicholas'a getirebilmek için yapmıştı.

En azından Nicholas öyle olduğunu düşünmüştü.

Güç onda olduğu için konunun uzmanı olduğuna inanmak ne büyük yanılgıydı. Güce sahip olduğuna inanmak bile ne büyük bir yanılgıydı. Kitap yazmakla ilgili bildiği her şey Maram'ın süzgecinden geçmişti. Bunca zamandır uzman olan Maram'dı.

Geçen hafta olanlardan sonra bile, Nicholas'ın hâlâ olan bitene şaşırabiliyor olması hayret vericiydi doğrusu.

Aynanın içinden geçmek daha önce yaşadığı hiçbir fiziksel deneyime benzemiyordu. Hem pekmezden hem de uzayda bir suda yüzmek gibiydi; tatlı, havasız, insanı kendine doğru çeken, sonsuz ve karanlık bir dehlizdi, ışığın zıddı değil, tamamen farklı bir durumdu, kendi başına bir bütündü. Karanlığın bedeni sesti, bu da yalnızca bir histi: birbirine sürtünen sayısız kanat, sonsuz bir rüzgârda hareket eden sayısız altın çimen, şimdiye

kadar duyulan her uzak otoyolun gürültüsü. Nicholas'ın şuuru ve bedeni tamamen yerindeydi, bu da işleri daha da tuhaflaştırıyordu çünkü beyni, uzuvları, sinirleri, hiçbir şey hissettirmeyen bir şeyi mantıklı bir insan gibi anlamlandırmaya uğraşıyordu.

Bu korkunç ve inanılmazdı ve eğer zamanı olsaydı paniklemeye başlayacaktı ama bir adım atmasıyla yolculuğu bitmişti. Ayağı çerçevenin diğer tarafına indiğinde kükreyen karanlık kaybolmuştu, artık yeniden dünyanın içindeydi. Önce başı, sonra diğer ayağı aynadan çıktı ve sonunda Maram'ın yatak odasında, sanki bir kapıdan geçmiş gibi doğal bir şekilde öylece durdu.

Richard'ın kitabının bulunduğu iç cebini kontrol etmek için elini ceketine götürdü ve bir saniye sonra Esther'ın aynadan çıkışını hayranlıkla izledi. Bu, birinin dikey bir havuzdan kupkuru çıkmasını izlemek gibiydi ve bu manzara karşısında başı döndü.

Esther'ın bu deneyimle ilgili değerlendirmesi yalnızca, "Tuhaf," demek oldu. Atkuyruğu yaptığı kıvırcık saçlarını sıkılaştırdı ve gözlerini odanın içinde gezdirdi. Nicholas da onun bakışlarını takip etti: Dört direkli maun yatak, XV. Louis'den kalma devasa gardırop, ipek halı. Nicholas çocukken Maram'ın içeri girmesine izin verdiği nadir günlerden birinde onu içeri davet ettiğine pişman olmasın diye çıtını çıkarmadan o halının üzerinde uzandığını anımsadı.

Yatak odasının kapısı dışarıdan kilitliydi. Nicholas doğru sürgü kombinasyonunu bulana kadar içerideki üç kilidi açmakla uğraşırken Esther arkasında geziniyordu, Nicholas'ın becerebildiği işe bir el atma arzusu elle tutulabilir gibiydi. Sonunda kapı tıkırdayarak açıldı. Nicholas yakınlarda herhangi bir çalışan olma ihtimaline karşı kapıyı yavaşça itti ama Maram'ın ön odası da yatak odası gibi boştu ve Esther onu koridora kadar takip etti.

Esther'ın ortaya çıkardığı gerçekten sonra Maram'ın söylediklerinin doğru olduğundan, Richard'la birlikte evden ayrıldıklarından ve kütüphanenin boş olduğundan emin olmak için bir saat kadar beklemişlerdi. Vermont'ta saat dokuzdu ve İngiltere'de sabahın ikisiydi, salonlar loş ışıklarla aydınlatılmıştı, devasa pencereler siyah ve neredeyse az önce içinden geçtikleri ayna kadar yansıtıcıydı. Mermer zeminler apliklerin ışığı altında parlıyordu.

"Burada gerçekten yaşayanlar var mı?" diye fısıldadı Esther. "*Sen* gerçekten burada mı yaşıyorsun?"

Nicholas onun neye şaşırdığını anlamak için etrafına bakındı. Esther'ın eski püskü çocukluk eviyle kıyaslandığında kütüphanenin saray gibi olduğu doğruydu ama son zamanlarda öğrendiği şeyler anılarını öylesine çarpıtmıştı ki evine bakış açısı da değişmişti. Hayatının büyük bölümünü bu evde geçirmişti ve yakın zamana kadar onu kendi bedenini tanıdığı gibi içgüdüsel olarak büsbütün bir şekilde tanıdığını hissediyordu; en soğuk taşlarının ve en yumuşak kanepelerinin yerini biliyordu, ikindi güneşini bulmak için en iyi yeri biliyordu, personelin hangi odaları hangi saatlerde temizlediğini ve hangi odaların nadiren temizlendiğini biliyordu, her koridoru, her tabloyu biliyordu. Bir köşeyi dönmek dirseğini bükmesi gibiydi. Bir kapıyı açmak göz kırpmak gibiydi.

Ya da eskiden öyleydi.

Şimdi ise Nicholas o aynadan geçip paralel bir dünyaya adım attığını hissediyordu. Fiziksel olarak her şey hatırladığı gibiydi ama algısı o kadar geri dönülmez bir şekilde değişmişti ki fiziksel dünyanın kendisi de değişmiş gibi görünüyordu. Tavanların yüksekliği gösterişli olmaktan ziyade zalimce hissettiriyordu, insan konforu için tasarlanmamış bir ölçekte inşa edilmişti ve zeminin üzerinde uzanan zengin dokulu parlak halılar sanki bir lekeyi örtüyor gibi görünüyordu.

"Burası müze gibi bir yer," dedi Esther.

Nicholas, "Evet ve tıpkı bir müzedeki gibi eşyalara dokunmamalısın," dedi ve Esther komodinin üzerinden aldığı bin yıllık vazoyu ait olduğu yere bıraktı. Sonra Nicholas ne hissettiğini tekrar düşünerek, "Aslında dokun gitsin," dedi.

Esther vazoyu tekrar kaldırıp elinde çevirerek, "Çünkü hepsine lanet olsun, öyle mi?" dedi.

Nicholas, "Hepsine lanet olsun," diye onayladı. "Şu elindekini törensel bir havayla parçalamamız gerektiğini söylerdim ama o yanlış bir şey yapmadı. Kütüphanenin günahları yüzünden onu cezalandırmak haksızlık olur."

"Ayrıca bu vazo gerçekten çok güzel."

"Öyle. Hadi, gidelim."

Nicholas için bu koridorlarda bir kaçak gibi hissederek yürümek anlaşılmaz derecede garipti, sırtındaki sinsi kamburu omuzlarını silkerek düzeltti. Etrafta birilerinin olması için çok geç bir saatti ama eğer biri onu görürse, her zaman olduğu gibi doğal görünmek, sorgulanmamak ya da rahatsız edilmemek istiyordu. Maram ve Richard'ın personele ortadan kaybolmasıyla ilgili ne söylemiş olabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu, muhtemelen onlara hiçbir şey söylenmemişti.

İkili merdivenlerdeki portre galerisinden geçerken Esther yavaşladı ve kendisine bakan sade, gölgeli yüzleri inceledi. Birini işaret etti. "Bu sana benziyor."

"İyi tespit," dedi. "Babamdı."

"Peki, ya bu kadın?"

"Annem." Nicholas endişeyle etrafına baktı.

"Sence onları amcan mı öldürdü?"

Nicholas yutkundu. "Muhtemelen. Hadi, devam edelim."

Kütüphaneye doğru gidiyorlardı, Richard'ın çalışma odasına giden gizli geçidi bulmak istiyorlardı ama ikisi de büyüyü okuyamadığı için kitaplığı tam olarak nasıl aşacakları konusunda bir fikirleri yoktu. Nicholas az evvel Joanna'nın evindeyken bu bilmeceyi açıkladığında, Esther kitaplığı duvardan sökmeyi önermişti.

"Her yer kitap dolu!" Nicholas bu sözler karşısında dehşete düşmüştü.

"Kitapları indirebiliriz."

"Sonra ne olacak?" Nicholas kendini toplayarak sözlerine devam etmişti. "Onları yere mi yığacağız? Bunlar paha biçilmez ciltler, yeri doldurulamaz, bunlar..."

"Zemin lavdan yapılmadı," demişti Esther. "Bir şey olmaz."

"En kötü ihtimalle," diye eklemişti Collins, "aşağı inip Sofie'yi uyandırırsın, o senin için büyüyü okur. Temiz biri, ona güveniyorum."

"Sofie de kim?"

"Tanrım, gerçekten mi? Sofie. Mutfakta çalışıyor. Muhtemelen ağzına attığın her parça ekmeği o pişirmiştir."

"Doğru ya, evet Sofie," demişti Nicholas.

"Kimden söz ettiğim hakkında hâlâ hiçbir fikrin yok."

Öyleydi çünkü Nicholas'ın personelle dostluk kurması her zaman engellenmişti ama bunu açıklarsa pek iyi karşılanacağını sanmıyordu.

Ama sonuçta Sofie'ye ihtiyaçları olmadığına kanaat getirmişlerdi.

Esther ve Nicholas koridorun sonuna, kütüphanenin devasa elektronik kapılarının olduğu noktaya ulaştılar ve Esther, Nicholas'ın gözünü tarayıcıya dikmesini dikkatle izledi. Dişliler gürültüyle dönüp kapılar inleyerek açılırken ikisi de irkildi ama koridorda onlara sorular soracak kimse yoktu ve çok geçmeden içeri girip kapıyı arkalarından kapattılar.

Nicholas hemen ilerlemeye başladı ama sonra Esther'ın peşinden gelmediğini fark etti. Arkasına dönüp baktığında Esther'ın filigran desenlerle süslenmiş yüksek tavana, labirent gibi uzanan raflara, lüks perdelerle örtülü devasa pencerelere baktığını gördü.

"Yani bunların hepsi..."

"Büyü kitapları. Evet."

Esther başını iki yana salladı. "Keşke Joanna da bunu görebilseydi. Aklını kaçırırdı."

Nicholas alçak bir sesle, "Belki bir gün ziyarete gelir," dedi ama insanları evine davet etmek gibi sıradan bir şey yapmasına izin verildiği bir geleceği hayal etmekte zorlanıyordu. Bu plan işe yararsa ve kibarca söylemek gerekirse Richard... resmin dışında kalırsa, Nicholas bunu ancak bu şekilde ifade edebilirdi, bunun kendi hayatı ya da kütüphane için ne anlama geleceğini bilmiyordu. Her zaman evin ve içindeki kitapların kendisine kalacağını düşünmüştü ama şimdi Richard'ın ölmesi durumunda bunların Maram'a kalmasının da aynı ihtimal dâhilinde, hatta daha büyük bir olasılık olduğunu fark etti.

Ya da belki de ortada bir vasiyet yoktu. Ne de olsa Richard'ın ölmeyi hiç mi hiç planlamadığı ortadaydı.

Nicholas'ın dikkati kendi düşünceleri yüzünden o kadar dağılmıştı ki kitap yığınları arasında yanlış bir dönüş yapmış ve

geri dönmek zorunda kalmıştı. Sonunda Esther'ı bir zamanlar şapel olan bölümün meşe kirişli tavanının altına götürüp kürsüye tırmanmaya başladığında, karşısındaki şeyi anlamak için çaba sarf etmesi gerekti.

Kitaplığın dış hatları ve içindeki kitapların sırtları zaten belli belirsiz ve anlamsızdı ama puslu sisin ardında taş duvarı ve gizli tahta kapıyı görebiliyordu.

Nicholas bir kolunu uzattı ve Esther ona çarptı. "Ne?" dedi, sonra rafı fark etti. "Ah! Sorun çözüldü mü?"

"Şişşt," diye tısladı Nicholas. Çıkarabildiği tek ses buydu. Sesi boğazından çıkmıyor gibi hissediyordu, ciğerleri aniden zayıflamıştı sanki, nefes alabilmek için hırıltılar çıkarıyordu, büyünün levhası zihninde beliriyordu.

Süre: Okuma başına en fazla altı dakika.

Bu da son altı dakika içinde birinin bu büyüyü okumuş olduğu anlamına geliyordu. Az önce burada biri vardı. Birisi *buradaydı.*

Yavaşça, çok yavaşça arkasına dönmeye başladı, Richard'ın gri saçlarının bir tutamını ya da Maram'ın ipek bluzunun bir titreşimini görmeyi bekler gibi rafları gözden geçiriyor, kulakları birinin nefes alma sesini, halıdaki ayak seslerini, bir kapı gıcırtısını, herhangi bir şeyi duymak için çabalıyordu. Esther onun gerginliğini anladığından yanı başında kıpırdamadan duruyordu. Pirinç aydınlatmaların altında uzayıp giden raflar parlıyor, uzaklardan nemlendirme sisteminin uğultusu duyuluyor, kitaplar hareketsiz sıralar halinde duruyor ve Seshat'ın bulunduğu vitrinin iki yanındaki kırmızı berjer sandalyeler hareket etmiyordu. Ama vitrinin kendisi...

Nicholas korkuyla nefesini içine çekti.

Vitrinin menteşeli ön kısmı hafifçe açılmıştı ve Nicholas öne doğru ilerlediğinde kireçtaşı levhanın metal sehpanın ortasında olmadığını ve bir köşede daha önce hiç fark ettiğini sanmadığı koyu bir leke olduğunu gördü. Ama en sarsıcı ve zamana uyum sağlamayan değişiklik Seshat'ın oyulmuş yüzünün üzerine yapıştırılmış sarı not kâğıdıydı.

Üzerinde, *sabah 3:54'e kadar* yazıyordu.

Nicholas bir anda anladı. Rahat bir nefes aldı ve Esther'ın bir ayağı kürsünün basamağında olduğu hâlde, kıpırdamadan durduğu yere döndü.

"Her şey yolunda," dedi ona yapışkanla tutturulmuş not kâğıdını oradan alarak. "Maram gitmeden önce bizim için büyüyü okumuş."

Aslında iki büyü okumuştu. Biri oradaki kitaplığı soldurma büyüsüydü. Diğeri ise onlara yolu açık tutmak için okuduğu paha biçilmez, nadir bulunan ve oldukça değerli bir dört bin yıllık yoldaşlık büyüsüydü.

Nicholas tekrar konuştuğunda boğazında oluşan bir yumruyu fark etti. "Hadi," dedi kapı koluna uzanarak.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Esther.

"Yolunda." Geçidin karanlığına doğru ilerledi. Esther hemen arkasındaydı. Gözlerini kısarak bir adım attı ve omzunun üzerinden küçük, parlak bir ışık yandı. Arkasına baktığında Esther'ın elinde küçük bir el feneri tuttuğunu gördü.

"Bu da nereden çıktı?"

"Collins ihtiyacımız olacağını söyledi."

Nedense bu Nicholas'ın gerginliğinin son kırıntılarını da yatıştırdı ve kendini daha sakin hissederek merdivenlerden yukarı çıktı. Esther, "Gizli geçitler, İngiliz kır evleri, kötü niyetli yaşlı adamlar. Çocukken büyünün böyle bir şey olması gerektiğini düşünürdüm. Bir bodrum katında gizli saklı tutulan ve sadece kendini saklamak için kullanılan bir şey olmamalı," dedi.

"Eee? Hayal ettiğin şeyleri buldun mu?"

Esther farklı koşullar altında kahkaha sayılabilecek bir ses çıkardı. "Hımm, pratikte daha korkutucuymuş."

"Hiç rüyanda birinin senin canlı canlı derini yüzüp bir kitaba dönüştürmek istediğini görmedin mi?"

"Garip bir şekilde hayır."

Merdivenlerin tepesindeki dar ahşap boşluğa ulaştılar ve Esther yetersiz ışığını Nicholas'ın omzunun üzerinden tuttu. Birkaç metre önlerini aydınlattı ama sonra karanlık tarafından yutuldu. "Ne kadar kaldı?"

"Birkaç dakika sanırım." Nicholas ilerlerken bir elini duvarda gezdirdi. "Bunu sadece bir kez yaptım."

"Burada başka kaç tane gizli geçit var?"

"Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum. Personel mutfağında bildiğim birkaç tane var... biri ziyafet salonuna gidiyor. Ama gizli değiller, ulu orta gösterilmiyor desek daha doğru olur." Orta parmağı duvardaki ahşapta bir budağa takıldı ve elini duvardan çekerek yüzünü buruşturdu. "Ama bahsettiğin bunun gibi gerçekten gizli olan geçitlerse, bunlardan belki de yüzlerce vardır. Belki de başka hiç yoktur. Kimse bana bununla ilgili bir şey söylemedi."

"Ama onunla, yani Richard'la iyi geçiniyordunuz?" Esther, Nicholas hemen yanıt vermeyince, "Hâlâ Richard'la olan ilişkinizin doğasını anlamaya çalışıyorum," dedi.

"Ben de öyle," dedi Nicholas.

Nicholas hareket etmekten başka bir şeye odaklanamazdı çünkü eğer yaşananların altındaki anlamı, ne ima ettiklerini düşünmeye başlarsa, buraya yapmak için geldiği şeyi yapamayabilirdi. Anlamaya çalışması şu gibi sorulara yol açabilirdi: Nicholas'ın yapacağına dair insanlara güvence verdiği bu eylem cinayet miydi? Bir an için Nicholas tüm varlığıyla geri dönemeyeceği bir seçim yapmadan önce Richard'ı tekrar görebilmeyi, ona kendini ifade etme şansı vermeyi diledi.

"Biraz hızlanabilir misin?" Esther onu sırtından dürttü. "Bu kadar yavaş yürümek beni geriyor."

Nicholas az evvel yapmamaya karar verdiği şeyi yapmış ve düşünmeye başlamıştı. "Özür dilerim," dedi.

"Gerçekten ayaklarını sürüye sürüye ilerliyorsun," dedi Esther. "Bu şekilde yürümen de mi sembolik bir şey?"

Bu sözler Nicholas'ın gerilmiş sinirlerine rağmen gülümsemesine neden oldu. "Sanırım öyle."

"Yine de devam edebilirsin, değil mi? Bunu yapabilirsin?"

Nicholas, "Evet," dedi ve titreyen sesindeki kararlılığa rağmen güçlü çıkmasına sevindi. Belki Esther'ı olduğu kadar kendisini de ikna edebilirdi.

Gözleri karanlığa alışıyor gibiydi, geçidin ahşap duvarları giderek netleşiyordu. Sonra bunun kendi görüşü değil, gerçek ışık olduğunun farkına vardı. Koridorun sonundaydılar, duvar aniden önlerinde görünür hâle geldi, ayaklarının dibindeki tuzak kapısının sınırları, Nicholas kapıyı açmak için aşağı uzandığında aşağıdaki merdiven aydınlandı.

Bu yine Maram mıydı? Onlara yol mu gösteriyordu?

Nicholas ve Esther merdivenin başında durdular, ikisi de son derece hareketsiz ve sessizdi; dinliyor, bekliyorlardı. Sessizlik etraflarında büyüdü, dar duvarlar onu bir şişede biriken basınç gibi tutuyordu, Nicholas'ın kulaklarında atan kalbi ve omzunda hissettiği Esther'ın nefesi dışında ses yoktu. Aşağı inmeye başladıklarında hareketleri özenli ve sessizdi, basamaklara değen ayaklarının sesi zar zor duyuluyordu.

Kapı, Nicholas'ın elinin hafif bir itişiyle kolayca açıldı ve ses çıkarmadan içeri doğru açıldığında merdiven boşluğundan o ayna gibi parlayan odaya adım attılar. Aynalar bu kez sadece Esther'ı ve Nicholas'ı, onların birçok hâlini yansıtıyordu, görüntülerin hepsi de karaltılı ve yorgundu; yanındaki ufak tefek kadına kıyasla ne kadar uzun göründüğünü görünce Nicholas'ın kibri yine ortaya çıktı. Bu boş düşünce bir an için kendini neredeyse yeniden kendisi gibi hissetmesine neden oldu. Zafer kazanmanın gevşekçe bir sığlığa izin veren bir şey olmasını umuyordu. Geçen hafta başından geçenlerden sonra yaşadığı zoraki iç gözlemi onu afallatmıştı.

Esther aynalardan birinin önünde durup çömeldi, parmakları aynanın yüzeyinde geziniyordu. Nicholas halının üzerinde hâlâ belli belirsiz bir kan lekesi olduğunu gördü. Esther, "Trev buradan mı geçmişti?" diye sordu, sesi bir fısıltı gibiydi.

"Evet."

"Beni öldürmeyecekti, değil mi?" dedi Esther. "Beni aynanın içine itecek ve sen benim kanımla bir kitap yazarken beni öldürmesi için Richard'ın ellerine bırakacaktı."

"Büyük ihtimalle."

Esther ayağa kalktı ve ona döndü, gözleri loş ışıkta parlıyordu, Nicholas onu birdenbire kendisinin iki katı büyüklüğünde

silahlı bir adamı alt ederken izlediği hâline benzetti. "Bunu yapar mıydın?" dedi. "Kanımı alır ve Richard'ın sana söylediği her şeyi sorgusuz sualsiz yapar mıydın?"

"En azından *bir* soru sorardım herhalde diye düşünmek isterim," dedi Nicholas, kızın yüzünde biraz olsun öfke kırıntısı bulmak için onu dikkatlice inceledi.

"Ama nihayetinde yapardın."

"Bilmiyorum," dedi, birden kendini o kadar yorgun hissetti ki neredeyse oturacaktı. Bunun yerine, aynayla kaplı olmayan bir duvara yaslandı. "Richard ve Maram'ın her zaman iyi, sağlam ve mantıklı açıklamaları vardı. Bir şeyler... yanlış hissettirse bile... onların söylediklerinin dışında doğru bir alternatif göremedim."

Esther kollarını kavuşturdu ve Tretheway'in kırıklarla dolu buruş buruş bedeninin içinden geçtiği aynaya baktı. Nicholas kendini acınası ve kararsız hissederek bekledi. Belki de Esther'ın hayatını kaybetmesini kabul edip bir kalemi onun kanıyla dolduran versiyonu için özür dilemeliydi. Ama insan yalnızca teoride var olan bir canavarlık için tam olarak nasıl özür dileyebilirdi ki? *Gerçekten* yaptığı şeyler için özür dilemekte bile iyi değildi.

"Peki," dedi Esther. "Teşekkür ederim."

Bu sözler üzerine Nicholas duraksadı. "Ne için?"

"O zamanlar fazla seçeneğin yoktu," dedi Esther. "Ama şimdi var ve sen bana yardım etmeyi seçiyorsun. Bunu takdir ediyorum."

"Ah." Yüzünü ateş bastığını hissedebiliyordu. "Sana yardım etmekle kendime de etmiş oluyorum."

"Beni amcana teslim edebilir ve ayakkabılar ve mutlu bir cehaletle dolu güzel hayatına devam edebilirsin."

Nicholas yere baktı. "Ayakkabının kalitesini fark etmene hakikaten sevindim. Bu botlar özel yapım."

Esther tekrar, "Teşekkür ederim," dedi.

Bir şey değil, bu durumda verilebilecek bir yanıt gibi gelmedi. Richard'ın çalışma odasının kapısına doğru tam olarak enerjik olmayan ama yine de işe yarayacak bir gerginlikle ilerledi. Kapının önüne geldiğinde tereddüt etmedi, en azından fiziksel olarak tereddüt etmedi ancak gözünün hâlâ kavanozda yüzdüğünü

göreceği için kendini buna hazırladı. Bedeni zihninden daha hızlı hareket ediyormuş gibi hissediyordu ki muhtemelen en iyisi de buydu. Eli kapı kolundayken, ciğerleri havayla dolarken, beyni ona yetişmeye çalışırken ve ayakları hareket ederken bedeninin ona yol göstermesine izin verdi. Richard'ın hayatı ve o hayatın sonu, kapı kolunun tek bir dönüşü kadar uzaktaydı.

Nicholas tokmağı çevirdi.

Çalışma odası karanlıktı, bütün ışıklar kapalıydı. Birkaç adım attı, el yordamıyla duvarda ışık düğmesini aradı, sonra durdu. Esther ona doğru tökezledi, parmakları koluna dolandı.

"Ne oldu?" dedi.

Nicholas ne olduğunu söyleyemedi. Bir his; cildinde bir karıncalanma, havadaki barometrik değişim gibi bir sıcaklık değişimi hissetti. Parmaklarıyla düğmeyi bulduğunda ve tepe lambası yandığında bile karşılaşabileceği şeyden ürküyordu.

Richard ve Maram'ın gözleri ani ışıkla birlikte kısılmıştı.

Nicholas yanı başında Esther'ın nefes alışını duydu ama kendi ciğerleri tamamen durmuştu. Nefes alamıyor, gözlerini kırpamıyor, sadece donmuş bir şekilde bakıyordu. Maram, Richard'ın masasının yanındaki yüksek arkalıklı sandalyede oturuyordu ve Richard onun yanındaydı, ayakta duruyordu, bir eli sahiplenici bir şekilde Maram'ın omzundaydı. O uzun sandalyede, yanında uzun boylu Richard, etrafı tarihi eserler ve merak uyandıran eşyalarla dolu yüksek raflarla çevriliyken Maram çok ufak görünüyordu. Nicholas el bileklerine, ayak bileklerine baktı, sandalyeye mi bağlanmıştı o ama görünürde herhangi bir şekilde bağlanmış gibi görünmüyordu.

"Bak, görüyor musun?" dedi Maram. Richard'la konuşuyordu ve gülümsüyor gibiydi ya da en azından ağzının kenarı yukarı kıvrılmıştı. Esther'a bir kez bile bakmamıştı. "Sana gelecekler demiştim."

Richard, Nicholas'ın her zaman yüzünde görmeyi arzuladığı o sessiz, memnun ifadeyle, "Evet," dedi başını sallayarak. "Sanırım çevirdiğin entrikaların için seni affetmem gerekecek."

Esther parmaklarını Nicholas'ın koluna sıkıca sarmıştı. Görüşü gidip geliyor, çalışma odasının birçok ayrıntısı

bulanıklaşıyor, sonra acımasız bir netlikle keskinleşiyor, rasgele görüntülerden oluşan bir kargaşa yaşıyordu: Maram'ın kucağında sakince kavuşturduğu elleri, kadife bir kutunun ezilmiş kırmızısı, içi doldurulmuş bir maymunun üst rafta tünediği yerden sonsuz simsiyah bakışı, kilden tavan süslemelerinin donuk kıvrımı, Nicholas'ın gözünün hâlâ asılı durduğu cam kavanozun parlaklığı.

Maram'dan uzaklaşıp Nicholas ve Esther'a doğru ilerlediği sırada, Richard'ın elindeki metal parlıyordu, uzun bacakları aralarındaki boşluğu o kadar hızlı kapatıyordu ki Nicholas bir süre amcasının elindekinin ne olduğunu fark etmedi.

Richard'ın elinde bir silah vardı.

Nicholas'ın yanındaki Esther tamamen sessiz ve hareketsiz kaldı. Hızla aldığı nefesi kesildi. Nicholas'ın kolunu bıraktı. Namlu dik bir şekilde kafasına doğrultulmuştu.

32

Collins içiyordu. Joanna onun "kafayı çektiğini" bile söyleyebilirdi. Son otuz dakika içinde üç bira içmiş ve içeri girip bir tane daha almak için Joanna'yı verandada yalnız bırakmıştı. Ama geri geldiğinde eli boştu.

"İşe yaramadı," dedi açıklama olarak, Joanna'nın yanındaki basamağa geri çöktü ve ellerini saçlarının arasında dolaştırdı. "Hâlâ çok stresliyim."

Collins, kedi dostunun acıkmış olabileceğini söyleyerek Joanna'yı ayna karşısındaki panik nöbetinden uzaklaştırmış, sonra da Joanna'nın kullandığı ton balığının cıva içeriği ve yüksek sodyum oranı hakkında bir şeyler söyleyerek Nicholas'ın getirdiği Sör Kivi'nin kaliteli köpek maması kutularından birini açması için ısrar etmişti. Bir göreve ihtiyacı olduğu açıktı, bu yüzden Joanna onun konserve açacağı bulmasına ve mamayı kâseye dökmesine izin vermişti ama şimdiye kadar kedi tüylü yüzünü göstermemişti. Muhtemelen önüne köpek maması sunulduğu içindi.

"Soğuk beni sakinleştiriyor ama," dedi Joanna. "Dışarı çıkalım derken haklıydın."

Heyecan onu o kadar ısıtmıştı ki alnındaki terler serin esintide yeni yeni kurumaya başlamıştı.

"Onlara bir şey olmayacak," dedi Collins. "Maram ne yaptığını biliyor. İşe yaramayacağını düşünseydi tüm bu dolambaçlı yollara başvurmazdı."

Esther ve Nicholas aynanın içinde kaybolduğundan beri Collins bu cümleleri türlü versiyonlarıyla yineliyordu ama

Joanna henüz bir cevap bulamamıştı. Kısmen ona inandığından emin olmadığı için, kısmen de diğer ikisi gittiğine göre onunla nasıl konuşacağını bilemediği için. Daha önce kendi yaşında yetişkin biriyle, hele hele çekici bulduğu yetişkin bir erkekle hiç bu kadar uzun süre yalnız kalmamıştı. Derin bir nefes aldı, ceketini vücuduna daha sıkı sardı ve yan gözle ona baktı. Altın rengi sundurma ışığında kirpikleri yanaklarına uzun, kül rengi gölgeler düşürüyordu ve alt dudağını öyle bir ısırıyordu ki Joanna ayağıyla yere güçlü bir şekilde basma ihtiyacı duyuyordu. Bu görüntü en azından Joanna'nın korkusunu dağıtmak için iyiydi.

Joanna, "Sen nasıl bu işe bulaştın?" diye sordu. "Kitapları kastediyorum, sadece kütüphaneyi değil."

Collins eğilip ayaklarının dibindeki topraktan bir çakıl taşı aldı. Verandanın ışığında çok solgun görünüyordu, bir deri bir kemikti sanki.

"Büyükannemin bir kitabı vardı," dedi. Çakıl taşını bahçeye fırlattı ve başka bir çakıl taşı almak için hareketlendi. "Büyüleri duyma yeteneğiyle birlikte kitabı da anneme miras bırakmış. Bizimki 1900'lerde Amerika'dan gelmişti. En yakındaki kuşun gözünden görmeyi sağlardı. Mürekkebi çoktan solmuştu ama annem kız kardeşimle benim on altıncı doğum günümüzde onu okumamıza izin verdi. Bizi şehir dışına götürürdü, böylece güvercin dışında bir şey bulma şansımız olurdu."

"Nasıl bir şeydi?"

Collins karanlık ağaçlara doğru gülümsedi. "Doğum günüm mayıs ayındaydı ve Assabet Nehri üzerinde bir balıkçılın gövdesinde uçtum. Her yerde leylak çiçekleri vardı. Hâlâ rüyalarıma girer."

"Kız kardeşin de büyüyü duyabiliyor mu?"

"Evet ama onun için daha çok bir... hobi gibi. Bunun için gerçekten çıldıran bendim. İnternetin derinliklerine indim ve nihayetinde bizi Boston'daki ekibe bağlayan bir sürü mesaj panosu buldum."

Joanna için internet haftada bir kez, yerel kütüphanede on dakikalık zorunlu bir görevdi. İnsanların interneti birilerine ulaşmak veya birileriyle bağlantı kurmak için kullandığını bilse

de kendisinin de bu şekilde kullanabileceği ya da o insanlardan biri olabileceği hiç aklına gelmemişti.

"Gizlilik sözleşmen devam ediyor olsaydı bana bunlardan herhangi birini söyleyebilir miydin?" dedi.

Collins bir başka çakıl taşının avluda süzülüşünü izledi ve başını iki yana salladı.

Joanna, "Artık bunları söyleyebilmek iyi hissettiriyor olmalı," dedi.

"Öyle." Collins ellerindeki tozu silkeledi ve ellerini dizlerinin arasında asılı bıraktı. "Biliyor musun, sonunda bu tip şeyleri bilen başka insanlarla tanıştığımda, sanki tüm dünya üzerimdeki örtüyü kaldırmış gibi hissettim."

"Bu iyi bir şey miydi, yoksa kötü bir şey mi?"

"Benim için iyi," dedi Collins heyecanlı bir şekilde. "Sanki ışık ve hava artık içeri girebilirmiş gibi. En azından kütüphane beni yakalayana kadar, şimdiye kadar yaşadıklarım bile fena sayılmaz. Çok şey öğrendim."

Joanna, "Nicholas'la iyi anlaşıyor gibisiniz," diye söze girdi.

Collins, "Tabii, şımarık ve işe yaramaz biri olması dışında," dedi. "Tıpkı aptal küçük köpeği gibi." Bunu söylerken gülümsedi, sanki kendine engel olamıyordu.

Joanna sormadan edemedi. "Sen ve o..."

"Hayır," dedi Collins ve ona yan gözle baktı. "Ben, şey... uzun saçı tercih ederim."

Joanna ışığın az olmasına ve kendi uzun saçlarının bir omzuna dökülerek yüzünü kısmen gizlemesine sevindi çünkü yanaklarının ısındığını hissedebiliyordu.

Ses tonunu yumuşak tutmaya çalıştı. "Neden seninkileri uzatmadın o zaman?"

"Lisedeyken omuzlarıma kadar uzundu," dedi. "Siyaha boyalıydı. Gotik özentisiydim. Tırnaklarımı da siyaha boyamıştım." Joanna'nın gözünde canlandırabilmesi için elini uzattı ama Joanna kendini tamamen başka bir şey hayal ederken buldu.

"Gotik özentiliğinden sonra kiralık kas kütlesi olmaya nasıl karar verdin?"

Collins omuzlarını kımıldattı, omuz silkecek gibi oldu ama öyle yapmadı. "On dört yaşıma geldiğimde zaten bu

boydaydım," dedi. "Okuldaki çocuklar bunu bir tür meydan okuma olarak algıladılar sanırım. Sürekli üzerime geliyorlardı. Annem beni morarmış gözlerle görmekten bıkmıştı, bu yüzden beni karateye yazdırdı, sonra lisede boksa başladım ve on sekiz yaşıma geldiğimde gece kulüplerinde çalışmaya başladım. Üniversite masraflarımı karşıladım."

Joanna içinde kıskançlıktan dolayı bir acı hissetti. "Üniversiteye mi gittin? Ne okudun?"

"Otelcilik," dedi, daha sözünü bitirmeden kendi kendine gülmeye başlamıştı bile. "Teyzem bir süreliğine boktan bir motelin sahibiydi, beni o ikna etti. Ama bir ders daha alsam sanat tarihi yan dalı yapardım. Bahse girerim bu sana daha uygun, öyle değil mi?"

"Otelcilik kulağa hoş geliyor," dedi şüpheyle ancak bir insanın böyle bir şeyi nasıl okuyacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Birinin paltosunu nasıl alacağına dair habersiz sınavlar falan mı oluyordu?

Collins, "Sen olsan ne okurdun?" diye sordu.

"İngilizce," dedi hemen.

"Ne tür şeyler okumaktan hoşlanırsın? Büyüler dışında yani?"

"Herhangi bir şey gerçekten," dedi. Sonra da hayatının üzerindeki kapak hazır çatlamış ve Joanna bunu daha da açabilecekken, yüzünü ışığa doğru çevirdi, Collins'in gözlerinin içine baktı ve "Özellikle aşk romanları," dedi.

Collins gözlerini kaçırmadı. "Öyle mi?"

"Evet."

"Nedenmiş, söyle bakalım."

Çapkınca bir şeyler söylemek istedi, seks sahneleriyle ilgili bir şeyler söyleyebilirdi belki de. Bunun yerine daha derin bir gerçeği anlattı. "Aşk romanları bağ kurmakla ilgilidir. Farklılıklarına, kusurlarına, sırlarına rağmen birbirine bağlanan insanlar hakkında. Bir aşk romanında asla endişelenmene gerek yoktur, her şeyin mutlu sonla biteceğini bilirsin."

"Gerçek hayatın aksine," dedi Collins. "Gerçek hayatta endişelenmen gerekir." "Kesinlikle. Bu yüzden eskiden romanları tercih ederdim."

"Eskiden?"

"Artık o kadar emin değilim."

Collins başını öne eğdi. "Son altı ayımı başka biriyle bağlantı kurma şansımı ortadan kaldıran bir sessizlik büyüsü etkisi altında geçirdim," dedi. "Tecrübelerime dayanarak söylüyorum ki gerçek, dünyadaki tüm endişelere değer."

Collins'in duruşunda bir şey değişmişti, Joanna'nın vücudundaki her sinirin ani ve patlayıcı bir dikkatle çatırdamasına neden olan minik bir hareket. Bakışları Joanna'nın dudaklarına sabitlenmişti. Joanna, "Şu anda endişeli misin?" diye sordu.

"Evet."

Joanna'nın ciğerlerindeki tüm hava yok oldu. Collins'in gözleri kapkaraydı, yanağındaki dik sakallarında gölgeler titriyordu ve aralarındaki mesafeyi santim santim kapatıyordu, hareketleri acı verecek kadar yavaştı, sanki Joanna'nın onu durdurmasını bekliyordu. Joanna'nın içinde, çok uzaklarda histerik bir yanı buna gülmek istemişti. Onu *durdurmak* mı?

Collins sonunda onu öptüğünde teması yumuşak ve çekingendi. Ama yalnızca bir saniyeliğine. Sonra Joanna kollarını onun boynuna doladı ve dudaklarını onunkilerden ayırdı ve Collins onu daha da yakınına çekti, ellerini beline, sırtının küçük kısmına yerleştirdi, saçlarına doladı ama şimdi hiç de yumuşak değildi. Bu, Joanna'nın liseden hatırladığı dişlek öpüşmelerle hiçbir alakası olmayan bir öpücüktü, bu tamamen farklı bir eylemdi; zamanı durduran, tüm bedeni saran bir eylemdi ve Joanna, Collins'in dokunuşu altında titrerken bile teni ısındı. Collins, Joanna'yı çevirmek için sabırsızlandığı bir sayfaymış gibi tutkuyla öptü ve bunun heyecanı öyle iyi hissettirmişti ki bir an için bir motorun gürültü patırtısının kendi bedeninin sesi olduğunu, içinde uzun süredir uykuda olan bir makinenin hırıltılı bir patlamayla canlandığını düşündü. Sonra başladığından çok ama çok daha hızlı bir şekilde durdu.

Joanna, "Collins," diye itiraz etti Collins'in ceketinin açık kanatlarını kavrayarak ama Collins'in başı araba yoluna doğru dönmüştü ve duyduğu motor sesinin kendi bedeni olmadığını fark etti.

"Biri geliyor," dedi Collins.

Joanna kalp atışlarının daha da hızlanabileceğini düşünmemişti ama hızlanmıştı. Kendini sersemlemiş hissediyordu, beynindeki tüm kan başka bir yere gitmişti ve inanamayarak karıncalanan ağzına dokundu. "Richard mı?"

"Richard şahsen gelmiş olamaz, o kadar vakti yok," dedi Collins. Bir elini Joanna'nın dizine koyup sıktı, sonra ayağa kalktı, sırtı Joanna'ya dönüktü. Bedeninden buram buram gerginlik yayılıyordu. "Ama önden birini göndermiş olabilir, New York'ta adamları olduğu kesin, muhtemelen Boston'da da vardır. Buraya geldiğimizde elinde tüfek vardı, nerede o?"

Joanna tüfeği getirmek için ayağa fırladı ama sonra durakladı. Araba yaklaşıyordu ve yaklaştıkça motor sesi tanıdık gelmeye başladı. Tekrar bakmak için Collins'in omuzlarının yanından baktığında, verandadan gelen ışıkta parlayan ana gövdenin parlak mavisini gördü ve göğsünde sorularına cevap veren bir umut kıvılcımı alevlendi. Bu arabayı tanıyordu.

"Dur," dedi. "Sanırım gelen benim annem."

Annemdi.

Garaj yolunun sonuna vardığında Cecily ön koltuktan yuvarlanırcasına arabadan inerken motor henüz duruyor gibiydi, gözlerinde vahşi bir ifade vardı, ilk defa dudaklarında imzası niteliğindeki kırmızılık yoktu. Collins hâlâ Joanna'nın görüşünü engelliyordu, Cecily, Collins'e doğru koştu, yumruklarını havaya kaldırdı ve elleriyle onun göğsüne vurduğunda Collins geriye doğru tökezledi. Collins iki eliyle de Cecily'ye zarar vermeden darbelerini engellemeye çalıştı.

"Kızım nerede?" diye bağırdı. "Kızıma ne yaptın?"

"Buradayım!" Joanna kendini ikisinin arasına attı, köprücük kemiğine bir yumruk yedi. "Anne, ben buradayım!"

Cecily, Joanna'nın kollarını kavradı ve gözyaşlarıyla karışık bir şaşkınlıkla bakışlarını Collins'e çevirdi. "Joanna?"

"Evet, ben iyiyim!"

"Kim bu *adam*?"

Bu sorunun karmaşık cevabı şu anda onu aşıyordu, bu yüzden, "Adı Collins. Collins, bu da annem Cecily," dedi.

Collins, "Memnun oldum," dedi şüpheyle.

Cecily hâlâ Joanna'ya sıkıca tutunarak, "Kalkanlar inmiş," dedi, yüzünde bir cevap arıyordu. "Yataktaydım, neredeyse uyuyordum, seni düşünüyordum ve birden evinin nerede olduğunu hatırladım. Buraya nasıl geleceğimi hatırladım! Ben... En kötüsünü, en kötüsünü düşündüm. Ama büyü kitabı aşağıda, değil mi? Kalkanları sen mi indirdin?"

"Evet," dedi Joanna çünkü bunu kendisi seçmemiş olsa da öyle olmasına izin vermişti.

"O zaman Richard gelecek," dedi Cecily. "Kitabını almaya gelecek."

Joanna ona bakakaldı. "Richard'ı nereden tanıyorsun?"

Cecily de ona baktı. "Asıl *sen* nereden tanıyorsun?"

"Joanna senin kütüphane yüzünden bir sessizlik büyüsü altında olduğunu söyledi," dedi Collins. "Richard'ın adını bile söyleyemiyor olman gerekirdi."

Cecily'nin ağzı açık kaldı ve geriye doğru bir adım attı ama bir saniye sonra kendini topladı. "Sessizlik büyüm bozuldu," dedi Joanna'ya bakarak. "Aynanın içinden gönderdiğim o notta istediğim buydu. Yirmi üç yıl önce kız kardeşini korumak için büyüye razı olmuştum ama artık dayanamıyordum. Sana gerçeği söyleyemezsem seni kaybedeceğimi biliyordum."

Joanna son zamanlarda ne zaman annesine baksa, Cecily'nin gerçek yüzünü bulanıklaştıracak kadar kalın bir şüphe perdesinin arkasından bakıyordu. Joanna bu perdeyi tamamen kaldırmak için ne yapması gerektiğini bilmiyordu: ellerini kaldırıp onu itemeyecek kadar uzun süredir üzerindeydi.

"Bodrum katında başka bir sessizlik büyüsü daha var," dedi Cecily. "Bir zamanlar bir başkasına okuduğum, sadece benim bozabileceğim bir büyü. Onu artık bozmak istiyorum. Bir ömür boyu yetecek kadar sessizlik oldu." Uzandı ve Joanna'nın ellerini tuttu, tutuşu sabitti. "Beni içeri alır mısın, Joanna? Lütfen?"

Artık kalkanlar yoktu. Cecily, Joanna'yı kenara itebilir ve herhangi bir eve girer gibi kolayca içeri girebilirdi. Ama rica ediyordu. Joanna'ya bir seçim şansı veriyordu.

"Gel," dedi Joanna. "İçeri gel ve bana gerçeği söyle."

33

"Kitabı bana ver," dedi Richard, Nicholas'a. "Yanında getirdiğini biliyorum. Onu duyabiliyorum."

"Maram," dedi Nicholas, "neler oluyor?"

Esther'ın tüm duyusal farkındalığı ikiye bölünmüştü. Yarısı doğrudan kafasına doğrultulmuş, son derece güçlü görünen tabancaya odaklanmıştı, diğer yarısı ise Richard'ın yanındaki siyah saçlı kadında takılı kalmıştı. Bu Maram'dı, devasa bir ahşap masanın kenarına tünemişti ve kendi silahını kucağında gevşekçe, hatta gelişigüzel tutuyordu. Bakışları Nicholas'ın üzerindeydi, Esther'ın olduğu yöne doğru göz ucuyla bile bakmamıştı ve o kalın kaşlar, Nicholas haklıydı, Esther'ın kaşlarının aynısıydı, özür dilercesine çatılmıştı.

"Özür dilerim, Nicholas," dedi Maram. "Seni ya da Richard'ı kandırmak hoşuma gitmedi. Ama bu," derken Esther'ın olduğu tarafa doğru elini salladı, hâlâ ona bakmıyordu, "Tretheway'i aynadan buraya gönderdi, halbuki tam aksinin olması gerekiyordu. Eh... Ne yaparsın... Zor zamanlar."

"Ne?" dedi Nicholas. "Ama... sen... sen..."

Maram onun kekelemesinin bitmesini beklemeden söze girdi. "Arkadaşın sana zavallı Tretheway'e ne yaptığını anlatmadı mı?"

"Korkunç bir ölümdü," dedi Richard.

"Ama Esther'ı kurtarması için birini gönderdin," dedi Nicholas, "Auckland havaalanında Richard'ın arkasından iş çevirdin."

"İkimiz de amcanın biraz inatçı olabileceğini biliyoruz," dedi Maram. "Seni evden çıkarıp tek başına dünyayı dolaşmanı içeren bir planı asla kabul etmezdi. Kabul eder miydin, sevgilim?"

"Muhtemelen hayır," dedi Richard hüzünlü ve sevecen bir ifadeyle.

Esther onların ne dediğini zar zor dinleyebiliyordu. Gözlerini Maram'a dikmişti. Yüz hatlarında Nicholas'ın gördüğü benzerlikleri aradı. Evet, kaşları ve yüzünün şekli benziyordu ama bu bir teori oluşturmak için yeterli değildi ve kesinlikle bir tahminde bulunarak hayatlarını riske atmalarına yetecek kadar da değildi. Sadece şimdiki zamanın o ivedi, adrenalin dolu berraklığında, geçmişte sadece birkaç dakika önce düşüncelerinin ne kadar bulanık olduğunu fark etti. Şüpheciliği gerçekti ama bu inançsızlıktan kaynaklanmıyordu; şüpheciliği, çoğu zaman olduğu gibi, umuttan kaynaklanıyordu. Nicholas'ın ona söylediklerine inanmak istemişti: annesinin hayatta olduğuna, hiç ölmediğine ve onu korumak için uğraş verdiğine inanmak istemişti.

Ama onu bu kişi doğurmuş olsa bile ki belki de gerçekten de öyleydi, Maram onun annesi değildi. Esther'ı koruyan tek kişi, her zaman olduğu gibi, Esther'dı.

"Kitap, Nicholas," dedi Richard silahın diğer ucundan ona doğru işaret ederek. "Aksi takdirde bu kurşun doğrudan yeni arkadaşının kafasına girer."

Richard'ın o kadar hoş bir yüzü vardı ki sözleriyle kıyaslandığında ona daha da korkunç bir hava katıyordu. Arkasında, masanın üzerinde Nicholas'ın tarif ettiği portre duruyordu: kanlı önlüklü, sert yüzlü bir Richard, elinde kemik testeresi, etrafında kemik çerçeve.

"Onu öldürmezsin," dedi Nicholas. "Ona canlı ihtiyacın var."

"Evet," diye kabul etti Richard. "Ama hâlâ nefes aldığı sürece zihninin durumu önemsiz. Ben de bir zamanlar cerrahtım, biliyorsun." Boştaki eliyle kendi kafasına vurdu. "Yaşamını sona erdirmeden maksimum hasarı verebileceğimi söyleyebilirim. Tabii buna yaşamak derseniz. Arkadaşının sonu bu mu olsun yani?"

Nicholas başını sağa sola çevirdi, sallamıyordu ama etrafına bakınıyor, bir cevap arıyordu. Gözleri Esther'ınkilerle buluştu

ve Esther da en az onun kadar çaresiz hissetti. Daha önce pek çok kez kaçtığı gibi yine kaçma şansı vardı ama bunun yerine onunla birlikte buraya gelmiş, bu tuzağın ortasına düşmüştü. Nicholas'ın konuşmasını, bir şeyler söylemesini istediğini anlayabiliyordu ama ne söyleyebileceğini hayal bile edemiyordu. Eğer ağzını açarsa, tek yapabileceği çığlık atmak olurdu.

"Bu kapının ardında insanlar var," dedi Richard umutsuz bakışlarını odanın içinde gezdiren Nicholas'a bakarak. "Ve kütüphanede, buraya gelmek için kullandığınız geçidin yanında bekliyorlar. Bir emrime bakar. Lütfen, pisleşmeden şu işi halledelim. Kitabı bana ver."

"Önce," dedi Nicholas, "neden bana bir cevap vermiyorsun?"

Richard ona acıyan bir gülümsemeyle baktı. "Pazarlık edecek durumda değilsin."

"Bırakalım da sorularını sorsun," dedi Maram. Esther'a İngiliz aksanı varmış gibi geldi ama o kadar özenli ve mükemmeldi ki neredeyse üzerine çalışılmış gibiydi. "Seni kaybetmek istemiyoruz, Nicholas. Hem Richard hem de kendi adıma söyleyebilirim ki sana olan sevgimiz tamamen gerçek bir sevgi."

"Doğru." Richard başını onaylarcasına salladı. "Ve her zaman da öyleydi. Bu olay senin hakkında hissettiklerimizi değiştirmez."

"*Sizin benim* hakkımda hissettiklerinizi mi?" dedi Nicholas.

"Alışmak için biraz zamana ihtiyacın olması doğal," dedi Maram, "bazı olayların gidişatına dair yeni bir bakış açısı oluşturmaya çalışıyorsun ama..."

"Kaçırılmışım gibi bir oyun çevirdiniz ve gözümü oyup kafamdan çıkardınız," dedi Nicholas. "Bazı olaylar derken bunu mu kastediyorsun?"

Richard yüzünü buruşturdu. "Bundan zevk aldığımı mı sanıyorsun? Tanrım, hayatımın en kötü günlerinden biriydi."

Nicholas, sanki şaşırmış gibi boğuk bir kahkaha attı. "Senin gözünde benim insan olarak bir kıymetim var mı? Peki, ya babamın var mıydı? Yoksa neşterlerin ve kan torbaların gibi biz de senin için yalnızca birer aletten mi ibaretiz?"

"Elbette bir insansın," dedi Richard. "Her ne yaptıysam ailemiz ve mirasımız için yaptım. Kütüphane için yaptım."

"Ailemiz," dedi Nicholas. "Kaç yaşındasın sen? Sen benim amcam değilsin. Akrabam bile olmayabilirsin."

Richard'ın nazik bakan gözleri hüzünlendi. "Evet," dedi. "Bunu sorguluyor olman bile canımı acıtıyor, yalan yok. Kız kardeşim bir Kâtip'ti. Sen de baban da onun soyundan geliyorsunuz."

Esther konuşmak istemiyordu ama zihni nesiller boyunca dönüyor, sayıları hesaplıyor ve Nicholas'ın ona anlattıklarıyla karşılaştırıyordu. "Kan bağı büyüsü," dedi. "O sen miydin?"

Esther'ın sesini duymasıyla Richard gerildi, sonra gözle görülür bir şekilde kendini rahatlamaya zorladı. Esther'ın başına doğrulttuğu silahının duruşunu sağlamlaştırdı. "Demek Nicholas sana bundan bahsetti, ha? Sonuna kadar haklısın. O büyüyü ben tasarladım, kitabını ise kız kardeşim yazdı."

"Kimin kanıyla?" dedi Nicholas. "Kimin bedeniyle?"

Richard boştaki elini onu susturmaya çalışırcasına havada salladı. "O günlerde çok daha fazla Kâtip vardı."

Esther hâlâ Maram'ı izliyordu. Kendine engel olamıyordu. Her şeye rağmen, kafasına doğrultulmuş ve Maram'ın parmaklarının arasında sallanan silaha rağmen, Maram'ın onun orada olduğunu fark etmemiş gibi davranmasına rağmen, beyninin hain bir kısmı gördüklerini hâlâ bir bir zihnine not ediyordu: parmakların şekli, burun deliklerinin kıvrımı, geniş alnı. Ten rengi pembenin bir alt tonuydu ve Esther'ınkinden birkaç ton daha koyuydu ama Abe'inkiyle bir araya geldiğinde...

Esther uzun bir nefes verdi, hayal kırıklığı korkuyla karışıp öfkeye dönüştü. Yüzüne doğrultulmuş bir silah vardı ve bu arada kafasındaki aptal, hayalperest çocuk doğru kabloları, gerçek bağlantıları aramak yerine, iki uyumsuz fiberi birbirine eklemeye çalışarak asla ortaya çıkmayacak bir kıvılcım bekliyordu.

Ama içindeki çocuk yine konuştu. "Bundan senin kazancın ne?" diye sordu Esther, Maram'a çünkü bunu bilmek istiyordu ve Maram'ın ona bir kez olsun bakmasını istiyordu.

Maram cevap vermeden önce izin ister gibi Richard'a döndü.

Richard başıyla onayladı. "Onlara söylemekten zarar gelmez."

Ama cevap veren Nicholas'tı, sesi neredeyse tanınmıyordu, öfke doluydu. "Senin için yeni bir büyü yazacak. Öyle değil mi? Seni sonsuza dek yaşatacak."

"En azından uzun, çok uzun bir süre," dedi Maram. Memnun bir şekilde kocaman gülümsedi. "Evet."

"Kütüphaneyi benim kadar seven tanıdığım tek kişi o," dedi Richard. "Tüm bunlarla ilgilenmek çok büyük bir sorumluluk. Maram gelene kadar tek başıma yapmanın ne kadar zor olduğunu kendime bile itiraf edememiştim ama sonra bunu yalnız başıma yapmama gerek olmadığını fark ettim. Bunca yıldır ne kadar yalnız olduğumu hayal bile edemezsiniz. Ailemin ve sevdiklerimin birer birer öldüğünü görmek ve tüm bunların yükünü omuzlarımda taşımak zorunda kalmak..."

"Sorumlulukmuş," diye çıkıştı Nicholas. "Bu tamamen sizin uydurmanız. Kimse ailemizden bunu yapmasını istemedi."

Onlar konuşmaya devam etti ama Esther dinlemiyordu. O hâlâ Maram'a, Maram da sabit bir şekilde Richard'a bakıyordu. Richard'a bakışları çok mu sabitti? Esther'ın bakışlarından tamamen mi kaçıyordu? Bu bile başlı başına bir şeydi, değil mi?

Ayrıca onu izleyen Esther olduğu için Maram'ın yüzünün değiştiğini gören tek kişi yine oydu.

Maram'ın ifadesi dikkatli ve sakindi ama birden gözleri irileşti ve elleri boğazına gitti, yanakları kanla morarırken ağzı açıldı ve aralanan dudaklarından patlak bir lastik gibi bir tıslama döküldü. Olduğu yerde iki büklüm oldu, soluk soluğa kaldı ama tam Richard cümlesini yarıda kesip endişeyle ona bakarken, kaburgalarını titreten kocaman bir nefes aldı ve öyle dik oturdu ki sanki elektrik çarpmış gibi görünüyordu.

"Sen iyi misin?" Richard'ın soğukkanlılığı yerini öylesine açık bir endişeye bırakmıştı ki Esther neredeyse onun için üzülecekti.

"Ah," diye nefes nefese kaldı Maram. Ellerinden biri hâlâ boğazının etrafında gevşekçe kıvrılmıştı ama diğer elini diğerlerini yatıştırırcasına bir hareketle havaya kaldırdı. "Şey... Tükürüğüm

kaçtı. Şimdi iyiyim." Dikkatli bir nefes aldı. "Gözlerini hedeften ayırma, sevgilim."

Richard bakışlarını tekrar Esther ve Nicholas'a çevirdi ve rahatlamak için gözle görülür bir çaba sarf etti. "Neden biraz gergin olduğumu anlayabilirsin," dedi, sanki kendini mazur gösteriyormuş gibi. "Maram'ın şimdi ölmesi acımasız bir ironi olurdu."

"Keşke ölsen," dedi Nicholas, Maram'a ama bu söylediğine kendisi bile inanmıyordu. Çok bitkin çıkan sesindeki öfke azalmıştı. Öte yandan Esther enerjiyle yanıp tutuşuyordu. Hâlâ Maram'ın durduk yere boğulurken yüzünün aldığı hâli, gözlerinin nasıl açıldığını, o tıslarcasına verdiği nefesi ve ardından ciğerlerine kadar çektiği havayı duyuyor ve görüyordu. O sabah da benzer bir yüz görmüş, benzer bir tıslama ve nefes çekiş duymuştu. Collins'ti, tam da susturma büyüsünün kalktığı anda.

"Ne biçim konuşuyorsun, Nicholas!" Richard'ın sesi sitemkârdı, binlerce azarın yankısı gibiydi. "Bu kızı ne zamandır tanıyorsun, birkaç gündür mü? Ama öte yandan Maram bütün hayatın boyunca buradaydı, sana baktı. Onun ölmesini falan istemezsin."

"Aslında kimsenin ölmesini istemiyorum," dedi Nicholas. "Bu çılgınlığa bir son vermeni ve Esther'ın gitmesine izin vermeni, Maram'ın normal bir hayat yaşamasını ve her insan gibi yaşlı bir kadın olarak ölmesini istiyorum."

"Belki bir anlaşma yapabiliriz," dedi Richard. "Esther birkaç yıl sana birkaç çocuk doğuracak ve aralarından herhangi birinin senin yeteneğinle doğan olup olmadığını görecek kadar daha yaşar ve sonra..."

Nicholas ellerini kulaklarına vuracakmış gibi kaldırarak, "Dur," dedi. "Tanrım, dur."

Richard güldü, gülüşünde şefkat vardı. "Bunun hoşuna gitmeyeceğini tahmin etmiştim."

Maram sandalyesinden kalktı ve Richard'ın yanına gitti. Nicholas gibi o da baştan aşağı pahalı görünüyordu, ipek bluzu vücuduna mükemmel bir şekilde oturmuştu, cilt makyajı kusursuzdu, saçları taranmış ve parlıyordu.

"Şöyle yapsak belki beni anlamana yardımcı olur," dedi Maram, "kütüphaneyi çocuklarımdan biri olarak düşün. Bugün sizi buraya getirmek için yaptığım her şey çocuğumu korumak içindi."

Esther'ın yanında duran Nicholas kaskatı kesilir gibi oldu, pürdikkat onu dinliyordu. Esther da aniden nefes almakta zorlanmaya başlamıştı.

Maram, "Bunu aranızda en iyi Nicholas bilir, ben pek anaç biri sayılmam," deyince Richard kıkırdayarak onayladı. "Ama hoşuna gitsin ya da gitmesin, ben yine de bir anneyim. Ve bir anne olarak, eğer birinin çocuğunuza silah doğrultabileceğini düşünüyorsanız..." Maram omuz silkti. "Onu korumak için gerekli adımları atarsınız. Herhangi bir tehdidin zararsız bir vızıltı olduğundan ve olası bir yaranın bir iğne batmasından daha kötü olmadığından emin olmak için elinizden geleni yaparsınız."

Richard ona baktı, kaşları çatıldı.

"Sanırım," diye devam etti Maram, "anne olmak bir yolda olmak gibi. Ve bu yol sizin için bir sonraki adımı doğurur."

Esther bir adım öne çıktı. Richard bakışlarını Maram'dan ayırdı ve "Kıpırdama," dedi.

Esther bir adım daha attı. Nicholas'ın uzanıp soğuk parmaklarıyla bileğini kavradığını hissetti ve bileğini sallayıp ondan kurtuldu.

"Yeter," dedi Richard. "Nicholas, kitabı bana ver."

"Nicholas, yapma," dedi Esther ve bir adım daha attı. Silah şimdi başından yaklaşık bir metre uzaktaydı, Richard da neredeyse iki metre gerisindeydi.

"Nicholas seni korumak için çok şey yaptı," dedi Richard, Esther'a "Seni vurduğumu görmesini gerçekten istiyor musun? Yeterince berbat kâbuslar görüyor zaten."

Esther, Maram'a baktı ve ilk kez Maram'ın da ona baktığını gördü. Gözleri buluştu, elektrik yüklü tellerin kavuşması gibi bir şok dalgası hissettiler ve Maram, Esther'a doğru başını minicik hareketlerle aşağı yukarı salladı ama yeterince gizleyememişti. Richard bu hareketi göz ucuyla yakaladı ve "Siz ne..." dedi.

Ama Esther ona sözünü bitirmesi için zaman tanımadı. Richard'a doğru hamle yaptı, aralarındaki iki metreyi bir sıçrayışta aştı ve Nicholas'ın dehşete kapılmış çığlığını silahın patlaması bastırdı.

34

Babasının kanını emen vampir kitap dışında, Joanna'nın bildiği kadarıyla koleksiyonunda büyüsü uzun süredir devam eden tek bir kitap daha vardı. Düzgün, doğal bir deriyle ciltlenmişti ve sayfaları arasında devam eden büyüyü, onu ilk kimin okuduğunu ve onlara ne olduğunu sık sık merak etmişti.

Artık biliyordu.

Bodrum katında Collins'le birlikte Cecily'nin parmağını batırıp kanını deri kitabın son sayfasına bastırmasını ve yirmi yıl önce okuduğu susturma büyüsünü bozmasını izlemişlerdi. Joanna büyü sona erdiğinde duyduğu sesin bir nebze değiştiğini fark etmişti ve koleksiyonun olduğu yerin kapısını kapatıp merdivenleri çıktıktan sonra bile altındaki kitapların değişen uğultusunu hâlâ hissedebildiğini düşünmüştü.

Sör Kivi koridorda oturmuş, onları bekliyordu, bodrum katına inen kapıda belirdiklerinde sıçradı, gösterişli kuyruğunu sallıyordu. Cecily onu sevmek için eğildi, eli hafifçe titriyordu. Cecily'yi görmenin şokunu atlatan Joanna annesinin üzerinde terlik, siyah tayt ve muhtemelen uyurken giydiği Beatles'ın *Revolver* tişörtünden başka bir şey olmadığını ve çıplak kollarının tüylerinin soğuktan diken diken olduğunu fark etti. Joanna koridordan ilerleyerek gardıroba gitti ve eğildi, bir zamanlar Abe'e ait olan kalın bir yün kazakla döndü.

"Al," dedi annesine. "Bunu giyebilirsin."

Cecily kazağı elinde tuttu, titriyordu ama giymek için bir hamlede bulunmadı. Parmağını krem rengi kumaş üzerine

işlenmiş siyah desenin üzerinde gezdirdi. "Bunu sen doğmadan önce," dedi, "Mexico City'de yaşarken babana almıştım."

Joanna çoktan Collins ve Sör Kivi'nin peşinden mutfağa gitmek üzere arkasını dönmüştü ama bu sözler üzerine durdu. "Bu nasıl mümkün olabilir? Sen ve babam buraya geldikten sonra tanıştınız."

"Hayır," dedi Cecily. "Bu, size anlatmaya karar verdiğimiz bir hikâye. Biz aslında Mexico City'de tanıştık. Baban hâlâ Isabel'le birlikteyken."

Cecily'nin sakin ve kararlı sesi, ağzından dökülen bu imkânsız kelimelerle uyuşmuyordu. Joanna'nın tenini bir ürperti kapladı. "Ne? Ne demek istiyorsun?"

Cecily kollarını hırkanın içine soktu ve sıkıca bedenini sardı. "Hadi, oturalım."

Mutfağın ışıkları yanıyordu ve her şey çok parlaktı. Asılı bakır tavaların parlaklığından buzdolabının yansıtıcı ışıltısına, Cecily'nin kararlı yüzünün net hatlarına kadar. Joanna tepe lambasını kapatarak odayı parlamaktan kurtarıp yalnızca aydınlattı. Artık sadece ocağın üzerindeki asılı lamba onları aydınlatıyordu, ışık yağdan bulanıklaşmış bir ampulden geliyordu. Cecily mutfak masasına, Joanna da onun karşısına oturdu.

Collins çaydanlığı kaldırdı ve içinde bulunduğu durumun ağırlığını hafifletmeye çalışan bir çabayla, "Çay?" dedi.

Hem Cecily hem de Joanna başını iki yana salladı ama Collins yine de çaydanlığı doldurdu, sonra ayaklarının dibindeki Sör Kivi ile tezgâha yaslanıp Joanna'ya baktı. Çok kısa bir süredir tanışıyor olsalar bile bunun onun endişeli yüzü olduğunu anlamıştı. Joanna ona gülümsemeye çalıştı ama bunun işe yaramadığını anladı. Collins'in bakışları daha da yoğunlaştı.

Cecily, Collins'e bakıyordu, yüz ifadesi şaşkındı. Cecily, "Tam olarak kimim demiştin..." diye söze başladı ama Joanna onun sözünü kesti.

"Buraya bana gerçeği söylemek için geldiğini söylemiştin." Collins'in duruşundan örnek aldı ve omuzlarını dikleştirip çenesini ayarladı. "Anlat, hadi."

Bir an için annesi itiraz edecek gibi oldu ama sonra Cecily başını onaylarcasına salladı. Ellerini bir harita çıkarır gibi masaya vurdu, sonra gözlerini kapattı. Tekrar açmadan önce uzun ve derin bir nefes aldı.

"Her şey," dedi, "Isabel ile başlıyor."

ISABEL HEP ÇOK HIRSLIYDI. MEKSİKO'DA ZAPOTEK BİR ANNE ve yarı İspanyol bir babanın çocuğu olarak doğmuş ve aile kitapçısında büyümüştü. Kitabevi, baba tarafının büyük ölçüde çarçur ettiği kolonyal servetten kalanlardan ibaretti ve otuzlu yılların başında büyükannesi ve büyükbabasının bir tutku projesi olarak başlattığı bir işti, o zamanlar gelir elde etmeyi değil, yemek masalarında ağırladıkları yazarlar ve sanatçılar arasındaki sosyal statülerini arttırmayı amaçlıyorlardı. Sadece kitapçı değil, o zamanlar Kuzey Amerika'daki en büyük büyülü kitap koleksiyonlarından biri de Isabel'in anne babasına, ara sıra yazarlık yapan Meksikalı sosyetik büyükannesi Alejandra Gil'den miras kalmıştı; Isabel büyüyü duyma yeteneğini yine aynı büyükannesinden almıştı.

Isabel hırsını da büyükannesi ve büyükbabasından almış olmalıydı çünkü anne ve babasında kızlarının hırsından eser yoktu. Isabel doğduğunda ailesinin kuşaklar boyu süren zenginliği iki alana yayılmıştı: bağlantılar ve kitaplar. Pahalı alışkanlıklarını paraları bittikten çok sonra da sürdüren anne ve babası, Isabel'in hoşuna gitmese de bağlantılarından yararlanmaya ve kitapları satmaya merak sarmıştı. Isabel çocukluğundan beri ailesinin sahip olduğu bu kitapların, insan zihninin erişebildiği noktaya kadar meşgul eden sorulara cevaplar içerdiğine ikna olmuştu, bu cevapların ilk etapta bu kitapların yazılmasını sağlayan o mekanizma her neyse, orada bulunabileceğine inanıyordu.

Güç dışarıdan mı yönlendiriliyordu, yoksa içeriden mi geliyordu? İşin içinde Tanrı ya da tanrılar, ruhlar ya da şeytanlar var mıydı? Pek çok dini metinde anlatılan mucizeler aslında güçlü kitapların ürünü müydü, yoksa kitaplar mı mucizelerden esinlenerek yazılmıştı?

Bu güç her neyse, nereden geliyorsa gelsin, Isabel'le konuşuyordu. Küçük bir kızken kendini Juana de Arco gibi hayal etmişti, kutsal bir ses tarafından liderlik etmek ve korumak için seçildiğini düşünürdü, büyüdükçe bu konuda daha becerikli olmuş ama aynı adanmışlıkla devam etmişti. Ailesi kitapları satmaya devam ederse metinleri nasıl inceleyebilir ve onları nasıl koruyabilirdi?

Isabel kendini ailesinin arka odada sakladığı koleksiyonunu korumaya adadı, önce şehri, sonra da ülkeyi dolaşıp bağlantılar kurdu, sorular sordu, yeni gelen kitaplar hakkında ipuçları aradı. Kitaplara nasıl değer biçeceğini ve nasıl bir fiyatlandırma yapması gerektiğini öğrendi. Koleksiyondaki her bir kitabı o kadar çok kez okumuştu ki artık onları ezbere biliyordu ve sayfalarında yapılması belirtilen tekrar kalıplarını ve ifade inceliklerini anlıyordu. Kitapları çalışarak dünyayı, onun kendisini tanımasını istediğini anlayacak kadar iyi tanımaya başladı.

Ailesini, tek seferde büyük ölçekte kâr elde etmek yerine, daha küçük ama sürekli kazanç elde edebilecekleri bir tür kütüphane gibi bir ödünç verme modeline geçmeye ikna etmeye çalıştı. Bu şekilde tüm kitapları elden çıkarmak yerine ellerinde tutabileceklerdi, bir zamanlar etkileyici olan koleksiyonun sayısı teker teker satıldıkça bir süre sonra azalacaktı. Ama ailesi önerisini reddetti. Son sattıkları kitaptan kalan parayı da harcadıklarında kolayca bir yenisini satabilen anne babası ona çok fazla güçlük çıkarıyorlardı.

Isabel'in yetmişli yılların sonunda reşit olduğu dönemde, dünyanın en büyük beş kitap topluluğu Mexico City, İstanbul, Tokyo, Manhattan ve Isabel için en önemlisi Londra'da bulunuyordu.

Londra özellikle dikkatini çekiyordu çünkü orayla ilgili kulağına gelen bir şeyler vardı.

Isabel bunu nasıl öğreneceğini anladığı yaşa geldiğinden beri ziyaret ettiği kitap satıcıları ve koleksiyonculardan duymuştu: Bir organizasyon ve tüm koleksiyonlar için cömertçe ödeme yapan takım elbiseli, gülümseyen bir adam hakkında söylentiler dolaşıyordu. Eğer onu reddederseniz, bir yolunu bulup onları

yine de alacağına ve fahiş fiyatlarla size geri vereceğine dair söylentiler. Bu söylentiler uğursuz uyarılar gibi tekrarlanıyordu ama Isabel bunu bir tehdit olarak algılamamıştı, bu onun ilgisini çekmişti. Bu organizasyon, ailesinin dükkânında kurmaya çalıştığı şeyin ta kendisine benziyordu.

Sonra diğer söylentileri duydu ve merakı niyete dönüştü.

Bu söylentiler Londra'da birilerinin sadece kitapları topladığı değil, ürettiği hakkında söylentilerdi. Birileri akıl almaz fiyatlara belirli bir kitabı, belirli bir büyüyü sipariş edebiliyor gibiydi, bu da Isabel'in şimdiye kadar tüm hayatını anlamak için çabaladığı büyüyü birilerinin aktif olarak yazdığı anlamına geliyordu.

Ona göre tüm bu söylentilerin aynı organizasyonu ve belki de aynı kişiyi tarif ettiği açıktı: Takım elbiseli gülümseyen adam. O her kimse, Isabel onunla tanışmak istiyordu. Bu yüzden gözünü İngiltere'ye dikti, hedefine odaklandı ve ailesinin en değerli mallarıyla dolu bir bavulla birlikte teoloji doktorası için Oxford'a geldi. Kısa sürede kendini ilgili çevrelere kabul ettirdi ve küçük ama etkileyici bir koleksiyona sahip olduğunu ve bu koleksiyonun tamamını satmaya hazır olduğunu bildirdi, buna en önemli mücevheri de dâhildi: küçük, eski ama güçlü, yeniden uygulanabilir on beş sayfalık koruma kalkanı büyüsü kitabı.

İki sene sonra Richard onunla temasa geçti.

O zamana kadar Isabel profesyonel camiada Maram Ebla olarak tanınıyordu ve Richard tanışma mektubunu Maram Ebla'ya göndermişti. Ailesinin her iki taraftan da okunduğunda aynı anlamı veren kelimelere olan merakı nedeniyle Maram'ı seçmişti ve soyadını da genellikle dünyanın en eski kütüphanesi olarak anılan Ebla'nın antik kütüphanesine bir gönderme olarak seçmişti. Ancak kendisi için o hâlâ Isabel'di.

Isabel takım elbiseli adamın oldukça yakışıklı, aynı zamanda ellili yaşlarında olduğunu duymuştu ki bu da yirmili yaşlarındaki bir kadın için adamın teorik olarak yaşlı olduğu anlamına geliyordu. Bu yüzden Richard dairesinin kapısında belirdiğinde, alçak tavanlı koridorda biraz eğilip şefkatli, kurnaz gözlerle ona gülümsediğinde adamın çekici olduğunu fark etmekle kalmamış, aynı zamanda ondan etkilendiğini de anlayarak irkilmişti.

Hiç tereddütsüz ona koleksiyonu için maddi bir karşılık istemediğini, aksine iş aradığını söyledi. Aslında bir işten daha fazlasını istemişti. Bir geçim kaynağı. Kütüphanede, çok sevdiği kitapların arasında büyünün kaynağına olabildiğince yakın bir yaşam. İlk görüşmelerinin sonunda Richard onunla bir anlaşma yapmıştı. Ona yedi yıllık bir deneme süresi verecek, bu süre içinde eğitimini tamamlayacak ve Mexico City'ye geri dönerek kütüphanenin Kuzey Amerika'daki temsilcisi olarak çalışacak, kıtayı dolaşarak kitap sahipleriyle satış gerçekleştirecekti. Elde ettiği kitapları aynadan geçirmesini sağlayan bir dizi büyü aracılığıyla kütüphaneye gönderecekti. Richard'la iletişimi de bu şekilde, uzayda ileri geri notlar göndererek sağlayacaktı.

Yedi yılın sonunda Richard yeterince etkilenirse, Isabel ailesinin koleksiyonunu ona teslim edecek, o da Isabel'i kütüphaneye davet edecek, siparişlerin özündeki sırları gösterecek ve ona tam zamanlı iş teklifinde bulunacaktı.

Isabel sadakatinin bir ön göstergesi olarak Richard'a kalkan büyüsü kitabını verdi ancak dairesinde güvenli bir yere kilitleyip sakladığı bir kopyasının daha olduğundan bahsetmedi. Sır, para demekti ve Isabel hayatını zengin olarak sürdürmeye niyetliydi.

Richard kalkan büyüsünü eleştirel bir gözle inceledi. Kütüphanenin şu anda kullandığı kalkanlardan çok daha güçlü oldukları doğruydu ama bu kalkanların gücü Isabel'in kendisi gibi küresel çalışanlarıyla iletişim kurmak için kullandığı ayna büyülerini engelleyecekti. Yine de kitabı cebine attı. Ona bu büyüyü, ayna büyüsünün geçmesine izin verecek şekilde değiştirebileceğini düşündüğünü söyledi, ima ettiği şeye Isabel hazırlıksız yakalanmış, nefesi kesilmişti. Büyüleri değiştirebilmek de en az onları yazmak kadar iyiydi.

Hayatı boyunca aradığı bilgi buydu.

Yedi yıl göz açıp kapayıncaya kadar geçmişti.

Isabel eğitimini tamamlayıp Oxford'dan mezun olmuş ve görünüşte ailesinin dükkânına yardım etmek için ama aslında bağlantı listesini genişletmek ve ailesinin sattığı kitapların sadece Isabel'in tanıdığı koleksiyonculara satıldığından emin olmak için eve dönmüştü, böylece daha sonra kütüphanenin desteğiyle

kitapları satın ya da geri alabilirdi. New York, Chicago ve Los Angeles'a seyahat etti ve otel odalarında ayna büyüsünü okudu, kitapları hiç gitmediği ama hep aklında tuttuğu bir yere, ona yol göstermesi için yanan o mumun olduğu yere gönderdi.

Abe ile tanışana kadar her şey neredeyse tam olarak planlandığı gibi gidiyordu.

Abe, Mexico City'ye Isabel'in daveti üzerine gitmişti, Abe de kendisi gibi koleksiyon yapan biriydi, Isabel onunla bir anlaşma yapmayı umuyordu, tıpkı son üç senedir Mexico City'de kütüphane için yaptığı pek çok anlaşma gibi. Anlaşma şöyleydi: Abe bildiği ne varsa onunla paylaşacak, kitapları kütüphaneye verecek ve ceplerini de kütüphaneden gelen parayla dolduracaktı.

Ama bunun yerine Isabel, Abe'de, Richard'da da bulduğu şeyi buldu: kitaplara kendisi kadar tutkulu birini, Isabel'in büyü duyma becerisinin daha ulvi bir çağrı olduğuna inanan, aynı çağrıyı kendisi de alan birini. O da kendini kitapları korumaya adamıştı; o da kitapları incelemek ve korumak istiyordu.

Isabel bir nevi Richard'a âşık olmuştu ama Londra'daki dairesinde ilk karşılaşmalarından beri onu ne görmüş ne de onunla konuşmuştu. Sadece büyü etkisi altındaki aynalar aracılığıyla takas ettikleri notlar vasıtasıyla iletişim kuruyorlardı ve Abe'in sağlam, büsbütün varlığı ve ona olan açık ilgisi karşısında Richard'ın çekiciliği artık buğulu, hatırlanması zor bir hâl almıştı. Isabel ve Abe birlikte olmaya başladılar ve Isabel beklenmedik bir şekilde hamile kaldığında Abe ona evlenme teklif etti.

Isabel teklifi reddetti. Abe'e, Richard'a ve kütüphaneye verdiği sözden bahsetmemişti ama artık vakti gelmişti. Deneme süresinin bitmesine üç yıldan biraz fazla bir zaman kalmıştı ve bu sürenin sonunda Richard ona bir iş teklif ederse, Abe'e ve onun çok istediği bebeğe aldırmadan bu işi kabul edecekti.

Isabel çocuk istemiyordu. Ama hem kendisi hem de Abe büyülü ailelerden geliyordu; hem kendisi hem de Abe farklı yollardan da olsa büyülü soylarını devam ettirmeye kararlıydı. Birlikte sahip olacakları herhangi bir çocuk neredeyse kesinlikle kendilerinin doğuştan sahip oldukları yetenekle, büyü duyma

ve aile işini devam ettirme yeteneğiyle doğacaktı. Isabel'i bebeği doğurmaya ikna eden de bu oldu.

Isabel, Richard'a hamile olduğunu hiç söylemedi. Esther doğduğunda bile söylemedi, hâlâ nihai hedefi olan o iş teklifini alma şansını tehlikeye atabilecek herhangi bir şey söylemekten çekiniyordu. Kızının varlığını ancak kütüphane için resmî olarak çalışmaya başladığında diğerlerine söyleyebileceğini düşündü. Esther'ı da yanında götürmek, kendisini nasıl eğittiyse onu da çocukluğundan itibaren eğitmek gibi büyük hayalleri vardı.

Abe'e gelince, çocuk sahibi olmanın Isabel'in önceliklerini değiştireceğine, kızının yüzünü görür görmez kütüphaneyle ilgili tüm hayallerinin, anne sevgisinin gelgitinde bir sis gibi kaybolacağına inanıyordu çünkü buna inanmak istiyordu.

Ama böyle bir şey olmadı.

Ebeveyn olmak Isabel için sabrını zorlayan bir meseleydi ve Abe'in, kütüphaneyle olan ilişkisinin devamı konusundaki gergin tavırları da onu yoruyordu. Benzer gibi görünen idealler şimdiden bazı uzlaşmaz noktalarda ayrışmaya başlamıştı. Abe'in Isabel'in kitapların korunmasına duyduğu ilgiyi paylaştığı doğruydu ama Isabel'in aksine Abe, kitaplardan kâr elde etmekle ilgilenmiyordu ve kütüphanenin tekelci iş modeline derinden güvensizlik duyuyordu. Ailesinin koleksiyonunu gizlice genişletmeye ve korumaya devam etmek ve asıl gelir kaynağı olarak sıradan kitaplar satıyor gibi yapmaya devam etmek istiyordu.

Esther bir yaşına geldiğinde, Abe ve Isabel ilişkilerini bitirmişlerdi ve çocuğa bakma konusunda aslan payını üstlenen Abe, beraber yaşadıkları dairelerinden taşındığında, Esther'ı da yanına almıştı. Isabel haftanın büyük bölümünde koleksiyon gezilerindeydi ve kızını hafta sonları görüyordu, bir dadı tutmayı öneren de oydu: Kitap dünyasından bir arkadaşı, Esther'ı çok seven Belçikalı genç bir kadın.

Cecily.

Isabel büyük bir dehşet ve hayal kırıklığıyla, Abe ve Cecily ise biraz tedirginlikle büyülerin Esther üzerinde hiçbir etkisi olmadığını fark etmişti. Cecily'nin, insanlara geçilmez bir sınır belirleyen bir kitabı vardı ve bir gece akşam yemeği pişirirken Esther'ı

oturma odasında güvenli bir şekilde halının içinde tutmak niyetiyle büyüyü kullandı ama büyüyü uyguladıktan on dakika sonra Esther mutfak kapısından sürünerek içeri girdi. Abe ve Isabel minik Esther'ı diğer kitaplarla test ettiler ve kırılmazlık büyüsü etkisindeki vazoları parçalayabildiğini ve görünmezlik büyüsü altında olması gereken insanları görebildiğini fark ettiler. Hiçbiri bundan ne anlam çıkarması gerektiğini anlayamamıştı.

Abe'in on yılı aşkın bir süredir dul olan annesinin vefat ettiği ve Vermont'taki aile evinin ona kaldığı yıldı. Isabel'in yedi yıllık deneme süresi sona erdiğinde ve Richard onu resmen İngiltere'ye davet ettiğinde Abe ve Cecily birlikteydi, Esther neredeyse üç yaşındaydı ve Cecily altı aylık hamileydi.

Sonunda zamanı gelmişti. Isabel'e dünyada hâlâ en çok istediği şey teklif ediliyordu: Kütüphaneye ve tüm sırlarına bir davet. Abe'in duyduklarına inanmadığını gösteren itirazlarına rağmen, ona her zaman söylediği gibi hemen oradan ayrıldı. Onları Mexico City'de tutacak hiçbir şey kalmadığından Abe ve Cecily, Vermont'a, bir dağın eteğindeki büyük, eski bir eve taşındılar ve birkaç ay sonra Joanna doğdu.

İki sene sonra da Isabel'i bir daha göremeyeceklerini veya ondan haber alamayacaklarını anladılar.

Sonra bir gece geç saatlerde Esther ve Joanna derin uykudayken Isabel kapılarının önünde belirdi. Bir iş gezisi için New York'a uçmuş ve Richard'ın haberi olmadan bir araba kiralayarak şehirden sekiz saatlik bir yolculuk yapmıştı. Misafirliğe gelmemişti. Abe ve Cecily'ye son iki yılda kütüphanede öğrendiklerini anlatmak için oradaydı. Sonunda yeni kitapların nasıl yazıldığını öğrenmişti.

Kâtip'ler hakkında bir şeyler öğrenmişti.

Sadece öğrenmekle kalmamış, bir tanesiyle tanışmıştı: John adında, bir gözü olmayan ve kısa süre önce bir çocuk babası olan genç bir adam. Hiçbir büyünün dokunamayacağı bir çocuğun babası.

Esther gibi bir çocuğun.

Isabel ilk başta, büyünün işlememesi şöyle dursun, kendisinin tüm hayatını keşfetmek için adadığı o güce kızının sahip

olduğunu anladığında mutlulukla kendinden geçmişti. Ancak John'un bu güce sahip bir çocuk doğurduğu için mutlu görünmediğini fark etmekten kendini alamamıştı. Aslında hem o hem de karısı oldukça mutsuz görünüyordu. Mutsuzdan da öte bir hâldeydiler. Dehşete düşmüş gibiydiler.

Isabel riskleri ölçüp biçti ve yeni babaya kendisinin de bir Kâtip'in ebeveyni olduğunu itiraf etti. Kendi savunmasızlığını açığa vurmasının John'un ona bir nebze olsun güvenmesini, neden korktuğunu ona dürüstçe anlatmasını ummuştu ki öyle de olmuştu. Adam ona Kâtip'lerin Richard'ın sadece en değerli ticari malı değil, aynı zamanda en büyük tehdidi olduğunu söyledi. Richard, yüzlerce yıl önce hayatını bir kitaba ve Kâtip kız kardeşinin kemiğine bağlamıştı ve hem kitap hem de kemik bir bütün olarak kaldığı sürece yaşayacaktı. Bu büyüyü sadece iki Kâtip bozabilirdi ve bunlardan birinin Richard'ın soyundan gelmesi gerekiyordu, John ve oğlu gibi.

Bu nedenle Richard iki Kâtip'in aynı anda özgürce yaşamasının kendi hayatını tehdit edeceğine karar verdi. Bu amaçla var olan Kâtip'leri bulmak, avlamak, öldürmek ya da yakalamak için bir büyü yaptırmış, böylece tek Kâtip'in kendi kontrolü altında olmasını sağlamıştı. 1800'lerin ortalarında yazılan bu kitapta birinin "yetişkin olmak" için on üç yaşında olması gerektiği belirtilmişti ve John da kendisinden önceki Kâtip gibi on üç yaşında bu büyü yüzünden kendi gözünü kaybetmişti. Yani oğlunun ve Isabel'in kızının kaderi, en iyi ihtimalle bir gözlerini kaybetmek ve hayatlarının geri kalanını lüks bir tutsaklık içinde yaşamak, en kötü ihtimalle de ölmekti. Muhtemelen de yakında. Yaşayan üç Kâtip, Richard için kabul edilemezdi.

Isabel'in tek tesellisi, bu arayış büyüsünün sadece on iki ayda bir, ilk etkinleştirilme yıldönümünde yirmi dört saatliğine etkin olmasıydı ve Richard son birkaç yıldır kayıtsız kalmış, kasım ayına gelince de büyüyü etkinleştirmeyi atlamıştı. John hayatta olduğu sürece her yeri arayıp taramış ama bir başkasını bulamamıştı ve John'un türünün son örneği olduğuna inanmaya başlamıştı. John'un çocuğunun gelişi bunu değiştirmişti. Richard o yıl büyüyü bir kez daha harekete geçirmeyi planlıyordu. O

yıl, eğer John hâlâ yaşıyor olursa ve büyü hâlâ etkiliyse Esther'ı bulacaktı.

Richard, ilk kez John ve karısını ailesini görmeleri için İskoçya'ya bir geziye götürmeyi kabul ettiğinde John, Isabel'e bu fırsatı bir kaçış girişimi için kullanmayı planladıklarını söylemişti. Sürekli yer değiştirirlerse arayış büyüsünün yerlerini tespit edemeyeceğini, bu yüzden her yıl iki kasımda ailesiyle birlikte yirmi dört saat boyunca hareket etmeye devam edeceklerini söyledi. Isabel de hiç vakit kaybetmeden kendi planını yapmıştı. Richard ve Kâtip, İskoçya'ya gittikten bir gün sonra New York'a gitmeyi ve onlar dönmeden bir gün önce de eve dönmeyi ayarlamış, Richard'a bu seyahatin ve uygun zamanlamanın kendi fikri olduğuna inandırmaya dikkat etmişti.

Ayrıca John'un kaçış planı hakkında Richard'ın kulağına bir şeyler çalındığından emin olmak için de çok dikkatli davranıyordu ki bu, delice bir dikkatti. Esther'ı koruması için arayış büyüsünün etkisiz hâle getirilmesi gerekiyordu. John'un ölmesi gerekiyordu.

Vermont'a vardığında, tüm bu olan biteni söyleyerek dehşete düşmüş Abe ve Cecily'ye açıkladı ve sonra planını anlattı. Bebek Kâtip'in on üç yaşına gireceği, Richard'ın kaçınılmaz olarak büyüyü yeniden etkinleştireceği ve büyünün Esther'ı bulabileceği güne karşı bir önlemi vardı. Plan şuydu: Vermont'ta Abe ve Cecily'ye iki kitap verdi. Biri, şu anda kütüphane tarafından kullanılan kalkan büyüsünün bir kopyası olan kitaptı ancak bu kalkan büyüsü değiştirilmemişti, bu yüzden dışarıdan gelen herhangi bir iletişim büyüsünü engelleyecekti. Diğer kitap ise iki yönlü ayna büyüsünün bir yarısıydı.

Abe ve Cecily, Vermont'taki aynalarından birini büyüleyerek Isabel'in kütüphanedeki aynasına bağlayacaklardı. Bu sırada Isabel İngiltere'ye dönecek ve hemen Richard'ın çalışma odasından hayat kitabını çalacak, sonra da ayna vasıtasıyla Abe ve Cecily'ye gönderecekti. Ne de olsa Kâtip ve karısı aynı anda kaçmaya çalışıyorlardı ve Richard İskoçya'dan dönüp kitabın kaybolduğunu görünce suçu onların üzerine atardı. Hayat kitabı İngiltere'den Vermont'a geçer geçmez, Abe ve Cecily kalkan

büyüsünü okuyacak ve kendilerini ve kitabı sonsuza dek gözlerden saklayacaklardı. Böylece Richard bir gün Esther'ı almak için geldiğinde, ona karşı bir pazarlık kozları olacaktı. Ellerinde bir teminat olacaktı.

Planın son bir adımı daha vardı.

Kitabının kaybolduğunu fark ettiğinde Richard'ın tüm çalışanlarına uygulayacağından emin olduğu hakikat büyüsünü atlatmak için Cecily, Isabel'e bir susturma büyüsü okuyacaktı, böylece büyülü bir zorlama altında olsa bile, Isabel yaptıklarından bahsedemeyecekti. Isabel de aynı büyüyü Cecily ve Abe'e okuyacaktı.

Sonra onları birbirlerine bağlayan sessizlikle yollarını ayıracaklar ve Isabel Gil sonsuza dek ortadan kaybolacaktı.

COLLINS'İN ISRARLA İKRAM ETTİĞİ ÇAYA RAĞMEN CECILY konuşmayı bitirdiğinde sesi çatallaşmıştı. Sör Kivi kendisini Cecily'nin kucağına atmıştı. Joanna mutfak masasının üzerindeki derin çiziklere bakıyordu. Esther bunu beş yaşındayken baş harflerini kazımak için çatalla yapmıştı.

"Ama neden bize Isabel'in öldüğünü söyledin?" diye sordu Joanna. "Esther'ın buna inanmasına neden izin verdin?"

"Yasal olarak doğru olan buydu," dedi Cecily. "Isabel kütüphaneye katıldığında adı da dâhil olmak üzere tüm hayatını geride bırakmıştı. Ölüm kayıtlarında sahtecilik yapmıştı. Esther'ın bunu araştırmasını hiç istemedik."

"Onun yerine bizim korkmamızı istediniz," dedi Joanna.

Cecily'nin eli Sör Kivi'nin yumuşak kürkünün üzerinde durdu. "Evet ama bunun için sağlam bir nedenimiz vardı. Richard son derece tehlikeli bir adam, bunu artık biliyorsunuz."

"Çocukları korkutmak için sağlam bir neden hiç olabilir mi bilmiyorum," dedi Joanna. Bilgi bombardımanına tutulan zihni duyduklarını işlemek için fazla mesai yapıyordu ve Joanna ondan duygularını da anlamlandırmasını istemiyordu, bu yüzden tüm duygularını, öfkesini, incinmişliğini, kederini derinlere bir yere gömdü. Eninde sonunda yüzeye çıkacaklardı ve onlarla yüzleşmek zorunda kalacaktı.

Collins muşamba döşeli zeminde bağdaş kurarak oturduğu yerden konuştu. "Madem Richard'ın kitabının teminat olması gerekiyordu," dedi, "Maram sana Kâtip arama büyüsünün etkili olduğunu söylediğinde neden onu kullanmadın? Esther kaç yaşındaydı, on sekiz falan mı? Kitap başından beri sendeyse Esther'ı neden gönderdin?"

"Kitabı vermek istedim," dedi Cecily. "Kalkan büyüsü kitabını bu yüzden yakmak istedim, Richard kitabın bizde olduğunu bilsin, gelsin, bir anlaşma yapalım ve Esther bizimle kalsın diye. Ama Abe bunun işe yarayacağını düşünmedi. Isabel bize arama büyüsünün yeniden etkinleştirildiğini söylemek için bağlantı kurduğunda, kitabın bir önemi olmadığını da söyledi. Kitap, yapısı itibarıyla yok edilemezdi ve bu kitabı kullanarak Richard'ın hayatını asla gerçekten sona erdiremezdik. Önemli olanın Esther'ın yılda bir kez yer değiştirmesini sağlamak olduğunu söyledi. Onu bu şekilde güvende tutabilirdik.

"Ama unutmayın, Isabel ve ben eskiden beri arkadaştık ve onun Richard'a âşık olduğunu biliyordum, o zaman da öyleydi, hâlâ da öyle. Onu korumak için kitap hakkında yalan söylediği açıktı. Babanın korkakça davrandığını düşündüm." Joanna'ya döndü. "Ve Richard'dan bağımsız olarak, her şeyden bağımsız olarak kalkanların inmesini istedim çünkü seni, senin için kurduğumuz tuzaktan kurtarmak istiyordum."

Joanna başını ellerinin arasına aldı. Şu anda annesinin yüzüne bakamıyordu, ıstırap dolu, suçlu ve sobanın ışığı altında birden yaşlanmış görünüyordu, sanki bu konuşma onu on yıl yaşlandırmıştı.

"Özür dilerim bebeğim," dedi Cecily, sesi toktu. "Ne senin ne de Esther'ın böyle bir hayatı olsun istedim."

Ani bir tırmalama sesi koridorda ve mutfakta yankılandığında hepsi olduğu yerde sıçradı.

"O da ne?" dedi Cecily. Sör Kivi'nin kulakları dikildi ve Collins ayağa kalkmak için bir hamle yaptı.

"Kedi," dedi Joanna. "Acıkmıştır." Bir dakikalığına olsun oradan uzaklaşmak için bir neden bulduğuna sevinerek masadan kalktı. "Hemen dönerim."

Koridordan aşağı indi, nefes almaya çalıştı, düşüncelerini düzenlemeye çabaladı ve otomatik hareketlerle kapıyı açtı. Öyle dalgındı ki soğuk bir hava dalgasıyla birlikte içeri giren şeyi zar zor algılayabildi.

Kedi.

Kedi, sanki bunu daha önce yüzlerce kez yapmış gibi kafasını bile kaldırmadan, Joanna'nın bacaklarının arasından geçerek eve girmişti ve Joanna mutfağa doğru yürüyen kedinin arkasından şaşkına dönmüş bir şekilde bakakalmıştı. Olan biten her şeye, annesinin az önce ona söylediklerine rağmen kendini gülümserken buldu. Bu bir işaret olmalıydı, değil mi? Her şeyin yoluna gireceğine dair bir işaret?

Collins'in, "Selam, kedicik!" dediğini duydu. Sonra, "Joanna'ya ne yaptın?" dedi.

Annesi, "Jo?" diye seslendi.

Joanna kapıyı kapattı ve derin bir nefes almak için alnını kapıya dayadı, sonra dönüp kediyi takip etti. Onu kol mesafesinde olmasa da muşambanın üzerinde Collins'in yanına çömelmiş, kulaklarını dikmiş, odanın öbür ucunda heyecanla mızmızlanan ve Cecily'nin onu tutmasına karşı direnen Sör Kivi'ye dik dik bakarken buldu.

"Bu durumda Isabel," dedi annesine. "Yani Maram. Demek Esther'ı koruyordu ve bütün bunlar bunun içindi."

Cecily, Sör Kivi'yi sıkıca tuttu ve gözlerini kediye dikti. "Baban Isabel'e deliler gibi âşıktı," dedi. "Biz birlikte olduktan sonra bile âşıktı, sanırım onun aklının başına gelip kendisine, Esther'a dönebileceğine inanıyordu. Ve bu hiç gerçekleşmeyince de... Ona bir daha gerçek anlamda güvendiğini sanmıyorum. Esther'ı Richard'dan sadece onu korumak için değil, aynı zamanda adamın üzerinde güç sahibi olmak için de saklamak istediğini düşünüyordu. Esther'ın Isabel'in destesindeki başka bir kart olduğunu ve doğru zaman geldiğinde onu da masaya atabileceğini düşünüyordu."

"Yine de ona güveniyorsun," dedi Collins. Bu cümle Joanna'ya bir soru gibi gelmişti. "Onun bizim tarafımızda olduğunu düşünüyorsun."

Cecily başını hayır anlamında salladı. "Isabel her zaman sadece kütüphaneye sadıktı."

"Ama artık değil, değil mi?" Joanna kendi sesinin kısıldığını duyabiliyordu ve tekrar denedi, daha yüksek, daha güçlü. "Sana o kitabı verdiğinde başladığı işi bitirmek istedi. Esther'ı güvende tutmak istiyor."

Cecily başını kaldırdı. Yüzü bembeyaz olmuştu, gözleri şişmiş ve nemlenmişti. "Onun ne istediğini bilmiyorum," dedi.

Ayışığı Kitaplığı

35

Richard'ın söyledikleri doğruydu. Nicholas'ın kâbusları yeterince kötüydü.

Esther'ın kolunu ellerinin arasından çekişini ya da Richard'ın parmağının tetiğin etrafında bükülürken ifadesinin sertleştiğini kâbuslarına eklemesine gerek yoktu. O bir benzeri olmayan çatırtıyı, ateşleme iğnesi ile barutun çarpışmasını, patlamanın keskin kokusunu hatırlamasına, Esther'ın öne doğru yuvarlanışını izlerken hissettiklerini yeniden yaşamasına gerek yoktu, kendi dizleri onu zar zor ayakta tutuyordu, kalbi sıkılmış bir yumruk gibi olup Esther'ın bedeninin yere yığıldığını izlemesine hiç gerek yoktu.

Ama diğer pek çok kâbus gibi bu da mantıklı değildi.

Esther'ın bedeni yere yığılmak yerine havada ilerlemeye devam ediyordu. Sanki hiç düşmüyor, aksine sıçrıyordu. Nicholas'ın kulakları silah sesinden sonra uğuldamaya başlamıştı, bu uğultu gittikçe artıyordu ve belki de bu bir kâbus değil, bir rüyaydı çünkü havada arılar vardı, mermi büyüklüğünde, vızıldayan tombul arılar. Bir tanesi Nicholas'ın gözünün önünden vızıldayarak geçti, siyah bacakları polenle doluydu ve arının arkasında bir yerde Esther'ın bedeni Richard'ınkiyle çarpışıyordu.

Maram, Richard'ın silahını da Collins'inkini büyülediği gibi büyülemişti. Kurşunlar işe yaramazdı.

Richard, Esther'ın onu aşağıdan yakalamasının itici gücüyle geriye doğru sendeleyerek masasına çarptı, kolları çaresizce tutunacak bir yer ararken kâğıtlar havada uçuştu. Faydası yoktu, yere

düşecekti. Maram ondan uzaklaşıp masanın arkasına geçerken Richard sarsıcı bir gümbürtüyle yere düştü.

"Nicholas," diye bağırdı Maram, "Nicholas, portre, çerçeve!"

Nicholas bitkin düşmüştü. Beyni uykusuzluktan artık bulanıklaşmıştı, kırmızı kan hücreleri yenilenmiyordu ve Esther aslında vurulmamış olmasına rağmen bedeni hâlâ vurulmuş gibi tepki veriyor, şok geçiriyor ve titriyordu. Ama son birkaç dakikanın kafa karışıklığı bile yıllar boyunca geliştirdiği Maram'ın emirlerine uyma alışkanlığını silememişti. Nicholas kendi kararları dışında içgüdüleriyle hareket ediyordu.

Richard, Esther'ı elinin tersiyle itip ayağa kalkmaya çalışırken Nicholas da portreye doğru hamle yaptı ama Esther kollarını Richard'ın bacaklarına doladı ve ileri atılırken onu arkasından sürükledi. Richard onu tekmelemeye çalıştı. Esther onu sıkıca zapt etti ve Nicholas onun elinden güçlükle kurtulup masanın arkasına geçerken Richard dizlerinin üzerine düştü. Maram kanla boyanmış tablonun altında duruyordu, bir eli tuvalin üzerindeydi, yüzünde aceleci bir ifade vardı.

"Koruyucu büyülerle kaplı," dedi, "ben dokunamam."

Nicholas çerçeveyi tutup çekmeye çalıştı ama tablo duvara yapışıktı ve neredeyse hiç yerinden oynamıyordu. Esther'ın acı içinde homurdandığını duydu ve döndüğünde Richard'ın Esther'ın onu yerde tutma çabalarından kurtulduğunu ve ayağa kalktığını gördü. Esther elleri ve dizleri üzerindeydi, belki de gözünün üstündeki kırmızı kesiğe neden olan darbeden dolayı sersemlemişti ve Nicholas, Richard'ın bir Kâtip'in kanını bu şekilde boşa harcaması karşısında şaşkınlığa kapıldı. Sonra bir klik sesi duydu ve eline bastırılmış soğuk çeliği hissetti.

Maram ona silahını veriyordu.

"Vur onu," dedi. "Kemiği vur."

Hayatı boyunca silahlı korumalar altında yaşayan Nicholas'ın etrafında sayısız silah olmuştu ama bir tanesini bile tutmamıştı. Ama kendinden şüphe edecek zamanı yoktu. Richard şimdi masanın arkasındaydı ve kendisinden çok daha çelimsiz olan ve Esther'ın aksine ne yılların eğitimine ne de gerçek bir güce sahip olan Maram'a doğru eğiliyordu. Richard, Maram'ı kendisine

çekip göğsüne doğru yaslayarak sıkıca tuttu, neredeyse kucaklaşıyorlardı, Maram'ın kolları iki yanında kenetlenmişti.

Richard, "Bunu neden yapıyorsun?" dedi. Sesi kederliydi ama gözleri portredeki adamın gözlerine hiç bu kadar benzememişti: soğuk, parlak, anlamsız. Nicholas'ın çerçevenin dibindeki sararmış uyluk kemiğine dayamak için kaldırdığı silahı görmemişti, parmakları kabzanın etrafında kıvrılıyordu.

"Özür dilerim," diye soludu Maram. "Ben en iyisi neyse onu..."

"Kimin için en iyisi?" Richard onu duvara çarptı, kafası içi boş bir gümbürtüyle yankılandı. "Nicholas için mi? Bu kız için mi? Kendin için en iyi bu değil çünkü... Benimle sonsuza dek yaşayabilirdin ama sen onun yerine *bunu* seçtin, peki, neden? Kim için?"

Maram'ın elleri yukarı kalktı ama artık mücadele etmiyordu. Richard'ın yüzüne dokunuyordu, parmakları onun öfkeli dudaklarındaydı. "Kitaplar için," dedi. "Büyünün geleceği için."

Richard ona tekrar vurmak için elini kaldırdığında Nicholas namluyu uyluk kemiğinin en ince olduğu yere bastırdı. Tetiği çekti. Atış o kadar gürültülüydü ki diğer tüm hisleri bastırdı, silahın geri tepmesiyle Nicholas'ın acısı bulanıklaştı ve Maram'ı, Richard'ı ve Esther'ı bir pandomimdeki figürlere dönüştürdü, sadece yüz ifadeleri vardı, kimseden çıt çıkmıyordu: Richard'ın eli Maram'ın başının yan tarafına doğru iniyor, Maram darbenin etkisiyle bir tarafa sendeliyor, Esther ayağa kalkıyordu. Nicholas gözlerini kırpıştırdı, gözünü ve kafasının içindekileri temizlemeye çalışarak ne yaptığına baktı.

Silahın namlusunun altındaki sararmış kemik ikiye ayrılmıştı.

Kulakları silah sesinden dolayı çınlıyordu ama yine de Richard'ın çıkardığı sesi duyabiliyordu: acı çeken bir hayvan gibi acı bir feryat koparmıştı. Nicholas portreden döndüğünde amcasının Maram'dan geriye doğru sendelediğini gördü, bir eliyle tutunmak için masaya uzanmıştı, kırışan yüzünde kanlanmış dişleri belirmişti. Maram aldığı darbenin etkisiyle iki büklüm olmuştu ve Esther aniden Nicholas'ın dirseğine yapışmış, ellerini ceketine hafif hafif vuruyordu. Esther'ın alt dudağı yarılmıştı

ve yüzü bir çılgınınki gibiydi, saçları birbirine karışmış, her zamanki soğukkanlılığı kemik çerçeve gibi paramparça olmuştu.

"Nicholas," diye soludu, "acele et, Nicholas, kitap" ve Nicholas onun ne istediğini anladı. İki elini masaya dayamış, başı öne eğik, güçlükle ayakta duran amcasına dönüp bakacak gücü yoktu. Nicholas ceketinin cebinden kitabı çıkardı, bir yarısını Nicholas, diğer yarısını da Esther kavradı.

Abe ve Joanna koleksiyonlarına çok iyi bakmıştı. Nicholas bunu bodrumda fark etmişti; arşivin sıcaklığı ve nemi, tozu uzak tutmak için cam kutular, esnek deri kapaklar. Nicholas hem kitaplar hem de birkaç ayda bir yağlandığından emin olduğu çok sayıda ince deri botlarıyla ilgili deneyimlerinden yola çıkarak bakımlı derinin uzun süre dayandığını ve çıplak elle yırtılmasının son derece zor olduğunu biliyordu. Bir insanın narin derisinden yapılan deri bile tabaklanarak esnek hâle getirilebilir ve uygun bakım sayesinde esnek, sert ve yırtılmaz olabilirdi.

Ama bu kitap, Nicholas ve Esther'ın ellerinin altında, sanki kemik gibi, o da parçalanmayı bekliyormuş gibi bir anda dağıldı. Sayfalar, kanatları kopan bir kelebek gibi kitabın sırtından düştü ve deri kapak o kadar kolay yırtıldı ki kitap aralarında parçalanırken Nicholas da Esther da geriye düştü, sayfalar yavaşça yere süzüldü. İlk sayfa yere düştüğünde Richard da yere düştü.

Richard dizlerinin üzerine çöktü ve öne doğru kıvrıldı, hafif kırlaşmış saçları önce kül grisine, sonra kemik beyazına döndü. Önce pembe, sonra benekli, sonra da sepya tonuna bürünen ve kafatası boyunca gerilen kafa derisindeki her bir saç teli inceldi. Nicholas içinde arta kalan sevgi içgüdüsüyle Esther'dan uzaklaşıp Richard'ın yanında diz çöktü, dokunacak kadar yakın değildi ama Richard yüzünü ona doğru çevirdi.

İşte, gerçek kâbus buydu.

O tanıdık yüz hatları, o nazik bakan gözler, o gülümseyen ağız, hepsi acıyla bükülmüştü ve onca acının altında, neredeyse masumiyet kadar saf bir hayal kırıklığı vardı. Richard'ın yüzü çürük bir kabak gibi çökmeye başladı, derisi Nicholas'ın gözleri önünde yaşlanıyor, yüz hatları kırışıyor, sonra elmacık kemiklerinin ve çenesinin etrafında sıkılaşıyor, gözleri çapaklanıyor ve

sararıyordu. Gözleri yuvalarının karanlık oyuklarına gömüldü ve dudakları dişlerinden içeri doğru çekildi, dişleri hâlâ kanla kaplı ve kırmızıydı, diş etleri önce şişmiş, sonra da ağzı uzun sarı dişlerden ve nefes nefese mor dilden ibaret olana kadar geri çekilmişti. Camdan yapılmış ciğerlerle nefes alıyormuş gibi korkunç bir ses çıkarıyordu. Pençe hâlini almış, boğumlu ve kırık tırnaklı parmaklarıyla Nicholas'a uzandı, etleri nemini kaybedip kemiğe yapıştığı için bilekleri dal gibiydi.

Sonra yere yığıldı, gözleri ve ağzı hâlâ açıktı, güzel bir giysinin içindeki bir mumya gibiydi.

Nicholas, Esther'ın Maram'a, "Sen iyi misin?" diye sorduğunu duydu.

Richard'ın bükülmüş eli Nicholas'ın dizinden birkaç santim uzaklıktaydı. Nicholas eline baktı. Birkaç saniye önce hayatta olan bir insana ait değil gibiydi. Richard'ın son anlarında ona uzanmasına neden olan şey öfke miydi? Saldırma dürtüsü mü? Yoksa başka bir şey miydi? Nihai ama sonuçsuz kalan bir iletişim kurma çabası mı?

"Anlamışsın," dedi Maram, Esther'a. "Kurşunları. Birinizin anlayacağını umuyordum. Her şeyi anlamışsın."

"Evet," dedi Esther.

Sessizlik oldu. Richard'ın eli Nicholas'ın zihnine kazınmaya başladı. "Şeyi de anlamışsın," dedi Maram, "seninle benim aramdaki ilişkiyi?"

Nicholas gülecek durumda olsaydı gülebilirdi. Maram'ın sesinin bu kadar garip, bu kadar kararsız çıktığını hiç duymamıştı. Ama gülümseyecek enerjiyi bulmak şöyle dursun, başını boynunun üzerinde zorlukla dik tutabiliyordu. Richard'ın nazik yüzünde teselli arayarak büyümüş olan bir yanı, amcasının elindeki çarpık, insanlık dışı parmakları kavrayıp Richard'ı hayata döndürecek bir büyü bulmak istiyordu, böylece amcası Nicholas'a her şeyin bir yanlış anlaşılma olduğunu söyleyebilecek, Nicholas ondan, Richard da ondan af dileyebilecekti.

"Bunu açıkça söylediğini duymak isterim," dedi Esther.

Maram boğazını temizledi ve biraz da olsa kendine geldi. "Şey, ben, yani içinde bulunduğumuz koşullar nedeniyle 'anne'

kelimesini kullanabileceğimi pek sanmıyorum ama seni doğuran kişi olduğum doğru."

"Teşekkür ederim," dedi Esther.

Nicholas'ın görüşü kararıyordu; içine kapılıverdiği baş döndürücü bir tüneldi bu. Başını dizlerinin üzerine koydu ve Richard'ın kıvrılmış ölü parmaklarının ucunun saçlarına dokunduğunu hissetti, Richard'ın onu okşadığına kendini inandırmak istedi. Ama sonra Esther'ın canlı parmakları omzuna dokundu, o kadar sıcak ve sağlamdı ki kafasında hiçbir şey kurmasına gerek yoktu artık. Nicholas keder ve zafer karışımı bir duyguyla bunun gerçek olduğunu anladı.

36

Yukarıdan bakılınca bulutlar farklı görünüyordu. Bir yeryüzü şekli gibi doruğa çıkıyor ve vadiler oluşturuyorlardı; çukurları içinde olmayan suyla mora dönmüş, zirveleri akşam güneşinin son ışıklarıyla beyaz ve pembe tonlarında parlıyordu. Tepecikler ve yanları yüksek bulutlarla kaplanmış düzlüklerin kenarı dalgalanıyor, duman gibi mavi gökyüzüne karışıyor ve tekerleklerini açsa üzerine bir uçağın inebileceğini düşündüren katı görünümlü yanılsamasını kırıyordu.

Esther, Joanna'nın aralarındaki kolçakta duran eline dokundu.

"Jo," dedi. Bunu öyle söyledi ki Joanna kardeşinin kendisine az evvel de bu şekilde seslendiğinden şüphelendi.

"Hımm?" dedi Joanna alnı hâlâ cama dayalı bir şekilde.

"İçecek bir şey ister misin dedim."

Sonunda Joanna ona döndü. Gözlerinde ışığa bakmaktan yansımalar kalmıştı, dışarısı ile kıyaslandığında uçağın içi sararmış, sıkışık ve kasvetli görünüyordu. Hem Esther hem de bir uçuş görevlisi ona bakıyordu. Esther'ın masasındaki bardakta açık renkli ve asitli bir içecek vardı.

Joanna, Esther'a, "Kahve," dedi ve kız kardeşi bekleyen uçuş görevlisine eliyle işaret ederek isteğini tekrarladı. "Kahve, lütfen. Sütlü olsun."

Görevli ona bir fincan uzattı ve arabayı koridorda bir sıra daha itti. Joanna bir yudum aldı.

"Iyyy," dedi. "Bu berbat bir şey."

"Öyle mi?" dedi Esther ve Joanna'nın gamzelerinden birine dokundu. "O zaman neden bu kadar mutlu görünüyorsun?"

Joanna gülümsemesini engelleyemese de Esther'ın elini kendinden uzaklaştırdı. "Uçmayı çok seviyormuşum meğerse."

"Birinci sınıfta seyahat edince ben de seviyormuşum meğerse." Esther takdirle bacaklarını uzattı. "Bunu Nicholas'a sakın söyleme."

Esther kütüphaneden gelecek parayı hiçbir şey için kullanmak istememişti, hele lüks uçak biletleri için. Bunun kelimenin tam anlamıyla kanlı para olduğunu savunmuştu ama Nicholas sonunda onu ikna etmiş, Maram'ın imzaladığı çeşitli banka ekstrelerindeki sıfırları saydırmıştı. Hesaptaki para, Richard'ın defterini yok etmelerinden çok sonra diğer hesaplara aktarılmıştı, bu noktada Maram çoktan gitmişti.

Richard'ın hayatına son verdikten sonra Esther'la birlikte Vermont'a dönen Nicholas'ın Maram'ın ortadan kaybolmasına ve kütüphanede yalnız kalmasına izin vermemesi gerektiğini anlaması otuz küsur dakika sürmüştü. İlk korkusu Esther'ın ayna büyüsünü sona erdirip iki ev arasındaki bağlantıyı koparark Nicholas'ı Vermont'ta hapsetmesiydi ama Maram büyüye el sürmemişti. Nicholas aynadan sorunsuz bir şekilde geri dönmüş ve Maram'ın boş yatağının üzerinde bir zarf bulmuştu.

İçinde bir de not vardı. Joanna, kız kardeşinin annesinden tam da böyle şifreli bir not kalmasını beklerdi.

Sevgili Nicholas ve Esther, ben her zaman kütüphane için en iyisi neyse, onu istedim. Aynı zamanda kendimce sizin için de en iyisini istedim. Fakat görünen o ki ben ikiniz için de en iyisi değilim. O hâlde ben ne için en iyisiyim? Bunu bulmaya çalışıyorum. Her şey hakkında hâlâ öğrenecek öyle çok şey var ki!

Zarfta Nicholas'ın kütüphanenin yeni fiili yöneticisi olarak ihtiyaç duyacağı belgeler vardı: Evin tapusu, artık Nicholas'ın adına olan kütüphane hesaplarıyla ilgili bilgiler, tüm kütüphane çalışanlarının evrak ve sağlık sigortası bilgilerine

nasıl ulaşılacağına dair talimatlar. Nicholas koleksiyonu taradığında Maram'ın görünmezlik büyüsü, duvarların içinden geçmesini sağlayan bir büyü ve mermileri arılara dönüştüren büyü de dâhil olmak üzere birkaç büyü kitabını da beraberinde götürdüğünü fark etti. Eğer son kullanma tarihi Richard'ın hayatıyla son bulmasaydı, bu kitapların izini sürebilirlerdi. Ama bu hâliyle takip edilemezlerdi. Maram, sahte pasaport çıkarmanın kendisi için ne kadar kolay olduğunu da çoktan ispatlamıştı.

"Benimle geldiğin için tekrar teşekkürler," dedi Joanna kız kardeşine bir paket şekeri kahvesine dökerken. "Şeyi de düşünce..." Kız kardeşinin İngiltere'ye gitmek için uçağa ihtiyacı olmadığını düşününce...

"Ne demek," dedi Esther. "İlk seferinde yalnız uçmana izin vermezdim."

İki Kâtip birkaç ay önce ayna aracılığıyla Vermont'a döndüklerinden beri ikisi de kıtalar arasında sürekli gidip geliyordu ve Joanna'nın evinde bir zamanlar Esther'ın yatak odası, sonra da hurda odası olan oda şimdi kütüphanenin bir uzantısı gibi olmuştu.

"İkinci şube," demişti Nicholas geçenlerde, raflara özenle yerleştirilmiş kitaplara, Collins'in Joanna'nın merdivenlerden çıkarmasına yardım ettiği masaya, bir köşede uğuldayan yeni nem alma cihazına bakarken.

Nicholas son birkaç haftadır neredeyse hiç yorulmadan Joanna'nın okumak için dünyanın öbür ucuna uçtuğu büyünün metni üzerinde çalışıyordu; Joanna'nın kendisinin de yazılmasına yardım ettiği bir büyü.

Nicholas ilk kez ondan tavsiye istemeye başladığında, aynanın içinden geçip belli bir cümleye bakması için bağırdığında ya da karakafes otu yerine karahindiba kullanma konusunda ne düşündüğünü sorduğunda, Joanna onun kendisini küçümsediğinden, Nicholas ve kız kardeşi Atlantik Okyanusu'nu tek bir adımla geçebiliyorken aynanın bir tarafında sıkışıp kalmasına rağmen kendisini işin içinde hissetmesi için böyle yaptığından şüphelenmişti.

Ama yeni cep telefonunu kullanıma hazır hâle getirip şüphelerini, tıpkı onun gibi fizik kurallarına bağlı olan ve bu yüzden onunla empati duyması en muhtemel kişi olan Collins'le paylaştığında, Collins ona gülmüştü. "Nicholas'ın sosyal becerileri biraz zayıftır," demişti. "Senden yardım istiyorsa, yardımını istediği içindir, seni iyi hissettirmek istediği için değil."

Joanna fikrini sundukça Nicholas daha çok fikir istiyordu, ta ki sonunda yazı işleri ofisini neredeyse tamamen Vermont'a taşıyana kadar. Joanna bu durumdan özellikle memnundu çünkü bu, Esther'ın da daha sık oralarda olacağı, Nicholas, Joanna'yla birlikte taslak üzerinde aldıkları kararları anlatırken oturduğu yerde kıpırdanacağı ya da odada volta atacağı anlamına geliyordu. Nicholas, Esther'a büyü yazmayı öğretiyordu, gerçi denedikleri büyü kadar zor bir büyünün ideal bir başlangıç olmadığını kabul eden ilk kişi oydu.

Nicholas, "Bu kitap biter bitmez sana adam akıllı dersler vermeye başlayacağız," dedi ve sesi sertleşti. "Bir uzman tarafından tasarlanmış dersler."

Maram'ın ortadan kaybolması ona çok ağır gelmişti. Esther'a kıyasla Nicholas daha zor zamanlar geçiriyordu ama Esther'ın ne hissettiğini anlamak her zaman zordu.

"Bilmek istediğim çok şey var tabii ki," demişti Esther. "Ama yetişkinlik hayatının büyük bir bölümünü ürkütücü bir yandaş olarak geçirmiş bir kadınla yakınlaşmak istediğimden emin değilim."

Nicholas, "O senin şahsi Dr. Ürkütücü Yandaş Kadın'ın," diye cevap verdi oldukça sefil bir şekilde.

Joanna'ya göre, Nicholas'ın daha fazla acı çekiyor olması normaldi; kan bağı olsun ya da olmasın, Nicholas'ın Maram'ı ailesi olarak gördüğü açıktı; Richard'dan sonra sahip olduğu tek aile oydu ve o da amcasını kaybettiği gece gitmişti. Acısını saklamakta başarısız olmuş ve öfkesini gizleme zahmetine katlanmamıştı. Ama Esther'ın bu konudaki soğukkanlılığı kısmen zarfın içindeki son nesneden kaynaklanıyordu: kanla işaretlenmiş küçük, gümüş bir el aynası.

"Belli ki irtibata geçmeyi planlıyor," dedi Esther. "Sadece biraz sabırlı olmamız lazım."

"Sabır benim geliştirdiğim erdemlerden biri değil," dedi Nicholas, el aynasında saçını düzeltirken.

"Sen alçakgönüllülükte ustasın," diye gözlemledi Collins.

Esther, aynadan geri dönmeden önce Maram'la (Isabel mi demeliydi? Kimse ona ne demesi gerektiğinden emin değildi) yalnız zaman geçirdiğini ancak günler sonra Joanna'ya söylemişti. Hayatı boyunca kafasında soru işaretleri olmuştu ama Maram kaşlarını beklentiyle kaldırıp ona baktığı anda bunların çoğunu unutmuştu.

"Hadi," demişti Maram. "Sor."

"Roman," dedi Esther. Aklına gelen ilk şey buydu. "Alejandra Gil'in romanı. Senin için neden bu kadar önemli?"

Maram şaşırmıştı, sanki beklediği soru bu değilmiş gibiydi. "O kitabı büyükannem yazdı," dedi. Sonra da ekledi, "Büyük büyükannen. O bir yazardı... Ve sanırım bir Kâtip olduğun için sen de kendi tarzında bir şey yazarsın. Büyü gibi yazmak da senin kanında var. Ama aslında küçük bir kızken beni etkileyen şey kitabın adıydı. Her zaman palindromik açıdan bir yolu oluşturan şeyin adımlar olduğunu düşünmüşümdür, yolun kendisinin değil. Bir şeyleri takip ettiğimize inanıyor olabiliriz ama aslında yolu yaratan biziz."

Esther kazağının yakasını aşağı çekerek tenine kazınmış ilk birkaç kelimeyi açtı ve Maram'ın bunların ne anlama geldiğini fark ettiği ânı gördü. Maram'ın yüzünde ilk kez gerçek bir duygu belirdi, ağzı titredi ve sonra tekrar düzeldi. "Bunu sevdim," dedi.

"Ailenin kitapçısının adı neydi?" Esther sordu.

Maram bir eliyle ipek bluzunun yakasına dokundu. Yüzünde uzak bir ifade vardı, kıyıdan uzaklaşan bir tekne gibi. "Los Libros de Luz Azul."

Esther bunu dilinde evirip çevirdi, *Mavi Işık Kitapları*, sonra gülümsedi. "Luz Azul."

Kendisine aynada okunabilecek bir isim vermiş olan Maram da gülümsedi. "Ailemiz palindromları severdi. Ne de olsa eski bir büyü."

"Dükkâna ne oldu?" Esther gururunu bir kenara bırakıp, "Onu aramıştım," diye itiraf etti.

"Hâlâ orada," dedi Maram, "ama oldukça farklı bir biçimde. Bir gün sana bu hikâyeyi anlatacağım."

Esther bunu bir söz olarak kabul etmeye karar verdi. "Son bir soru," dedi. "Ama şimdilik."

"Tamam."

"Sence sana ne soracaktım?"

"Ah," dedi Maram. Bakışları Esther'ın yüzünde oyalandı, belki de Esther'ın Maram'ı Richard'ın çalışma odasında ilk gördüğünde yaptığı şeyi yapıyordu: Onda kendinden bir iz arıyordu. "Yaptığım şeyden pişman olup olmadığımı sorarsın diye düşünmüştüm."

Esther, Maram'ın hangi eylemi kastettiğini bilmiyordu. Yıllar önce kızını terk ettiği için mi, yoksa uğruna kendisini terk ettiği kütüphaneye ihanet ettiği için mi? Ama yemi yutmadı ve "Sen pişman mısın?" dedi.

Bunun üzerine Maram uzandı ve elinin tersini Esther'ınkine değdirdi. Tuhaf bir temastı bu, tuhaflığına rağmen samimiydi ve Esther ürperdi. "Henüz bilmiyorum," dedi Maram ve Nicholas odaya geri döndü.

JOANNA VE ESTHER'I HEATHROW'DAN COLLINS ALDI, KARARtılmış camlı kocaman siyah bir Lexus'la kaldırım kenarında motor açık bir şekilde bekliyordu. Soğuğa rağmen camı açmıştı ve yüzünün profilden görüntüsü Joanna'nın heyecanlanıp midesinin kasılmasına neden oldu.

İki ay önce verandada öpüştüklerinden beri gerçekten konuşma fırsatı bulamamışlardı. Daha doğrusu, öpüşmenin kendisi hakkında konuşmamışlardı. Bir kısmı yolculukla ilgili meseleler, bir kısmı da kişisel olmak üzere pek çok şey konuşmuşlar, telefon görüşmeleri, kısa mesajlar ve bir keresinde Joanna'nın sesini açamadığı bir video görüşmesi aracılığıyla birbirlerine günlerini anlatmışlardı. Collins, Esther ve Nicholas aynadan geri döndükten birkaç gün sonra oradan ayrılmıştı; önce arabayı Boston'daki

arkadaşlarına geri götürmek ve onlara ve kız kardeşine gerekli açıklamaları yapmak, sonra da kütüphanenin kalkanlarını yerleştirme işini devralmak ve kendisinin ve Joanna'nın kanının dâhil olduğu farklı bir ayna büyüsünün bir ucunu açmak için kütüphaneye geri dönmek üzere uçağa binmişti, böylece Maram'ın ve Cecily'nin kanına ihtiyaç duymak zorunda kalmayacaklardı. Ayrıca Nicholas'ın bir ev dolusu personelin nasıl yönetileceği konusunda hiçbir fikri yoktu ve ev halkı onun yetersiz önderliği nedeniyle isyan etmeye başlamıştı bile. Collins'in aksine, kütüphane personelinin geri kalanı az çok usulüne uygun yöntemlerle işe alınmıştı ve Nicholas cömertçe hepsine "gitmekte özgürsünüz" dediğinde anlaşılabilir bir dehşetle tepki göstermişlerdi.

Collins, "Onlar zorunlu çalışanlar değil, kaz kafa," demişti. "Onlar senin ücretli çalışanların ve onları kovduğunu sanıyorlar. Ayrıca ne yapmayı planlıyordun, yemeğini kendin mi pişirecektin? Avizelerin tozunu kendin mi alacaktın? Ha!"

Collins biraz beceriksizce Joanna'yı kendisiyle gelmesi için davet etmişti ama Joanna reddetmişti. Evinden ve babasının hatırasından ayrılmaya henüz hazır değildi; bu hatıra hâlâ omzundaki bir el gibi ona tutuyor, bazen rahatlatıyor, bazen de olduğu yere mıhlıyordu. Nicholas şimdilik kütüphane kalkanlarının korumasının devam etmesi gerektiğine karar vermişti ama Joanna, Collins'in kitabı çaldığı geceden beri kendi koruma kalkanlarını yerleştirmemişti. Kitabı plastik bir torbaya sararak ormanda bir ağacın nemli, çürümeye yüz tutmuş kovuğuna saklamıştı ve Collins kitabı geri vermiş olmasına rağmen Joanna bu büyüyü bir daha kullanmamıştı. Kalkanlar olmadan kendini açık bırakılmış bir kapı gibi hissediyordu ama Collins'in dünyasının kapısını aralamakla, içeri giren ışıkla ilgili söylediklerini düşünmeye devam etti. Şimdiye kadar olan tek kötü şey, evini resmî olarak elektrik şebekesine bağlamak zorunda kalmasıydı ama bu görevi Esther'a bırakmıştı, ne de olsa bu onun alanıydı.

Bu olanlara Cecily tabii ki çok sevinmişti. Esther aynadan içeri adımını atar atmaz gözyaşlarına boğulmuş ve günlerce ağlamıştı. Esther ilk başta her zamanki soğukkanlı hâlini takınmıştı; Cecily'yi eski yatak odasında otururken görmüş ve sanki aradan

yıllar değil de dakikalar geçmiş, o da annesini selamlıyormuş gibi son derece nötr bir sesle, "Merhaba, anne," demişti. Ama Cecily ona dokunduğunda, sanki içinde bir şeyler kırılmıştı. Esther yüzünün tüm kontrolünü kaybetmiş, on yıl boyunca oluşan kırgınlığıyla birleşip paramparça olmuş ve annesinin omzuna gömülüp hıçkırmaya başlamıştı.

"Ah, benim küçük bebeğim," dedi Cecily onun kıvırcık saçlarını okşayarak. "Geçti. Her şey yolunda. Evindesin."

"Bana yalan söylediniz," diye hıçkırdı Esther. "Hepiniz bana yalan söylediniz."

Cecily aynı yatıştırıcı ses tonuyla, "Evet," dedi. "Söyledik. Çok özür dilerim."

"Bana bir daha asla yalan söyleme."

"Söylemeyeceğim. Söz veriyorum, söylemeyeceğim."

Neredeyse sürekli akan gözyaşlarına rağmen Cecily iki kızının da aynı yerde olmasından o kadar memnundu ki Nicholas ve Collins'i her gördüğünde onlara sarılıp öpüyordu. Sadece Esther'ın varlığından değil, artık istediği zaman köpeği Gretchen tüylü başını pencereden dışarı sarkıtmış, arabası lazanya, salata, köri ve son on yıldır kızlarına götürmek için can attığı diğer tüm yemeklerle dolu olarak araç yolundan geçebileceği gerçeğinden de heyecan duyuyordu. Esther altıncı kez kapısını kapatıp yattıktan ve uyandığında Cecily'nin sevgiyle saçlarını okşadığını gördükten sonra, sınırlar hakkında konuşmaları gerektiğini önerdi. "Psikolojik bir durum, büyü değil." Ama bu konuşma henüz gerçekleşmemişti.

Cecily aslında Joanna'nın evde olmayacağı iki hafta boyunca kediyi beslemek için evde kalacaktı. Kedi sonunda içeri girmeye tenezzül etmişti, sanki hayatı boyunca orada yaşamış gibiydi ve girmediği köşe kalmamıştı. Joanna, kütüphaneyi ziyaret edememesinin nedeni olarak bir süre kediyi öne sürüp onu bir bahane olarak kullanmıştı ama o bile bunun sadece bir bahaneden ibaret olduğunu biliyordu.

İşin aslı, Joanna korkuyordu.

Daha önce hiçbir yere gitmemiş, kitaplarla ilgilenmekten başka bir şey yapmamış, ailesinden başka kimseyi tanımamıştı.

Başkalarının onu tanınmasına izin vermeyi de hiç denememişti. Bunu yapıp yapamayacağını da bilmiyordu.

Yine de buradaydı. İngiltere'deydi. Çabalıyordu.

Esther, Lexus'u Joanna'dan hemen sonra fark etti ama Joanna'nın gergin hâlinden onda eser yoktu ve hemen bir trafik kondüktörü gibi kolunu sallayarak "Collins!" diye bağırdı. Joanna her zaman giydiği siyah kot pantolonunu ve kırmızı yün paltosunu giymişti (gerçi saçlarını annesinin kesmesine izin vermişti) ama her nasılsa o gece verandada olduğundan farklı görüneceğinden, Collins'e farklı görüneceğinden endişe ediyordu.

Collins değişmişti. Daha iyi görünüyordu.

Esther'ın sesini duyunca başını kaldırıp arabanın kapısını açtı ve bir saniye sonra Joanna kendini öyle sıkı bir sarılmayla sarmalanmış buldu ki Collins'in kollarını gevşetmesi için sırtına vurmak zorunda kaldı.

"Collins, bırak da kız nefes alsın," dedi Esther.

"Özür dilerim, özür dilerim," dedi Collins, sonra Joanna'yı kendinden uzaklaştırdı, böylece onu kol uzunluğunda tutup delice sırıtarak ona bakabilecekti. Joanna da sırıtıyordu, Collins'in kabarık siyah ceketinin yumuşak kırışıklığına sakladığı bir gülümseme. Collins, Joanna'nın boğazında gıcığa neden olacak kadar tatlı bir parfüm sıkmıştı ama Joanna buna hiç aldırmamıştı. Collins onu bıraktığında gerginliği yatışmış ve yerini heyecan almıştı.

Sonra da Esther'ı kucakladı, Esther sadece koltuk altına kadar gelebilmişti ve Collins'in kucaklamasıyla öyle yutulmuştu ki sadece bacakları görünüyordu, sonra onları arabaya götürdü ve binmeleri için kapıları açtı.

Collins, "Valiziniz yok, değil mi?" dedi ve başlarını iki yana salladılar. Joanna valizini uçağa almak yerine Vermont'ta aynadan geçirmişti, bu yüzden yıllar önce bir emlak satışından aldığı küçük deri bir sırt çantası dışında valizi yoktu.

Burada yolun diğer tarafından araba kullanıldığını biliyordu ama yine de sürücü koltuğu olarak düşündüğü yere, direksiyonun başındaki Collins'in sağına oturmak garip hissettirdi.

Collins Heathrow trafiğine girerken Joanna gerginlikle gösterge panelini avuçladı.

Esther arkadan, "Güzel araba," dedi. Orta koltuğun en ucunda, neredeyse Collins ile Joanna'nın arasında oturuyordu.

"Kemerlerinizi bağlayın," dedi Collins. "Yaklaşık bir buçuk saatlik yolumuz var." Hâlâ sırıtıyordu ve sinyal lambasını gereğinden fazla yaktı. "Birinci Mary'nin diyarı İngiltere'ye hoş geldiniz. Bebeğin ilk uçak yolculuğu nasıldı?"

"Bayıldım," dedi Joanna. "Bize sürekli atıştırmalık verdiler. Al, sana hatıra getirdim." Sırt çantasını karıştırdı ve plastik ambalajlı bir brownie bulup Collins'in hazır bekleyen avucuna bıraktı.

Collins dişleriyle paketi yırtıp diline yapışan bir parça plastiği tükürürken Esther, "Birinci sınıf delice bir şey," dedi. "Koltuklar..." Esther cümlesini tamamlamadan aniden sustu ve Joanna koltuğunda dönerek kız kardeşini cep telefonuna bakarken buldu, yüzü tamamen hareketsizdi, omuzları sanki bir darbeye karşı kendini koruyormuş gibi hafifçe kamburlaşmıştı. Joanna'nın bedeninde alarm zilleri çaldı.

"Ne oldu?" diye sordu Collins, bakışları otoyoldan dikiz aynası arasında gidip gelirken.

"Pearl aramış," dedi Esther.

Joanna nefesini bıraktı. "Bu iyi bir şey değil mi?"

"Henüz bilmiyorum."

"Mesaj bırakmış mı?"

"Hayır." Esther elini boğazına götürdü ve gözlerini kapadı. "Kitabı okumuş olmalı."

Esther günlerce araştırma merkezine hangi kitabı göndereceğini, Pearl'ü büyünün var olduğuna inandırmak için hangi kitabı göndermesi gerektiğini düşünmüştü. Romantik olmalıydı ama basit ve yavan kitaplardan olmamalıydı; şaşırtıcı olmalıydı ama rahatsız edici olmamalıydı, güzel olmalıydı ama korkutucu olmamalıydı. Sonunda Nicholas'ın önerdiği, yakındaki herhangi bir bitkinin çan gibi çınlayan altın meyveler filizlendirmesini sağlayan bir kütüphane kitabında karar kılmış ve Pearl'ün seraya gidip parmağını hafifçe kesip kanatması ve inanana kadar

durmadan okuması için yazdığı özel yönergelerle birlikte kitabı postalamıştı.

Joanna, Esther'ın Pearl'den inanmasını istediği şeyin sadece büyü olmadığını biliyordu.

Birden Esther'ın elindeki telefondan uzun, alçak bir ses geldi ve arabadaki herkes yerinden sıçradı.

"Aman Tanrım," dedi Esther, sesi titrek, yüzü kül rengiydi. "Pearl arıyor. Görüntülü arama. Ne yapacağım?"

Collins arabanın ses sistemini açtı ve konsoldan arka koltuğa bir kablo fırlattı. "Hoparlöre bağlan!" dedi.

Esther kabloyu geri atarak, "Siktir git," dedi, sonra dik oturdu, omuzlarını dikleştirdi ve atkuyruğu yaptığı saçlarını saldı. "Nasıl görünüyorum?"

"Büyüleyici," dedi Joanna.

Esther başparmağını telefon ekranında kaydırdı ve "Alo?" dedi. Arabada lastiklerin yolda çıkardığı sesten başka ses yoktu ve Joanna'nın çılgınca atan kalbinin yavaşlamaya başladı... Ta ki zayıf telefon hoparlöründen bile duyulabilen meyve çanlarının sesi gelene kadar.

Bir eliyle ağzını kapattı, gözleri yaşlarla doldu ve bir kadın sesi, "Bu kesinlikle delilik. Domatesler *şıngırdıyor*, Esther," dedi.

Collins yüksek sesle, "Pearl *Avustralyalı* mı?" dedi.

Esther gözlerindeki yaşları siliyor ve telefonuna bakıp gülümsüyordu. "Bir noktada bitecek," dedi. "Tanrım, Pearl. Seni gördüğüme çok sevindim."

"Bu beni Antarktika'da hafıza kaybı ve kırık bir kolla terk etmiş olmanı tam olarak telafi etmiyor," dedi Pearl, "ama ileriye doğru atılmış mükemmel bir adım olabilir."

"Bir sonraki adım ne?" dedi Esther.

"Yirmi dört saatlik yüz yüze açıklama ve beni konser verecek seviyede iyi bir piyanist yapacak bir büyü."

Esther başını iki yana sallayan Joanna'ya bakıp bir kaşını kaldırdı. "Henüz böyle bir şeyimiz yok," dedi Esther, "ama üzerinde çalışacağım."

"Eee, sen neredesin? Yanında biri mi var?"

"İngiltere'deyim, kız kardeşimle bir arabadayım."

Collins ağzındaki brownieyi çiğnerken homurdanır gibi bir ses çıkardı.

"Göstersene!" dedi Pearl.

Esther telefonu çevirdi ve Joanna bir anda Carhartt tulumu giymiş, gözyaşları içinde sarışın güzel bir kızla yüz yüze geldi. Çekinerek el salladı.

"Esther'a çok benziyormuşsun," dedi Pearl.

"Teşekkür ederim!"

Esther telefonu kendine çevirdi ve "Şimdi kamerayı kapatıyorum, tamam mı?" dedi ve zil sesi kesildi. Esther telefonu kulağına götürdü, sanki daha fazla mahremiyet sağlayacakmış gibi arka koltuğun bir köşesine kıvrıldı ve kısık bir sesle, "Seni çok özledim," dedi.

Collins nadiren de olsa yaptığı bir hareket yaparak incelik gösterip radyoyu açtı ve Esther, Pearl'e mırıltılarla bir şeyler söylerken arabayı sıcak bir çello sesi doldurdu. "Bu iyi mi?" dedi. "İstersen pop müzik çalan bir kanal da bulabilirsin. Hem sen pop sevmez miydin?"

Joanna, "Sanırım pop müzik bilgilerim biraz eskimiş," dedi. "Bu güzelmiş."

"Bu hafta içinde Londra'ya gideceğiz," dedi Collins elini Joanna'nın şehir olduğunu düşündüğü yöne doğru sallayarak. "Nicholas turistik bir şeyler planladı, Londra Kulesi, Soane Müzesi, Westminster Abbey, kısacası hoşunuza gideceğini düşündüğü bir sürü acayip perili şey. Belki biz de ne bileyim, bir şeyler yeriz. Yani yemek yeriz. Yemeğe *çıkarız*. Sen ve ben. Eğer istersen."

"Evet, olur," dedi Joanna. İçinden gülmek geldi, kendini tutmadı ve Collins'in elleri direksiyonda gevşedi.

"Nicholas bana bir kredi kartı verdi," dedi Collins. "Seni çok hoş bir yere götürmem gerektiğini söyledi."

"Çok da şık bir yer olmasına gerek yok."

"Kimsenin çok şık şeylere ihtiyacı yok ama belki sen istiyorsundur. Ayrıca dünyanın bu tarafında hoş bir şeyler yapmak o kişiden hoşlandığın anlamına gelir." Joanna'ya yandan bir bakış fırlattı. "Bunu aşk romanlarından biliyorsundur herhâlde."

"Evet," dedi Joanna. "Ama kitaplarda daha fazlası öğretilmiyor."

YER YER PARLAK KIZIL İNEKLERLE BEZELİ, KARLA KAPLANIP hafifçe beyazlamış tarlalardan geçtiler. Vermont'a kıyasla çok daha az ağaç olması ve neredeyse hiç dağ olmaması dışında bazı açılardan pek de farklı olmayan bir yerdi. Bir süre sonra Collins arabayı boş yolda durdurdu ve Joanna kafası karışmış bir hâlde etrafına bakındı. Gözünün alabildiğine uzanan tarlalar vardı, toprağın ve gökyüzünün monotonluğunu bozacak bir çiftlik evi bile yoktu. Dar köy yolu önlerinde uzanıyor ve uzaktaki bir tepenin üzerinde gözden kayboluyordu.

"Hazır mısın?" dedi Collins ona bakarak. "Eve varır varmaz kalkan büyüsüne kanını ekleyeceğiz, böylece bunu bir daha yaşamak zorunda kalmayacaksın."

Joanna irkilerek onun ne demek istediğini anladı. "Geldik mi?"

"Kalkanların sınırındayız, evet," dedi. "Araba yolu hemen şurada."

Pencereden gözlerini kısarak Collins'in eliyle işaret ettiği yere baktı ama tek gördüğü çimen, kar ve çalılardı. Odaklanmaya çalıştıkça sanki gözlerine yavaşça vazelin sürülüyormuş gibi görüşü bulanıklaştı ve başına gümbür gümbür bir ağrı saplanmaya başladı. Daha önce kalkanların bu tarafında hiç bulunmamıştı.

"Sen görebiliyor musun?" diye sordu Esther'a cevabı bildiği hâlde koltuğunda dönerek. Esther başını evet anlamında salladı.

Collins, "Hızlı gideceğim," dedi ve sola dönerek doğrudan çitlere doğru sürdü.

Joanna kendini toparladı ama anlık bir darbe hissetmedi: mide bulantısı, beynini karıştıran bir bulantıydı, sanki başı ayaklarıyla yer değiştirmişti ve organları derisinin altında akıl almaz bir şekilde yer değiştiriyordu, kalbi böbreklerine doğru kayıyor, ciğerleri parçalanıyor ve kollarından aşağıya doğru döne döne iniyordu. Gözleri yuvalarında dönüyor gibi her şey karanlık ve ıslaktı, kendi iniltisini duydu, kendisinden çıktığına inanamadığı, öğürürken safrayla yanan boğazından yükselen hayvani bir ses, dünya etrafında dönüp kayarken boş bir çabayla kendini kendi bedeninin içinde bulmaya çalışıyordu.

Sonra kaos başladığı gibi aniden sona erdi ve Joanna bir kez daha kendisinin farkına vardı. Dizleri titrerken emniyet kemeri

onu tutuyordu, çenesinde salya, gözlerinde saç vardı, Esther eliyle omzunu kavrıyordu.

Joanna, "Offf," diyebildi. Elinin tersini ağzının üzerinde gezdirdi ve ön koltuğa doğru eğilmiş olan Esther kardeşinin saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. Joanna, Collins'in ona bakmadığını umuyordu.

"Geçti," dedi Esther, Joanna'nın alnına tuttuğu eli soğuktu. "Yanındayız. İyi misin?"

Joanna yutkundu, mide bulantısının olup olmadığını anlamak için bedenine odaklandı ama bulantı geçmişti.

"Bu bir daha asla tekrarlamak istemediğim bir deneyimdi," dedi ve emniyet kemerini çözerek ön camdan dışarı baktı. Bir garaja benzeyen, penceresiz, betondan yapılma loş bir yerdeydiler. Diğer duvarın önünde, şu anda içinde oturdukları arabanın aynısı olan başka bir büyük siyah araba park edilmişti. Collins çoktan arabadan inmiş ve kapısını açmak için yanına gelmişti, elini uzattı, Joanna elini tuttu çünkü hâlâ biraz titriyordu.

Garajdan eve giden geçit o kadar karanlık ve küflüydü ki Collins kapıyı açıp onları beyaz mermer bir zemin döşemeleri olan devasa, pırıl pırıl bir odaya soktuğunda Joanna şaşkınlıkla durakladı. Devasa pencereler az önce içinden geçtikleri kırsal alanı çevreliyordu; yuvarlak tepeler, bir yorgandaki dikişler gibi çitler, golyan balığı renginde gökyüzü. Joanna uzakta durgun, karanlık bir göl ve camı kırık, içi kışın soğuğu yüzünden ölmüş sarmaşıklarla dolu eski bir sera görebiliyordu.

Mermer üzerinde küçük tırnakların çıkardığı tıkırtı Joanna'nın başını kaldırmasına neden oldu, tam o sırada Sör Kivi zıplayarak odaya girdi, birkaç adım arkasında mavi ayakkabıları ve ütülü pantolonuyla Nicholas duruyordu. Joanna onu daha dün görmüştü ama burada, Nicholas'ın büyük evinde kendini birden utanmış, oraya ait değilmiş gibi hissetti. Nicholas onlara doğru gelirken kollarını kavuşturdu ve sanki Joanna'nın çekingenliği bulaşıcıymış gibi yüzündeki sırıtış yerini ani bir çekingenliğe bıraktı.

"Merhaba," dedi Nicholas resmiyetle. "Gelmişsiniz."

"Geldik," dedi Joannna. "Beni evinde ağırladığın için teşekkür ederim."

Nicholas çekingen bir tavırla omzunu sıvazlayacakmış gibi uzandı ama bir anda fikrini değiştirir gibi oldu ve onu kucakladı, kollarını sıkıca Joanna'ya sardı. Bir süre sonra o da ona sarıldı, kendini güçsüz ve çok memnun hissediyordu. Collins dışında, ailesi dışında hiç kimse tarafından kucaklanmamıştı, hele de bu kadar pahalı, büyük bir mağaza gibi kokan biri tarafından hiç.

"Kazağın ne kadar yumuşak," dedi.

"Biliyorum," dedi Nicholas. "Burada olduğuna inanamıyorum. İlk kez uçtun! Nasıldı? Hadi, eşyalarını odana koydum, sana göstereyim. Esther karanlıktan korktuğu için ikinizin aynı odayı paylaşması konusunda ısrar etti..."

"Karanlıktan korkmuyorum, cinayet mahalli perili dev evinden korkuyorum, teşekkür ederim..."

"Ama kendine ait bir yer istersen, bir sürü yerimiz var, söylemen yeterli. Acıktınız mı? Susadınız mı? Akşam yemeği bir saat sonra ama önce kış salonunda kokteyl içebiliriz diye düşündüm."

"Nicholas," dedi Collins.

"Ne? Kahvaltı salonuna mı gidelim?"

"Hayır, hayır. Mesele odalar değil. Onları bombardımana tutmadan önce biraz dinlenmelerine izin mi versen?"

"Daha önce hiç misafirim olmamıştı," dedi Nicholas. "Biraz fazla heyecanlandıysam kusura bakmayın. Burası balo salonu, şurası da kış salonu. Mürekkep yaptığımız mutfak sağınızda, personel mutfağı koridorun ilerisinde. Siz ikiniz üst katta, doğu kanadında kalacaksınız."

Joanna'nın boynu, gördüğü manzarayı izlemek için eğilip bakmaktan ağrımaya başlamıştı bile; tavanlar bile özenle yapılmış, yüksek, oymalı ve altınla kireçlenmişti. Cilalı taş zeminde ayaklarının sesini neredeyse hiç duymuyordu ama kıvrımlı merdivenden çıktıklarında adımları belli belirsiz yankılanmaya başladı. Ayrıca kendini belli eden başka bir ses daha vardı: engin, çalkantılı bir uğultu.

Joanna istemeden de olsa diğer üçünün arkasında yavaşlamış, uğultunun geldiği yöne bakıyordu. Kütüphanenin kitapları hemen altındaydı, kendi ellerini hissettiği kadar net hissedebiliyordu onları. Devasa bir arı kovanının üzerinde durmak gibiydi, ballı titreşimler yavaşça vücudundan aşağı damlıyor, tüm duyularını sıcak bir rüzgârla okşuyordu. Heyecanlanıp gözlerini kapattı.

Yanında duran Collins, "Buna alışırsın," dedi. Joanna gözlerini tekrar açtığında onu yanında beklerken buldu. "Eğer senin için çok fazlaysa üst katta yatak odaları var."

"Hayır," dedi Joanna çabucak çünkü bu kötü bir duygu değildi, saçlarında gezinen parmaklar gibi rahatlatıcıydı. "Ama onları görmek istiyorum."

"Şimdi mi?"

Joanna başını sallayarak onayladı. Koridorun aşağısından onu dinlemekte olan Nicholas geri döndü, adımları hızlı ve beklenti içindeydi. "Aşağıdalar," dedi ama Joanna'nın bunu duymasına ya da Nicholas'ın onu mermer zeminli koridordan geçirip, ardıç kuşu yumurtası mavisi halıyla kaplı ve büyük yağlıboya tablolarla çevrili uzun bir koridordan ilerletip devasa metal kapıya kadar götürmesine gerek yoktu. Joanna sadece o ses okyanusunu takip ederek bu kapıyı gözleri kapalı ve elleri arkadan bağlıyken bile bulabilirdi. Nicholas dişlilerin çıkardığı gıcırtılarla kapıyı açıp koluyla onu içeri buyur ettiğinde Joanna büyük bir hevesle odaya adım attı.

Bir rüyanın içine adım atmıştı sanki. Joanna içeri girerken ışıklar yandı ve üzerindeki kristal avize canlanarak süslü tavanı ve kıvrımlı duvarları, ağır brokar perdeleri, zengin desenli halıyı, koyu renkli ahşabı, kadife minderli sandalyeleri, parlayan bronz döşemeleri aydınlattı. Ve kitapları. Her duvarda kitaplar; kıvrımlı, tembel sıralar halinde dizilmiş cam kapaklı raflar, dört bir yanında cam kapıların ardında, sehpaların üzerinde, kapakları dışarı bakacak şekilde sırtları ona dönük kitaplar, her birinin altında düzgün levhalar vardı.

Joanna evindeki bodrum katını ve kendi minik koleksiyonuyla her zaman nasıl da gururla ilgilendiğini düşündü: sayfalarının

tozunu alıyor, içlerindeki kelimeleri ezberliyor, bir yandan da kendisinin ve Abe'in amaçları açısından eşsiz ve yalnızlıkları açısından seçilmiş olduklarına inanıyordu. Abe böyle bir yerin varlığından her zaman haberdardı ama yine de bu düşünce yapısına inanmayı aşılamıştı. Bu, Joanna'yı güvende tutmak için miydi, yoksa bir yere gitmesin diye miydi? Yoksa her ikisi yüzünden miydi? Bunu ona asla soramayacaktı.

Hemen yanındaki Esther sessizce, "Babamı mı düşünüyorsun?" dedi.

Joanna ona döndü, boğazında bir yumru vardı. Başını salladı. "Nereden biliyorsun?"

"Çünkü ben de ne zaman buraya gelsem onu düşünüyorum."

Joanna'nın Abe'le asla yapamayacağı pek çok konuşma vardı ama kız kardeşiyle yapmak istediği de bir o kadar çoktu ve Esther'ın hayatına tekrar girmesinden birkaç ay sonra bile bunu yapabileceğini düşünmek hâlâ bir mucize gibi geliyordu. Aralarında henüz söylenmemiş, birbirleri hakkında bilmedikleri o kadar çok şey ve bütün bunları konuşmak için o kadar çok zaman vardı ki! Kız kardeşinin omzuna yaslandı ve omzunun sağlam sıcaklığının onu yatıştırmasına izin verdi.

"Bütün bunlarla ne yapacaksın?" diye sordu.

"Son zamanlarda ben de bunu düşünüp duruyorum," dedi Nicholas ve Esther bir homurtu çıkardı. "Dünyadaki en büyük büyü bilgi merkezi olduğumuz için," diye devam etti Nicholas, Esther'a sert bir bakış fırlattı, "elimizdekilerin düzgün bir şekilde arşivlenmesini ve korunmasını sağlamak için bazı sorumluluklarımız olduğunu düşünüyorum. Çok param var. Ev personelle dolu ve öyle büyük ki bir milyon misafiri bile ağırlayabilir..."

"Yirmi beş misafir," diye onu düzeltti Collins. "En fazla otuz."

"Ben de düşündüm, taşındım. Bilemiyorum... Belki burası bir... okul olabilir mi?"

"Çünkü yatılı okulların çok asil bir tarihi var," dedi Esther. "Sömürgecilik ve asimilasyondan uzak bir tarih."

Nicholas, "Esther her bir kitabı paketlememizi ve ait olduğu ülkeye göndermemizi istiyor," dedi. "Şahsen ben, örneğin Prusya'ya, Seylan'a ya da Bengal'e bir şey göndermenin zor

olabileceğini düşünüyorum, haritada hâlâ var olan yerler için bile bir posta adresi gerekli... Postayı göndereceğimiz yerde de birinin olması ve paketleri teslim alması gerekiyor."

Esther, "İşte, bu yüzden daha fazla büyü topluluğuyla bağlantı kurmamız gerekiyor," dedi. "Collins de bu konuda benimle aynı fikirde, öyle değil mi Collins?"

Nicholas, "Daha fazla bağlantı kurmamız fikrine karşı olduğumu hiç söylemedim," diye itiraz etti. Collins ve Esther yumruklarını tokuşturdular.

Collins haklıymış, diye düşündü Joanna. Kütüphanenin uğultusunun bedenine işlemesine alışıyor ve damarlarında kan gibi pompalanmasından mutluluk duyuyordu. Kütüphane şimdiden onun bir parçası olmuş gibi hissediyordu.

SONUNDA GERÇEKTEN DE KIŞ SALONUNDA KOKTEYL İÇTİLER. Sonra Nicholas'ın yıllardır kullanılmadığını söylediği geniş yemek salonunda akşam yemeği yediler. Dördü devasa masanın bir ucunda kümelendi ve Joanna içeri girip çıkan, şarap dolduran, tabakları toplayan, Collins'e alçak sesle bozuk bir pilot lambasından ve bir sonraki planlanmış market alışverişi için kasabaya gidecekleri günün kötü zamanlamasından şikâyet eden siyah üniformalı personelden özür dilememek için kendisini zor tuttu.

Nicholas, sanki Joanna resmiyetle ilgili bir şeyler biliyormuş ya da bunu umursuyormuş gibi özür dileyerek, "Son zamanlarda çalışanlar pek resmî tavırlar sergileyemiyor," dedi. "Collins henüz patronluk olayını kavrayamamış."

"Ama sen," dedi Collins, "sen gerçek bir alfasın."

Nicholas, Sör Kivi'yi kucağına almış ve ona bir parça biftek yediriyordu.

Yemek çok güzeldi ama Joanna'nın fazla iştahı yoktu. Yemekten sonra ne olacağını, kendi kız kardeşinin kanından güç alarak yazılmasına kendisinin de yardım ettiği büyüyü ne zaman okuyacağını düşünüp duruyordu.

Ne de olsa sonunda burada olmasının nedeni buydu.

Nicholas'ın büyüyü yazması haftalar sürmüştü, bunun bir nedeni karmaşık olması, diğer nedeni de büyüyü yazabilmek için bazı kırmızı kan hücrelerini yeniden kaybetmek zorunda kalmasıydı. Büyü için Esther'ın da kanını alacaklardı, büyünün bu kadar zor olmasının nedeni de buydu: Nicholas daha önce hiç iki Kâtip'in olduğu bir büyü yazmamıştı. En azından bir yıl daha kitap yazmamaya yemin etmişti ve sağlık nedenlerinden dolayı muhtemelen bunu bile yazmamalıydı ama beklemeyeceğim demişti ve bu kararından dönmeyecekti.

Joanna bunun nedenini anlamıştı. Bu büyü, Nicholas'ın kütüphanenin son yüzyıllarda neden olduğu zararlar için küçük bir kefaret ödeme yoluydu, bu zararların çoğunluğu o kadar karışıktı ki çirkin düğümü çözmeye başlamak için ipin ucunu bulmak imkânsızdı. Ama en azından bir yanlışı düzeltmek için önlerinde açık bir yol vardı.

Richard'ın tüm büyü yeteneklerini sadece aynı kan bağına sahip olanlarla sınırladığı büyüyü yapmasının üzerinden iki asır geçmişti. Bu yeni büyünün işe yarayıp yaramadığını öğrenmeleri için daha yıllar geçmesi gerekebilirdi. Richard'ın miras büyüsünü bozmayı başarıp başaramadıklarından emin olabilmeleri için yepyeni bir neslin doğması gerekebilirdi.

Ya da belki kendileri de büyü becerilerini kaybedeceklerdi; Collins ve Joanna'nın beş duyusu birden azalabilir, Esther ve Nicholas'ın kanı tamamen güçsüzleşebilirdi. Belki de tüm güçleri, Richard'ın ailelere odaklanmasından önceki binlerce yıl boyunca olduğu gibi rasgele bir şekilde başka bedenlere, başka hayatlara akıp gidebilirdi. Bu, hepsinin almayı kabul ettiği bir riskti ve Joanna kütüphanenin uğultusunun tadını çıkarıyor, bir daha duymama ihtimaline karşı tüm hislerini hafızasına kaydediyordu.

Nihayet vakit gelmişti.

Bir zamanlar Richard'ın ofisi olan ve şimdi ise kırık camlar, kesilmiş brandalar ve yırtılmış sayfalardan bir karmaşaya dönüşen, zemini kitap ve eser kalıntılarıyla kaplı odada toplandılar. Collins, Joanna'ya Nicholas'ın gözünün bulunduğu kavanozu

parçaladığını gördüğünü anlatmıştı ama gözün nereye gittiğinden bahsetmemişti. Joanna boş rafların yanında durduğunda bir ürperti hissetti.

Bir an için yeni yazdıkları kitabı bir kenara bırakıp bu kadar korkunç şeylerin yapıldığı bu yerden uzaklaşmak istedi. O büyük siyah arabalardan birine atlamak, bir şekilde kendini kalkanların dışına atıp havaalanına, oradan da yüzünü tanıdığı kadar iyi tanıdığı eski tanıdık dağlarına, gökyüzüne, ağaçlara, kedisine, değişmez duvarlara uçup gitmek istedi.

"Hazır mısın?" dedi Esther.

Joanna ona baktı. Aradan on yıl geçmişti ve Esther artık çocukluğunda tanıdığı o küçük kız değildi. Gözlerinin köşelerinden başlayan, ağzını çevreleyen, anlamlı kaşlarının üzerine yerleşen kırılgan çizgiler vardı ve Joanna onları dayanılmaz derecede güzel bulduğu için başını çevirmek zorunda kaldı. Bunu görebileceğini hiç düşünmemişti: Kız kardeşinin büyümüş hâlini. Esther'ın yüzündeki değişiklikler ona bir hediye gibi gelmişti.

Nicholas çıplak masanın üzerinde bağdaş kurmuş, oturuyordu, elini çenesinin altına getirmişti, Collins bir tarafta içinde toz hâline getirilmiş bitkiler olan küçük bir tabak tutuyordu, harekete geçmek için Nicholas'ın işaretini bekliyordu. Esther gibi onlar da Joanna'yı izliyor, bir sonraki adımı onun atmasını bekliyorlardı.

Joanna, Esther'ın elini tuttu. Esther kendinden emin hareketlerle gümüş bir bıçağın ucunu Joanna'nın parmağına bastırdı ve Joanna'nın teninde çiçek parlaklığında boncuk gibi kan birikti, kaçma dürtüsüyle teninin yüzeyi gergindi. Büyünün tınısı tüm odayı doldurdu: sıcak mavi bir gökyüzünün sonsuz tatlılığı, ipekten yapılma binlerce kanadın çırpınışının ritmi, yeryüzünde hareket ettirilebilecek her şeyi, yani aslında her şeyi hareket ettiren bir rüzgâr.

Joanna kitabı açtı.

TEŞEKKÜR

Teşekkür sayfalarını seven bir yazarın teşekkür sayfalarına hoş geldiniz. Kısa ve vurucu bir minnettarlık ifadesini tercih eden siz klas okuyucular için kısa ve öz olarak şöyle söyleyeyim; HERKESE ÇOK TEŞEKKÜR EDERİM!!! Benim gibi meraklı olanlar ise, menajerimin adı, arkadaşlarımın kim olduğu, hangi kurumların bana para verdiği ve okuma yazma bilmeyen bir hayvana teşekkür edip etmeyeceğim (spoiler: edeceğim) gibi bugünün en mühim sorularının cevapları için okumaya devam etsinler.

Öncelikle menajerimin adı Claudia Ballard ve kendisi muhteşem biri. Claudia, hazırlanması yıllar süren taslaklar, hayal kırıklıkları ve başlangıçta hemfikir olduğumuz edebi gerçeklikten tamamen vazgeçme sürecinde benimle birlikte olduğun için sana minnettarım. Keskin editoryal gözün ve kararlılıkla devam ettirdiğin hevesin için teşekkür ederim. Ayrıca aramızda denizler olmasına rağmen heyecan verici iletişimimiz için WME'den Matilda Forbes Watson'a, Batı Yakası'nın incelikleri için Sanjana Seelam'a, kitabın adını seçmek için yorulmak nedir bilmeden beyin fırtınası yapan Camille Morgan'a ve bu kitabı daha büyük bir dünyaya ulaştırdığı ve kalbimi güm güm attıran coşkulu ilk okuması için Caitlin Mahony'ye teşekkür ederim.

Bu kitabın ne olduğuna ve ne olabileceğine dair net ve yaratıcı vizyonu için William Morrow'daki olağanüstü editörüm Jessica Williams'a teşekkür ederim. Olay örgüsündeki büyülü dokunuşları için Julia Elliott'a teşekkür ederim. İngiltere'deki mükemmel editörlerim Century'den Selina Walker ve Del

Rey'den Sam Bradbury, siz olmasaydınız Nicholas'ın görkemli evi bir harabeden farksız olurdu, teşekkür ederim.

Salt&Sage Books'tan Melissa Vera'ya nazik ve özenli gözü için teşekkür ederim ve Ronkwahrhakónha Dube'ye, görüşlerinin ve sorguladıklarının büyülü cömertliği için teşekkür ederim.

Antarktika ile ilgili öğrendiklerim için Jacoby Smalls'a teşekkür ederim.

Beni kitaplarla dolu bir evde büyüttüğü ve bana dil, seyahat hakkında öğrettikleri, sunduğu iyi anlaşmaları ve yaşattığı güzel zamanlar için annem Gail Mooney'e teşekkür ederim. Cömert sevgisi ve absürt mizah anlayışı için babam Frederic Törzs'e teşekkür ederim. Eğlenceli, komik, bilge kız kardeşim Jesse Törzs'e teşekkür ederim. İlk öyküler senin içindi; bu öykü senin için ve sonuna kadar yazacağım her öykü senin için.

Üvey annem Niki'ye, üvey babam Steve'e ve üvey kız kardeşlerim Ella, Sophie ve Tessa'ya teşekkür ederim. İyi ki benim ailemsiniz.

Buradan göçüp giderken bana bıraktığı hediyesiyle sayesinde öğrenci kredilerimi ödediğim ve bana yazmam için zaman kazandıran Douglas Capra'ya yürekten teşekkür ederim. Dougie, mükemmel bir kitap zevkin vardı, bunu da beğeneceğini ummaktan başka yapabileceğim bir şey yok. Seni her zaman özleyeceğiz.

İlk okuyucularıma teşekkür ederim: bu romana başlamam için gereken itici gücü ve cesareti sağladığı için Lesley Nneka Arimah'a ve yapımı yarım kalmış karavanımda dondurucu soğukta bile yazma buluşmalarıma geldiği için Abbey Mei Otis'e teşekkürler.

Clarion West 2017 sınıfına, Team Eclipse'e teşekkür ederim: Shweta Adhyam, Elly Bangs, David Bruns, Mark Galarrita, Aliza (A. T.) Greenblatt, Iori Kusano, Patrick Lofgren, Robert Minto, Stephanie Malia Morris, Andrea Pawley, Joanne Lim-Pousard, Vina Jie-Min Prasad ve Gordon B. White. Sizlere son derece minnettarım ve sizlerle gurur duyuyorum. Özellikle 4. Bölüm'de Esther'ın çevirdiği paragrafın İspanyolca orijinalini yazan ve bana yapı ve "bakış açısı" üzerine bu romanın dünyasını sarsan

bir Zoom dersi veren Andrea Chapela'ya teşekkürler. Ayrıca sohbet ağımızdaki her etkileşim için Alexandra Manglis, Adam Shannon ve Izzy Wasserstein'a teşekkür ederim. Zekânız, mizahınız, azminiz ve şefkatiniz hayatımı ve yazarlığımı ölçülemeyecek kadar geliştirdi.

Derin dalışlar ve su katılmamış keyif için Sally Franson'a teşekkürler. Efsanelerimizin ve anılarımızın koruyucusu Nicole Sara Simpkins'e teşekkürler. Evi bir yuva haline getirdiği için Eric Andersen'e ve COVID-19 karantinasının derinliklerinde ve bir roman yazdığımda yarattığım o izole dünyada bile beni yalnız bırakmadıkları için Nate White, Gabriela Farias, Dr. Aaron Mallory ve Ashton Kulesa'ya teşekkür ederim.

Terapistim Heather Smith'e teşekkür ederim. Beni dinlemek senin işin biliyorum ama sen işinde gerçekten iyisin.

2019 sonbaharında turneye çıkacağı için Joanna Newsom'a teşekkür ederim.

Hayal gücümü erken yaşta şekillendirdiği için Lauren Joslin'e teşekkür ederim.

Minnesota State Arts Board'a, Minnesota Regional Arts Council, Loft, Jerome Foundation, McKnight Foundation, Norwescon ve National Endowment for the Arts'a yıllar boyunca verdikleri finansal destek için teşekkür ederim. Zorlu geçen 2020 yazından sonra ara verdiğim bu kitabı yeniden başlamamı sağlayan Norton Island konukevine ve Daphne'nin soyadını çaldığım (teşekkürler, Daphne) ve gelgitlerin sesiyle birlikte "son"u yazdığım Lighthouse Works Fellowship'e teşekkür ederim.

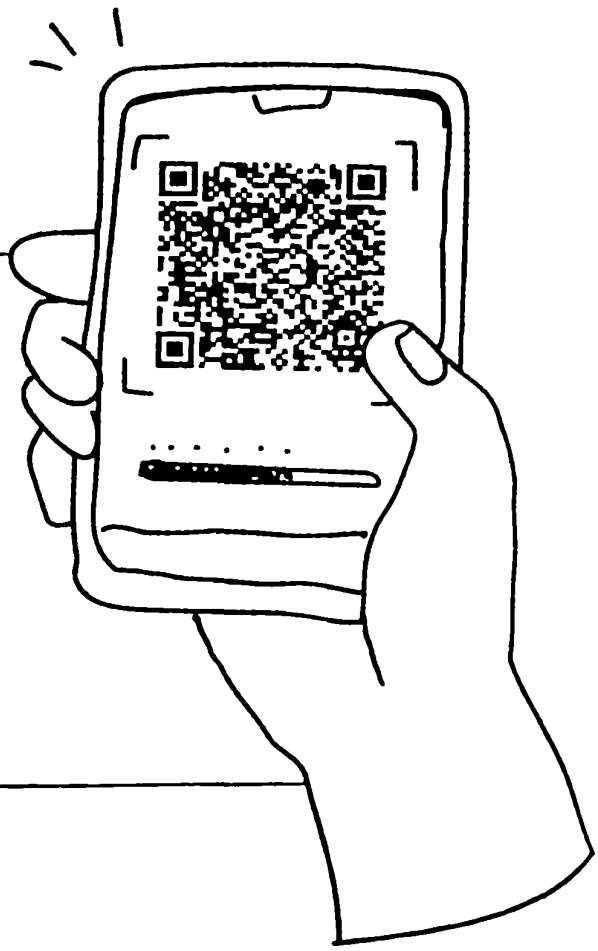
Montana Üniversitesi'ndeki yazarlık hocalarıma, özellikle de Debra Magpie Earling'e büyücülükle ilgili yazmamı teşvik ettiği için teşekkür ederim. Clarion West'teki eğitmenlerime teşekkür ederim. Peter Bognanni'ye önce öğretmenim, şimdi de meslektaşım olarak verdiği destek için teşekkür ederim. Ayrıca Macalester'da iyi yemek ve yemekten de daha iyi sohbeti için Mark Mazullo'ya ve bir keresinde bana "Kim kimden sır saklıyor?" diye sorarak komployu çözen Matt Burgess'e teşekkür ederim.

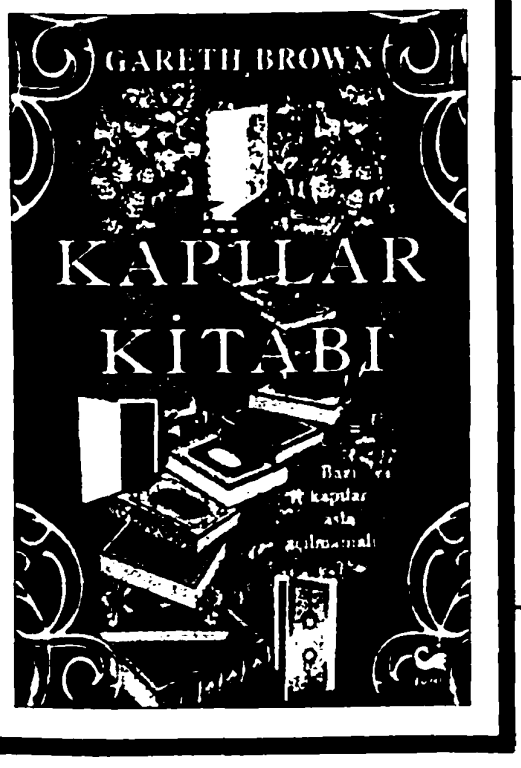
Kitabın estetiğine katkısı için kalbimin ve ruhumun yansıması kedim Igor'a teşekkür ederim.

Son olarak ben teşekkür sayfamı da teslim ettikten sonra bu kitabı okuyacak, üzerine çalışacak veya başka bir şekilde yardımcı olabilecek herkese teşekkür ederim. Her birinizi çok takdir ediyorum.

Ayışığı Kitaplığı

Kitaba özel hazırlanan Spotify müzik listesine göz atmak istersen:

Büyülü Kitaplar Kütüphanesi'ni sevdiysen *Kapılar Kitabı*'nı da okumanı öneririz.

Ayışığı Kitapları

@AYISIGIKITAP